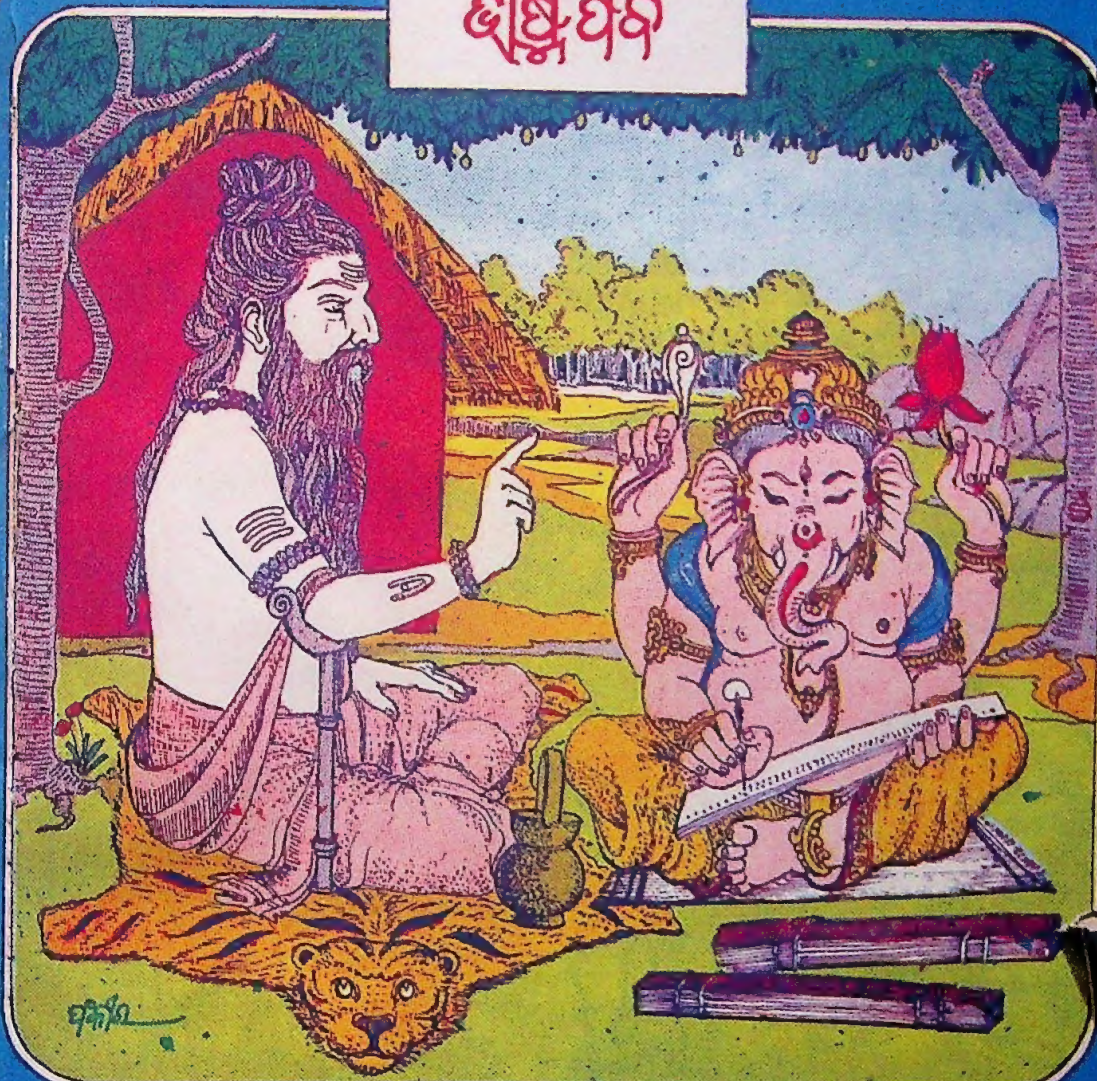

ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଶାସ୍ତ୍ରାଦିମାନଙ୍କ କୃତ

ମହାଭାରତ

ଶ୍ରୀରାମ
ଦଶମସ୍କନ୍ଧ

ମୂଲ୍ୟ

ଟ ୧୧-୦୦

ପ୍ରକାଶକ
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ପୁସ୍ତକାଳୟ, ନିମିତ୍ତଭୂମି, କଟକ - ୨

ପ୍ରତିଷ୍ଠାପତ୍ର

ପ୍ରତିଷ୍ଠାପତ୍ର

ମହାଭାରତ—ଭୀଷ୍ମପର୍ବ

ସୂଚିପତ୍ର

ବିଷୟ

ପୃଷ୍ଠା

ଗଣେଶଙ୍କ ବନ୍ଦନା	୨
ଶିବ ଓ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପ୍ରବ	୩
ଶାରଳାଙ୍କ ବନ୍ଦନା	୩
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କୁ ସେନାପତି ପଦରେ ବରଣ	୫
ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଚରିତ	୭
ଭୂରୀଶ୍ରବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ଶାରତ୍ଵ ବର୍ଣ୍ଣନା ଓ ରଥମାନଙ୍କୁ ସୈନ୍ୟ ବଞ୍ଚନ ୧୨	
ନୂତନ ଅନୁକୂଳ ପ୍ରତ୍ନାବେ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କ ସହିତ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିଦ ବାମଦେବଙ୍କ	

କଥୋପକଥନ ୧୫

କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧସଜ୍ଜା	୨୦
କୃତ୍ତି ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସୈନ୍ୟସବୁ ସମର କ୍ଷେତ୍ରେ ପ୍ରବେଶ	୨୪
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କରତସେନର ଶିରଶ୍ଚେଦ	୩୦
କୃତ୍ତିସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଶର ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ଅନୁଜ୍ଞା ଓ	

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା ୩୨

କୃଷ୍ଣାକ୍ର୍ମ ନ ସମ୍ପାଦ ଓ ଭଗବତ୍ ଗୀତା

୧ । (ଅର୍ଜୁନ ବିଷାଦ ଯୋଗ)	୩୬
୨ । (ସାଂଖ୍ୟ ଯୋଗ)	୩୮
୩ । (କର୍ମ ଯୋଗ)	୪୧
୪ । (ଜ୍ଞାନ ଯୋଗ)	୪୩
୫ । (କର୍ମସାଂଖ୍ୟା ଯୋଗ)	୪୬
୬ । (ଅଭ୍ୟାସ ଯୋଗ)	୪୭
୭ । (ଜ୍ଞାନବିଜ୍ଞାନ ଯୋଗ)	୫୦
୮ । (ଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମ ଯୋଗ)	୫୧
୯ । (ସକଳବ୍ରହ୍ମ ଯୋଗ)	୫୨
୧୦ । (ବିଭୂତି ଯୋଗ)	୫୪
୧୧ । (ବିଶ୍ଵରୂପ ଦର୍ଶନ ଯୋଗ)	୫୬
୧୨ । (ଭକ୍ତି ଯୋଗ)	୫୯
୧୩ । (କ୍ଷେପ କ୍ଷେପଜ୍ଞ ବିଭାଗ ଯୋଗ)	୫୯
୧୪ । (ଗୁଣସମ୍ପଦ ବିଭାଗ ଯୋଗ)	୬୧

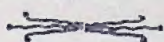
ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୧୫ । (ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୋଗ)	୭୨
୧୬ । (ଦେବାସୁର ସମ୍ପଦ ବିଭାଗ ଯୋଗ)	୭୩
୧୭ । (ଶ୍ରୀକାନ୍ତପୁ ବିଭାଗ ଯୋଗ)	୭୪
୧୮ । (ମୋକ୍ଷ ଯୋଗ)	୭୫
ରାଶିକ୍ଷେପେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପତ୍ନୀ ମାଗିବା ନିମନ୍ତେ ପୁନର୍ବାର ଗମନ ଓ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଶରଣ	୭୮
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସହିତ କୌରବମାନଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ତାରାକ୍ଷୀ ଉନ୍ମତ୍ତ ଦଶଦାସ ରକ୍ଷା	୭୫
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଦିନର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ତାରାକ୍ଷୀ ପକ୍ଷୀର ବିବରଣ	୮୧
ଦ୍ରୂପଦ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୀଷ୍ମ କର୍ତ୍ତୃକ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଦଶସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ପତନ	୮୭
ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ନିକଟରେ ପୁରୋହିତ ଅନ୍ନଦାନ କଥା ବର୍ଣ୍ଣନ	୯୫
ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ତୃତୀୟ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଚତୁର୍ଥ ଦିନ ଶ୍ୱେତ ସେନାପତି ପଦେ ନିଯୁକ୍ତି	୯୮
ପଞ୍ଚମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ବ୍ରାହ୍ମଣ୍ୟରେ ଶ୍ୱେତର ପତନ	୧୧୦
ଷଷ୍ଠଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ଅମୋଦ ଶକ୍ତି ପ୍ରେରଣ ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚବିଦାସ ତାହା ଛେଦନ ଏବଂ ବଳରାମଙ୍କ ଶୀର୍ଷ ଭ୍ରମଣ	୧୧୭
ଭୀଷ୍ମ ଓ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସପ୍ତମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ	୧୨୨
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଅଗ୍ନିଙ୍କଠାରୁ ଅର୍ଜୁନର ଶରପ୍ରାପ୍ତ	୧୨୨
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ନବମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିକଟରୁ ଅର୍ଜୁନର ଅନର୍ଥ ମଣି ମୁକୁଟ ଆନୟନ	୧୩୦
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଶରଯୋଧ୍ୟା	୧୩୬

—ଭୀଷ୍ମପଦ ସୁଚିପଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ—

ମହାଭାରତ

ଭୀଷ୍ମପର୍ବ

ନାରାୟଣଂ ନମସ୍କୃତ୍ୟ ନରଂ ଚୈବ ନରୋତ୍ତମଂ ।
ଦେଶଂ ସରସ୍ବତୀଂ ବ୍ୟାସଂ ତତୋଜୟମୁଦରୟେତ୍ ॥
ବେଦେ ରାମାୟଣେ ଚୈବ ପୁରାଣେ ଭାରତେ ତଥା ।
ଆଦ୍ୟୋ ରୁଦ୍ରେ ଚ ମଧ୍ୟେ ଚ ହରିଃ ସର୍ବସ୍ୟ ଗୀୟତେ ॥

ତଂ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରପରିନିଷ୍ଠି ତ୍ସୁଭବୁଞ୍ଜି,
ତର୍ମାମ୍ବରଂ ପୁରମୁନାନ୍ ନୂତଂ କର୍ମାନ୍ ॥
କୃଷ୍ଣଭୂଷଂ କନକପିଙ୍ଗଜଟାକଳାପଂ,
ବ୍ୟାସୁନମାମି ଶିରସା ତଳକଂ ମୁନୀନାଂ ॥

ଆଦ୍ୟୋ ତତ୍ତ୍ବତତ୍ତ୍ବପାଣ୍ଡୁ ଜନନଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀଗୃହେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ତ୍ରୀହରଣଂ ବନେ ବିଚରଣଂ ମହ୍ୟାଳୟେ ଗୋପନଂ ।
ଲୀଳା ଗୋ ହରଣଂ ହ୍ୟନେନ ତରଣଂ ସନ୍ନିଧିୟା ଜୁମ୍ବଣଂ,
ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣସୁଯୋଧନାଦି ଦଳନଂ ଏତନ୍ନିହାଭାରତଂ ॥
ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣତଟା ଜୟଦ୍ରଥଜଳା ଗାନ୍ଧାରମଲୋପୁଳା,
ଶଲ୍ୟଗ୍ରାହବଣା କୃପେଣ ବହନୀ କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
ଅଶ୍ୱଥାମାବିକର୍ଣ୍ଣି ଘୋର ମକର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ତ୍ତନୀ,
ସୋହର୍ଷାଶ୍ତ୍ରୀ ଖଳୁ ପାଣ୍ଡବୈଃ ରଣନୟା ସକର୍ଣ୍ଣଧୀରେ ହରିଃ ॥

ଆଦ୍ୟପର୍ବଂ ସଭାପର୍ବଂ ପର୍ବମାରଣ୍ୟକଂ ତଥା ।
ବିରାଟପର୍ବଂ ବିଜ୍ଞେୟଂ ଚତୁର୍ଥଂ ତଦନନ୍ତରଂ
ଉଦ୍ଯୋଗଂ ପଞ୍ଚମଂ ପର୍ବଂ ଭୀଷ୍ମପର୍ବଂ ଚତୁଃପଦଂ ।
ସପ୍ତମଂ ଦ୍ରୋଣପର୍ବଂ ସ୍ୟାତ୍ କର୍ଣ୍ଣପର୍ବଂ ତଥାଷ୍ଟମଂ ॥
ନବମଂ ଶଲ୍ୟପର୍ବଂ ସ୍ୟାତ୍ ଗଦାପର୍ବଂ ଚତୁଃପଦଂ ॥
ଦ୍ଵାଦଶିକଂ ତୁ ତଥା ତ୍ରୋକଂ ଗର୍ଭନାଶନମେବ ଚ ।
ସୟୋଦଶଂ ତୁ ସ୍ତ୍ରୀପର୍ବଂ ପ୍ରଦାନମୁଦକସ୍ୟତ୍
ଶାନ୍ତପର୍ବଂ ଚତୁଃ ତ୍ରୋକଂ ଅଶ୍ୱମେଧକମେବ ଚ

ସୁଗାଭେଦଶକଂ ତୈବ ହରିଦଂ ଚ ଥୈବ ଚ
ଇତ୍ୟଶ୍ଳାଦଶପାଦାଣାଂ ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ଵୈପାୟନେରତାଃ ।
ହେମନ୍ତେ ପ୍ରଥମେ ମାସି ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷେ ସପ୍ତୋଦଶେ
ବ୍ରହ୍ମଂ ଭାରତଂ ଯୁକ୍ତଂ ନକ୍ଷତ୍ରେ ଯମଦୈବତେ
ଭାରତ ଶ୍ରୁତିମାତ୍ରେଣ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ
ବିଷ୍ଣୁ ସ୍ମରଣ ମାତ୍ରେଣ ହବିଷାପୌଃ ପ୍ରମୁତ୍ୟତେ ।
ବ୍ୟାସଂ ବଶିଷ୍ଠନପ୍ତାରଂ ଶକ୍ତେଃ ପୌଷମକଳ୍ପଂ
ପରାଶରାୟନଂ ବନ୍ଦେ ଶୁକତାତଂ ଚପୋନଧୁଂ ।

ତଥୈବ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଚ ଚକ୍ର, ଗୋଦାବରୀ ଚକ୍ର ସରସ୍ଵତୀ ଚ ।
ସଦାଶି ଗାଥୀନ ବସନ୍ତ ଚକ୍ର, ଯଯାତୁତୋଦାର କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗଃ ।

ଗଣେଶଙ୍କ ବନ୍ଦନା

ଜୟ ତୁ ଦଧିବାମନ ମୂର୍ତ୍ତି ବିଭୂରାଜ
ଦର୍ଶନେ ପ୍ରସନ୍ନେ ସିଦ୍ଧି କରୁ ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ।
ସୁସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ନାଥ ସଦା ରସେ ଭୋଳ
ମୁଣ୍ଡି ତାହା ଲେଖିଲି ଶ୍ରେତଗଙ୍ଗା କୁଳ
ଆଦ୍ୟାବତାରେ ଶୁଦ୍ରକ ନାମେ ଏକ ବ୍ରହ୍ମା
ବହୁକାଳ ବଞ୍ଚେ ତୋତେ ଧ୍ୟାୟି ମହାତ୍ମମା ।
ମୁଷିକ ବାହନେ ନୃତ୍ୟରଞ୍ଜେ ସଦା ଭୋଳା
ମଉଁ ସଙ୍ଗୀତେ କରୁ ତୁ ତାଣ୍ଡବରେ ଲଳା ।
କଟିରେ ଘଣ୍ଟି ଘାଗୁଡ଼ି ଶୋଭଇ ତୋହର
ବିନକର ତେଜସମ ପଶୁଁ କରେ ତୋର ।
ସ୍ଵାମୀ ସ୍ଵଦ ବାମପାଦ ପ୍ରହାରରେ ତୋତେ
ଦକ୍ଷିଣ ଦନ୍ତ ତୋହର ଭଞ୍ଜିଲ ସେ ଘାତେ
ସେ ଭଗ୍ନଦନ୍ତ ଖଣ୍ଡକ ପଡ଼ନ୍ତେ ପୃଥ୍ଵୀରେ
ରସାଗତ ହୋଇଥାନ୍ତା ପୃଥ୍ଵୀ ତା ଭାବରେ
ତାହା ଦେଖି ତୋତେ କହୁ ଦେବ ଶୁଲପାଣି
ବାମଦ୍ଵରେ ସେ ଦନ୍ତକୁ ସହରଲୁ ଆଣି ।
କୋପ ସହର ନ ପାରି କୁହ ହୋଇ ହୋଧୀ
ବୋଇଲୁ ଭ୍ରାତ ତୋ ପାଦେ ହେଉକୁଷୁବ୍ୟାଧୁ
ଯେତେ କହିଲେ ବ୍ୟାଧୁର ନୋହିଲେ ସେରକ୍ଷା
ଅପାର ନାସ୍ତି କରିଣ ରୁହାଇଲୁ କଷା ।
ଅମୃତ ଭୋଜନେ ତୋର ମାନସ ତୃପ୍ତ
ନୃତ୍ୟ ରଙ୍ଗରେ ତୋହର ବିନାୟକ ମୂର୍ତ୍ତି ।

ଝମଝମ ତୋ ପାଦରେ ବାଜଇ ନୃପୁର
ଟଳିଲ ଗିରି କନ୍ଦର ପାଦଭରେ ତୋର ।
ଗର୍ଜନ୍ତ ପରତା ହୋଇ ତୋର ଅଙ୍ଗେ ଫେରୁ
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପେ ତୋହର ବାଜନ୍ତେ ତମ୍ବୁରୁ ।
ମେରୁ କମ୍ପିଲ କିଞ୍ଚିତେ ଚାହୁଁ ବେନ ଆଶି
ଅପସରାଏ ଭଜିଲେ ତୋର ନୃତ୍ୟ ଦେଖି ।
ଶ୍ରୀଭୁଜରେ ଶୋଭା ତୋର ଅମୃତ ଲତୁଟି
ସା ରି ଗା ମା ପା ଧା ନି ସା ସୁରଧାରେ ରଟି
ସ୍ଵାମୀ ମାଳବ ବସନ୍ତ ରାଗ ଭଜରାଗ
ମାଳଶିଷ୍ୟ ନାରାୟଣୀ ଗୌରୀ ରାଗ ଭାବ ।
ରାଗରାଜା କର୍ଣ୍ଣାଟି ଯେ ମଙ୍ଗଳ ଭୋପାଳ
ମନ୍ତ୍ରାର ଅମର ଆଉ ଭୂପାଳ ନେପାଳ ।
ରାଗରାଜା ମାଳବ ଯେ ବଙ୍ଗଳା ଧନାଶ୍ରୀ
ମଧୁକେଶ୍ୟ ରମକେଶ୍ୟ ବରଡ଼ ମାଳଶ୍ରୀ ।
ରାଗରାଜା ଦେଶାସ ଯେ ଦେଶ ଚନ୍ଦ୍ରାଦେଶୀ
ହିନ୍ଦୋଳ ଦେଶୀ ଭୈରବୀ ବିଧାନ ଦ୍ଵିଭାଷୀ
ରାଗରାଜା ଗୁଜରାଟ ଯେ ଅକଲ ଗୁଜରା
କଲ ଗୁଜରାଟ ମଙ୍ଗଳ ଗୁଜରାଟ ଆହୁର ।
ରାଗ କେଦାର ବରଡ଼ ସିନ୍ଧୁଡ଼ା ବସନ୍ତ
ମଙ୍ଗଳ ବରଡ଼ ଶୋକବରଡ଼ ଏମନ୍ତ ।
ଶତ୍ରୁଗନ୍ଧରୁ ଛତିଶ ରାଗ କଲ ଜାତ
ଖଟିନ୍ତ ବିଳାସିନୀଏ ଏଥେ ହୋଇ ରତ ।
ଗୁଣସାଗର ନାଥ ହେ ଭୋଳାନାଥ ସୁତ
ଅସଂଖ୍ୟ ମହିମା ତୋର କେ କହି ସମର୍ଥ ।

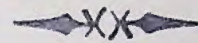
ତୋ ନୃତ୍ୟ ମୋହିତ ହେଲେ ଯଦ୍‌ବଦାନକ
ଶଙ୍କର ମୋହିତ ହେଲେ ପୁଣି ନାଗଲେକ ।
ଯେ ତୋହର ନାମ ଗୋଟି ହୃଦେ ସୁମରଇ
ମୂର୍ଖ ଦୋଷରୁ ସେ ନର ଅବଶ୍ୟ ଚରଇ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଚରଣ ଧରେ ମମହୃଦେ
ବନ୍ଧୁକ ଯମଭୟରୁ ତବ ପରସାଦେ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଗଜବଦନ ପାଦପ ନନ୍ଦନ
ଦୟା କରି ତର ପ୍ରଭୁ ମୋର ବଦନମାନ ।
ଜୟ କାମିନୀମୋହନ ପ୍ରଭୁ ମନସିନ
ସଦା ମୋ ହୃଦେ ବରଜୁ ତୋ ପଦପଙ୍କଜ ।
ଏହି ଉଷା ମାଗେ ପ୍ରଭୁ କରି ବଡ଼ ଆଶ
ଶାରଳା ଦାସର ପୁଣି କର ଅଭିଳାଷ ।

ଶ୍ରୀ ଓ ବନ୍ଧୁଙ୍କର ସୁଦ

ଜୟ ଜୟ ଯୋଗେଶ୍ୱର ଦେବ ପ୍ରଜାନନ

କୁହୁ ପ୍ରଭୁ ଶମନର ଦରପ ଧ୍ୱଂସନ ।
ପଣ୍ଡିତ-ଜନମାନଙ୍କ ହୃଦ ପୁଷ୍ପମାଳ
ସୁରସିକ ମୁନିଙ୍କୁ ତୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତିପାଳ ।
ଜଗତଜନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ କୁହୁ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି
ତପ ପାଦେ ନମସ୍କାର ହେ ଦିଶୁଲପାଣି ।
ଉମାବଲ୍ଲଭ ପରମଯୋଗୀ ଯୋଗେଶ୍ୱର
ତବ କମଳ ଚରଣେ ଲୁକ୍ତ ମମ ଶର ।
ଏ ସଂସାର ଗୋଟି ପ୍ରଭୁ ମୋହନଳ ପାଣି
ଏହା ହତ କରି ମୋତେ ମୁକ୍ତି ଗତି ଦେସି ।
ଅପଣ୍ଡିତ ମୂର୍ଖ ମୁହିଁ ଦୁହେଁ ଶାସ୍ତ୍ରବେଶ
ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ନାଥ ପାଦେ ସଦା ଚିନ୍ତା ।
ମାଲେନ୍ଦୀଦଳ ପରାୟେ ଯାର ମୁଖ ଗୋଟି
ଅନେକ ଜନ୍ମ ସୁଦୃଶ୍ୟେ ଅଛି ତାଙ୍କୁ ଭେଟି ।
ଭରଣା ବଲ୍ଲଭ ସେହି ରମା ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ
ଏ ସଂସାର ଅନ୍ଧାରକୁ ଏକା ପୁଣିଲନ୍ତୁ ।
ଦେବକୀ ଦେବୀ ନନ୍ଦନ ବସୁଦେବ ବଳା
ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲ ନିସୁଦନ ହୃଦେ ବନମାଳା ।
ବାମେ କନ୍ୟା ଡାହାଣରେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଦର୍ଶନ
ନରକରୁ ଉଦ୍ଧାର ତୁ କରୁ ନାରାୟଣ ।
ସବନିକ ଶର୍ପ ନାଥ ଭେଟିଲି ମୁଁ ମୋତେ
ସଦୟ ଚିତ୍ତରେ କର ଅନୁଗ୍ରହ ମୋତେ ।

କଂସ ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲ କାଳଯବନ ନାରକା
ବାଳକାଳେ ବିନାଶିଲୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଏକା ।
କୁହୁ ଦେବାଧିପତିଙ୍କ ପରେ ମହାରଜା
ତୋ ଆଶ୍ରିତଜନେ ଯମ ନ ହିଅଇ ସକା ।
ଜଗତ ଜନ ରକ୍ଷଣେ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ
ପରମ ପୁରୁଷ କୁହୁ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
ଅନିତ୍ୟ ସଂସାର ଏଥେ ନ ପାଏ ମୁଁ ଥଳ
ତବ ନାମ ଚଣ୍ଡ ମୋତେ ଦିଅ ଆଦମୂଳ ।
ତୁଳସୀବଲ୍ଲଭ ପାଦପଦ୍ମ ସଦା ସେବ
ବଦନ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ ଶାରଳାଦାସ ମହାବଦ୍ଧ ।

ଶାରଳାଙ୍କ ବନ୍ଦନା

ବନ୍ଦନ ଶ୍ରୀ କୃପାଜଳ ମହାରଣି ପୁଷ୍ପୀ
ସତ୍ୟଯୁଗେ ନମିତା ତୋ ନାମ ସରସ୍ୱତୀ ।
କଳକାଳ ଧ୍ୱଂସିନୀ ତୋ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁଁ ତୋ ଦାସ ଦାସ ଗୋ ଜନନୀ
ଯମଦଣ୍ଡି ପୁତ୍ର ପଶୁଁ ଥିଲେ ତୋତେ ପୂଜି
ସତ୍ୟଯୁଗେ ଅଜ ନୃପ ହୃଦେ ଥିଲେ ଭଜି ।
ପର ଦୁଃଖରେ କାତର ହେଉ ସଦା ଶ୍ରେଳ
ସଂସାରେ କୌତୁକେ ବାଲୁରୂପ ତୁ ମା ଶେଳ
ଆଦିଅନ୍ତ ମଧ୍ୟେ ଅବସାନ ତୋର ନାହିଁ
ମୁହିଁ ତୋତେ ପାଇଲି ମା ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଧାୟୀ
ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ କିଛି ନ ଜାଣେ
ଅଭୟା କାମାକ୍ଷି ମାତ ସବୁ ଦେଉ କହି ।
ନାହିଁ ନୋହିଲ ଏ ସୁଖ ମୋର କେଉଁସୁଗେ
ଏସନ ବରଦାୟିନୀ କୁହୁ ମଧ୍ୟସୁଗେ ।
ତୋ ବନ୍ଧୁ ଚିତ୍ତ ମୋହର ନ ବଳିଲ ଆନେ
ଶକ୍ତିଲି ମୁଁ ମୂର୍ଖଦୋଷ ତୋହର ପ୍ରସନ୍ନେ ।
ତୋର ପାଦ ଅଭିଷେକ ହେଉ ମୋର ମାଥେ
ସବଦା ଭଜେ ମୁଁ ତୋତେ ମୋର ପଞ୍ଚଭୂତେ
ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ପାଦେ ମୋହର ଦଳନୀ
ମୁକତି ଲକ୍ଷେ ଶାରଳା ଦାସ ଶୁଦ୍ଧମୁକ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ସେନାପତି

ପଦରେ ବରଣ

ଏଥୁ ଅନଳରେ ପୁଣି ବୈବସ୍ବତ ମନୁ
ପାଦ୍ୟ ଅର୍ବ୍ୟ ପୂଜଳ ସେ କୁମରଣି ସୁନୁ ।
ସାଧୁ ମହିମା କୁମର ପଣ୍ଡିତ ଅଗସ୍ତି
ମହା ବ୍ରହ୍ମଦେବ ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ୍ୟନ୍ତ ଉପୁଡ଼ି ।
ମାୟାମୟ ଅଟଇ ଏ ସଂସାର ପୟୋଧୁ
ଏଥୁ ତରବାକୁ ଅଛୁ କୁମୁଠାରେ ବୁଝି ।
ଯେବେ ମୋହଠାରେ ଦୟା ଅଛୁ ମହାଶୟ
ତେବେ ଗତ ବିଅ କହି ଭାରତ ବିଷୟ ।
ଏହି ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ପ୍ରଥମ ସ୍କନ୍ଧରେ
କିଏ ସେନାପତି ହେଲ କୌରବ ମଧ୍ୟରେ ।
ଏହା ସଂକ୍ଷେପିଣ ମୋତେ କହିବା ଅଗସ୍ତି
ପରମଗତ ଲଭିବ ଶୁଣି ତବ କଥା ।
ଅଗସ୍ତି ବୋଲିଲେ କୁହ ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ମ.ଗଣିର ଶୁକୁ ଦ୍ଵାଦଶୀ ଯେ ଭୌମବାର
ଅଶ୍ଵିନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଗୋଗ ଥିଲା ସେ ଦିନର ।
ବାଳବ ନାମେ କରଣ ପରିଦ ଯେ ଯୋଗ
ଅଷ୍ଟମ ଦିନେ ମିଥୁନ କୃତ୍ତିକ ଗୋଗ ।
ବିଜୟ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସମ୍ଭବ ଆସ୍ଥାନେ
ସକ୍ତରେ ବସିଅଛନ୍ତି ସବୁ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ।
ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ପୁଣି ଭୂରୀଶ୍ରବା ଶଲ୍ୟ
କୃପ ଅଶ୍ଵତ୍ଥାମା ସୋମଦତ୍ତ ମହାମଲ୍ଲ ।
ମନ୍ଥ ଜଣିବାକୁ ଏହୁ ଅଟନ୍ତି ଶକତା
ଯୁଦ୍ଧେ ଥିଲେ ସମକୁ ନ କରନ୍ତି ଗଣିତା ।
ଶ୍ଵଶୁ ଯେ ଏହି ପୃଥ୍ଵୀକ ପାରନ୍ତି ସେ ଭେଦ
ଅଦୃଷ୍ଟିରେ ଥିଲେ ସେ ପାରନ୍ତି ସେ ଛେଦ ।
ଶଲ୍ୟ ବୋଲି ଯେ ଅଛନ୍ତି ସେ ଶବଦଭେଦ ।
ଶବଦ ଶୁଭଲେ ସେହୁ ପାରନ୍ତି ଯେ ଛେଦ ।
ଭୂରୀଶ୍ରବା ମହାମଲ୍ଲ ପୁଣି ସେ ଅଛନ୍ତି
ନାମ ଧରଣ ବିହଲେ ଛେଦ ସେ ପାରନ୍ତି ।
ଅତି ଅଗୋଚର ଅଟେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ମହିମା
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭେଦ ପାରଇ ତାଙ୍କର ଗଣିମା ।
ହରଭେଦ ଅଟନ୍ତି ଯେ ବାର ସୋମଦତ୍ତ
ଏକା ନାଗଦରେ ଭେଦ ପାରନ୍ତି ଜଗତ ।

ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟେ ଅଶ୍ଵତ୍ଥାମା
କ୍ଷେତ୍ରେକ୍ୟ ଭେଦପାରେ ସେ ସଜିବ ଉତ୍ତମ ।
ବାହ୍ନିକ ବୋଲି କରଣ ଯେଉଁ ମହାରଥୀ
ମେଘମାନେ ଥିଲେ ଲୁଚି ଭେଦଣ ପାରନ୍ତି ।
କୃପାବୃର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ମହିମା ଅତି ଅଗୋଚର
ଧନୁ ଧରିଲେ କମ୍ପନ୍ତ ଜାଣ ସୁଗନ୍ଧୁର ।
ବ୍ୟାଧି ନନ୍ଦନ ସେହୁ ଅଟେ ବୀର କର୍ଣ୍ଣ
ସୁହୃଦ ଦେଖି ମଇତ୍ର ହେଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ଅତି ସୁକୁମାର ସେହୁ ଅଟେ ମହାଶର
ଦୃଷ୍ଟିଭେଦ ଯୋଗେ ଅସୁ ବ୍ୟର୍ଥ ନୁହେଁ ତାର ।
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଚଢ଼ି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ସମସ୍ତଙ୍କ ସାକ୍ଷାତରେ କଲ ଏ ବିଧାନ ।
ରତନମୁକୁଟ ଆଉ ରତ୍ନମାଳା ଏକ
ତେଜ ସହ ଦେନ ସେ ଅର୍ବ୍ୟ ଯେ ଘାମେକ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାତରେ ସବୁ ପୁରଇ ରାଜନ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଉଦ୍ଧତେଲ ସକ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ଥାନ ।
ଶାଠି ଏ ସସ୍ତ୍ର ଦେଶର ଛନ୍ଦ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
ଏହାଙ୍କର ପାତମନ୍ତ୍ରୀ ଯୋଦ୍ଧା ଆଦିକର ।
ଏସନକ ସମୟରେ ଆସ୍ଥାନର ତଳେ
ତେଜ ଅର୍ବ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ରାଜା ଥୋଇ କୁରୁହଳେ
ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ବହୁଦେଶୁ ଅଛୁ ମହାରଥୀ
ଅନେକ ଦେଶର ବସିଅଛୁ ଯେ ନୃପତି ।
କିଏ କେବଣ ବିଦ୍ୟାରେ ଅତି ପାରଙ୍ଗମ
ନ ଜାଣେ ମୁଁହିଁ କୁମୁମାନଙ୍କ ପରାମ୍ପର ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଶୁରଜାତ
ବସିଅଛୁ ଅସ୍ତ୍ରାଦିଶ ବଶ ନରପତି ।
ମୋର ଏକ କଥା ଶୁଣ ସବେ ଦେଇ ଚିତ୍ତ
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ମୋ ନାମ ମୁଁ ହସ୍ତିନା ନାଥ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୁଁହିଁ ହୋଇଲି ବିବାହ
କ୍ଷତ୍ରୀପଣେ ତାଙ୍କ ସମ ନୋହୁ ଆମ୍ଭେ ଯୋଧୀ
ନ ଦେଲି ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଭାଗ ନ କଲ ପୀରତି
ସୋଦର ପଣକୁ ଗୁଡ଼ି କରିଲି ଅମାତ ।
ନିଶ୍ଵସ୍ତ ବିବାଦକୁ ମୁଁ କରିଲି ମାନସ
ମୋର ଦର୍ପ ନାହିଁ ତୁମ୍ଭ ବାହୁକୁ ମୋ ଆଶ
ବହୁ ଭାଗ୍ୟ ଏବେ ପୁଣି ଜଗନ୍ନାଥେ ରେଡ଼ି
ତାଙ୍କୁ ନ ସେବିଲି ମୁଁହିଁ ବଳବମେ ଶକ୍ତି ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେହି ପାଣ୍ଡବେ ମହାବଳବନ୍ତା ।
 ଚୌଦ୍ଦଶେ ତମକ ପଡ଼େ ତାହାଙ୍କ ବାରତା ।
 କାଳେବର ଗଦା ବଦେ ଦୁକୋଦର ଶ୍ରମ
 ସେ ଗଦା ଥିଲେ ତା କରେ ଉପ୍ପ କରେ ଯମ
 ଏ ଜନ୍ମୁଦୀପର ମଧ୍ୟେ ତୁମ୍ଭେ ନରନାଥ
 ଦ୍ରୌପଦୀର ସ୍ଵୟମ୍ବର ସବେ ଦେଖିଛ ତ ।
 ହରି ନ ପାରିଲ କେହି ତହିଁ ସରପାର୍ଥ
 ମହାଲକ୍ଷ ରାଧାତଦେ ବିଜୟ ଭରତ ।
 ନକୁଳର ହାତେ ଥିଲେ ମହାନକ୍ଷି କୁନ୍ତ
 ଚୌଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଧାରଣେ ସେ ଅଟେ ସମର୍ଥ ।
 ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀପଣ ତୁମ୍ଭେ ଥିବ ଜାଣି
 ଭୁତ ଭବିଷ୍ୟତ ଜାଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ ତୁ ଡ୍ରାମଣି ।
 କିସ କହିବି ମହିମା ରାଜସୁୟ କାଳେ
 ହରିହରେ କରି ସବୁକୁ ଜିଣିଲେ ସେ ହେଲେ ।
 ମୁହିଁ କିସ କହିବଇଁ ତାଙ୍କର ଗାରିମା
 ସମସ୍ତେହିଁ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ।
 ପ୍ରାଣୁ ଅଧିକ ଗୁହାନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ
 ଏକା ସେ ଲୋକ୍ୟ ଜଣନ୍ତା ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଆଉ ଅନ୍ୟ କଥାରେ ମୋ ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ
 କେ ସମର୍ଥ ଅଛୁ କହ ଜିଣିବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ନ ଜାଣଇ ବ୍ୟୁତ ମୁହିଁ ନ ଚିହ୍ନେ କାହାକୁ
 କିଏ ପୁଣି ଜିଣିବ ସେ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ।
 ଏହି ଖଡ୍ଗ ଗଗୋଟି ମୋତେତୋଳଦେବ ଯେହୁ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଜିଣିବାକୁ ସମରଥ ସେହୁ ।
 ମୁହିଁ ତଳହସ୍ତ କରି ଦେନହି ସେ ଦାନ
 ତା ବାହୁକୁ ଆଶ୍ରା କରିଥିବ ପ୍ରତିଦିନ ।
 ଏମନ୍ତ କହିଲ ଯହୁଁ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ସମସ୍ତ ନୃପତି ଶୁଣି ପାଇଲେ ବିସାଦ ।
 ବିରୁରନ୍ତ ରାଜାମାନେ ସାଧୁକୁ କି ବଦ୍ୟା
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଜିଣିବାକୁ କେ ଅଛୁ ଏଡ଼େ ଯୋଦ୍ଧା ।
 ରାଜାମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ନ ସ୍ଫୁରିଲ ବାଣୀ
 ସବେ ଉଦ୍ଧକୁ ଗୁହାନ୍ତ ପ୍ରେତପୁଂସ ଜାଣି ।
 ମାଳବ ଦେଶର ଯେହୁ ରାଜା କୃତବର୍ମା
 ତାହାର ଅଶ୍ଵର ନାମ ଅଟେ ଅଶ୍ଵଥାମା ।
 ସେହି କୃତବର୍ମା ବୋଲେ ଶୁଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ପାଣ୍ଡବେ ଜିଣିବାକୁ କେ ନୁହନ୍ତି ସଜନ ।

ଯେତେ ନୃପତି ନିମନ୍ତେ ଅଛୁ ଭୁବି ଆଣି
 ସମସ୍ତେ ସହଦେବକୁ ନ ପାରିବେ ଜିଣି ।
 ତୋ ବଚନ ଶୁଣି ସବେ ହୋଇଲେ ମଉନ
 କେ କହିବ ଜିଣିବି ମୁଁ ହରି ଅରଜନ ।
 ତୁ ବା ବୋଲକୁ ତୁମ୍ଭର ବଳବାୟୀ ମୁହିଁ
 କିସ ବୋଲି ସଂଗ୍ରାମକୁ ଆସିଅଛୁ ଧାର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାରଥୀ ହେବେ ଅର୍ଜୁନର ରଥେ
 ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଜିଣି ଆମ୍ଭେ ତୋତେ ରାଜ୍ୟଦେବୁ
 ଏହି କଥାକୁ ବିଶ୍ଵାସ ନ କର ତୁ ବାବୁ ।
 ବହୁତ ଶୁଣାଇ ଯେବେ ହେବେ ଏକମେଳ
 ବ୍ୟାଘ୍ରକୁ ଧରି ସେମାନେ ପାରିବେ କି ଦଳି ।
 ବହୁତ ଗଜ ଯେବେ କି ହେବେ ଏକରୁଣ୍ଡ
 ସିଂହ ଦେଖି ନିଶ୍ଚଳ କି ହେବ ତାଙ୍କ ପିଣ୍ଡ ।
 ଆମ୍ଭର ବଳରେ ତୋତେ ନ ପାରିବୁ ରଣି
 ଅର୍ଜୁନ ହାତେ ମରୁ କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଦେଖି ।
 ତୋ ପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ ମରବୁ ଶରତ ସମରେ
 ଖଣି ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖି ବସିବୁ ସ୍ଵର୍ଗରେ ।
 ହେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଏବେ ଶୁଣ ଆମ୍ଭ କଥା
 ଏଥି କେଉଁ ଲୋକ ଅଛୁ ପାଣ୍ଡବେ ଜଣନ୍ତା ।
 ଆମ୍ଭର ବାହୁକୁ ଯେବେ କଲୁ ଭୁବି ଆଣ
 ଏ ସମର କଥା ପ୍ରକ୍ତ ବନେ କର ବାସ ।
 କୃତବର୍ମା ବାକ୍ୟେ ସବେ ସାଧୁ ସାଧୁ କଲେ
 ଯଥାର୍ଥ ଅଟଇ ଜାଣ ଏ ଯାହା କହିଲେ ।
 କୃତବର୍ମା କଥା ଶୁଣି ସବ ନରନାଥ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ କହିଲେ ସେ ଏହି ଆମ୍ଭ ମତ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ କୃତବର୍ମା କଥା ଯୋଗାଇଲ
 ସବୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ସନମତ ହେଲା ।
 ଆମ୍ଭେ ଆଣେ କରୁ ତୋତେ ତୁ ଆମ୍ଭର ମେରୁ
 ଆମ୍ଭର ବାହୁକୁ ରାଜା କିସ ଆଶ୍ରା କରୁ ।
 ରାଜାଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ବିରସ ହେଲା ଧାର୍ଯ୍ୟଶ୍ରୀ
 ରାଜାସୁତ ଆସ୍ଥାନରୁ ଅଇଲେକ ଉଠି ।
 ତତ୍ତ୍ଵ ତୋଳି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦେଲେ ସେ ଖଡ୍ଗ
 ବୋଇଲେ ଦେନ ରେ ବାବୁ ଆଉ କିସ ମାଗ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଯାହା ଇଚ୍ଛାଥିଲି ଦୁବେ
 ପାଇଲି ଏଥର ଗତି ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ।

ମହାଶ୍ୱରତ କରଲେ ଶୁଷ୍କ ମହାବଳୀ
 ଜନବାର ସତ୍ୟକର ଶୁଷ୍କ ଦେଲେ ତୋଳ
 ତଳଦ୍ରୁ କରି ନେଲ ମାନବଦର୍ଶୀ
 ବୋଲେ ଦରି ଅର୍ଜୁନକୁ ମାର ଦେବୁ ପୁଅ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଲଲେ କୁ ବାବୁ ନିଶ୍ଚଳକେ ଏବେ
 କୁଞ୍ଜଗଳ ଅଇଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଦୟା ଶ୍ରେଣ ଦମ୍ଭେ ।
 ମାରବ ସମରେ ମୁହିଁ ଦରି ଅରଜୁନ
 କୌରବ ଥାଟେ ଶୁଭବ ମୋର ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପିତାଗୁରୁ
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ଶଙ୍କା କରେ ତୁମ୍ଭେ ଧନୁ ଧନୁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ପୁଣି ପିତାମହ ପରମ ବୈଷ୍ଣବ
 କାଳେ ପ୍ରାଣବଙ୍କୁ ଯେବେ ଉପୋଧ କରିବ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ମହିମା ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ବାହୁବଳ
 ଯେସନ ପ୍ରକାରେ ସିନ୍ଧୁ ନ ଲଘଇ କୁଳ ।
 ଯେବେ ସିନ୍ଧୁ ଉତ୍ତଳିବ ପୁଅ କି ରହଇ
 ତୁମ୍ଭ ଶର ସହାନରେ ସବେ ଉୟ ପାଇ ।
 ଏରୂପେ ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଶୁଷ୍କ ଶିରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧଇ ତକ୍ଷଣ ।
 ଘର ଭୂଷଣରେ ତାଙ୍କୁ ମଣ୍ଡଳ କରିଲ
 ରତ୍ନମାଳା ଗୋଟି ନେଇ ଗଲେ ଲମ୍ବାଇଲ ।
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ରତ୍ନ ଘେନି ଆପଣା ଶ୍ରୀହସ୍ତେ
 ତାହା ବୃଷ୍ଟି କଲ ଗଜା ଶୁଷ୍କର ମାଥେ ।
 ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ରତ୍ନ ଗଜା ନେଇଥିଲ
 ତାହା ସବୁ ନେଇ ଶୁଷ୍କ ଦେବେ ସମର୍ପିଲ ।
 ପଞ୍ଚ ମରତ୍ତକ ରଥ ଅବୁ ଦେଇ ରଥୀ
 ବେନିବୁଦ ଅଶ୍ୱ ଜନସହସ୍ର ପଦାତ ।
 ଆଡେଖି ତରାସ ପାଟଛବ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଅସୁଆର ଦେଲ ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ।
 ବାରତର ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟମକ ବାଉଁଶ
 ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଅଶ୍ୱ ଶୁଷ୍କ ରଥେ ଦେଲ ମଣ୍ଡି ।
 ଅନେକ ରତନ ଦେଇ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ମନେ ମନେ ଅତିଶୟ ହୁଅଇ ଆନନ୍ଦ ।
 ବଜୟ କଲେ କି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଅମରାସ ଇନ୍ଦ୍ର
 ସେହିପରି ଦେଖାଗଲ ଶୁଷ୍କ ଯମଦ ।
 ପ୍ରମୁଦେ ଅନେକ ତୋଳ ଦମାଲୁ ବାଜଇ
 ଗାରତର ଶବଦରେ ପୃଥକ କମ୍ପଇ ।

ଶୁଷ୍କ ଯମଦ ଦେଖନ୍ତୁ ମହା ଯୋଦ୍ଧାମାନେ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ନ ସହିଣ କହେ କୋପମନେ ।
 କୁ ଅଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି କଲୁ ହେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ସବୁ ଶୁଭ କଥାମାନ କଲୁ ଏବେ ମନ୍ଦ ।
 ପ୍ରଥମେ ଶୁଭ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଶୁଭ ଲକ୍ଷିଲୁ
 ଶୁଷ୍କ ଅପୁଷ୍ପକ ତାଙ୍କୁ ବରଣ କରିଲୁ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଯାଉ ଶ୍ରୀର୍ଯ୍ୟ ପୁର ନାହିଁ
 ପ୍ରଭାତ ସମୟେ ତାର ମୁଖକୁ ନ ରୁହିଁ ।
 ପ୍ରଥମେ ମୁକୁଟ କର୍ପା ଦେଲୁ କୁ ତାହାକୁ
 ଅନୁକୂଳ ଭଗ୍ନ ଯୋଗ ହୋଇଲ ତୁମ୍ଭକୁ ।
 ମରଣକୁ ଭୟ ନାହିଁ ଅପୁଷ୍ପକ ଘୋଷେ
 ରଣଯାଗ କରିବ ସେ ମନର ହରଷେ ।
 ଯାହାକାଳେ ରୁହିଁ ଯେବେ ଅପୁଷ୍ପକ ମୁଖ
 କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ପାଏ ଅବଶ୍ୟ ସେ ଦୁଃଖ
 ଶୁଣି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ଆହେ ଅଶ୍ୱଥାମା ତୁହି କହୁ କର୍ପା ମନ୍ଦ ।
 ଶାନ୍ତବୁଦ୍ଧ ସୁତ ଗଜା ଯାହାଙ୍କର ମାଏ
 ଇଚ୍ଛାମୃତ ଯାହାଙ୍କର ଯମକୁ ନିର୍ଭୟେ ।
 ତାହାଙ୍କୁ କିପାଇଁ ତୁହି ନିନ୍ଦା କରୁ ଘୋଷି
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ତୁ ଏଡ଼େ ଅମହତ ପ୍ରାଣୀ ।
 ସେ ଲେକ୍ୟ ତମକ ପଡ଼େ ଯାହାଙ୍କର କଥା
 ପଶୁ ଗମେ ଜଣିବାକୁ ଯାହାଙ୍କ କ୍ଷମତା ।
 କହିତ ଭାବେ ସେ ଯେବେ କରିବେ ସଂଗ୍ରାମ
 କାଳଦଣ୍ଡ ତେଜ୍ୟାକରି ପଳାଇବ ଯମ ।
 ଘୋଷ ବୋଲେ ଅଶ୍ୱଥାମା ନ ଜାଣୁ ତୁ କିଛି
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଭୁଞ୍ଜିବ ଏବେ ଗଜଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
 ସେନାପତି ହୋଇଲେଣି ଶୁଷ୍କ ଯେତେବେଳେ
 ଏବେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗଜ୍ୟ କରିବ ନିଶ୍ଚଳେ ।
 ତାହାଙ୍କର କଥା ଶୁଣି ବୋଲେ ଭୂରଶ୍ରବ
 ଶୁଷ୍କ ନ ଜାଣି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଅବା ।
 ଜଗନ୍ନାଥେ ଜଣିବାକୁ କାର ବଳ ଅଛି
 ମହାଶ୍ୱରତରେ ମଲ୍ଲ ଏପରି କେ ଅଛି ।
 ଯେଉଁ ଦିନ ସକ୍ଷ ମଧ୍ୟେ ଅନେକ ମୁରତ
 କେଶବ ଧଇଲେ ସବେ କଲେ ମହାଶ୍ୱତ ।
 ନୃସିଂହ ମୂର୍ତ୍ତି ଧଇଲେ ସେହି ଯେତେବେଳେ
 ଦେଖିଣ ଭୟ କରିଲେ ସବେ ସେତେବେଳେ

ଜୟ ହେ କମଳା ପତି ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ହରି
ମଳକନ୍ଦର ବିଦାଶ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ ।
ସନ୍ତଜନ ହିତକାଶୀ ଦୁଷ୍ଟେ କର ନାଶ
ତୁମ୍ଭ ଭକ୍ତ ଯେ ନ ଯାଏ ଦଣ୍ଡଧର ପାଶ ।
ତୁମ୍ଭେ ଗତି ମୁକ୍ତି ଦାତା ଜୀବମାନଙ୍କର
ଶାରଳା ଦାସକୁ ଗତି ଦିଅ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।

ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ ଚରିତ୍ର

ସୁନ୍ଦରପି ପ୍ରଜ୍ଞାକଲେ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
ଭୂରିଶ୍ରବା କି କହିଲେ କହ ମୁନିବର ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ କଳିଛୁ ମାନସ
ତୁମ୍ଭ ମୁଖୁ ଶୁଣି ମୁଁ ତ ହୋଇବି ସନ୍ତୋଷ ।
ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଆଦେ ମନୁ ନରପତି
ଅପୂର୍ବ ଚରିତ ଏହି ଶୁଣ ଦେଇ ମତି ।
ସବୁକୁ ଶୁଣି ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀ ଭୂରିଶ୍ରବା
ବହୁତ ଦିନର ଏକ କଥାଏ କହିବା ।
ଏହି କଥାଗୋଟି ସତ୍ୟଯୁଗ ସମାବୁର
ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ଥିଲ ଗୋଟିଏ ଅପୁର ।
ମହା ପ୍ରତାପୀ ଅଟଇ ସେହି କଉଣପ
ନବଲକ୍ଷ ଯୋଜନ ତା ବ୍ୟାପିଲକ ଦର୍ପ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳକୁ ନାଶିଲ ସେ ଜଣେ
ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବେ କୋହଲେ ତାକୁ ସମ ରଣେ
ଏକାକେ ବ୍ୟାପିଲ ସେହି ସପ୍ତଦ୍ୱୀପା ପୃଥ୍ୱୀ
ତାହାକୁ ନାଶିଲେ ପ୍ରଭୁ ନରସିଂହ ମୁଖି ।
ହିରଣ୍ୟାକ୍ଷ ଡରେ ରହି ନ ପାରି ଅମରେ
ଆକାଶ ତେଜଶ ଦେବେ ଗଲେ ବୃହ୍ମାପୁରେ ।
ଧାତାକୁ କହିଲେ ଦେବ ହିରଣ୍ୟ କୌଣସି
କି କହିବୁ ନାଶ କଲ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦର୍ପ ।
ବୃହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ସବେ ଗଲେ କ୍ଷୀରସିନ୍ଧୁ କତି
ଆତ୍ମାରେ ଲୟ କରିଣ ବସି ଏକ ମୁଖି ।
କ୍ଷୀରସିନ୍ଧୁ ଗାରେ ଯୋଗେ ବସିଣ ଦୈତ
ନାଗପୁଣ୍ଡରୀ ଗୁହାରି କଲେ କରି ସୁତି ।
ଦେବଙ୍କ ଆକୁଳ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଦେବଗଣେ
ବିଗଳଚନ୍ଦ୍ର ଆସନେ କରଲେକ ଦିନେ ।
ବେଗେ ପ୍ରଣମି ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଗୁମୁରେ
ଆମ୍ଭେ ରହି ନୁପାରିଲୁ ହିରଣ୍ୟର ଡରେ ।

ତୁ ତାକୁ ମାଇଲେ ଆମ୍ଭେ ସବେ ସ୍ୱର୍ଗସିନ୍ଧୁ
କୋହଲେ କାନ୍ଦିରେ ଆଶା ନାହିଁ ଯାଉ ସବୁ ।
ଦେବଙ୍କ ବଚନେ କୋପକଲେ ପଦ୍ମମୁଖ
ମାରିବ କୌଣସି ମନେ ନ କର ହେ ଦୁଃଖ ।
ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାଅ ଏବେ ଯେହା ନିକେତନେ
ତାକୁ ବଧବ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ଅଳକା ଦିନେ ।
କାମଦେବ ଗଲ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ନାଗପୁଣ୍ଡ
ବୈକୁଣ୍ଠ ତେଜଶ ତୁହି ଯାଅ ଏହିକ୍ଷଣ ।
ତୁ ଯାଇ ଜନ୍ମ ହୋଇବୁ ହିରଣ୍ୟର ଘରେ
ତାହାର ସେ ଶ୍ରୀମା ଅଛୁ ପୁଲକ ଗର୍ଭରେ ।
ନାଗପୁଣ୍ଡଙ୍କ ବଚନେ କାମଦେବ ଗଲ
ହିରଣ୍ୟର ପୁରେ ଯାଇ ପରବେଶ ହେଲ ।
ନାଗପୁଣ୍ଡଠାରୁ ଦେବ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ
ତହୁଁ ସବେ ନିଜପୁରେ ଆନନ୍ଦରେ ଗଲେ ।
ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ଶ୍ରୀମା ଥିଲ ସେ ପୁଲକ
ନିର୍ମଳ ନିଶ୍ଚଳାସନେ ଥିବା ତାକୁ ଦେଖି ।
ତାହାର ଗର୍ଭେ ଯାଇଣ ରହିଲେ ଅନନ୍ତ
ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ବିଜେକଲେ ପ୍ରଭୁ ଶିଶୁରଜ୍ଞ ।
କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକଳ ସପ୍ତମୀ ଦ୍ୱାଦଶୀ
ଅଶ୍ୱିନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଛେନ ଥିଲ ସେ ଦିନର ।
ତୈତଳ ନାମେ କରଣ ବ୍ୟତିପାତ ଯୋଗ
ବିଷ୍ଣୁ ସଙ୍କସ୍କୃତିକ ସେ ତିନିଦିନ ଛେନ ।
ଜନ୍ମିଲ ସେହି କୁମର ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦର
ଦେଖି ଅପୁର ହୋଇଲ ଆନନ୍ଦ ଅପାର ।
ସେହି କୁମରର ନାମ ଦେଲ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ
ତାର ମାତା ତାକୁ ଦେଖି ହୋଇଲ ପ୍ରମୋଦ
ଦେବଅଂଶେ ଦେବ୍ୟବଂଶେ ଉପୁଜିଲ କଳା
ଅବତାର ହୋଇଅଛି ଘେନି ବିଷ୍ଣୁ କଳା ।
ଜନ୍ମ ହେଲ ମାତେ ସ୍ୱବକରେ ସେ ନନ୍ଦନ
ଆରତେ ଡାକଇ ରକ୍ଷା କର ନାଗପୁଣ୍ଡ ।
ପୁତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ଦୈତ୍ୟ ଭିତରକୁ ଗଲ
ବିଷ୍ଣୁ କଳା ଦେଖି ଦୈତ୍ୟ ଭୟରେ ଶ୍ରେଣ
ତା ମୁଖୁ ଶୁଣିଣ ସେହି ନାଗପୁଣ୍ଡ ବାଣୀ
ପୁତ୍ରର ବେକ ଖଡ଼ଗେ ପକାଇଲ ହାଣି ।
ପଶୁ ଘାତେ ବାଳକକୁ କଲ ବେନି ଗଣ୍ଡ
ପିଙ୍ଗିଦେଲ ନେଇ ତାକୁ ସମୁଦ୍ରର ଗଣ୍ଡ ।

ଶୁଣହେ କୌରବ କୃଷ୍ଣ କଲେ କେଣୁ ମାୟା ।
 ସମୁଦ୍ରେ ପୁର ପଡ଼ନ୍ତେ ନ ବୁଡ଼ିଲ କାୟା ।
 ଗଣିମୁଣ୍ଡ ଯୋଡ଼ିକରି ଦେଇ ପ୍ରାଣଦାନ
 ଅନୁଭବିଣୀ ଗୁଣେ ଗଲେ ଭଗବାନ ।
 ପୁର ବିନାଶେ କାନ୍ଦଇ ଦୁଃଖେ ମହାଦେବ
 ମାତା ଅଗ୍ରତେ ମିଳଇ ସେ କୁମର ଯାଇ ।
 ବେନି କରେ ତୋଳିକୋଳେ ବସାଇଲ ଗଣୀ
 କ୍ଷୀରପାନ କରିଲକ ସେ କୁମରମଣି ।
 କୁମରକୁ କ୍ଷୀର ଦେଇ ଗଣୀ ଘେନିଗଲ
 ଗଜାଙ୍କ କୋଳରେ ନେଇ ତାକୁ ବସାଇଲ ।
 ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଦେଖି ବିସ୍ମିତ ହେଲ ଦୈତ୍ୟଗଜ
 ଭବନ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଏ କହ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରବେ ଖଡ଼ଗେ ମୁଁ ବେନିଖଣ୍ଡ କରି
 ସମୁଦ୍ରେ ଫିଙ୍ଗିଲି ତହୁଁ ଅଇଲ କପରି ।
 ଏହା ଶବ୍ଦ ପୁର ପୁଣି ରୋଦନ କରିଲ
 ସେ ସନ୍ଦନ୍ତ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲ ।
 ତା ଶୁଣି ହିରଣ୍ୟ କୋପେ ହେଲ ପରଚଣ୍ଡ
 ବେଗେ ଟିକି ଟିକି କରି କାଟିଲ ତା ପିଣ୍ଡ ।
 ଏଥୁ ଅନ୍ତେ ଦୈତ୍ୟଗଜ ମଣୋହକ ଗଲ
 ଶତଶତ୍ରୁ ହେବା ପୁର ପୁଣି ଗୁରୁଣ୍ଡିଲ ।
 ସ୍ନେହଭରେ ପୁଲକୀ ଯେ ପୁର ଧରି କୋଳେ
 ବୋଲଇ ବଞ୍ଚିଲୁ ବାବୁ ମୋର ପୁଣ୍ୟବଳେ ।
 ଏତେ କଷ୍ଟେ ନ ଭରଣ ବାଳୁତ କୁମର
 ରହିଲ ଗୃହେ ଖେଳନ୍ତା ସିଂହର ପ୍ରକାର ।
 ଶୁନ୍ଦଙ୍କ କୁମର ମହା ପଣ୍ଡିତ ଅଟଇ
 ପୁରକୁ ପେଶିଲ ଦୈତ୍ୟ ବିଦ୍ୟାଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ।
 ପଣ୍ଡିତଙ୍କୁ ବୋଇଲ ସେ ହିରଣ୍ୟ ଅପୁର
 ଶିବ ପୁରଣ ପଢ଼ାଅ ପୁରକୁ ମୋହର ।
 ପଢ଼ାନ୍ତେ ଶିବ ପୁରଣ ପୁର ନ ପଡ଼ଇ
 ବସ୍ତୁ ଦେଖଣେ ଅଭୁତେ ସବଦା ଘୋଷଇ ।
 ଦୈତ୍ୟ ବୋଲେ ଶିବଙ୍କର ପୁରଣକୁ ପ୍ରଭୁ
 ବସ୍ତୁଙ୍କ ପୁରଣ ତୁହି କପାଁ ପୁର ପଡ଼ୁ ।
 ବଂଶକୁ ଶଲ ଆମ୍ଭର ଅଟଇ ମାଧବ
 କପାଁ ହୃଦେ ବାଞ୍ଛାକରୁ ପୁର ସେହି ଭାବ ।
 ପ୍ରହ୍ଲାଦ ବୋଲେ ତାତ ଶିବ ବୋଲି କାହିଁ
 ନିରାକାର ବସ୍ତୁ ବନ୍ଧୁ ଆନ କେହି ନାହିଁ ।

ଆହେ ତାତ ମାର ଅବା କର ମୋତେ ରକ୍ଷା
 ବସ୍ତୁ ବିନା ଭବେ ଆଉ ନାହିଁ ମୋର ସଖା ।
 ସେ ନାଗପୁଣ୍ଡକୁ ପିତା ଯଦ୍ୟପି ସେବକା
 ଅବହେଳେ ପାପ ହେବ ବେକୁଣ୍ଠେ ବସିବା ।
 ପୁର ମୁଖରୁ ହିରଣ୍ୟ ଏହି କଥା ଶୁଣି
 ପ୍ରହ୍ଲାଦ କେଶକୁ କରେ ଧରି ଦୈତ୍ୟମଣି ।
 ଫିଙ୍ଗୁ ପୁର ଗଗେ ପଡ଼ି ବଡ଼ବାନଳରେ
 ଅଣୀ ସହସ୍ର ଯୋଜନ ସମୁଦ୍ର ବିସ୍ତୀରେ ।
 ପୁଣେ ନ ଦେଖି କାନ୍ଦଇ ପୁଣି ଦୁଃଖେ ଗଣୀ
 ମାତା ପାଶରେ କୁମର ମିଳଇ ସେକ୍ଷଣି ।
 ପୁରକୁ ଧରିଣ ଗଣୀ ଦୈତ୍ୟପାଶେ ଗଲ
 ହିରଣ୍ୟର କୋଳେ ନେଇ ତାକୁ ବସାଇଲ ।
 ଦୈତ୍ୟବୋଲେ ସମୁଦ୍ରେ ମୁଁ ଫିଙ୍ଗିଲି ତୋତେ
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର ତୁହି ଅଇଲୁ କେମନ୍ତେ ।
 ବାଳୁତ କୁମର ତୁହି ତୋ ମହିମା ମେରୁ
 ଚରପୁ ହେବୁ ଶିବଙ୍କୁ କପାଁ ନ ସୁମରୁ ।
 କୋଳରେ ଆଇ ବୋଇଲ କୁମର ପ୍ରହ୍ଲାଦ
 ଶିବଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ି ତୁ ସେବ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପାଦ ।
 ଶିବ ଅଟେ ମହାଯୋଗୀ ନାହିଁ ତାର ଚିନ୍ତା
 କାହାର ସେ ଭଲ ମନ୍ଦ ନୁହଇ ଜାଣନ୍ତା ।
 ପ୍ରପଞ୍ଚ ବେଶ ଭିକ୍ଷାର୍ଥୀ ଶମଶାନବାସୀ
 ଭ୍ରମଣ କରେ ବଳଦ ବାଦନରେ ବସି ।
 ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଣ କାହିଁ ନ ରହେ ସେ ଦଣ୍ଡେ
 ଉମରୁ ବଜାଏ ଶୂଳ ଧରିଆଏ ଖଣ୍ଡେ ।
 ଅଳଙ୍କାର ବିଘ୍ନେନେ ତା ଗଲେ ହାଡ଼ମାଳ
 ବସ୍ତ୍ରାଭାବେ କଟିରେ ସେ ପିନ୍ଧେ ବ୍ୟାଘ୍ରପୁଲ ।
 ଅରଣ୍ୟ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଗୌଶ ପୁଣି ଦେଲପରି
 ଏହା ତାର ପୁଲ ଭସ୍ମ ବିଲେପନ ନିତି ।
 ଯେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ପିତା ଦେଇଛନ୍ତି ବର
 ଏ ମନ୍ତ୍ରରେ ରହିଛି କେ ହୋଇଣ ଅମର ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ସେବା କରଇ ଯେହୁ ସବକାଳେ
 ଏ ସଂସାର ତରେ ସେହୁ ତାଙ୍କ କୃପାବଳେ ।
 ତୁ ଶିବଙ୍କ ଭକ୍ତ ମୁହିଁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଭକତ
 ମୋ ପ୍ରାଣ ସଂହାର କରି ନ ପାରିବୁ ତାତ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ତାରିବେ ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ଦୟାମୟ
 ହେ ପିତା ତାଙ୍କର କୁମ୍ଭେ ନିଅ ଯେ ଆଶ୍ରୟ ।

କଷ୍ଟ ମନ୍ତ୍ରମା ପ୍ରଜ୍ଞାଦ ଯଦ୍ଵା ବଶାଣିଲ
ଶୁଣି ଶୁଣି ସେ ହରଣ୍ୟ ପ୍ରଜ୍ଞାକତ ହେଲା ।
ମହାକୋପେ ଦନ୍ତ ଚାପି ଉଠି ଶିରଝୁଣି
ଅସିପସେ ପ୍ରହଳଦେ ପକାଇଲ ଦାଣି ।
ଚରଣ ପ୍ରମାଣେ ମାଂସ ପକାଇଲ ଛେଦ
ତା ରକ୍ତ ଯେତେକ ସବୁ ଭୂମିଗଲ ଭେଦ ।
ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ ପୁଅ ହୋଇ ଖଣି ଖଣି
ଦରନାମ ବୋଲନ୍ତି ସେ ପୁଅ ମୁଣ୍ଡ ଗନ୍ତ ।
ତଥାପି ନ ହରଣିଣ କୋପେ ନିଶାଚର
ବେନ ପଥର କରୁଛି ମାଂସର ଉପର ।
ତା ଅସ୍ଥି ଚର୍ମ ମାଂସକୁ ଛେଚି କଲ ମେଞ୍ଚି
ଶିଳେ ବାଟୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ରଖି ଦେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
ଶୁଣି ପ୍ରତ୍ୟୁ ଦଇତ ପୁଣି କୋପେ ଗଲ
ସେ ସମସ୍ତ ମାଂସ ନେଇ ଅନଳେ ଭରିଲ ।
ତହିଁର ଉପରେ ନେଇ ତାଳେ ଗୁଆଦୃତ
ଦୃତ ପାଇଣ ଅନଳ ଉଠେ ପ୍ରଜ୍ଞାକତ ।
ଦୈତ୍ୟ ବୋଇଲେ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ହରି ଆଶ୍ରେ କରୁ
ଦେଖିବା ଏଥର ହରି ତୋତେ ରକ୍ଷା କରୁ ।
ପୁଅକୁ ନାଣି ଉତ୍ସବ କଲ ଦୈତ୍ୟଶୂର
ବୋଲେ ଏବେ ନାଶଗଲ ବଇର ମୋହର
ଏତେ ବୋଲଣ ଅପୁର ଗଲ ନିଜପୁର
ମନ ମଧ୍ୟରେ ହୁଅଇ ଆନନ୍ଦ ଅପାର ।
ସ୍ନାନକରି ମଣୋହିକୁ ବିଜେ ଦୈତ୍ୟରାଜ
ଅନନ୍ତ ବାହାରେ ପୁଅ ଜଣି ତନ୍ତ୍ର ତେଜ ।
ବହୁରହ ଅଳଙ୍କାର ଭୂଷଣ ତା କାପେ
ଧାଇଁଯାଇ ପିତାକୋଳେ ବସିଲ ତନୟେ ।
ବୋଲେ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ମୁଁ ତୋର ଏକମାତ୍ର ସୁତ
ମୋତେ ତେଜଣ ମଣୋହି କରୁଛୁ କେମନ୍ତ ।
କାଳାନଳ ତେଜ ଜଣି ବିକାଶେ ତା କାପୁ
ପୁଅକୁ ଦେଖି ହରଣ୍ୟ କଲ ମହାଭୟ ।
ବୋଲେ ରେ କୁମର ତୋତେ ଦେଲି ପରମାଦ
ଅନନ୍ତ ଅଇଲୁ କେହ୍ନେ ନ ହୋଇ ଦଗଧ ।
ପିତା ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ବୋଲେ ପ୍ରହଳଦ ରକ୍ତ
ମୋତେ ଉଦ୍ଧାରିଲେ ପିତା ଦେବ ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶ୍ରେନେଇ ମାରକଣ୍ଡ ଯତ
ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ସାତକଳ୍ପ ବଞ୍ଚିଛନ୍ତି ।

ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶ୍ରେନେଇ ଦେବ ମହେଶ୍ଵର
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ରହିଛନ୍ତି ହୋଇଣ ଅମର ।
ମୁଁ ତାଙ୍କ ଆଶ୍ରେ ନେଇଛୁ ହୋଇବ ଅମର
ତୁମ୍ଭେ ଦନ୍ତ ପାଇବ ସେ ଯାଇ ଯମପୁର ।
ପ୍ରହ୍ଲାଦ ବଚନେ ପୁଣି କୋପଇ ଅପୁର
ବେନିକରେ ଲୁହାଗଦା କୁଲଇଣ ବାର ।
ପ୍ରହଳଦେ ତାଙ୍କ ବୋଲେ ଶୁଣ ରେ କୁମର
ଆମ୍ଭେ ଯାହା ପରୁରୁଛୁ ବିଅ ତା ଉତ୍ତର ।
ବୋଇଲ ଯେବେ ତରିଲୁ ନାଗସୁଣ ଧାୟି
ମୋତେ ଦେଖା ନାଗସୁଣ ଅଛି ତୋର କାହିଁ
ପ୍ରହଳଦ ବୋଇଲକ ଶୁଣ ଆହେ ତାତ
ଜଗନ୍ନାଥ ନାମଗୋଟି ଜଗତେ ବିଶ୍ୟାତ ।
ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ସବୁଠାରେ ହରି
ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳରେ ଅଛନ୍ତି ସେ ପୁର ।
ପୃଥ୍ଵୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆବର ଆକାଶ
ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଶାଢ଼େ ହରିଙ୍କ ନିବାସ ।
ବ୍ରହ୍ମା ଋଷି ଆଦିକରି ବୃକ୍ଷଲତା ଗିରି
ଅନାଦିନାଥ ସେ ସବୁଘଟେ ଛନ୍ତି ପୁର ।
କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ମୃତ୍ତିକା ସବୁଠାରେ ସେହି
ଯୋଗରେ ମନ୍ତ୍ର ବାଧୁଲେ ତାଙ୍କ ଦେଖାପାଇ
ଆଦିଅନ୍ତ ମଧ୍ୟେ ହରି ଜଗତ କାରଣ
ମାନ ଦାନ ଧ୍ୟାନ ଆଉ ଯଜନ ଯାଜନ ।
ସିଦ୍ଧ ଆଉ ସାଧକର ହରି ଅଟେ ମୂଳ
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ସମ କାଳକ୍ରା ଏ ସକଳ ।
ମନ ବଚନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେ ହରି
ସେ ନାମ ସୁରଣ ମାତେ ପାଦୁ ଯାନ୍ତି ତରି ।
ଯଜନ ଯାଜନ ଅଧ୍ୟୟନ ମୂଳଗୋଟି
ସୁରନ୍ତେ ଅଛପଟଳ ନେସୁ ପିବ ପିଟି ।
ବୈଦ୍ୟସୁରୁଷ ସେହି ଯେ ବିଦ୍ୟ ମହୋଷଧି
ସୁମନ ମୋହନ ବଣ୍ୟ ଉଦ୍ଧାଟନ ଆଦି ।
ଅନନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରମା ତାର ସେହି ଦେବସ୍ଵୟ
ଏ ସଂସାରେ ଯାହା ଦେଖ ସବୁ ବିଷ୍ଣୁ ମୟ ।
ଭୁବ୍ଧ ହରି ମୁହିଁ ହରି ସବୁଜାବେ ହରି
ସବୁଠାରେ ସେହି ପ୍ରଭୁ ରହିଛନ୍ତି ପୁର ।
ମାର ଅବା ତାର ପିତା ତହିଁ ଅନ୍ୟ ନାହିଁ
ଯେ ଶରଣ ନିଏ ତାର ତାକୁ ତାରେ ସେହି ।

ଅଜ୍ଞ ଅବଜ୍ଞ ଅଟଇ ସେହି ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ତାରଣ ମାରଣ ସେହି ପ୍ରଭୁ ନିଶ୍ଚାର ।
 ସବୁଠାରେ ସେହି କରିଅଛନ୍ତି ବିଜୟେ
 ସେ ପ୍ରଭୁ କୃପାରେ ପୃଥ୍ବୀ ଆଚରାତ ହୁଏ ।
 କୁ ବୋଲୁ କେଉଁଠି ଅଛି ଦେଖା ତୋର ହରି
 ମୋର ପ୍ରଭୁ ଏହି ପ୍ରମେ ଉନ୍ନତ ହଜେକରି ।
 ପୁରର କତନ ଶୁଣି ଗର୍ଜିଲୁ ହିରଣ୍ୟ
 ତା ଗର୍ଜନଦାତେ ପୃଥ୍ବୀ ହେଲୁ କମ୍ପମାନ ।
 ପୁଣି କୋପେ ଗର୍ଜିଲୁ କୃତାନ୍ତକ ଜାଣି
 ଭେରବ ମୁଣି ଧଇଲୁ ଦୈତ୍ୟ ଶିଶେମଣି ।
 ରେରେକାର କରି ଦୈତ୍ୟ ସଭାରେ ଉଠିଲୁ
 ସେ ପ୍ରମେ ବାମପାଦକୁ ଆଶେ ପ୍ରହାରିଲୁ ।
 ଯେଉଁ ପ୍ରମେରେ ମଇଲୁ ସେ ଅସୁର ପାଦ
 ନୃସିଂହ ବାହାର ଚହୁଁ କରି ଘୋରନାଦ ।
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବଲେତନ କପାଳ ହସଇ ଓସାର
 କକଟ ଦଶନ ମୁଣି ଦଶେ ଭୟଙ୍କର ।
 ପଞ୍ଚରା ଅଟଇ ଲମ୍ବ ଶୀଘୋଦର କଟି
 ସୁବିପ୍ରାର ବସସ୍ଥଳ ରୁଦ୍ରାନ୍ତ ଚରଣି ।
 ନାସିକା ଉଚ୍ଚଦ୍ବି ପୃଥ୍ବୀ ରକ୍ତ ସେ ଗର୍ଭର
 ସବନ ବହନ୍ତେ ଚହୁଁ ପୃଥ୍ବୀ ଧରହର ।
 କୁଞ୍ଚିତ କେଶ ବର୍ଣ୍ଣିଲୁ ଅଟେ ବେନ ବାହା ।
 ପାଞ୍ଚନଖମାନ ଶଶ୍ବତ ମୁନିଆଁ ମୁନିଆଁ ।
 ଯୋଜନେ ଯୋଜନେ ଲମ୍ବ ଦେହ ବୋମାବଳି
 ସୁଦୀର୍ଘ ମୁକୁଟ ଶୋଭା ପାଉଛି ମଉଳି ।
 ଗହ ଗହ ହାମ୍ପୋଡ଼ଇ ଲହ ଲହ ଜହ୍ନା
 ଟହଟହ ହସିକରି ମୁଖ କରି ନିଆଁ ।
 ରଟ ରଟ ମଟ ମଟ କରି ଦନ୍ତପାଟି
 ଏକକାୟେ ନରସିଂହ ପୃଥ୍ବୀ ଗଲେ ଘୋଟି ।
 ନବଲକ୍ଷ ଯୁଗ ଅଟେ ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ
 ନୃସିଂହଙ୍କ ନଖକୋଶେ ରହିଲୁ ତା ବସୁ ।
 ହିରଣ୍ୟ ଦୈତ୍ୟକୁ ଦେବ ଧର ମୁଠିକରି
 ଉତ୍ତନଶାୟୀ କରିଣ ଜାନୁପରେ ପାର ।
 କୁରୁଳ ଲେତନ ସ୍ବାମୀ ଘରେ ଚନ୍ଦ୍ରପାୟେ
 ବସସ୍ଥଳ ଦ୍ବାରଣ କଲେ ଦଶନହେ ।
 ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଯେ ସରସ୍ବତୀ ଧାର ପ୍ରାୟେ
 ସେଇପେ ହିରଣ୍ୟ ବୁକୁ ରକ୍ତ ବହିଯାଏ ।

ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦକଟାଳ ସେ ନୃସିଂହଙ୍କ ରୂପ
 ବେଳୁବେଳ ତାହାଙ୍କର ବଡ଼େ ମହାକୋପ ।
 ଆକର୍ଷି ଦୈତ୍ୟ ଦଶକୁ ଧରି ମହାଗାଡ଼େ
 ରକ୍ତମାଂସ ବଦାଣେ କଲେ ନଖଦାଡ଼େ ।
 ଅଳ୍ପ ପରତା କରିଣ ତଳ ମାଂସ ତାର
 ଭକ୍ଷଣ ସନ୍ତୋଷ କଲେ ଦେବ କଲେକର ।
 ଅସୁରର ଅସ୍ତି ମେଦ ମାଂସଆଦି କରି
 ଖାଇ ସୁଆଦ ପାଇଣ ଦେବ ନରହରି ।
 ସେ ସୁଆଦ ପାଇ ପ୍ରଭୁ ମୁକ୍ତି ନ ପାରିଲେ
 ଖାଇବାପାଇଁକି ପୁଣି ଭ୍ରମଣ କରିଲେ ।
 ହିରଣ୍ୟ ଦୈତ୍ୟର ଥିଲେ ଯେତେ ରକ୍ଷବଳ
 ସେମାନଙ୍କୁ ଧରି ପ୍ରଭୁ କରିଲେ କବଳ ।
 ଅସୁର ବଳକୁ ମାରି ଜଳଜନ୍ତୁ ଦେଖି
 ଗୋଟା ଗୋଟା ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ଷି
 ଏହିରୂପେ ଶତ ଶତ ସପ୍ତ ସପ୍ତ ଧରି
 ଖାଇଲେ ଗୋଡ଼ାଇ ପ୍ରଭୁ ନ ଗଲେ ଉତ୍ତରି ।
 ସପ୍ତଦ୍ବୀପେ ଥିଲେ ଯେତେ ନର ଆଉ ଜୀବ
 ସବୁକୁ ଭକ୍ଷିଲେ ସେହି ନରସିଂହ ଦେବ ।
 କ୍ଷଣକେ ଭ୍ରମଣ କଲେ ନବଦ୍ବୀପ ପୃଥ୍ବୀ
 ନୃସିଂହ ରୂପରେ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ଷନ୍ତି ସବୁନ୍ତି
 ଅତି ଭୟଙ୍କର ଅଟେ ତାହାଙ୍କର ମୁଣି
 ତାଙ୍କ ଆଗ୍ନି ପଳାଇଣ କିଏ ଯିବ ବଞ୍ଚି ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭକ୍ଷି ନ ଲଭିଣ ଶାନ୍ତି
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ବଳାଇଲେ ମତି ।
 ସ୍ବର୍ଗକୁ ଗମନ୍ତେ ଦେଖିକରି ମହାଭୟେ
 ଅମର ତେଜ ପଳାଇ ଗଲେ ଦେବତାଏ ।
 ଶତଲକ୍ଷ ଯୋଜନେ ସେ ରହିଲେକି ଯାଇ
 ସ୍ବର୍ଗେ ନୃସିଂହ ଦେଖିଲେ ଗୋଟିଏ କେ ନାହିଁ
 ବିହତା ପୁରୁଷମାନେ କହିଲେ ଧାତାକୁ
 ନୃସିଂହ ନାଶ କରିଣ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ।
 ସ୍ବର୍ଗ ଭୁବନକୁ ଦେବ ଅଭିଲେଖି ସେପି
 ଏକ କାୟେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ରହିଛନ୍ତି ବ୍ୟାପି ।
 ନୃସିଂହଙ୍କ ରୂପ ଦେବେ ଅନୁକ୍ଷଣେ ଲକ୍ଷି
 ଏକାକେ ମଗଲେ ବସି ବିଜୟ ବିରସ୍ତ ।
 ଦେଖିଲେ ନୃସିଂହ ରୂପ ଦକଟାଳ ମୁଣ୍ଡ
 ପ୍ରକାଶ ମୁଣିରେ ଘୋଟି ଅଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।

ନୃସିଂହ କବଚ ବୋଲ ଏକ ମହାମନ୍ତ୍ର
 ତାହା ପଢ଼ିଲେକ ଧାତା ଶାନ୍ତର ନିମିତ୍ତ ।
 ଅନେକ ଦିନଯେ ପ୍ରବ କଲେ ଦୁହାରକେ
 ନୃସିଂହ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ନ୍ତି ସବେ ଏକେ ଏକେ ।
 ଦେବଙ୍କ ରକ୍ଷଣେ ଦେବ ଲକ୍ଷା କରିଥିଲେ
 ଧାତାହ ଦେବଙ୍କ ପ୍ରବେ ଶାନ୍ତକୁ ଲଭିଲେ ।
 କାଳଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟ ଭ୍ରମେ ତାଙ୍କ ନେତ୍ର ଦୁଇ
 ସନ୍ନିଧେ ଭରସି ପଣି ନ ପାରନ୍ତି କେହି ।
 ଶାନ୍ତମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ସୁଦ୍ଧା ଦେବ ପିତାମହ
 ପାଶକୁ ନ ଗଲେ ମନେ ହେଲା ମହାଭୟ ।
 କମଳାଙ୍କ ପୁରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ତାଙ୍କୁ ସବୁ ଜଣାଇଣ କହିଲେ ଏ ଶ୍ରୀ ।
 ତୁମ୍ଭେ ମାତ ଯାଅ ତାଙ୍କ ଆଗେ ହୁଅ ଉଦ୍ଧ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଶାନ୍ତ ହୋଇବେ ସେ ଅବା
 ଧାତାଙ୍କ ବଚନେ ବାସନ୍ତର ଦୁଲ୍ଲୀ
 ଜଗଜ୍ଜନ ମୋହିନୀ ତାଙ୍କ ପାଶେ ମିଳି ।
 ଯହଁ ଦେଖିଲେ ସେ ପଦୁଆସନାର ମୁଖ
 ତହଁ ଶାନ୍ତକୁ ଭଜିଲେ ଛାଡ଼ି ମନୁ କୋପ ।
 ଗରଜଭୟ ଗୋଗକୁ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ମୋହି
 ଶାନ୍ତ ଭଜିଲେ ନୃସିଂହ ତେହ୍ନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରୁହିଁ ।
 ଶାନ୍ତ ଭଜି ମହାପ୍ରଭୁ ଅତି ପ୍ରେମସ୍ନେଲେ
 ନୃସିଂହ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ତାଙ୍କୁ ବସାଇଲେ କୋଳେ ।
 ଜୟ ଜୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନରସିଂହ ମହାମୂର୍ତ୍ତି
 ଖଣ୍ଡିଲେ ବିପଦ ଧରି ବାହୁଣୀର ଜ୍ୟୋତି ।
 ଯେଉଁ ତାଙ୍କ ଦେଲେ ପ୍ରଭୁ କରି ଗରଜନ
 ସେ ତାଙ୍କରେ କମ୍ପିଗଲା ଚଉଦ ଭୁବନ ।
 ଜୟ ଜୟ ନରସିଂହ ବାଳ ନରସିଂହ
 ବୃଦ୍ଧ ନରସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ତରୁଣ ନୃସିଂହ ।
 ଜୟ ନରସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ଯୋଗ ନରସିଂହ
 କଳିଷୁ ନୃସିଂହ ତୁମ୍ଭେ କପଟ ନୃସିଂହ ।
 ସ୍ତମ୍ଭନ ନୃସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ମୋହନ ନୃସିଂହ
 ଶାନ୍ତ ନରସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନରସିଂହ ।
 ନରକେଶରୀ ନୃସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ମହାମୂର୍ତ୍ତି
 ତୁମ୍ଭେ ଶ୍ରୀଚରଣେ ଦେବ ସଦସ୍ତ୍ର ପ୍ରଣତି ।
 ଏହିରୂପେ ବହୁସ୍ତୁତି କଲେ ବେଦବର
 ତାହା କି ବର୍ଣ୍ଣିବ ପୁର ମନୁଷ୍ୟ ମାତର ।

ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁ ଶାନ୍ତକାନ୍ତଶ୍ରୀ କହିଲେ ଯା ମୋତେ
 ତାହା କହିଲଲି ମୁହିଁ ଶୁଣି ଶୁଣିପଥେ ।
 ଏ ଅନନ୍ତ ସଂସାରରୁ ସେ ଜନ ତରିବ
 ଯମ ପଣ୍ଡକୁ ଯେ ଜନ ଶ୍ରୀତ କରୁଥିବ ।
 ଦୃଢ଼ଚିତ୍ତ ଭଜି ସେହି ନରସିଂହ ରୂପ
 ତାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନକରି କରୁ ତାହାଙ୍କର ଜପ ।
 ସେ ସୁଜ୍ଞାନ ଜନ ଯେବେ ଦୃଢ଼ରେ ଭଜିବ
 ନିଶ୍ଚୟ ପାତକ ଖଣ୍ଡି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବ ।
 ଅନେକ ଜନ୍ମରେ ପାପ କରିଥିବ ଯାହା
 ନୃସିଂହ ସ୍ମରଣ କଲେ ଖଣ୍ଡିଯିବ ତାହା ।
 କଳିକାଳରେ ଅଟନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟ
 ମାୟାମୋହେ ପଡ଼ି ଅରଜନ୍ତି ବହୁଦୋଷ ।
 ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ସାର କଲ ଆଖି ଦୁଇ
 ଲେଉ ଦେଖାନ ପ୍ରାଣୀକୁ ନାଶ କରେ ସେହି
 ଯମ ପଞ୍ଜିକାରେ ଚିତ୍ତ ବିଚିତ୍ର ଏ ଦେଶ
 ଲେଉ ଦେଖି ପ୍ରାଣୀ ତଥା ସବୁ ଯାଏ ଦେଶ ।
 ଅପାର ପାପ କରନ୍ତି ଯାହା ଇହଲୋକେ
 ପୁଣି ବାକ୍ୟ ଯମ ତାଙ୍କୁ ପିଞ୍ଜେ ନାନାନର୍ତ୍ତେ
 ନାଶକରେ ସେ ଯାହା କହିବେ ବୁଝାଇ
 ଏହାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ଯମ ନାନା ଶାସ୍ତି ଦେଇ ।
 ହେ ଚିତ୍ତ ଚେତ ମୋତେ ଥୁ ରକ୍ଷାକର
 ଲେଉ ମୋହରୁ ହେଉ ମୋ ମାନସ ଅନ୍ତର ।
 ସବେ ଅସବେ ମୋ ଚିତ୍ତ ଯହିଁଥିଲେ ଥାଉ
 ନୃସିଂହଙ୍କ ପାଦୁ ମନ ଅନ୍ତର ସେ ନୋହୁ ।
 ଅଭୟ ନୃସିଂହଙ୍କୁ ମୁଁ ସ୍ମରେ ସଦ ହୃଦେ
 ପାଇବି ସଦ୍ଗତି ମୁହିଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରସାଦେ ।
 ଦର୍ଶନ କରିବି ମୋତେ ହେଉ ସେହି ଦୃଶ୍ୟ
 ତାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାଇଲେ ମୋହର ଲେଉ ଦେବ କଥ ।
 ହୃଦେ ସୁମରିଲେ ନରସିଂହ ନାମ ଗୋଟି
 ଅନେକ ଜନ୍ମର ପାପ ଥିଲେ ଯାଇ କୁଟି ।
 ହିରଣ୍ୟ ବରଷ ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ
 ପ୍ରସାଦକୁ ଚିରଥାୟୁ ଦେଲେ ଅଦଭୁତ ।
 ନରସିଂହ ନାମକୁ ସେ ସଦା କରେ ଲୟ
 ସବପାପ ଖଣ୍ଡେ ତାର ନିର୍ମଳ ସେ କାୟ ।
 ଯମରାଜା କାଳଦଣ୍ଡ ହେବାକୁ ଅଜୟ
 ନରସିଂହ ରୂପୀ ମୋତେ ହୁଅନ୍ତୁ ସଦୟ ।

ଦଶ ଅବତାର ମଧ୍ୟେ ନରସିଂହ ରୂପ
 ସୁରଶ କରନ୍ତେ ଖଣ୍ଡେ ଶତଜନ୍ମ ପାପ ।
 ନୃସିଂହ ବୋଲଣ କୁଣ୍ଡ ଅହର୍ନିଶି ରହୁ
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯମଦଣ୍ଡ କୁଟୁ ।
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯାଉ ସବ ବ୍ୟାଧି
 ନୃସିଂହ ନାମ ଅଟଇ ପରମ ଔଷଧ ।
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଦୁର ଦେଉ ଜଗ
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯାଉ ପାପଭାଗ ।
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯାଉ ପଥଶ୍ରମ
 ନୃସିଂହ ସୁମର ଦେବ ବହୁଗର୍ଭ ଧର୍ମ ।
 ନୃସିଂହ ନାମକୁ କେହି ନାହିଁ ସରିସମ
 ନୃସିଂହ ସୁମର ପୁରୁ ତୁମ୍ଭ ମନସ୍କାମ ।
 ବଶରେ ଯାହାକୁ ଯେତେ କଳଙ୍କ ରହିଛି
 ନୃସିଂହ ସୁମର ତାର ନ ରହିବ କିଛି ।
 ଯେଉଁପରି ଅଗ୍ନି ତୃଣଗଣକୁ ବହଇ
 ସେରୂପେ ନୃସିଂହ ନାମେ ପାପ ଧ୍ୟାସ ହୋଇ
 ସୁଫଳ ସୁଗତି ପାଇଁ ଯହିଁ ଥାଏ ମତି
 ନରସିଂହ ନାମଗୋଟି ଘୋଷ ନିତି ନିତି ।
 ଯଦ୍ୟପି କାହାକୁ ସର୍ପ ଦଂଶନ କରିବ
 ନୃସିଂହ ସ୍ମରଣେ ବିଷ ତାର ଉତ୍ତରବ ।
 ଯେବେ କର୍ମପେଡ଼ ପରେ ପଡ଼ୁଥିବ ଶ୍ରେ
 ନୃସିଂହ ନାମ ସ୍ମରଣେ ତାହା ଯିବ ଫଟି ।
 ଗଜଭୟ ବ୍ୟାଗ୍ରଭୟ ସର୍ପ ଆଦି ଭୟ
 ନୃସିଂହ ନାମ ସ୍ମରନ୍ତେ ଯାଏ ସମୁଦାୟ ।
 ସ୍ଥାନ ଦାନ ଜପ ମନ୍ତ୍ର ନରସିଂହ ସବ
 ନୃସିଂହ ସ୍ମରନ୍ତେ ଗତି ମୁକତି ପାଇବ ।
 ନରସିଂହ ପିତା ନରସିଂହ ଅଟେ ମାତା
 ନରସିଂହ ସଖା କୁଳ ବାନ୍ଧବ ଦେବତା ।
 ନାନା ଶାସ୍ତ୍ର ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ପଥଶ୍ରମ ନୁହ
 ନୃସିଂହ ସୁମର ଭରେ ବସି ଫଳ ପାଥ ।
 ନରସିଂହ ନାମଗୋଟି ହୃଦେ କର ଦୃଢ଼
 ନରସିଂହ ନାମ ମନ୍ତ୍ର ଜପକରି ପଡ଼ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉ କି ଅବା ଶାସ୍ତ୍ରୀ ହେଉ ଅବା
 କୈବ୍ୟ ହେଉ ଶୂଦ୍ର ହେଉ ଯେ ହେଉ ଅଥବା
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ପାଟକରେ ଚଣ୍ଡାଳ ସହିତ
 ଅଭେଦ ନ କରି ଜପ ନରସିଂହ ମନ୍ତ୍ର ।

ସତଗୁରୁ ଭକ୍ତିଲେ ଯେଉଁ ନରସିଂହ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚଣ୍ଡାଳ ତାର ସବେ ଏକଅଙ୍ଗ ।
 ଶ୍ରୀନୃସିଂହ ଚରଣରେ ମୋହର ଦଇନା
 ଶ୍ଵଶୁ ପଦରେ କହଇ ଶ୍ରୀଗାରଳା ମୁନି ।

ଭୂରଶ୍ରବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅର୍ଜୁନଙ୍କ
 ବୀରତ୍ଵ ବର୍ଣ୍ଣନା ଓ ରଥୀମାନଙ୍କ
 ସୈନ୍ୟ ବଣ୍ଟନ

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନୁ ନରନାଥ
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ କରି ପ୍ରଣିପାତ ।
 ପୁଜାକଲେ କହ ମୁନି ଭୂରଶ୍ରବା ବୋଲେ
 କୌରବ ସଭାରେ ପୁଣି କି ବିଷୟ କଲେ ।
 ତାହା ଶୁଣିବାକୁ ମନ ହୁଏ ଉଦବେଗ
 କୃପାକରି ସେ ବିଷୟ କହ ମହାଭାଗ ।
 ଶୁଣି ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ନରନାଥ
 ଭୂରଶ୍ରବା ପୁନରପି କହିଲେ ଏମନ୍ତ ।
 ସତ୍ୟ କହୁଅଛି ମୁଁହିଁ ଏ ସଭା ମଧ୍ୟରେ
 ସଂସାରେ ବର୍ଣ୍ଣିଅଛନ୍ତି ନୃସିଂହ କୃପାରେ ।
 ଅଜ୍ଞାନେ ତୁମ୍ଭେ ସବୁକୁ ଚିନ୍ତୁଛ ଆପଦ
 ଜଗତନାଥଙ୍କୁ କାହିଁ କେ ଦେବ ପ୍ରମାଦ ।
 ସଭାମଧ୍ୟରେ ଯେ ରୂପ କୃଷ୍ଣ ପ୍ରକାଶିଲେ
 ଆମ୍ଭେ ବିଚାରିଲୁ ନିଶ୍ଚେ ମଲ୍ଲ ଏକାବେଲେ
 ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କ ହେତୁ ଦୟା କଲେ ମନେ
 ଯେଣୁ ପାଣ୍ଡବ ସୋଦର ଅଟ ତୁମ୍ଭେମାନେ ।
 ତେଣୁ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ କୋପ ସଂହରିଲେ
 ବହୁ ଆପଦୁ ପାଣ୍ଡବେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ରଖିଲେ ।
 ପାଣ୍ଡବାସୁର ଯେ କାଳେ କୌରବେ ଭକ୍ଷିଲ
 ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣ ଆଦି ଥିଲେ କେ ରଖିପାରିଲ ।
 ଗର୍ଭେ ଥାଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାର୍ଥକୁ ଡାକିଲ
 ରକ୍ଷାକର ରକ୍ଷାକର ବୋଲଣ କହିଲ ।
 ସାଧୁ ସେ ପାର୍ଥ ପେଶିଲ ଶର ମନଭେଦ
 ବୋଇଲ ଯେ ଡାକେ ତାକୁ ରଖ ଶିଶୁ ଭେଦ
 ଅର୍ଜୁନ ବାବ୍ୟ ଚଳିଲ ମନଭେଦ ଶର
 ଶତ ଯୋଜନେ ପଡ଼ିଲ ଗ୍ରସସ ହୃଦର ।
 ହୃଦେ ପଡ଼ିଲେ ଦ୍ଵିପାଳ ହୋଇଲ ଅସୁର
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭ୍ରାତା ସହ ହୋଇଲେ ବାହାର

ସଞ୍ଜକେତୁ ନାମେ ଦୈତ୍ୟ କଲ ଯେଉଁ କୃତ୍ୟ
 ଶ୍ରୀମତୀକ ଦରଲ ଆଉଁ ଶତେ ଭ୍ରାତ ।
 ଶ୍ରୀମତୀ କେଶଧର ବଧାଇଲ ରଥେ
 ଭାବଦେଲ ଶ୍ରୀମତୀ ପାର୍ଥ ରଖ ମୋତେ ।
 କୁଣ୍ଡଳୀ ପଦ୍ମେ ଥାଇ ଶୁଣି ତା ଅର୍ଜୁନ
 ଶ୍ରୀମତୀ କଲକୁ ଅସ୍ତେ କରିଣ ନିଧନ ।
 ବଚନ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ରଥ ସୈନ୍ୟ ସିନ୍ଧୁ ଥିଲେ
 ଅର୍ଜୁନର ଶରଦାତେ ସବେ ନାଶଗଲେ ।
 ପଡ଼ିଲେ ଶ୍ରୀମତୀ ଯଦୁ ଶରଦାତ ପାଇ
 ଶ୍ରୀମତୀକ ଅର୍ଜୁନ ରକ୍ଷା କଲେ ଚର୍ଚ୍ଚି ।
 ଅମୃତ ଶରେ ସବୁକୁ ଦେଲ ଶାବଦାନ
 ସବୁଦା ତାହାଙ୍କ ମନ ଚିନ୍ତା କି କାରଣ ।
 ଦେ ଶ୍ରୀମତୀ ଦେଖିଅଛ ତ ଘୋଷଯାହା ବେଳେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ବାନ୍ଧିନେଲ ଚକ୍ରସେନ ବଳେ ।
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଥିଲ ଚକ୍ରସେନ ରଥ
 ଜଳପାଶେ ବାନ୍ଧି ତାକୁ ନ ଛାଡ଼ିଲ ପଥ ।
 ସେ ଚକ୍ରସେନ ଗରବ ନ ପାରିଲ ଯାଇ
 ଅଥା ସ୍ୱର୍ଗରେ ତା ରଥ ଅଛି ବନ୍ଧାହୋଇ ।
 ମାତଳକ ବୋଲେ ମୋର ରଥ ବାହା ବେଗେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶିର ବଳଦେବ ଚଣ୍ଡୀ ଆଗେ ।
 ମାତଳ ବୋଲେ ଯିବାକୁ ନାହିଁ କାହିଁ ପଥ
 ଜଳ ପାଶରେ ଅର୍ଜୁନ ବାନ୍ଧିଛ ତୋ ରଥ ।
 କୁ ଯେଣୁ ବାନ୍ଧି ଆଣିଲୁ ଗଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଗଜ ବନ୍ଧନେ ବାନ୍ଧିଲ ତୋତେ ଅରଜୁନ ।
 ବେଗେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ କୁ ଛାଡ଼ି ଚକ୍ରସେନ
 ଅମରନାଥ ହୋଇଣ ଦେବୁ ଭୂମିଗତ ।
 ଚକ୍ରସେନ ବୋଲେ ଏହୁ ପାଣ୍ଡବ ଦୋରେହା
 ବାନ୍ଧିଥିଲ ମାରିଥାନ୍ତୁ ଗଜାଥିଲ ଏହା ।
 ଗଗନେ ବୋଇଲ ଯୁଦ୍ଧ ଫିଙ୍ଗୁଛି ଏଠାରୁ
 କପର ରଖିବ ପାର୍ଥ ଏଥୁ ପଡ଼ି ମରୁ ।
 ଏହା କହି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯଦୁ ଛାଡ଼ିଦେଲ
 ତା ବେଶି ପାର୍ଥ ଶରରେ ପାବଳ ବାନ୍ଧିଲ ।
 ସେ ଶର ପଥେ ଅଇଲ ଗଡ଼ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଆସି ଭୂମିପରେ ପଡ଼ି ଲଭିଲ ତେଜନ ।
 ସେ ସମୟେ ବେଶୁଥିଲ ଭୂମ୍ଭେ ତ ସକଳେ
 ଭୂମ୍ଭେ ବଳବୀର୍ଯ୍ୟ କି ନ ଥିଲ ସେ କାଳେ ।

ଗୋଧନ ଦରଶ କାଳେ ବିରାଟେ ଯେ କଥା
 ଏକା ପାର୍ଥ ଚର୍ଚ୍ଚି ଦେଲ ଯେତେକ ଅବସ୍ଥା ।
 ଉତ୍ତରକୁ ପାର୍ଥ ଯେବେ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଥାନ୍ତା
 କ୍ଷଣକେ ସବୁଙ୍କ ଶିର ଖଡ୍ଗେ କାଟିଥାନ୍ତା ।
 ପ୍ରାଣେ ନ ମାରି ସବୁଙ୍କ ବରପ ଗଞ୍ଜିଲ
 ଏକାକୀ ପାର୍ଥ ଭୂମ୍ଭେ କି ଶାସ୍ତି ନ ଦେଲ ।
 ବହୁଦିନ ଦୁହଇ ସେ ଅଟେ କାଳ କଥା
 ସେମାନ ପାସୋର ଏବେ କହୁଛ ଅନ୍ୟଥା
 ଭୂମ୍ଭେ ଯେ ଜଣିବ ମୋର ନ ଆସଇ ମନେ
 ଏତେ ଦିନ ବର୍ତ୍ତି ପାର୍ଥଯୋଗେ ଭୂମ୍ଭେମାନେ
 କଲ ଉପକାର ନ ମାନନ୍ତୁ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ
 ଅସୁର ଗୁଣ୍ଡାଳ ଶାବ ମଧ୍ୟେ ତାକୁ ଗଣି ।
 ଦାରିଗଲେ ପାର୍ଥେ ତଳୀ ସୁଭଦ୍ରା ହରଣେ
 ଦର ଅର୍ଜୁନ ଜଣିବ ଏପରି କେ ଜଣେ ।
 ଶିର ଯଦ୍ୟପି ତେ ଆସିବେଟି ବ୍ରହ୍ମା
 ଜଣି ନ ପାରିବେ ଦର ଅର୍ଜୁନ ଏକାମ୍ରା ।
 ଆତ୍ମାରେ ପାଣ୍ଡବେ ତ ଦୁହନ୍ତୁ ବିରୋଧୀ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମିଳାଇବାକୁ ପାଞ୍ଚୁଛୁ ମୁଁ ବୁଦ୍ଧି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ କ୍ଷମା ହୋଇ ଏହାକହ
 ପାଣ୍ଡବେ ଶରଣ ପଶ ମୋ ଚର୍ଚ୍ଚି ନ ରହ ।
 ନିୟମ କରିଛୁ କୃଷ୍ଣ ଆଗେ ମୋର ସାଥେ
 ପାଣ୍ଡବେ ଗ୍ରାମ ନ ବେଦ ମୁହିଁ ବିନା ସୁଦେ ।
 ସବୁ ଯୋଜନାମାନଙ୍କୁ ମୁଁ କହୁଅଛି ଭଲେ
 ପ୍ରାଣକୁ ଯେ ଆଶା କରେ ନ ରହ ମୋ ଭୁଲେ
 ଯେବା ଭୟେ ଉପରୋଧ କରିବ ସଗ୍ରାମେ
 ତାର ହତ୍ୟା ଦୋଷ ମୋତେ ଲଗିବଟି ଧର୍ମେ
 ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ମୁହିଁ କରିଅଛି ସତ୍ୟ
 ନ ଲଭିବ ସତ୍ୟ ପ୍ରାଣ ଦେଲେ କଣ୍ଠାଗ୍ରତ ।
 ଦେ ଶ୍ରୀମତୀ ଦ୍ରୋଣ ଆଦି ଯା ପ୍ରାଣେ ଆଶାଅଛି
 ପାଣ୍ଡବେ ଶରଣ ପଶ ମୁଁ ଏହା କହୁଛି ।
 ଲକ୍ଷଣ କୁମର ମୋର ଉନଗତ ଭ୍ରାତ
 ଭଗ୍ନୀପତି ମୋର ସିନ୍ଧୁଦେଶ ନରନାଥ ।
 ଏ ଯେବେ ଆଶା କରନ୍ତି ତାଙ୍କ ଜୀବନକୁ
 ଶରଣ ମାଗନ୍ତୁ ଯାଇ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ।
 ମୋର ଏ ଜୀବନେ ମାତ୍ର କହି ଆଶା ନାହିଁ
 ଭୁଞ୍ଜେ ଅଥବା ନ ଭୁଞ୍ଜେ ଗଜଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁହିଁ ।

ପ୍ରାଣୀକର ଶେଷକାଳ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଅନର୍ଥକୁ ଅର୍ଥ କରି ମନ୍ତ୍ରେ ସେ ଭଲେ ।
 ଶ୍ଵାସ ବୋଲେ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନ କର ସନ୍ତାପ
 ସଂଗ୍ରାମ କରି ଖଣ୍ଡିତ ତୋର ମନୁ ତାପ ।
 ଏହାଙ୍କ କଥାରେ କିଛି ନୋହି ଯେ ଆତ୍ମର
 ପ୍ରଥମେ ସଂଗ୍ରାମ ତୁମ୍ଭେ ଦେଖ ହେ ମୋହର ।
 ଦଶଦିନ ଯାଏ ଯୁଦ୍ଧ କରିବି ମୋ ସାଥେ
 ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ନିଜ ମାରବି ମୁଁ ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଯେଉଁଦିନ ନ ମାରବି ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ
 ସେ ଦିନ ମୁଁ ନ ଭୁଞ୍ଜିବି ଏ ସତ୍ୟ ଶ୍ରୀରାଜ ।
 ଶ୍ଵାସ କର ଏ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି କଉରବେ
 ବୋଇଲେ ଏଥର ନିଶ୍ଚୟ ମରିବେ ପାଣ୍ଡବେ ।
 ଏ ଯଦି ଦୟା ଉପୋଧ ମନୁ ଗୁଡ଼ିଲେଣି
 ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ଭବେ କେ ରଖିବ ପୁଣି ।
 ଜୟ-ଜୟ ଶବ୍ଦରେ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି
 ଶ୍ଵାସ ବେବେ ଅଭିଷେକ କଲ କୁରୁମଣି ।
 ଲକ୍ଷେ ରଥ ରଥାଶ୍ଵେଷ ବେନଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
 ବୃକ୍ଷଲକ୍ଷ ତୁରଙ୍ଗମ ଦ୍ଵିକୋଟି ପଦାତି ।
 ତୋଳି ଦମାଲୁ ଟମକ ବାଜେ ଇନ୍ଦ୍ରଭୋଷ
 ସଜ୍ଜତରେ ପାଟଛଟ ଦେଲେ ପଞ୍ଚଶଂଖ ।
 ମସ୍ତକେ ମୁକୁଟ ଲଗିଅଛି ତହିଁ ମଣି
 ନାନା ରତ୍ନ ଆଭରଣେ ଶୋଭା ଗାରମଣି ।
 ବାହୁ ଦ୍ଵୟରେ କଳଶ ହୃଦେ ରତ୍ନମାଳା
 କଟିରେ ମେଖଳା ପାଦେ ଅଛି ଜଗଦ୍‌ବଳା ।
 ଶିରେ ଶଞ୍ଜା ହୋଇଅଛି ବହୁମୁଖ ମାଳା
 ନାନାରହେ ବିଭୂଷିତ ଶାନ୍ତନୁର ବଳା ।
 ଏହିପରି ଆଡ଼ମ୍ବରେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧରେ ଶ୍ଵାସ କଲ ସେନାପତି ।
 କୋଟିଏ ରଥ ଆବର ଦ୍ଵିକୋଟି ମାତଙ୍ଗ
 ସାଗରେ ପଦାତି ଦେଲ କୋଟିଏ କୁରଙ୍ଗ ।
 ରତନ ହାରକୁଣ୍ଡଳ ଦେଇ କୁରୁପତି
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ଦ୍ରୋଣକୁ କଲ ସେନାପତି ।
 ପାଞ୍ଚ ଅଭିବ୍ରତ ରଥୀ ପଞ୍ଚାକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
 ବୃକ୍ଷଲକ୍ଷ ଅଶ୍ଵାଶ୍ଵେଷା ଶୋଣୀଏ ପଦାତି ।
 ବିବିଧ ଭୂଷଣମାନ ଦେଇ କୁରୁପତି
 ଛଟ ଆଲଟ-ମୟୂର ଝାଲର ଯେ ଛଟି ।

ଏତେକେ ଦୀକ୍ଷୁର୍ଯ୍ୟେ ପୂଜା କଲ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଏହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେନ ରଥୀ ଦେଲ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ରତ୍ନବର ନବଲକ୍ଷ ରଥୀ
 ଦୁଇଲକ୍ଷ ବାଦ୍ୟକାର ଶଉଣୀ ପଦାତି ।
 ରତନ ହାର କୁଣ୍ଡଳ ମୁକୁଟାଦି କୁଲେ
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ଉପରେ ଶଲ ରଥୀ ଦେଲେ
 ମର୍ଦ୍ଦତେଜ ରଥ ଦେନ ମରୁତେକ ହସ୍ତୀ
 ଅଶ୍ଵାଶ୍ଵେଷା ସାଗରେକ ଦ୍ଵିଶୋଣୀ ପଦାତି ।
 ଆଲମ୍ବ ଯେ ଏକଲକ୍ଷ ଛଟ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ
 ଉଦଣ୍ଡ ଲକ୍ଷେ ମୟୂରଝାଲର ଯେ ପକ୍ଷ ।
 ଅନେକ ରତ୍ନ ମୁକୁଟ ଦେନ କୁରୁପତି
 କୃପର୍ଣ୍ଣ ରଥୀଙ୍କୁ ସେ କଲ ସେନାପତି ।
 ରଥୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହୁ ଦେଲେ ମହାମେରୁ
 ଏହାଙ୍କ ରଥେ ସାରଥୀ ସଭାଗ୍ୟ ଗୁରୁ ।
 ଏକ ଅରବିନ୍ଦ ରଥ ଦ୍ଵିଅବୁଦ୍ଧ ଯୋଦ୍ଧା
 ତିନି ସାଗର ତୁରଙ୍ଗ ପଦାତି ସ୍ଵା ଅଧା ।
 ବହୁରତ୍ନ କୁରୁପତି ଉଦ୍ଧାରୁ ଆଶିଳ
 ବାହ୍ନିକ ରଥୀ ଶିରରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧଲ ।
 ଟମକ ଦମାଲୁ ବାଦ୍ୟ ବାଜେ ଇନ୍ଦ୍ରଭୋଷ
 ବହୁ ବାଦ୍ୟନାଦେ କମ୍ପେ ଶୂନ୍ୟ ଦଶଦିଶ ।
 ଶତେ ଡାଳିମ୍ବାଶୂମର ଶତେ ଛଟ ଦେନ
 ଗଜାଶ୍ଵେଷା ପାଗବନ୍ଧା ଯୋଦ୍ଧା କୋଟି ତିନି ।
 ସୋମଦନ୍ତ ମସ୍ତକରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧଲ
 ବହୁ ସୈନ୍ୟ ଦେଇ ତାକୁ ସେନାପତି କଲ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ରତ୍ନବର ବଂଶଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
 ତିନିକୋଟି ଅଶ୍ଵାଶ୍ଵେଷା ସାଗର ପଦାତି ।
 ଶିର ଭୁଜରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧ କୁରୁନାଥ
 ଏତେ କରେ ସେନାପତି ଦେଲେ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ମାଳବ ଦେଶର ଗଜା ନାମ କୃପର୍ଣ୍ଣା
 ବଂଶଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀପରେ ତାର ଅଶ୍ଵଥାମା ।
 ମାଧବସେନ ନାମରେ କନାଉଜ ଗଜା
 ବଂଶକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ କଲ ଆସି ପୂଜା ।
 ବିରଙ୍ଗ ଦେଶର ଗଜା ଅଟେ କୃତକେଶୀ
 ଅଶୀଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ସମରେ ପ୍ରବେଶି ।
 ମନୁ ଦେଶ ଗଜାନାମ ଅଟେ କୃତମାଳ
 ତିନି ଅବୁଦ୍ଧ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଦେନ ଯୁଦ୍ଧେ ମିଳି ।

ରଣସ୍ଥଳ ଦେଶ ଗଜା ଅଟେ ବାରବାଟୀ
ପଞ୍ଚସଖା ଲକ୍ଷ୍ୟ ସୈନ୍ୟ ଦେବ ସଜ ସେବ ।
ଅଳମୁଷ ଦେଶ ଗଜା ଅଟେ ବିରୁପାକ୍ଷ
ତାର ତୁଳେ ଅଶ୍ୱ ରଥ ସୈନ୍ୟ ନବଲକ୍ଷ ।
ଭୁଜବଳ ଦେଶ ଗଜା ସେ ଦରଦସେନ
ସାଜଲ ସେ ବାଆସ୍ତରକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ସୈନ୍ୟ
ବ୍ରହ୍ମପଣ୍ଡଳ ଦେଶର ସୁବାହ ନୁପତ
ଅଶୀଲକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ ଦେବ ଦେଲ ସେନାପତି ।
ଗରୁଡ଼ ଦେଶର ଗଜା ସେ ମଳୟ ଶ୍ରେୟେ
ସାଗରେକ ସୈନ୍ୟ ଦେବ ସମରେ ବିଜୟେ ।
ଏ ବିଧିରେ ଥିଲେ ତହିଁ ଯେତେ ଦେଶ ଗଜା
କାର୍ଯ୍ୟଦେବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଲ ତାଙ୍କୁ ପୂଜା ।
ସକଳ ଦେଶ ଗଜାଙ୍କୁ କରି ସନମାନ
କହଇ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବିନୟ ବଚନ ।
ସମସ୍ତ ଗଜା ଏ କଲେ ସାଧୁ ସାଧୁ ବାଣୀ
ପଞ୍ଚକଟକରେ ଭୁବି ଦେବୁ ନୃପମଣି ।
ଅକ୍ଷୟକେ ଗଜ୍ୟ କରି ବସିଣ ସହବେ
କିଏ ତୋହର ସମରେ କରିବେ ପାଣ୍ଡବେ ।
ସବେ ସତ୍ୟକଲେ ଗଜାଜଳ ହସ୍ତେ ଧରି
ତୋତେ ଗଜାକଲୁ ଆମ୍ଭେ ଯିବୁ ଯୁଦ୍ଧକରି ।
ପଣ୍ଡିମେ ଉଦୟ ଦେବେ ଯେବେ ଦିନକର
ଏ କଥା ନୋହିବ ଆନ ପାଷାଣର ଗାର ।
ଜଳ ତେଜ ସ୍ଥଳେ ଯେବେ ଫୁଟିବ କମଳ
କବାପି କ୍ଷଣିକ୍ ବାକ୍ୟ ନୋହିବ ବିଫଳ ।
ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏହିପରି ଦେଖି
କୌରବ ସୈନ୍ୟ ମନରୁ ଭୟକୁ ଉପେକ୍ଷି ।
ବିଜାଇଲେ ଜୟ ଶଙ୍ଖ ହରଷେ ସକଳେ
ଜୟଗୀତିକା ସରବେ ଗାଇଲେ ମଜଲେ ।
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ ଦୟାମୟ ସନ୍ତେ ଦୟାକର
ନାନା ରୂପେ ଏ ସଂସାରେ ଭୁବି ଅବତର ।
ଦୁଷ୍ଟ ଶସ୍ତ୍ରସଜ୍ଜ ବଧ ପୃଥ୍ୱୀ ଉଶ୍ମାସିଣ
ସଂସାର ଅଭୟ କରି ଯାଅ ନିକେତନ ।
ତୁମ୍ଭର ବିରୁଦ୍ଧ ପ୍ରଭୁ କେ ଜାଣି ପାରିବ
ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି ଯାହା ଦେବ ବ୍ରହ୍ମା ଶିବ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ତରଣେ ସହସ୍ର ପ୍ରଣବ
ଖାରଳା ଦାସକୁ ହିଅ ଶେଷକାଳେ ଗତି ।

ଯୁଦ୍ଧର ଅନୁକୂଳ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ସହୃଦ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିଦ୍ ବାମଦେବଙ୍କ କଥୋପକଥନ

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନୁ ନରନାଥ
ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ କରି ପ୍ରଣିପାତ ।
କରଯୋଡ଼ି ପୁଜାକଲେ କହ ମୁନିବର
କୌରବପତି ସୁନନ୍ଦ କଲ କି ବିଚାର ।
ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯାହା କଲ ମାନଭବବର୍ତ୍ତୀ ।
ପୁରବେ ନାମରେ ଥିଲ ପଣ୍ଡିତ ଗୋଟିଏ
ତାଙ୍କୁ ଭାବି ପୂଜାକଲ ହସ୍ତିନାର ଶ୍ରେୟେ ।
ନୂତନ ଶୁକୁ ବିସନ ଭୁଜସୀର ବଳ
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଆଳୀରେ ଭରି କୁସୁମ ଚଣ୍ଡୁଳ ।
ବେନ ଶତ ମାଡ଼ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଶତେକ ଶ୍ରୀଫଳ
ଏହା ସୂର୍ଯ୍ୟପାଶେ ପୁଣି କରିଲ ଠୁଳ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାପାବଳରେ ପୁରାଇଣ ଘୃତ
ନେତର ବଳିତା ତହିଁ କରିଣ ସଂଯୁକ୍ତ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୀଡ଼ା ଉପରେ ତାହାଙ୍କୁ ବସାଇ
ବରଣ ବିଧି ଯୋଗାଡ଼ ସକଳ କରଇ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ କୁମ୍ଭ ଉପରେ ନଟିକାଳ ଫଳ
ବଧୁଶ୍ରୀ ସୂର୍ଯ୍ୟଶ୍ରୀ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅନୁକୂଳ ।
ଏ ସବେ ଯୋଗାଡ଼ ରଖି ଗ୍ରହପୁଷ୍ପ ପାଶ
ପୁର ଅନୁକୂଳ ପୁଣେ ହସ୍ତିନାର ଭିକ୍ଷ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବ ପୁଜାକଲେ କହ ହେ ପଣ୍ଡିତେ
ଏ ଯୁଦ୍ଧେ କ୍ଷମିୟେ ମୁକ୍ତି ଲଭିବେ ଯେମନ୍ତେ
ଦ୍ୱାଦଶ ମାସର ମଧ୍ୟେ ମୋକ୍ଷ କେଉଁ ମାସ
କେଉଁ ମାସେ ପୁତ୍ର ହୋଇ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଯଶ
ଏମନ୍ତ ଶୁଣି କହନ୍ତି ଗ୍ରହପୁଷ୍ପ ଗ୍ରହ
ଶୁଣ ହେ ରାଜନ ଶାସ୍ତ୍ର ବିରୁଦ୍ଧ କହିବ ।
ଶରତ ବରଷା ହେମ ଗ୍ରୀଷମ ଶିଶିର
ବସନ୍ତ ଶତଭିତ୍ତିରେ ହୁଅଇ ବସ୍ତର ।
ମାଘରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
ଉତ୍ତରାସ୍ତମ୍ଭ ବୋଲଣ କହନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
ଆଶାଡ଼ ଗଣନ୍ତି ସବେ ଦକ୍ଷିଣ ଆସୁନ
ଏହି ପରାୟେ ବର୍ଷ କି ହୁଅଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ବୈଶାଖର ମସେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଆଷାଢ଼ରୁ ପକ୍ଷେ
 ଶ୍ରୀଷମ ରତ୍ନ ବୋଲଣ ଶାସ୍ତ୍ରକରେ ଲେଖେ ।
 ଆଷାଢ଼ ପକ୍ଷେ ଶ୍ରାବଣ ଶ୍ରାବଣରୁ ପକ୍ଷେ
 ବରଷା ରତ୍ନ ବୋଲଣ ଜାଣିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ।
 ଶ୍ରାବଣ ପକ୍ଷେ ଆଶ୍ୱିନ କାର୍ତ୍ତିକରୁ ପକ୍ଷେ
 ଶରତ ରତ୍ନ କହିଲ ଶାସ୍ତ୍ରର ଉଲ୍ଲେଖେ ।
 କାର୍ତ୍ତିକରୁ ମାର୍ଗଶିର ପୌଷ ଏକପକ୍ଷେ
 ହିମ ରତ୍ନ ବୋଲି ଏହା ଜାଣିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ।
 ପୌଷର ପକ୍ଷେ ମାଘ ଯେ ପାଲଗୁନ ପକ୍ଷେ
 ଶିଶିର ରତ୍ନ ବୋଲଣ ପଞ୍ଜିକାରେ ଲେଖେ ।
 ପାଲଗୁନରୁ ପକ୍ଷେ ଚୈତ୍ର ବୈଶାଖରୁ ପକ୍ଷେ
 ବସନ୍ତ ରତ୍ନ ବୋଲଣ ଅବଦରେ ଲେଖେ ।
 ମେଷ ବୃଷ ମିଥୁନ ଯେ କକଡ଼ା ଆକର
 ସିଂହ କନ୍ୟା ଭୂଳା ବଛୁ ଧନୁ ଯେ ମକର ।
 କୁମ୍ଭ ମୀନକୁ ମିଶାଇ ଏହି ବାରମାସ
 ଏ ଦ୍ୱାଦଶ ମାସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେ ବୁଝି ନରେଶ
 କାର୍ତ୍ତିକ ମାଘ ବୈଶାଖ ଏହି ତିନିମାସ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୁଣ୍ୟ ସମୟ ଏ ନନ୍ଦ ଦିବସ ।
 ଏ ତିନିମାସ ମକର ମାସ ଯାକୁ କହି
 ଅଶେଷ ପୁଣ୍ୟ ମାସକଥାକ ଏ ଅଟଇ ।
 ଏ ମାସେ କଞ୍ଚିତ ଯେହୁ ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟ କରି
 ତିନେକ ଧର୍ମେ ଶତେକ ଜନ୍ମ ପାଏ ତର ।
 ଏମନ୍ତ ମାସର ପୁଣ୍ୟ ବୁଝି ହେ ନରେଶ
 ଏହା ସଙ୍ଗେ ସରି ନୁହେଁ ଅନ୍ୟ ଦୁଇମାସ ।
 ମକର ଶେଷ ଦିନରେ ଯେହୁ ଧର୍ମ କରେ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞଫଳ ମିଳଇ ତାହାରେ ।
 ମାଧବ ନାମେ ଔଷଧ ହରେ ସବ ବ୍ୟାଧି
 ପୁଣ୍ୟମାସ ମଧ୍ୟେ ମାଘ ସଂସାରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।
 ଯାଗ ଯଜ୍ଞ ଶର୍ପ ଧର୍ମ ମାଘମାସ ମଧ୍ୟେ
 ଶକ୍ତି ସଙ୍ଗେ ଝାସ ଦେବ ଅବା ମର ଯୁଦ୍ଧେ
 ମରିଲେ ବୈକୁଣ୍ଠେ ବାସ ତରିଲେ ମଙ୍ଗଳ
 ଏହି ମାସେ ସମରକୁ କର ଅନୁକୂଳ ।
 ସୌମଦ ପ୍ରଳୟ ଅନ୍ତେ ସୌର ନାମେ ପୃଥ୍ୱୀ
 ଏକାଳେ ଭରତ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲ ଏଥୁ
 ଭରତ ଯୁଦ୍ଧ ନାମଟି ରହିଛି କପାଳ
 ଗୁନୁ ଭରତ ସମର କଲେ ଦୁଇ ଭାଇ ।

ସେହି ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲେ ଭୀମାସ ମଧ୍ୟେ
 ଭରତ ନାମ ରହିଛି ଭାଇ ଭାଇ ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଏ ଯୁଗ ଶେଷେ ମାସକେ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଲ
 ପୁନଶ୍ଚ ଅବନୀ ନାମ ପୃଥିବୀ ରହିଲ ।
 ସେ କାଳେ ଭରତ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲ ମାର୍ଗଶିର
 ଯୁଦ୍ଧିଲେ ରଜାଏ ଧନୁ ମାସ ଦ୍ୱାଦଶୀର
 ଧନୁ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱାଦଶୀରେ ମଲେ ରଜାଗଣ
 ତହିଁ ଭରତ ସମର ହୋଇଲ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ପୁଣି ପ୍ରଳୟ ହୋଇଲ ନୂଆ ଯୁଗ ହେଲ
 ଜନ ଜନ୍ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲ ପୃଥିବୀ ବସିଲ ।
 ତାରଣୀ ବୋଲଣ ନାମ ବହିଲ ବସୁଧା
 ଗୁରୁ ପ୍ରତିପଦା ଦିନ ସଜ ହେଲେ ଯୋଦ୍ଧା ।
 ଶୀଘ୍ରତକ ବୋଲି ଏକ ହୋଇଲ ପ୍ରଳୟେ
 ଶିବ ନାମରେ ପୃଥିବୀ ହୋଇଲ ଉଦୟେ ।
 ସେ କାଳେ ହୋଇଲ ପୁଣି ଭରତ ସଂଗ୍ରାମ
 ଆଶ୍ୱିନ ମାସ ଶୁକ୍ଳ ଚତୁର୍ଥୀର ଦିନ ।
 ଅନନ୍ତ ପ୍ରଳେ ହେଲଣି ଏ ଅନନ୍ତ ବିଧି
 ପ୍ରଳୟ ଅନ୍ତେ ପୃଥିବୀ ପୁନଶ୍ଚ ସମ୍ପାଦ ।
 ଏହି ରୂପେ କେତେବାର ହେଲଣି ପ୍ରଳୟ
 ଉନଶତ ବାର ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଛି ହେ ରାୟ ।
 ପ୍ରଳୟାନ୍ତେ ପୁନଃ ପୁନଃ ପୃଥିବୀ ହୁଅଇ
 ପ୍ରଜାପତି ନବସୃଷ୍ଟି ଉଦ୍ଧାର କରଇ ।
 ଏହା ଶୁଣି ପୁରୀ କଲେ ପୁଣି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବ
 କେଉଁପରି ହୋଇଥାଏ ଭରତ ପ୍ରସାଦ ।
 ଶୁଣିଥିଲେ ରାମାୟଣ ଭରତ ସଂଗ୍ରାମ
 କି ହେତୁ ହୁଏ ତା କହ କେବଣ ନୟମ ।
 ସୁଦେବ ବୋଲନ୍ତି ତହୁଁ ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ ଶୁଣ
 ପିତାଙ୍କ କହୁଛି ମୁହିଁ ତହିଁର କାରଣ ।
 ଏକର ପରେ ଏକକୁ ନିଃଶ୍ୱାସେକ ବୋଲି
 ଶତ ନିଃଶ୍ୱାସରେ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ କହିଲ ।
 ଶତ ନିଃଶ୍ୱାସ ହୋଇଲେ କ୍ଷଣେକ ହୁଅଇ
 ଶତଶତ ହୋଇ ତାକୁ ଲିତା ବୋଲି କହି ।
 ଶାଠିଏ ଲିତାରେ ପୁଣି ହୁଏ ଏକ ଦଣ୍ଡ
 ଏ ନୟମେ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ତଳଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ବେନ ଦଣ୍ଡରେ ହୁଅଇ ଘଡ଼ ଏକ ଜାଣ
 ଶୁଣି ଘଡ଼ରେ ସହରେ କଳକ ଉଦ୍ଧାର ।

ଶୁଣି ପ୍ରହର ହୁଅନ୍ତେ ଦିନେକ ହୁଅଇ
 ଶୁଣି ପ୍ରହରରେ ରାତି ସମାପତ ହୋଇ ।
 ଏମନ୍ତ ବସନ୍ତେ କାଳ ଲେଖେ ପ୍ରଜାପତି
 ଏହା ଦେଖ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଆୟୁ ଗଣେ ନିତି ।
 ଆଠ ପ୍ରହର ବାଷ୍ପି ଦଣ୍ଡ ଅହୋରାତ୍ର
 ଆହୋରାତ୍ର ଦିବସର ଅଟେ ଅବା ଅର୍ଥ ।
 ତିନିଶ ଶାଠିଏ ଦିନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣର କହି
 ଶଏଆଠ ବର୍ଷ ଆୟୁ ପୁର କଲ ବହି ।
 ଯେତେ ଦିନ ଏକବର୍ଷେ ମାନବେ କୋଲଇ
 ସେହି କାଳକୁ ଆକାଶେ ଏକ ଦିନ କହି ।
 ଆକାଶ ପୁରୁଷେ ଏବେ ଏକବର୍ଷ ହୋଇ
 ବିଶ୍ୱେଦେବା ପୁରୁଷଙ୍କ ଦିନେକ ହୁଅଇ ।
 ବିଶ୍ୱେଦେବା ପୁରୁଷଙ୍କ ଏକ ବରଷରେ
 କର୍ମଦେବତା ଯେ ଏକଦିନ ଶ୍ରେଣ କରେ ।
 କର୍ମ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଏକବର୍ଷ ଶ୍ରେଣ
 ଦଇବତ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ହୁଏ ଦିନେ ଯୋଗ ।
 ଏକବର୍ଷ ଦଇବତ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ହେଲେ
 ଅଗଷ୍ଟ ପୁରୁଷେ ଦିନେ ଶ୍ରେଣ ହୁଏ ଭଲେ ।
 ଅଗଷ୍ଟ ପୁରୁଷେ ଯେବେ ବର୍ଷେ ଶ୍ରେଣ ହୁଏ
 ବିଦ୍ୟାଧର ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଦିବସେ ବୋଲି ।
 ଏ ପ୍ରକାରେ ବିଦ୍ୟାଧର ପୁରୁଷଙ୍କୁ ବର୍ଷେ
 ବିଶାଖା ପୁରୁଷେ ଶ୍ରେଣ ହୁଅଇ ଦିବସେ ।
 ଏହିପରି ଏକଶତ ଆଠ ଦିବସରେ
 ଶମନ ନାଶ ହୁଅନ୍ତି ବୁଦ୍ଧିବ ମନରେ ।
 ଏହିରୂପେ ଶମନକୁ ଦିବସେ ହୋଇଲେ
 ନାଶକରେ ଜୀବନକୁ ଆୟୁଷପୁରୁଲେ ।
 ଏହାଙ୍କର ଏକଶତ ଅଷ୍ଟମ ବରଷେ
 ବରଷକେ ଶ୍ରେଣ ହୁଏ ବିଦ୍ୟା ପୁରୁଷେ ।
 ଏହି ଗଣନାରେ ଅଷ୍ଟୋତ୍ତର ବର୍ଷ ଶତେ
 ବିନାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ରୁଦ୍ର ଦଇବତେ ।
 ରୁଦ୍ର ଦଇବତେ ଯହୁଁ ବିନାଶ ଲଭଇ
 ଦିନକର ଦେବଙ୍କର ଦିବସେ ହୁଅଇ ।
 ଏହିପରି ଦିନ ମାସ ବରଷ ଶେଷର
 ବିନାଶ ପ୍ରାପତ ହୁଏ ତନ୍ତ୍ର ଦେବଙ୍କର ।
 ତନ୍ତ୍ର ଯହୁଁ ଏ ପ୍ରକାରେ ବିନାଶ ଲଭଇ
 ଜଣାନାଥଙ୍କର ଶ୍ରେଣ ତହୁଁ ଶେଷ ହେଲ ।

ତନ୍ତ୍ର ଦେବଙ୍କର ଶ୍ରେଣ ଶୟ ଗଲ ଯହୁଁ
 ପିତାମହଙ୍କୁ ଦିନେକ ହୋଇଲକ ତହୁଁ ।
 ଦିନର ଶେଷ ହୁଅନ୍ତେ ଆସଇ ଯେ ରାତି
 ସନ୍ଧ୍ୟାହି ପୁା ଶେଷେ ନିଦ୍ରା ଯାନ୍ତି ପ୍ରଜାପତି ।
 ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଜାପତି ନିଦ୍ରାନ୍ତ ଉଠିଲେ
 ତରୁତର ଲୋକ ତହୁଁ ଆତଯାତ ହେଲେ ।
 ଅସାଷ୍ଟମେ ନିଦ୍ରା ଗଲେ ଯହୁଁ ପ୍ରଜାପତି
 ସମସ୍ତେ ବିନାଶ ହେଲେ ଶୂନ୍ୟ ହେଲ ଶିତି
 ନବସୃଷ୍ଟିର କରତା ବିଦ୍ୟା ପୁରୁଷ
 କେହି ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ନୋହଲେ ସାହସ ।
 ଚିନ୍ତା ନ କରନ୍ତେ ନାଶଗଲ ସଇଲୋକ
 ଜଳରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଲ ଦ୍ୟୁଲୋକ ଭୂଲୋକ ।
 ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ନାଗଲୋକ ସୁତଳ ପାତାଳ
 ନାଶକଲେ ଆକାଶରେ ସବୁ ଦିଗପାଳ ।
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଜାତି ନ ରହିଲେ କିଛି
 ଏକମାତ୍ର ଜଳଦେବ ତହିଁ ରହିଅଛି ।
 ଦିବସହିଁ ଯେତେ ମଣି ରାତି ହେଲ ଯେତେ
 ପ୍ରଳୟ ହୋଇଲ ପୃଥ୍ୱୀ ବ୍ରହ୍ମା ନିଦ୍ରା ଯାନ୍ତେ ।
 ଶ୍ୱପ୍ନ ବୋଇଲେ ଯେ ଲୋକ୍ୟ ଯେବେ ଥିଲନାହିଁ
 ପିତାମହ ତା ଉପରେ ରହିଥିଲେ କାହିଁ ।
 ସୁଦେବ କହିଲେ ଶୁଣ ଆଦେ ମହାଜ୍ଞତା
 କାଳ ବିଷ୍ଣୁ ପାଶେ ଯାଇ ରହନ୍ତି ବିଧାତା ।
 ସ୍ୱର୍ଗତଳେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତଳରେ ପାତାଳ
 ପାତାଳ ତଳେ ଭୂତଳ ତଳେ ରସାତଳ
 ରସାତଳ ତଳେ ଅଛି ପୁଣି ଅତିତଳ
 ଅତିତଳ ତଳେ ଅଛି ମଧ୍ୟମ ବିତଳ ।
 ମଧ୍ୟମ ବିତଳ ତଳେ ନିବକାର ବାସ
 ତା ତଳେ ଅଛି ନିଶ୍ଚଳାଳୟ କପିଳାସ ।
 ନିଶ୍ଚଳ ଭୁବନ ତଳେ ଭୁବନ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ
 ନାରାୟଣଙ୍କ ଆସନ ସେବାରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
 ସଉନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତଳେ ଅଛି ଅନନ୍ତ ବୈକୁଣ୍ଠ
 ଅନନ୍ତ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ସେ ଅଟଇ ଯେ ମଠ ।
 ଅନନ୍ତ ବୈକୁଣ୍ଠ ତଳେ ମାଳ ବରକୁଣ୍ଠ
 ମାଳାମ୍ବର ରୂପେ ତହିଁ ପ୍ରଭୁ ଯୋଗାଶ୍ରୟ ।
 ତାହାର ତଳକୁ ଅଛି ବୈକୁଣ୍ଠ କାଳିନ୍ଦୀ
 କଳ୍ପ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଆସନ ପଶୋୟ ।

ଆଦେ ଶୁଣୁ ଏଥୁ ସେହି ଅବତାର ରାମ
 କଳା କୃଷ୍ଣ ଧଳା ରାମ ଆଉ ମହା କୁମ୍ଭ ।
 ପାପୀନଙ୍କର କାଳ ନୃସିଂହ ବାମନ
 ରେଣୁକାଗର୍ଭରୁ ପଶୁ କୌଶଲ୍ୟାଙ୍କ ରାମ ।
 ବାସୁଦେବ ଦେବଙ୍କର କୋଳେ କାଳ ରୂପେ
 ବୁଦ୍ଧ କଳଙ୍କା ହୋଇଲେ ଯେ ଏସନକ ରୂପେ
 ବ୍ରହ୍ମ ବଳକୃଷ୍ଣ ଅଛି କାଳନ୍ଦୀର ତଳେ
 ବ୍ରହ୍ମ ନାରାୟଣ ବିଜେ ତହିଁ ସବକାଳେ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ନାରାୟଣଠାରୁ ପଦ୍ମନାଭ ଗୋଟି
 ନାଭିରୁ ବାହାରିଅଛି ବ୍ରହ୍ମ ମଣ୍ଡଳଟି ।
 ସେହି ପଦ୍ମଟି ଅମ୍ଳାନ ଅଟେ ସବକାଳେ
 ଅତୁଟ ଶବ୍ଦରେ ସଦା ରହିଥାଏ ଜଳେ ।
 ସେହି ପଦ୍ମେ ଦବାସୁତ ରହିଥାଏ ଧାତା
 ଅହୋରାତ୍ର ନ ଛାଡ଼ଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗତା ।
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ଆହାସୁତ ନିଦ୍ରା ହୁଏ ତହିଁ
 ତେଣୁ ପଦ୍ମଯୋନି ବୋଲି ନାମ ଅଛି ବହି ।
 ସେହି ପଦ୍ମେ ନିଦ୍ରାଗତ ହୋଇଣ ବଧାତା
 ପାଶୁଡ଼ା ଗୋଟିକ ମଧ୍ୟ ହୋଇଣ ଅଚଳା ।
 ଦିନ ଦେବା ପରିଯନ୍ତେ ସୁଖେ ନିଦ୍ରାଗଲେ
 ନିଦ୍ରାରୁ ଉଠିଣ ପୁଣି ତେଜନା ଲଭିଲେ ।
 କାହିଁ କିଛି ନ ଦେଖିଣ ଶୁଦ୍ଧଲେ ବିରଥ
 ପଦ୍ମମଞ୍ଜି ମେଲିଦେଇ ପୁନବାର ସଞ୍ଚ ।
 ଦେବ ଦାନବମାନଙ୍କ ଲୋକ ଆଦିଦେବୁ
 ସର୍ଜନା କରେ ଛପନ କୋଟି ଜୀବଜନ୍ତୁ ।
 ସ୍ୱେଦନ ଅଣ୍ଡନ ଜଗପୁଜ ଉପୁଜାଇ
 ପୁନବାର ପଦ୍ମଯୋନି ସୂଜନ କରଇ ।
 ଅମଳାନ ସୋମବଂଶ ମୂଳ ଏହାଙ୍କର
 ଗୋଜ ଅଳକ ବଂଶ ଯେ କୌରବ କେଶବ ।
 ବୃଷ୍ଣ ବଂଶ ଯଦୁବଂଶ ହରିହର ବଂଶ
 କଶ୍ୟପ ଅଙ୍ଗିରା ଭୃଗୁ ଏ ଆଦି ବିଶେଷ ।
 ଶର୍ବବ ପ୍ରତପ୍ତ ଆଉ କାଶୀ କଉଶିକ
 କଳ ମହାର ଅଠର ବଂଶେ ଯେତେ ଲୋକ
 ଅସୁର ବଂଶରେ ଜାତ ହୋଇଲ ଶବ୍ଦଶ
 ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶେ ଜାତ ହେଲେ ଶ୍ରୀରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ।
 ସେତପୁା ଯୁଗରେ କଲ ସୀତାଙ୍କୁ ହରଣ
 ସୀତା ହଲେ ତାକୁ ବନ୍ଦ କଲେ ରଘୁବଂଶ ।

ଶବ୍ଦଶର ସମୁଦାୟ ନଂଶ ଶେଷ କରି
 ପୁଣି ବୈକୁଣ୍ଠ ଭବନେ ଗଲେ ତହଧାଣ ।
 ଦେ ଗାଙ୍ଗେୟ ସେତା ଅନ୍ତେ ହୋଇଲ ଦ୍ରାସର
 ରଜାବତାରେ ଗୋପରେ କରଲେ ବହାର
 କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବାରୁ ବେନି
 ରାମ ଆଉ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କୃଷ୍ଣ ଫାଲଗୁନ ।
 ସଂଗ୍ରାମ ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ହେଲ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ନ
 ତୁମ୍ଭ ଶାସରର କିବା ସହିବ ଅବନୀ ।
 ଏମନ୍ତ ରୂପରେ ପୃଥ୍ୱୀ ହୁଅଇ ସୂଜନ
 ଅନୁକୂଳ ସୃଜିଲ ଯା ତାହା ଏବେ ଶୁଣ ।
 ବୃଧବାର ବିଚ୍ଛୁ ଶୁକୁ ସସୋଦଶୀ ତଥୁ
 ଦ୍ୱିଜା ନାମେ ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ଦିନର ପାହାନ୍ତି ।
 ତେଜିଲ ନାମେ କରଣ ଶିବନାମେ ଯୋଗ
 ବିଚ୍ଛୁ ସମାନ୍ତ ପରଶ ଦିନ ଯାଇ ଶେଷ ।
 କାତ୍ୟାୟିନୀ ବୁଲୁଥାନ୍ତି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୂର୍ତ୍ତି
 ମଗର ବାହନେ ଯୋଗି ଦକ୍ଷିଣରେ ସ୍ଥିତି ।
 ବାର ନକ୍ଷତ୍ର ଆକର ତଥୁ ଯେ କରଣ
 ସୁଦେବ ପଣ୍ଡିତ ଏତେ କହିଲେ ଲକ୍ଷଣ ।
 ଯୋଗିନୀତତ୍ର ସୁଦେବ ଜ୍ୟୋତିଷ ପାତଲେ
 ସେଥିରୁ ସମସ୍ତ କଥା ବୁଝାଇ କହିଲେ ।
 ସମସ୍ତ ଜଗନ୍ନାଥ ପୂର୍ବଦିଗେ ପଶିଲଣି
 ହଂସାବେଷ୍ଟା ଚକ୍ରଛନ୍ଦ୍ର ଦେବା ବ୍ରହ୍ମାପୁଣୀ ।
 ହିଙ୍ଗୁୟା ଦଶମୀରେ ଯେ ଉତ୍ତରରେ ଶାଗେ
 ମାହେଶ୍ୱରୀ ଚଳନ୍ତି ଯେ ଶୁଭକାଳ ଯୋଗେ
 ଏକାଦଶୀ ଭୃଗୁପୁରେ ଅଗ୍ନିକୋଣେ ରହେ
 କୌମାରୀ ମୂରତି ତହୁଁ ଶୁକର ଆଗେହେ ।
 ଚତୁର୍ଥୀ ଯେ ଦ୍ୱାଦଶୀରେ ବାସନ୍ତ ଦକ୍ଷିଣେ
 ମହାମାୟୀ ଚଳନ୍ତି ଯେ ମୟୂର ବାହନେ ।
 ସସୋଦଶୀ ପଞ୍ଚମୀରେ ଦକ୍ଷିଣେ ରହନ୍ତି
 ବାସନ୍ତ ନାମକୁ ସେହୁ ଧାରଣ କରନ୍ତି ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଷଷ୍ଠୀରେ ଯେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ
 ମାତଙ୍ଗ ବାହନେ ବସି ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀ ନାମରେ
 ସପ୍ତମୀ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଦିନେ ବାସନ୍ତଦିଗେ ସ୍ଥିତି
 ବୃଷ୍ଣା ନାମକୁ ପୁଣି ଧାରଣ କରନ୍ତି ।
 ମଗର ବାହନେ ପୁଣି କରନ୍ତି ଗମନ
 ନାନାରୂପ ପ୍ରକାଶନ୍ତି କର୍ମକୁ ଦେଖଣ ।

ଏହି ପ୍ରକାରେ ହୁଅଇ ଶୋଳଦଳ ବେଳା
 ଚଉଦ ଦଣ୍ଡେ ଭ୍ରମର ସେ ସବମଙ୍ଗଳା ।
 ପ୍ରହରକ ଦେଳମଧ୍ୟେ ମନ୍ଦିରେ ଭ୍ରମର
 ଅଳ୍ପ ପ୍ରହରେ ଅତୀତ ପାଦମାସ ଯାଇ ।
 ଦେବେ ଯୋଗିନୀର ମୁଖ ପଡ଼େ ଯେଉଁଜନ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରିତ୍ୟାଗ କରେ ହୁଏ ଧନସ୍ଥାନ ।
 ପୁରୋହିତ ତଥା ଯୋଗୀଚନ୍ଦ୍ର ପାତଳେ
 ବାରଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କୁହାଇ କହିଲେ ।
 ଶନ ସୋମବାରେ ଯୋଗୀ ପୁଣେ ଉଦେହୋଇ
 କୁଜ ଶନବାରେ ଉତ୍ତର ଦିଗେ ଚଳଇ ।
 ରବି ଶୁକ୍ରବାରେ ତାର ପଶ୍ଚିମରେ ଗତି
 ବୁଧ ବୃହସ୍ପତି ବାରେ ଦକ୍ଷିଣେ ରହନ୍ତି ।
 ଯେଉଁଦିନ ଯେଉଁ ବାର ଅନୁକୂଳ ହୋଇ
 ପ୍ରଥମ ଶୁକ୍ରଦଶାଧିପତି ସେହି ରହି ।
 ରବି ବୁଧ ଗୁରୁ ଶୁକ୍ର ଶଶୀ କୁଜ ଶନ
 ଦୁଇ ଦୁଇ ଦିଗେ ଯଥାସମେ ପୁଣି ଘେନି ।
 ପୁରୋହିତ ବୋଲେ ମନେ ରଖ ତୁ ଗଜନ
 ଗୁରୁ ବେଳ ବେନି ଦିଗ କର ତୁ ଗମନ ।
 ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣି ଶୁଭା ଯୋଗାମାନେ
 ସକ୍ଷ ମଉଳାଇ ଗଲେ ଯେ ଯାହା ଭୁବନେ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗତର କରତା ବିରାଟ
 ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଦେବ ତୁହି ଅଛୁ ସଞ୍ଚ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଦିବାକର ଆଦି ସବୁର ତୁ ମୂଳ
 ତୁ କରତା ନାଥ ସିନା ତାରନ୍ତା ସକଳ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆବର ଆକାଶ
 ଏ ପଞ୍ଚଭୂତରେ ପ୍ରଭୁ ତୁହି ମହାରସ ।
 ଦେବଙ୍କର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ତୁହି ଯେ କେବଳ
 ଧାତୁବ୍ୟୟ ଚଉଦିଶ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ତୁ ଠୁଳ ।
 ଅଭୟ ପୁରୁଷ ତୁହି ସୁଖେ କାଳ ବଞ୍ଚୁ
 ଅବିଦ୍ରେ ସବୁକାର୍ଯ୍ୟ ତୁହି ଦେବ ସଞ୍ଚୁ ।
 ଭବସାଗର ଶରଣ ରକ୍ଷଣି ତୁହି
 ତୋ ବିନୁ ସୋଦର ନାଥ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ
 ତୁହି ସୁଜଅଛୁ କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ମୃତ୍ତିକା
 ଲୌହ ତାମ୍ର ପିତ୍ତଳାଦି ସୁବର୍ଣ୍ଣର ରେଖା ।
 ଯେତେ ପଦାର୍ଥ ଗଠନ କରଇ ବିନାଶି
 ତୁ ଦେବ ଏହା ସଞ୍ଚୁ ସବେ ଛନ୍ତି ଜାଣି ।

ହରିହର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଚପନ ଚାପନ
 ଦିଗପାଳମାନଙ୍କୁ ତୁ କରୁ ଜ୍ଞାନଦାନ ।
 ନାନା ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇବେ ଯେବେ ଦିଗପାଳେ
 ସମସ୍ତେ ପୂଜା ପାଆନ୍ତି ତୋର ମନ୍ଦିରରେ ।
 ତୋ ମନ୍ଦିରରେ ସବେ ଲଭନ୍ତି ମୁକତି
 ନ କହି ତୋ ମନ୍ତ୍ର ତୋତେ ପୂଜି ନ ପାରନ୍ତି
 ହେ ସ୍ବାମୀ ତୋହର ମୁହିଁ ପାଷାଣରେ କଲେ
 କିଏ ଜୀବନ୍ୟସ ଦେବ କେହି ମନ୍ତ୍ରକଲେ ।
 ଏହା ନ ଜାଣି ସଂସାରେ ବଣା ହେଉଥାନ୍ତି ।
 ଅପୂଜ୍ୟ ବୋଲଣ ତୋତେ ମୁହଁଖେ କହନ୍ତି ।
 ତୁମ୍ଭେ ଜଗତର ପିତା ସାବିତ୍ରୀରମଣ
 ଶୁଣିମୁଖେ ଚତୁର୍ବେଦ କର ଉଦ୍ଧାରଣ ।
 ଅଥବା ବେଦକୁ ପୂର୍ବ ବଦନରେ ଶୁଷ୍କ
 ପଶ୍ଚିମ ବଦନେ ରକ୍ତବେଦ ପରକାଶୁ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ବଦନେ ତୁହି ପଢ଼ୁ ଯଜୁର୍ବେଦ
 ଉତ୍ତର ମୁଖରେ ଶାସ୍ତ୍ର ସାମବ୍ରହ୍ମଭେଦ ।
 ଏହି ଚତୁର୍ବେଦ ନିତ୍ୟ କରୁ ତୁ ଉଦ୍ଧାର
 ଏଣୁ ନାମ ବହିଅଛୁ ତୁହି ବେଦବର ।
 ଏହି ଚତୁର୍ବେଦରୁ ତୁ ନାମମନ୍ତ୍ର କଲୁ
 ଜପ ମନ୍ତ୍ର ହେତୁ ପଞ୍ଚମୁଦ୍ରାକୁ ସଞ୍ଚଲୁ ।
 ଜୟ ଜୟ ଯୋଗେଶ୍ଵର ପରମ ଦୟାଳୁ
 ଛପନ କୋଟି ଜୀବଙ୍କୁ ବରି ପ୍ରତିପାତୁ ।
 ଜୟ ଜୟ ପରମେଶ୍ଵର ଜଗତ ପିତର
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ପରମବ୍ରହ୍ମ ନିବକାର ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ଶୁଭଫଳ ବାଞ୍ଛି
 ଭବେ ଯାହା କରୁ ପ୍ରଭୁ ତୋର ସବରଜ୍ଞା ।
 ଗୁମୁନ ମୋହନ ବନ୍ଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାଟନ ବିଦ୍ୟା
 ଧରଣ ଧାରଣ ସବମନ୍ତ ତୋର ପିତା ।
 ବେନିସସ୍ତ୍ର ଜହ୍ନା ଅଟେ ଅନନ୍ତ ନାଗର
 ଅନୁକର ନ ପାରିଲେ ମହିମା ତୋହର ।
 ଚରଚର ବର୍ଣ୍ଣିଯାଏ ଯେ ଜାଗ୍ରତ ଥିଲେ
 ପୃଥ୍ବୀ ପ୍ରଳୟ ହୁଅଇ ଯେହୁ ନିଦ୍ରାଗଲେ ।
 ମାନ ଉଦ୍ଧାରଣ ତୁହି ଜଗତର ପିତା
 ମାନବେ ଜନ୍ମି ମୁହିଁ କି କହିବି ତୋ କଥା ।
 ତୋହର ଚରଣେ ନାଥ ମୋର ଶିର ଲୁଚୁ
 ଏ ପାପ ପ୍ରକୃତ ମୋର କାହିଁରେ ନ ବଢ଼ୁ ।

ନ କଲ ତୋ ସେବା ମନ୍ତ୍ର ନ ଗଲଇଁ ଶୀର୍ଷ
ନ ପଣିଲି ଯାଗପଞ୍ଜେ ନ କଲଇଁ ବ୍ରତ ।
ନ ପଡ଼ିଲି ଅକ୍ଷର ମୁଁ ନ ଜାଣିଲି କିଛି
ଅନରାଧ୍ୟାସରେ ପ୍ରସନ୍ନ ମୋତେ ହିଙ୍ଗୁଳାସି ।
ସେହି ଦେବୀ ବିଜେକରି ମୋର ହୃଦୟରେ
ଏହି ପରମ ଗତିର ବାଟ ଦେଲେ ମୋତେ ।
ତୁମ୍ଭର ଚରଣେ ମୋର ରହୁ ମନ ଧ୍ୟାନ
ଶୁଦ୍ଧମୁନି ଶାରଳା ସେ ଶାବେ ରସଦାନ ।

କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧସଙ୍ଗୀ

ଏଥୁଅନ୍ତେ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ନରପତି
ଅଗସ୍ତି ମୁକ୍ତିକ ପାଦେ କରିଣ ପ୍ରଣତି ।
ପୁଜାକଲେ କହ ମୁନି କୌରବ ଶିଶୁର
ଜ୍ୟୋତିର୍ବଦଠାରୁ ଶୁଣି କଲ କି ବର ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳିଛି ସରଣ
ଦୟାକରି ମୋର ପାଶେ କହ ମହାଶଗ ।
ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣି ମନୁ ନରପତି
କୌରବେ ପଣ୍ଡିତଠାରୁ ପାଆନ୍ତେ ସନ୍ଦେଶ ।
ଦଧିବାମନ ସୁମର ଦଧି ଅନୁକୂଳେ
ଉଠିଲେ କୌରବେ ମନେ ଦରୁର ମଙ୍ଗଳେ ।
ଚଳିଗଲେ ସବ୍‌ଗାର ସେ ଯାହା ଭୁବନେ
ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଭୁଞ୍ଜି ଆସିଲେ ତପଶେ ।
ରଥକୁ ମଣ୍ଡନ କଲେ ହୋଇଣ ଉନ୍ମତ୍ତ
ସଜାଇଲେ ଅଶ୍ବ ଗଜ ରଥ ଅସ୍ତମିତ ।
ଧନୁ ଉତ୍ତେଜନ କରି ମାନନ୍ତୁ ସେ ଗୁଣ
ଶାସ୍ତ୍ରଶମ୍ଭୁନା ଶର ଆଣି ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ ତୁଣ ।
ବଜ୍ରାସ୍ତ୍ର ଶରତର ବାଦ୍ୟାଦି କାହାଳି
ସେ ବାଦ୍ୟ ନାଦରେ ପୃଥ୍ବୀ ପଡ଼ିଲ ଉଚ୍ଛଳି ।
ଛପ ଆଲଟି ରୂପର ବହୁ ଧରାଇଲେ
ଜୟ ପତାକା ନାନାଦି ରଙ୍ଗେ ଉଡ଼ାଇଲେ ।
ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଘରେ ହୋଇଲ ଉତ୍ସବ
ନେତ ପତାକା ତୋରଣ ବହୁତ ସମୃଦ୍ଧ ।
ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କଳଶ ଉପରେ ନେତର ଓଡ଼ଣି
ସମସ୍ତେ ଉତ୍ସବ କଲେ ଆନନ୍ଦରେ ପୁଣି ।
ରଥଧ୍ବଜେ ଉଡ଼େ ଦଧିମଙ୍ଗଳର ଗାନା
ଅପରାଜିତା ନୃସିଂହମନ୍ତ ଅଧ୍ୟାପନା ।

ଶ୍ରୀରାମ ସହସ୍ର ନାମ ଦେବତା ଅର୍ଚ୍ଚନ
ଏରୂପେ ମାତଲେ ହର୍ଷେ କଉରବ ସୈନ୍ୟ ।
ହେ ରାଜା ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଗୁପ୍ତଚର ଥିଲେ
ଅନୁକୂଳ କଥା ଶୁଣି ଶୀଘ୍ର ଚଳିଗଲେ ।
ବାରୁଣାବନ୍ତେ ଯାଇଣ ପାଣ୍ଡବ ଅଗ୍ରତେ
ଅନୁକୂଳ କଥା ଫେଡ଼ି କହିଲେ ଭରିତେ ।
ସ୍ୱାମୀ କୌରବ ସଭାରେ କହିଲେ ଏମନ୍ତ
ପ୍ରଥମରେ ସେନାପତି ହେଲେ ଗଙ୍ଗାଧର ।
ଦ୍ରୋଣ କୃପ ଭୃଷ୍ଣଶ୍ରବା କର୍ଣ୍ଣ ଜୟଦ୍ରଥ
ଜୁଚନ୍ଦ୍ର ମିଶାଇ ଏହି ରଥୀ ଦେଲେ ସାତ ।
ସୋମଦତ୍ତ ବାହ୍ମନ ସେ ମାଗଧ୍ୟ କେଶରୀ
ବହୁ ସେନାପତି ଥାଟେ ହୋଇଲେ ତାଙ୍କରି ।
ଏମାନଙ୍କ ସହଚରେ ଦେଇ ବହୁ ସୈନ୍ୟ
ସବୁ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ମୁକୁଟ ଦେଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ଅଶ୍ବଥାମାକୁ ମୁକୁଟ ନ ଦେଲ ନୃପତି
ଏହା ଛଡ଼ା ଆଉ ଦେବ ସର୍ବେ ପାଇଛନ୍ତି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ବଡ଼ କ୍ଷତ୍ରୀ ଅଟେ ସେହି
ଅଶ୍ବଥାମାକୁ ମୁକୁଟ ନ ଦେଲ କପାୟ ।
ସହଦେବକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଏହା ପରୁରଲେ
ଅଶ୍ବଥାମେ ସେନାପତି କପାୟ ନ କଲେ ।
ମନ୍ଥୀ ବୋଲେ ଅଶ୍ବଥାମା ମନ୍ଦକର୍ମୀ କଲ
କ୍ଷତ୍ରୀ ହୋଇ ଚରଣାଗ ବର ସେ ମାଗିଲ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନୃପତି ଅଟେ ମହାବୀର
ଶୁର ଗାର ପଣ୍ଡିତ ଏ ଅଟଇ ସଦୃଶ ।
ମୃତ୍ୟୁକୁ କୁଣ୍ଡିତ ଯେଣୁ ଦେଲ ମହାଯୋଧ୍ୟ
ଅଭେଦ ବଜ୍ରର ସ୍ୱର ନାହିଁ ସେହୁ ସାଧ୍ୟ ।
ସେବେ ମୁକୁଟ ଦ୍ରୋଣୀର ମାଥେ ବାନ୍ଧିଥାନ୍ତା
ମହା ସଙ୍କଟ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଜାଣ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା ।
ମରଣକୁ ନିସତ ସେ ମହାଯୋଦ୍ଧା ଦେଲ
ତେଣୁ ବୁଝିପତି ତାକୁ ମୁକୁଟ ନ ଦେଲ ।
ସହଦେବର ବଚନ ଶୁଣି ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
ଜୟଶଙ୍ଖ ବଜାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଘନ ଘନ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ଶୁଣି ଧର୍ମରାୟ
ପଞ୍ଚ କଟକ ତୁମ୍ଭର ହୋଇଲ ନିଶ୍ଚୟ ।
ଚରଣାଗ ଅଶ୍ବଥାମା ଅଟେ ମହାଯୋଧ୍ୟ
ତା ଶରରେ ବଜ୍ର ଅସ୍ତ୍ର କଛୁଛି ନ ଭେଦ ।

ଆମ୍ଭର ପକ୍ଷରେ ଦେବ ପ୍ରୟୋଗ ଘଟିଛି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗୋଷିକୁ ଯା ବଢ଼ିଣ ନ ଅଛି ।
ସେନାପତି ପଦେ ସେବେ ତାହାକୁ ବରନ୍ତା
ଯୁଦ୍ଧେ ଜଣିବାକୁ ତାକୁ କଠୋର ହୁଅନ୍ତା ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିକୁ ଏହା କହି ଜଗତ ବହାଣୀ
ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯୁଦ୍ଧସଜ୍ଜା କର ଶୀଘ୍ରକରି ।
ମାର୍ଗଶିର ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ସପ୍ତମୀଦଶୀ
ପାଣ୍ଡବେ ବାରୁଣୀ ଗୁଡ଼ି ଜୟନ୍ତା ପ୍ରଦେଶି ।
ବିଷ୍ଣୁମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ କୃତ୍ତିକାର ଦିନ
ଅଶ୍ୱିନୀ ନକ୍ଷତ୍ରଗତେ ଭରଣୀ ଚଳନ ।
ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ କୃତ୍ତିକାରେ ଭରଣୀ ପଡ଼ିଲେ
ଶ୍ରେଷ୍ଠଯୋଗ କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି ହୁଅଇ ସେ ଭଲେ
ତେଜଳ ନାମେ କରଣ ସିଦ୍ଧି ନାମେ ଯୋଗ
ବିଷ୍ଣୁ ସଙ୍କରଣ୍ଡର ପଦର ଦିନ ଶ୍ରେଣୀ ।
ବିଷ୍ଣୁବାର ନକ୍ଷତ୍ରାଦି ସମସ୍ତ ବିଷ୍ଣୁର
ବିଜୟ କଲେ ପାଣ୍ଡବେ ଜୟନ୍ତା ନଗଣୀ ।
ଯମୁନା ନଦୀ ବହଇ ଉତ୍ତରବାହିନୀ
ବିଜେ ଧର୍ମପୁତ୍ର ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ଦେନ ।
ବିରାଟ ଦ୍ରୁପଦେଶ୍ୱର ଏ ବେନି ରଜନ
ଶିଖଣ୍ଡୀ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ ଦ୍ରୁପଦ ନନ୍ଦନ ।
ବିରାଟନନ୍ଦନ ଖଣ୍ଡ ଶ୍ରେତ ସେ ଉତ୍ତର
ପଶୁ ରାମ ତୁଳୁ ହୁଏ ବାର ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ।
ଅର୍ଜୁନ କୁମାର ସେହୁ ଅଟେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
ବାକ୍ରତ ନନ୍ଦନ ଏହି ସତ୍ତାଗୋଟି ସୁନୁ ।
ଏମାନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ନନ୍ଦନ
ଯୁଦ୍ଧର ନିମନ୍ତେ ଶୀଘ୍ର କଲେକ ଗମନ ।
କୁଣ୍ଡଳ ମୁକୁଟ ଦରି ଦେନଶ ଶ୍ରୀହସ୍ତେ
ଆପଣେ ବାନ୍ଧିଲେ ନେଇ ଅର୍ଜୁନର ମାଥେ ।
ସ୍ୱର୍ଗେ ପାର୍ଥ ନିବାତକୁ ବଧୁଲେ ସେ କାଳେ
ଇନ୍ଦ୍ର ଜୟମାଳା ପାର୍ଥ ଗଲେ ଲମ୍ବାଇଲେ ।
ସେ ଜୟମାଳାକୁ ପୁଣି ପାର୍ଥ ଗଲେ ଦେଇ
ନାନା ବେଶରେ ମଣ୍ଡନ କଲେ ଯଦୁସାଇଁ ।
ପିନାକ ଧନୁ ଅକ୍ଷୟ ତୁଣ ଏହି ବେନି
ସକ୍ରୋଷରେ ଦେଇଥିଲେ ଶଙ୍କର ଭବାନୀ ।
ପୁଣି ପାଣ୍ଡୁପତି ଶର ଦେଇଥିଲେ କାଶୀ
ସେବଣୀ ଶରରେ ଥିଲେ ଅରଜ ବିନାଶି ।

ମନଭେଦ ଶର ଦେଇଥିଲେ ସ୍ୱାହାପତି
ଏ ସବୁ ଶର ଦେଇଲେ ପାର୍ଥ ମହାମତି ।
ବୁଦ୍ଧ ବଳ ଶୁଳ ଆଉ ଅମୋଦ ଶକତି
ବାରୁଣୀ ଶକତି ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ତ୍ତ ସେ ଶକତି ।
ବୈଷ୍ଣବା ଶର ଗିରିଜା ତାଙ୍କ ହସ୍ତେ ଦେଲେ
ସେ ଶରେ ଅର୍ଜୁନ ବହୁ ଦୈତ୍ୟ ବିନାଶିଲେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ତ୍ତ ଶର ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁବର୍ଣ୍ଣନ
ଶ୍ରୀକୃତ୍ତେ ରଥେ ଥୋଇଲେ ନେଇ ନାରାୟଣ
ଏହିପରି ବାରବେଶ ହୋଇଲେ ଫାଲ୍‌ଗୁନୀ
ଦରି ନିଜ ଅଳଙ୍କାର ସଜ ଦେଲେ ପୁଣି ।
କୋଟିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଯେଉଁ କୃଷ୍ଣ ଶିବେମଣି
ନନ୍ଦଦୋଷକୁ ମଣ୍ଡିଲେ ନାନାରହ ଦେନ ।
କସ୍ତୁରୀ ଝଲକପତ୍ରେ ମାଣିକ୍ୟକୁ ଖଞ୍ଜି
ତା ମଧ୍ୟେ ମୁକ୍ତା ଖଞ୍ଜିଲେ ଥୋଇ ପୁଞ୍ଜି ପୁଞ୍ଜି
ଯେଉଁ ରହୁ ଥିଲେ ରଥ ନ ହୁଅଇ ଭାବ
ସେ ରହମାନ ଖଞ୍ଜିଲେ ବଞ୍ଚିଗଲ୍ଲ ତୋର ।
ଲେହିତ ପୁଷ୍ପ ସଦୃଶ ଦିଶେ ପାଟସୁତା
ତହିଁ ଯେ ଗୁନ୍ଥିଲେ ମାଳ ମାଳ ସେ ମୁକୁତା ।
ମୁକ୍ତା ପୁଞ୍ଜି ପୁଞ୍ଜି ପୋତଳାର ମଧ୍ୟେ ସ୍ଥାବ
ତଥୁମଧ୍ୟେ ଲମ୍ବାଇଲେ ମାଣିକ୍ୟର ଝର ।
ନିର୍ମଳ ଆକାଶେ ଯେହ୍ନେ ନକ୍ଷତ୍ର ବିକାଶେ
ପ୍ରସାଦ କାଳରେ ସେହ୍ନେ ବାଳଅର୍ଦ୍ଧ ଦିଶେ ।
କହନ୍ତେ ନ ସରେ ନନ୍ଦଦୋଷର ମହିମା
ଭାବ ନିବାରଣ ପାଇଁ ନିର୍ମଣିଲ ବ୍ରହ୍ମା ।
ପ୍ରଳୟ କାଳରେ ମଧ୍ୟ ସେହୁ ନ ଫୁଟଇ
ଅସ୍ତ୍ର ଆଦାତରେ ସୁଦ୍ଧା କେଲେ ନ କୁଟଇ ।
ଅନଳରେ ସେହୁ ରଥ ନ ହୁଏ ବହୁସ୍ୟ
ସମର କାଳେ ନ ଲଗେ ଶକତିର ତେଜ ।
ମହାଭାରତସମର ସରେ ସେତେବେଳେ
ପ୍ରଜାପତି ତାହା ନେଇ ସ୍ଥାପଇ ପାତାଳେ ।
ମନୁ ଏକ ଅନ୍ତେ ପୁଣି ହୁଅଇ ଭାରତ
ତହିଁ ଆସି ଏହି ରଥ ହୁଏ ଉପଗତ ।
ବାହୁବାର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପ୍ରଳୟ ହୋଇଛି
ଭାବ ନିବାରଣ ରଥ ସେହିରୂପେ ଅଛି ।
ଦେବଦତ୍ତ ଖଣ୍ଡ ଆଉ ମାଳତୀ ବାଣ
ଅମୋଦ ଶକତି ମନଭେଦ ଶର ପୁଣି ।

ଏହି ଶସ୍ତ୍ରମାନ କେତେ ନଷ୍ଟ ନ ହୁଅଇ
 ଏହି ଶରମାନ ଏହି ରଥେ ଯାଏ ବହି ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ ଗଜନ
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଯାହା ହୋଇଲ ଘଟନ ।
 ଦୁନୁମାନକୁ ଗୋଡ଼ନ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ତହିଁ
 ଶରତ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖିବୁ ଧୂଳେ ବସ ଯାଇ ।
 କୁହ ଯାଇ ବଜେକର ନନ୍ଦଘୋଷ ଧୂଳେ
 ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖୁଥିବୁ ତୁହି ରହିଣ ଅବାଧେ ।
 ନାଗପୁଣ୍ଡରୀକ ବଚନେ କରୁରେ ପାବନ
 ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି ଏହି ନରଦେବ ଘେନି ।
 କୁଟୁମ୍ଭରେ ପଣି ଏହି ବନ୍ଧନ ହୋଇଲେ
 ଗମାବତାରର କଥା ମନୁ ପାସୋରିଲେ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ
 ପୁତ୍ରକଥାମାନ ମନେ ବସୁରଇ ଦୁନୁ ।
 ସେତାୟତେ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲ ଗମ ଗବଣର
 ସେହିକଥାମାନ ଅଛୁ ମନରେ ମୋହର ।
 ମହାସମର ହୋଇଲ ଗମ ଅବତାରେ
 ସେତୁବନ୍ଧ କରା ହେଲ ଅଗାଧ ସାଗରେ ।
 ବଡ଼ଣ ଯୁଗ ଓସାର ଉତ୍ସର୍ଗ ସେ ବାର
 ଏମନ୍ତ ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧିଲେ ତହିଁ ରଘୁବାର ।
 ଶତେ ଚକ୍ରଣ ଯୋଜନ ଅଟେ ଲଙ୍କାଗଡ଼
 ଶିଳାରେ ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧିଲେ ଭଞ୍ଜି ମଂଜଡ଼ ।
 ଶାଳୁ ମାଙ୍କଡ଼ ସେ ବନ୍ଧ ଚଢ଼ିଲେ ସଭୁଦେଁ
 ସ୍ଥିରଭାବେ ରହିଥିଲା ସେ ବନ୍ଧ ତେବେଦେଁ
 ମୁଁ ପୁଣି ସେ ବନ୍ଧପରେ ଯହୁଁ ଗଲ ଉଠି
 ତେଡ଼େବନ୍ଧ ପଡ଼ୁଥିଲା ମୋ ଗୁରେ ଲେଉଟି ।
 ପୁତ୍ରଆଡ଼ୁ ତଳୁଥିଲା ପଶ୍ଚିମ ଆଡ଼କୁ
 ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଚାହିଁଲେ ମୋହର ମୁଖକୁ ।
 ବୋଇଲେ ତୋ ବଞ୍ଚୁଣାର ନ ସହିବ ବନ୍ଧ
 ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିବା ଜାଣ ଏହି ଜଳମଧ୍ୟ ।
 ଏମନ୍ତ କହିଲେ ଯହୁଁ ମୋତେ ସୀତାପତି
 ତାହାଙ୍କ ବଚନେ ମୁହିଁ ହେଲ ଶାନ୍ତମୁଖି ।
 ସେହି କଥାକୁ ସୁମର ଭାଲେ ଦୁନୁମନ୍ତ
 ନନ୍ଦଘୋଷ କି ସହିବ ଏକ କାଠରଥ ।
 ଧୂଳେ ବସିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ମହାବାହୁ
 ମହାଶବର ସମର ସରିଲା ଆଜୁ ।

ଦୁନୁମନ୍ତ ମହୋତ୍ସବ ଜାଣି ହୃଷୀକେଶ
 ଭାଲିଲେ ଗରବ କଲ ପବନର ଶିଖ ।
 ସହଦେବ ହୋଲେ ଦୁନୁ ଅଟେ ମହାକୋପୀ
 କଷ୍ଟ ଦେବାପାଇଁ ଏଡ଼ ହେଲ ବଞ୍ଚୁରୁପୀ ।
 ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରଭୁ ଅଟ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ର କରତା
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସକଳ କଷ୍ଟ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତା ।
 କଠୋର ଆପଦ ପ୍ରଭୁ ପଡ଼େ ଯେତେବେଳେ
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁ ତୁହି ଅବହେଳେ ।
 ମନ୍ଦ୍ରୀଙ୍କର ବଚନରେ ହେଲ ମହାଚିନ୍ତା
 ଧ୍ୟାନରେ ଚିନ୍ତାଲେ ହରି ସକଳ ଦେବତା ।
 ନାଗପୁଣ୍ଡ ସୁମରନ୍ତେ ସବେ ହୋଇ ତୋଷ
 ବିନୟ ଭାବେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଶ ।
 କେଶବ ବୋଇଲେ ଏହି ଶରତ ସମରେ
 ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ କି ଏଥିରେ ।
 ଯେତେବେଳେ ପରିଯନ୍ତେ ସକ୍ଷ ମୁହିଁ ଥିଲ
 ସବୁ ସହି ମୁହିଁ କାହାକୁହିଁ ନ ଲେଉଟିଲି ।
 ଏବେ ଅଗୋଚର ମୋତେ ହେଲ ଏହି ଯୁଦ୍ଧ
 କୌତୁକ ଦେଖିବା ସବେ ଥାଇ ରଣମଧ୍ୟ ।
 ହକ୍ତପାଳେବୋଇଲେ ସ୍ବାମି ଯେ ତୋହର ଆଜ୍ଞା
 କେ ତୋହର ବୋଲ ପ୍ରଭୁ କଣିବ ଅବଜ୍ଞା ।
 କେଶବ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଗୁପ୍ତାପତି
 ରଥ ଅଗ୍ନି କୋଣେ ଥିବ ତୁମ୍ଭେ ଦିବାସତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ବୋଇଲେ ଥିବ ଅଗ୍ନି କୋଣେ କାଣ୍ଡେ
 ଯୁଦ୍ଧ ସରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ନ ଛାଡ଼ିବ ଦଣ୍ଡେ ।
 ପୁଣି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ କୃଷ୍ଣ ପବନ ଦେବଙ୍କୁ
 ତୁମ୍ଭେ ବିଜେ କର ଯାଇ ବାୟୁବ୍ୟ ଖମ୍ବକୁ ।
 କୁବେରକୁ ବୋଇଲେକ ସପ୍ତନୟ ଘେନି
 ସୀତାନ୍ୟ କୋଣରେ ଥିବୁ ଦିବସ ରଜନୀ ।
 ଉତ୍ତରାସୁରକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ନାଗପୁଣ୍ଡ
 ଉତ୍ତର କାଣ୍ଡ କୋଣରେ ତୁ ରହ ଯାଇଣ ।
 ନୈରତ ନୃପତି ସହ ବିଗପାଳ ଆଦି
 ନୈରତ କୋଣରେ ପ୍ରଭୁ ଏହାଙ୍କୁ ସମ୍ପାଦି ।
 ରହାକର ଅପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟଇ ବରୁଣ
 ତାକୁ ବୋଇଲେ ତୁ ବସ ନୈରତ କୋଣ
 ରଥର ଯେ ଗୁରୁଖମ୍ବ ଗୁରୁ କୋଣକାଣ୍ଡ
 ଆବୋରିଲେ ଅଷ୍ଟବିଗପାଳ ରଥ ଦଣ୍ଡି ।

ଆବର୍ତ୍ତକ ସମ୍ବର୍ତ୍ତକ ଦ୍ରୋଣ ଯେ ପୁଷ୍କର
 ଶୁଭମେଘ ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦାମୋଦର ।
 କୁନ୍ଦେ ଶୁଭମେଘେ ରଥପୀଠେ ରହିଥିବ
 ସବେ ମିଳି ହନୁମନ୍ତ ଶ୍ରାବକୁ ସହିବ ।
 ନାଗପୁଣ୍ଡରୀକ ବଚନେ ଗଲେ ଦଶପାଳେ
 ଯେ ଯାହା ଆସନ ମାଡ଼ି ବସିଲେ ନିଶ୍ଚଳେ ।
 ପୁର ପଣ୍ଡିତ ମଉରୀର ଦକ୍ଷିଣ ଏ ଶୁଭ
 ଏମାନେ ରହିଲେ ରଥ ଚକକୁ ଆବୋରି ।
 ସତ୍ୟ ସେବୟା ଦ୍ଵାପର ଯୁଗ ଆଉ କଳି
 ଏ ଶୁଭ ରହିଲେ ହୋଇ ଚକ ଅଶକଳି ।
 ସକଳ ଦେବତା ଯହୁଁ ରଥ ଆବୋରିଲେ
 ତାହା ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ।
 ଦଶପାଳମାନେ ରଥ ଆବୋରିଲେ ଯହୁଁ
 ବିଶ୍ଵରାଜେ ହନୁ ଶ୍ରାବ କି କରିବ ଆଉ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ହନୁମନ୍ତ
 ରଥଧ୍ଵଜେ ବସ ଯାଇ ତୁ ବାବୁ ଭରିତ ।
 ପବନ ନନ୍ଦନ ଅଟେ କଥା ଜଗଜ୍ଞେ
 ବିଶ୍ଵରୂପ ପ୍ରକାଶଣ ନନ୍ଦିଘୋଷେ ଉଠି ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କର୍ମ ତ ହୁଏ ଯାର ବିଶ୍ଵରୂପେ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ କର୍ମେ ମାରୁତର କୋପେ ।
 କନ୍ଧରେ ମାଳା କରିଛୁ ଶତେକ ପଦ୍ମତ
 ମହା ବିଶ୍ଵରୂପ ଧରି ଉଠେ ହନୁମନ୍ତ ।
 ଶ୍ରାବ ପାଇ ରଥ ପଶି ଯାଉଁ ପାତାଳକୁ
 ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ସେ ଭ୍ରମସେନକୁ ।
 ଏ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥକୁ ସମ୍ଭାଳ ହେ ବୀର
 ହନୁ ଶ୍ରାବରେ ପଶୁଛୁ ଯାଇ ପାତାଳର ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ରଥକୁ ଧରି କୃତକାନ୍ଦର
 ତୋଳିଲ କୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାରେ ଫୁଲ ପରକାର ।
 ବିଶ୍ଵମୁଖି ନରସିଂହ ରୂପ ସେ ହୋଇଲ
 ବେନିଭୁଜେ ସେ ରଥକୁ ଟେକଣ ଧରିଲ ।
 ଦିବଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରଥ ଧରିଲ ସେ ତୋଳି
 ଶାନ୍ତମୁଖି ଧରି ହନୁ ମନେ ମନେ ଭାଳି ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କର୍ମ ଉଠଇ ମୋର ବିଶ୍ଵରୂପେ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ନ କର୍ମିଲ କର୍ମା ମୋର କୋପେ
 ପୁଣି ହନୁ ବିଶ୍ଵରାଜ ପାଣ୍ଡବ ଯେ ସାଧୁ
 ବଣ କଲେ କେତେ ଜନ୍ମ ଖଟି ଜଗବନ୍ଧୁ ।

ଏତେକ ସୁଦୟା ଅଛି ଯାକୁ ହୃଦୟରେ
 ତାହାକୁ କେବଣ ଭୟ ଭୟ ସଂସାରରେ ।
 ଜାଣିଲି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଟେ ବଡ଼ ମୂର୍ଖ
 ପାଞ୍ଚମନ୍ଦୀ ସହିତରେ ଦେଲ ସେ ନିରେଖ ।
 ନାଗପୁଣ୍ଡରୀକ ସୁଦୟା ଏତେକ ଯାହାକୁ
 କୌରବେ କପାଉଁ ମନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ତାହାକୁ ।
 ହେ ଗୁଣା କେଶବ ଯଦି ନ ଥାନ୍ତେ ଏ ରଥେ
 ହନୁ ବିଶ୍ଵରୂପ ରଥ ସହଜା କେମନ୍ତେ ।
 ଭୟ ତନ୍ତ୍ର ବରୁଣ ସେ ପବନ କୁବେର
 ଅଗ୍ନି ଯମ ଆଦି ସବେ ଅଛନ୍ତି ରଥର ।
 ହନୁମନ୍ତ ବିଶ୍ଵରୂପ କେତେକ ମାତର
 ଯେବଣ ରଥେ ସାରଥୀ ପ୍ରଭୁ ତହଧର ।
 ଚେତଶକୋଟି ଦେବତା ଘେନଣ ସଙ୍ଗରେ
 ବିଜେ କରନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ନନ୍ଦିଘୋଷ ପରେ ।
 ଚେଣୁକରି ମହାଶ୍ରାବ ସହିଲ ଏ ରଥ
 କି କରିବ ଏ ରଥର ପୁର କୁରୁନାଥ ।
 ହନୁ ଶ୍ରାବେ ଏ ରଥର ଜାଣିବା ତଦନ୍ତ
 କେଉଁ ଅଶ୍ଵ ଶୁକ୍ରଅଛି ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ।
 ଏ ସମୟେ ଦିବ୍ୟବେଶେ ବୀର ଅରଜୁନ
 ଅକ୍ଷୟ ଭୂଶୀର ପୃଷ୍ଠେ କରିଲେ ବନ୍ଧନ ।
 ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁଲେ ଶସ୍ତ୍ର କୋଟିଏ ପୁରୁର
 ଶସ୍ତ୍ର ଦିବସ ବିନ୍ଦୁଲେ ତହୁଁ ନ ସରଇ ।
 ଯଦ୍ୟପି ସହସ୍ର ବର୍ଷ ସୁଗ୍ରାମ ହୋଇବ
 ସେହି ଅକ୍ଷୟ ଭୂଶୀର ଶର ନ ସରିବ ।
 ଯେଉଁ ମୁକୁଟ କରାଟ ଭୟ ଦେଇଥିଲେ
 ଅର୍ଜୁନ ମଥାରେ ତାହା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାନ୍ଧିଲେ ।
 ଦିବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାରେ ବେଶ ହୁଅନ୍ତେ ଫାଲ ଗୁଳି
 ରୂପରେ ମୋହିତ ହେଲେ ତରତର ପ୍ରାଣୀ
 ବୀରବେଶେ ସଜହେଲ ବିରାଟର ପୁତ୍ର
 ବିଜୟ ମୁକୁଟ ତାକୁ ଦେଲେ ଯଦୁନାଥ ।
 ଅମର ନାଥ ପରସ୍ତେ ଦଶନ୍ତ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 କୁଶମଣ୍ଡଳ ରଥରେ ଉଠେ ରହମଣି ।
 ଧୃଷ୍ଣୟୁମନ ଦଶରଥ ରୁଦ୍ରବେଦ ଜାଣି
 ପରୁଣ ସହସ୍ର ଧନୁ ଧରିଛୁ ସେ ପାଣି ।
 ଶଙ୍ଖ ନାମରେ କୁମର ବିରାଟ ତନୟ
 ଆଡ଼ମ୍ବର ଦେଖାଯାଏ ଯେହ୍ନେ କାଉଁକେୟ ।

ଜୟ ଅନୁକୁଳ କଲେ ଯେଶୁକରି ଜନେ
 ଜୟ ଜୟ ଉଦ୍ଧାରଲେ ଗ୍ରହପୁଷ୍ପମାନେ ।
 ପୁଲକ୍ଷଣୀ ପ୍ରିୟମାନେ ଦେଖ ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳ
 ଦଧିବାମନ ସୁମର ଦ୍ୟୁତି ହୁଳହୁଳ ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ର ଅମୃତବେଳେ ଶୁଭଲଗ୍ନ ଯୋଗେ
 ବାହାରଲେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଆଗେ ।
 ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ସବେ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ଦେଖି
 ଗଦ ଗଦ ଅଶ୍ରୁଜଳ ବହେ ବେଳ ଆଖି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ଆଦି ଯେ ଅନାଦି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କର ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ପ୍ରଭୁ ବାରାଣସୀ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ତୁମ୍ଭେ ଦୟାଳୟ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ସର୍ବ ଅନୁକୁଳ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ସର୍ବ ସମ୍ପଦ ମଙ୍ଗଳ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ପ୍ରଭୁ ଦୁଷ୍ଟବର୍ଜ ଗଞ୍ଜା
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବାପଦ ଭଞ୍ଜା ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ସର୍ବଜନ ଚିନ୍ତାମଣି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁ ଜାଣି ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବଦତ୍ତ ବ୍ୟାପୀ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଶଶିରୁପୀ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ କମଳା ବିଳାସ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ନାମଟି ପ୍ରାୟୁଷ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ସର୍ବ ଶୁଭଦାତା
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ସର୍ବ ଦୁଷ୍ଟତ ହରନ୍ତା ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଶୁଭ ତୁମ୍ଭେ ନାମଗୋଟି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଷ୍ଟ-ଦଳନଟି ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ବଜ୍ରସେନ୍ଧବ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଦୁଃଖନାଶନ ତୋ ବାନା ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ବନ୍ଦେ ସଦା ତୁମ୍ଭେ ପାଦେ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ବିଜେ କର ମମ ହୃଦେ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ସର୍ବ ଅରିଷ୍ଟ ବିନାଶ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ଦେବ ହୃଷୀକେଶ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କଳିକାଳ ଦର୍ପଧଂସା
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ପୂର୍ଣ୍ଣକର ଭକ୍ତ ଆଶା ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କର ସୃଷ୍ଟିକୁ ସର୍ଜନ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କର ସୃଷ୍ଟି ସଦାଭିଶ ।

ଜୟ ହେ ମାଧବ କୁମ୍ଭ ନାମ ସର୍ବସିଦ୍ଧି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ କରୁଣାଜଳୟ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କରେ ମୁଁ କୁମ୍ଭକୁ ଲୟ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କର ଆମ୍ଭ ରଣ ଜୟ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମାଧବଙ୍କ ନାମେ କଲେ ଜୟେ
 ମନୁଭ୍ରାନ୍ତ ପିଟାଇ ସେ ହୋଇଲେ ନିର୍ଭୟେ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଭକ୍ତଜନ ଉଦ୍ଧାରଣ
 ଶାରଳା ଦାସ ତୋ ପାଦେ ପଶିଲ ଶରଣ ।

କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ସୈନ୍ୟସହ ସମର କ୍ଷେତ୍ରେ ପ୍ରବେଶ

ସୁନରପି ମନୁରଜା ଯୋଡ଼ି ବେନକର
 ଅଗସ୍ତି ମୁନଙ୍କ ପାଦେ କରି ନମସ୍କାର ।
 ପୁଜାକଲେ ଏ ଉତ୍ତର ଧର୍ମଙ୍କର ସୁତ
 କେଉଁ କଥା କଲେ ତାହା କହ ମୋ ଅଗ୍ରତ ।
 ମୁନ କହିଲେ ଏ ପରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ରାଜନ
 ଯାହା କଲେ କହୁଅଛୁ ମନଦେଇ ଶୁଣ ।
 ବହୁ ବିନୟେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ କହିଲେକ ଧର୍ମ
 ଦେବଧର୍ମଶ୍ରୀପୁରୁଷ ମଧ୍ୟେ ତୁ ଉତ୍ତମ ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ଧର୍ମ ଦୁଃଖର ଅଟଇ ଯେ କଷ୍ଟ
 ତୋତେ ପାରଗଲ ମୋର ଦୁଃସହ ସଙ୍କଟ ।
 ଅକଳଙ୍କ ପୁରୁଷ ତୁ ଅଜୟ ଅଭୟ
 କୌତୁକେ ରଜାବତାରେ ହୋଇଛୁ ଉଦୟ ।
 ଯାବତ କାଳକୁ ମୁଲ ତୁହି ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଶିଷୁକୁ ପାଳ ଦୁଷ୍ଟକୁ କରୁ ତୁ ସଂହାର ।
 ଅସମର୍ଥ ମୁହିଁ ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଗୁମୁକୁ
 କଳ୍ପତରୁ ବୋଲି ଆଶ୍ରା କଲି ତୁମ୍ଭକୁ ।
 ଦୁଃସ୍ଥାଳି କନ୍ଦଳକୁ ଭରି ଏତେ କାଳ
 ତୁମ୍ଭେ ସାହା ହେବ ଏମୋ ଅସମୟ ବେଳ ।
 ହେ କରି କର୍ମରେ ମୋର ବିପତ୍ତି ନ ଥିଲେ
 ଗୁରୁ ସହୋଦର ମୋତେ କପା ଉପେକ୍ଷିଲେ ।
 ସବୁ ବିପଦକୁ ମୋର କିଛି ନାହିଁ ଚିନ୍ତା
 ତୋ ବାହାକୁ ଆଶ୍ରାକରି ହେବ ରଣକଳା ।
 ଆଶ୍ରା କରିଅଛୁ ମୁହିଁ ତୋତେ ସର୍ବକାଳ
 ଅଗ୍ରେ ଦେଖେ ଶୁଭବାଞ୍ଛା ଶୁଭ ଅନୁକୁଳ ।

ଧର୍ମ ମୁଖରୁ ଏସନ ନମ୍ରବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ମଧୁରପୁ ବୋଇଲେକ ଦୃଷ୍ଟେ ମଞ୍ଜୁବାଣୀ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ଯଦ ବୋଲ ମହାବଳବନ୍ତ
 ସଂଗ୍ରାମେ ପାର୍ଥକୁ କେନ୍ଦ୍ର ନୋହିବେ ସମର୍ଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ହସ୍ତରେ ନାଶ ହେବେ ସର୍ବଯୋଧୀ
 ତାକୁ ଯେ ବଳବ ମୁହିଁ ଚହେ ଦେବ ହେବ ।
 ଏମନ୍ତ କାଳେ ଉତ୍ତରଦିଗେ ହସ୍ତୀ ହୁକ୍ତି
 ଶୁଭେ ନାଶତାକ ଦଧିମଙ୍ଗଳ ଚହ୍ନିକ ।
 ବାମରେ ଯୋଗୀ ଆଗେୟକୋଶେ କଲେ ପ୍ରିତି
 ଶିଖାନେ ଉଦୟ ହେଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖି ।
 ଶ୍ରୀୟା ନାମରେ ବଞ୍ଚ୍ୟାତ ଏକ ଗୋପାଳିଣୀ
 ଶ୍ରୀମୁରେ ଡାକିଲ ଆସି ଦଧିରାଣ୍ଡ ଦେବ ।
 ଯମୁନା ନଦୀ ମଧ୍ୟରୁ ଡେଇଁ ମାଛ ଏକ
 ଶ୍ରୀମୁରେ ପଡ଼ିଲା ଯାଇ ଦେଖିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ !
 ଶଙ୍ଖତଳ ଡାକିବ ପଶ୍ଚିମ ମୁରତି
 ଉଦୟବଳିଆ ପକ୍ଷୀ ରମ୍ୟାବୃଷେ ପ୍ରିତି ।
 ସର୍ବ ଅନୁକୂଳ ହନୁ ଆଗେ ହୁଏ ଦୃଷ୍ଟି
 ଅଦୃଷ୍ଟେ ଆକାଶରୁ ହେଲା ପୁଷ୍ପବୃଷ୍ଟି ।
 ଦାରୁ ପଛରେ ଦେଖିଲେ ଅନୁକୂଳ କାଠୀ
 ତାର ପରିମାଣ ଅଟେ ପଞ୍ଚଦଶାଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ।
 ଗ୍ରୋହିତେ ବୋଲେ ଅମୃତ ଲଗନର ବେଳ
 ପ୍ରଥମ ଚାରିଦିଗ୍ରେ ଯେ ବୁଧଙ୍କର କାଳ ।
 କ୍ଷୀର ସମୁଦ୍ରକୁ ଭେଦି ଉଦେ ଦିନକର
 ମଙ୍ଗଳ ଧନ ଶୁଭର ଆକାଶ ଉତ୍ତର ।
 ଏକାଳେ ବ୍ରହ୍ମାଣରୂପେ ଅନଳ ଦେବତା
 ଅଭୁତେ ଆସି ପଡ଼ିଲେ ସେ ଅପରାଜିତା ।
 ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣିପାତ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଦେଖି
 ଆତ୍ମ ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧ ହେଉ ଧର୍ମ ଚହିଁ ସାକ୍ଷୀ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଲଭିଲି ତୁପତି
 ଏ ପଞ୍ଚବଳ୍ୟରେ ହୁଅ କୁମ୍ଭେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଯେତେ ଅସ୍ତ୍ର ଦେଇଛୁ ମୁଁ ଶାଶ୍ଵତ ଦହନେ
 କାର୍ଯ୍ୟକାଶ ହେବେ ସବୁ ତୁମ୍ଭର ସେଠାରଣେ ।
 ନିର୍ମଳ ମନେ ଯେ ଆଜ୍ଞା କଲେ ଦେଶାନର
 କେ ଆନ କରିବ ତଳପୁରର ମଧ୍ୟର ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାପରେ ଗୁଆଦୃତକୁ ପକାଇ
 ପିଙ୍ଗୁ ଶ୍ଵେତ ପ୍ରମାଣେ ବଳିତାଏ ଦେଇ ।

ଅଗ୍ନି ଲଗାନ୍ତେ ଉଠିଲ ତହୁଁ ଏକଶିଖା
 ନିଶ୍ଚଳେ ଦ୍ଵାଦଶାଙ୍ଗୁଳ ଶିଖା ଗଲ ଦେଖା ।
 ପ୍ରିତ ହୋଇଗଲେ ଯହୁଁ ଯାଶାବଧୁ କରି
 ବିଜୟ ପାଲଗୁନ ଦଧିବାମନ ସୁମର ।
 ବାମରେ ସୁଧୂଷ୍ଣଦେବ ଦକ୍ଷେ ଯଦୁନାଥ
 ଆଗେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ପଛେ ବିଶଟ ତା ପୁତ ।
 ଅମୃତବେଳେ ମାହେନ୍ଦ୍ରପୋଗକୁ ସେ ଘେନି
 ନଦିଦେଶ ରଥରେ ବିଜୟ ପାଲଗୁନ ।
 ଉଡ଼ାଅନ୍ତ ଦାସୀ ନେତ ମଙ୍ଗଳ ପତାଙ୍ଗେ
 ବିମଳ ଆଲମ୍ବ ଉଡ଼େ ଗଗନର ମାର୍ଗେ ।
 ଯେଉଁ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଲୟ କରେ ପଦ୍ମଯୋନି
 ସେ ସ୍ଵାମୀ ଅର୍ଜୁନ ରଥେ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି ।
 ଏମନ୍ତ କାଳେ ଆସିଲେ ଦ୍ରୁପଦ ଦୁର୍ଲଳୀ
 ଅର୍ଜୁନ ପାଶେ ମିଳିଲେ ଦେବ ଅଦ୍ୟଥାଳି ।
 ଶିଳେକମୋହନ ସେହି ଦ୍ରୁପଦର ବାଳା
 କେଶ ଭୂଷଣେ ଅଇଲେ କେଶ ଯେ ମୁକୁଳା ।
 ପାଞ୍ଚାଳୀକୁ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦ୍ୟନ୍ତ ନାରାୟଣ
 ସ୍ଵୀକାର ହୋଇ କରିଛ ଧନ୍ୟ ଦୃତପଣ ।
 ଏଡ଼େକ ଶୁଭ ଯୋଗରେ ଯାହା ଅନୁକୂଳେ
 ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଯାଆନ୍ତି ସକଳେ ।
 ସର୍ବ ସୁବିଧାନ ସୁଖେ ଶୁଭକରି ବାଞ୍ଛା
 ଏ ବେଳେ କେଶ ମୁକୁଳା ଏହା ନୁହେଁ ଆଜ୍ଞା
 ପୁନଶ୍ଚ ବୋଇଲେ କେଶ ବାନ୍ଧ ଆଗୋ ମାଏ
 ତୋର ସ୍ଵାମୀ ସମରକୁ କରନ୍ତୁ ବିଜୟେ ।
 ପଞ୍ଚାଳମଣ୍ଡଳ ଆଗୋ ପାଣ୍ଡବ ମହର୍ଷି
 ଏକାଳେ କେଶ ବନ୍ଧନ କର ଚାରିଦାସୀ ।
 ଏପରି ବୋଧ କହନ୍ତେ ଦେବ ହୃଷୀକେଶ
 ମନରେ ଦିବ୍ୟ ଦେବା ହୋଧରେ ଅବଶ ।
 କଦଳପତ୍ର ପରାୟେ କମ୍ପେ ତାର ତନୁ
 ମୃଦୁ ପ୍ରାୟ ଅଶ୍ରୁଜଳ ବହନ ନୟନୁ ।
 ସ୍ଵା ଦେଖି କହିଲେ କୃଷ୍ଣ କମର୍ପେ ପାଞ୍ଚାଳ
 ଆନନ୍ଦେ କର୍ପା ଦିଶାଦେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ଗଳି ।
 ପୁନଃପୁନଃ ନାରାୟଣ ପୁଛନ୍ତେ ଶ୍ରୀତୋରେ
 ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ନ ପାରନ୍ତି ଦେଇ ସେ ହୋଧରେ
 ହୋଧ ସମ୍ଭରଣ କରି ବୋଲେ ଯାଜ୍ଞସେନା
 ଏକଆତ୍ମା ଅଟ କୁମ୍ଭେ କୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁନ ।

ମୁଁ କିସ କହିବି କୁମ୍ଭେ ଅଟ ହେ ସବଜ୍ଞ
 ଧାର୍ମିକ ବିବେକ ଶିଶୁମଣି ମହାବଜ୍ଞ ।
 କୁମ୍ଭେ କି ନ ଜାଣି ଦେବ ପଣାଖେଳ ବେଳେ
 ଧନ ରାଜ୍ୟ ହରି ବସାଇଲେ ସଗ୍ରାତଳେ ।
 ମୋର କେଶ ଧରି ଟେକି ଘେନଗଲ ଦୁଃଖୀ
 ସେହିଦିନୁ ଜୀବନରେ ନାହିଁ ମୋର ଆଶା ।
 କେଶ ବାନ୍ଧିବାକୁ ପ୍ରଭୁ କିପାଁ କହ ମୋତେ
 ଏ ପ୍ରାଣେ କି ଆଶା ଦୁଃଖୀ ଥିବା ପରିପନ୍ଥେ
 ଶ୍ରୀମତେନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ କଲେ ସଗ୍ରାତଳେ
 ଦୁଃଖୀ ଭୁକ୍ତ ଉପାଡ଼ିବେ ବୋଲି ଅବହେଳେ
 ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ମୁଁ କରିଅଛି ଆଶ
 ଆଜିଯାଏ ମୁକୁଳା ମୁଁ ରଖିଅଛି କେଶ ।
 ଦୁଃଖୀ ଭୁକ୍ତରକ୍ତେ ମୋର କେଶ ପଣାକବି
 ତେବେ ଏ ମୁକୁଳାକେଶ ବନ୍ଧନ କରିବି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଶରୋରମ୍ଭ ଅଟେ ଜଗଜେଠି
 ସୟଲେକରେ ବିଦିତ ତାର ନାମଗୋଟି ।
 ସବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ କର ଯାଅ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଯୁଦ୍ଧେ ନ ପଡ଼ୁ ତୁମ୍ଭକୁ କିଛି ଅପତୟ ।
 ମନୋବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ଶତ୍ରୁ କରି ପଦା
 ଆପଦଶଶ୍ମା ଦୁର୍ଗା ରଖନ୍ତୁ ସବଦା ।
 ଅନେକ ଶୁଭବାଞ୍ଛା ଯେ କଲେ ଯାଜ୍ଞସେନା
 ଅର୍ବ୍ୟଦେଇ ବନ୍ଦାଇଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁନ ।
 ପ୍ରଥମରେ ବନ୍ଦାଇଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଦ୍ଵିତୀୟରେ ଅର୍ବ୍ୟ ଦେଲେ ଅର୍ଜୁନର ମାଥ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କର ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥେ
 ଜୟଦୋଷ ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ବିପ୍ର କୁଶହସ୍ତେ ।
 ବଧୂବାମନ ପୁମରି ସମରେ ପଶିବ
 ଯେମନ୍ତେ କେଶ ମୁକୁଳା କଷ୍ଟ ମୋର ଯିବ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟେ ଅଇଲେ ତତ୍ତ୍ଵ ଦେବକୀ ନନ୍ଦନା
 ଅର୍ବ୍ୟ ଦେଇ ବନ୍ଦାଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁନ
 ଜୟ ହଳହଳ ଦେଲେ ସବ ସୁଲକ୍ଷଣୀ
 ସମସ୍ତେ ଶୁଭ ବାଞ୍ଛନ୍ତି ସୁମଙ୍ଗଳ ବାଣୀ ।
 ହରପାଳେ ଦେଇ ହରି ବିଜେ ନନ୍ଦଦୋଷେ
 ଅନନ୍ତକୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯା ଗର୍ଭରେ ବସେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବିଶ୍ଵରୂପ ହନୁ ଦେଖି ଧ୍ଵଜେ ଥାଇ
 ମନେ ମନେ ଏହିରୂପେ ବିଚାର କରଇ ।

ଧନ୍ୟ ରେ ପାଣ୍ଡବେ ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭର ଜୀବନ
 ମନାଇଲ କେତେକାଳ ଖଟି ନାରାୟଣ ।
 ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଗର୍ଭେ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
 ସାରଥୀ ହୋଇ ଚାଲିବେ ସେହି ରଥଦଣ୍ଡ ।
 ମେରୁଦୁର୍ବ୍ବ ବଳଣ ଏହି ନନ୍ଦଦୋଷ ଗୋଟି
 ଶଯ ଅଶ୍ଵ ଚାଲିବେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଧନ୍ୟଟି ।
 କେଉଁ ଅଶ୍ଵ ଚାଲିବ ଏ ନନ୍ଦଦୋଷ ଆଜ
 ଜାଣିବା ଭ୍ରାତାଭିକ୍ତ କିସ ଦେବରାଜ ।
 ମହାବିଶ୍ଵରୂପ ଧରି ତତ୍ତ୍ଵ ସେ ପାବନ
 ଗାଡ଼େ ବସିଲ ବିସମ ଗତିକୁ ସେ ଦେନ ।
 ହନୁମନ୍ତର ବିଚାର ଜାଣି ଦେବହରି
 ସୁରନ୍ତେ ଜଳବିକୃଷ୍ଣେ ଜାଣି ଅଶ୍ଵଚାର ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ଵେତ ଗୋଷୀର ଯେ ଆଉ କାମପାଳ
 ଚାଲିବେ ଅଶ୍ଵ ମିଳିଲେ ଆସି ତତକାଳ ।
 ପ୍ରଳୟ ଉଦ୍ଧାରକ୍ତ ସେହି ଅଶ୍ଵଚାର
 ବିବାହଣ ନ ଜାଣନ୍ତି କାଳକାମ ହରି ।
 ଅନଳରେ ନ ପୋଡ଼ନ୍ତି ଜଳେ ନ ବୁଡ଼ନ୍ତି
 ମହାପ୍ରଳୟରେ ହଂସରୂପେ ବିହରନ୍ତି ।
 କେଟିକାଳ ଯେବେ ଏକପୁରା ପ୍ରସରଇ
 ତେବେ ସେହି ଅଶ୍ଵ ତାକୁ ନିମିଷେ ମଣଇ ।
 ଯେତେବେଳେ ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରଳୟ ହୁଅଇ
 ତେବେ ସେ ଅଶ୍ଵମାନଙ୍କୁ ହବସେକ ହୋଇ
 ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି ବଜ୍ରଶକ୍ତି ଅମୋଦ ଶକତି
 ପାଶୁପତ ଆଦି ତାଙ୍କ ଦେହେ ନ ପୁଟନ୍ତି ।
 ସେ ଅଶ୍ଵଙ୍କର ମହିମା ଦେବେ ନ ଜାଣନ୍ତି
 ବଧାତାଙ୍କୁ ରକ୍ତ ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ହୁଏ ରକ୍ତ ।
 ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ସେ ଅଶ୍ଵ କଥା ଅବିଦିତ
 ସେ ଶୁଭଅଶ୍ଵ ଯୋଡ଼ିଲେ ରଥେ ଯଦୁନାଥ ।
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୂଜା କଲେ ମନୁ ନରନାଥ
 ଅଶ୍ଵଙ୍କ ମହିମା ଶୁଣି ହୁଏ ଆତମ୍ବିତ ।
 ଆଦ୍ୟରୁ ସେ ଅଶ୍ଵ ଜାତ ହୋଇଲେ ବା କାହୁଁ
 ଏହା ବିପ୍ରାରିଣ ମୋତେ କହିବାକ ହେଉ ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
 ଶୁଣ ଏକମନେ ତୋର ମନକରି ଯିବ ।
 ଶିବସଦନ ବୋଲଣ ଏକ ସତ୍ୟସୁତେ
 ସୁଦର୍ଶନ ନାମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବସନ୍ତି ଯେ ସୁର୍ଗେ ।

ବିବରଣ ନାମେ ଏକ ବସର କରନ୍ତି
 ଦାଦଣ ପୁରୁଷ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀରେଣ ସଞ୍ଜ ।
 ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ନାମରେ ଅଟଇ ଏକଇ ଅସୁର
 ଦିବାସର ଆଇ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣା ଶର୍ପ ଶର ।
 ମାୟ ଶୁକଳ ଦାଦଣୀ ଅଟେ ଗୁରୁବାର
 ପୁନବସୁ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ଶ୍ରେଣ ସେ ଦିନର ।
 ବାଳକ ନାମେ କରଣ ପ୍ରୀତିନାମେ ଯୋଗ
 ମିଥୁନ ଚନ୍ଦ୍ର ମେଷ କର୍କଟର ଶ୍ରେଣ ।
 ସେ ଦିନ ମକର ମାସ ରବି ସଂକ୍ରମଣ
 ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ବିଜୟ ସୂର୍ଯ୍ୟନାଗପୁଣ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥରେ ଅଶ୍ୱଅଶ୍ୱ ଯୋଗ
 ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ତଳରେ ମିଳିଲେ ବିରଞ୍ଚ ।
 ଅରୁଣ ସାରଥୀକୁ ଯେ ରଥରେ ଜଗାଇ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣା ଶର୍ପେ ସ୍ନାନ କରନ୍ତି ସେ ଯାଇ ।
 ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଦରବ୍ୟ ଯେ ଥିଲା ସମୁଦ୍ରରେ ପଶି
 ମହାଶର୍ପରୁ ବାହାର ହୋଇଣ ସେ ଆସି ।
 ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ମୂଳେ ଦୈତ୍ୟ କରିଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଦେଖିଲ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ରଥ ଅତି ଅନୁପମ ।
 ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ କମ୍ବୁଦୈତ୍ୟ ବଳା
 ବୋଲେ ମୋ ଶର୍ପ ଜଳକୁ କେ କରଇଗୋଳା ।
 ଅତିଅନ୍ତ ଉତ୍ସର୍ଗ ସେ ଅସୁର ଦେହଟି
 ପ୍ରଳୟ ଗଗନେ ଯେହ୍ନେ ମେଘ ଯାଏ ଦୋଟି ।
 ଶର୍ପଜଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ସ୍ନାନ କରୁଥିଲେ
 ଅସୁର ଉପେ ଗୁପ୍ତରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ ।
 ଅରୁଣ ସାରଥୀ ରଥ ମଧ୍ୟେ ଗଲ ଲୁଚି
 ଖୋଜଣ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଦରବ୍ୟ ନ ପାଇଲ କିନ୍ତୁ ।
 ସେ ରଥ ଗ୍ରସ୍ୟ କରେ ଧଇଲକ ଚୋଳ
 ମେରୁ ସମାନ ସେ ରଥ ତାହା ଦେଲ ଗିଳି ।
 ଗିଳଣ ସେହି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଶେ ବାଗଦଧି
 କହିତେ ହରିଲ ଦୁଷ୍ଟ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମୃଦ୍ଧି ।
 ଜଳର ଭିତରୁ ଦେବ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଆପଣାର ରଥକୁ ସେ ଶାରେ ନ ଦେଖିଲେ ।
 ଅରୁଣ ସୁତେ ନ ଦେଖି ଶ୍ରାବଣେ ଏପରି
 ଉଦୟ ଅସ୍ତ ତନୁ ମୁଁ ହୋଇବି କପରି ।
 ଏହା ଶ୍ରାବଣ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସେ ସୁମରଣୀ କଲେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ସୁମରନ୍ତେ ଧାତା ସେକ୍ଷଣି ଅଇଲେ ।

ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଗୁପ୍ତାପତି କହିଲେ ଏମନ୍ତ
 ସ୍ନାନକରି ଆସିଥିଲ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣା ଶର୍ପ ।
 ସାରଥୀ ରଥ ବେନଣ ସେହି ଶାରେ ଥିଲା
 ଦାନବ ଅଶ୍ୱ ସହଚେ ରଥ ଗିଳିଦେଲ ।
 ସଶକେ ଲକ୍ଷ ଯୋଜନ ଗମନ୍ତ ସେ ହସ୍ତ
 ତାଙ୍କ ଅଶ୍ୱବେ କେମନ୍ତେ ହୋଇବି ଉଦୟ ।
 ଶୁଣି ପିତାମହ ଚିନ୍ତା କଲେ ଲୟକରି
 ଏ ଯୁଗେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଦୈତ୍ୟକୁ ନ ପାରିବା ମାରି ।
 ଶୁଦ୍ଧକ ନାମରେ ବ୍ରହ୍ମା କଲେ ମହାଯୋଗ
 ଅଠାଶୀ ସହସ୍ର ବର୍ଷ ଦେଲେ ହରିରାଗ ।
 ପୁଣି ପଶ୍ଚିମ ଆକର ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ
 ଅଗ୍ନି ଈଶ ନ ନେରୁ ତ ବାୟୁବ୍ୟ ସେ କୋଣ
 ଅଶ୍ୱଗଣ କରି ଧାତା ଦେଲେ ଆଦୃତ
 ତହୁଁ ଅଶ୍ୱଅଗ୍ନି ଜାତ ହୋଇଲେ ଝଟିତ ।
 ଅଶ୍ୱଗଣରେ ଆଦୃତ ଦେଲେ ପତ୍ରଯୋନି
 ଅଗ୍ନିଦେବତା ହୋଇଲେ ଅତି ପରାମୀ ।
 କୋଟିଏ ସାହସୀ ମନ୍ତ୍ର ଦେଲେ କୋଟିଗ୍ରାସ
 ତହିଁରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ଆଠଟି କୁରଙ୍ଗ ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ରେଣ ଗୋଷୀର ଯେ ଆଉ କାମପାଳ
 କାଳୀ ହରିତାଳ ମହାକାଳ ବିଦ୍ୟାବେଳ ।
 ଏ ଆଠ ଅଶ୍ୱଙ୍କୁ ଜନ୍ମ କଲେ ଶୁଭ ବ୍ରହ୍ମା
 ଅଶ୍ୱରଥ ଉଆଇଲେ ସେହି ମହାତମା ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ପୁଷ୍ପକ ପଦ୍ମଧନ
 ଇନ୍ଦ୍ର କୁବେର ସେ ନନ୍ଦଦୋଷ ତାଳଧନ ।
 ଏରୂପେ ଆଠଟି ରଥ ଯାଗୁଁ ଉପୁଜିଲେ
 ତହୁଁ ଏକରଥ ଗୁରୁ ଅଶ୍ୱ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେଲେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥରେ ସେ ଅଶ୍ୱକୁ ଯୋଗ
 ତହିଁ ବସି ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରିଲେ ବିରଞ୍ଚ ।
 ଆକର ଯେ ସହରଥ ଅଶ୍ୱ ଦେନ କରେ
 କୁବେରଙ୍କ ଉତ୍ତାରରେ ତାହାକୁ ଥୋଇଲେ
 ହରିବାସ ବୋଲକରି ସତ୍ୟଧୂର ଗୋଟି
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଦୈତ୍ୟ ସେହି ଶର୍ପେ ଭେଟାଭେଟି
 ଅନେକ ସମୟ ଦେଲ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଦୈତ୍ୟ କୁଲେ
 ସମରେ କୌଶସିରୂପେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ ।
 ଅନେକ ଉପାୟେ ଯହୁଁ ନୋହିଲା ନିଧନ
 ସେହି ଶର୍ପେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାକୁ ବସିଲେ ମାଡ଼ଣ ।

ପୃଥ୍ବୀର ଅଗ୍ନି କୋଣେ ଦେବ୍ୟକୁ ଯେ ମାର
 କୋଣାରକ ଉର୍ଥ କଲେ ନାମ ଅନୁସର ।
 ହେ ରାଜା ଏରୂପେ ଯଦ୍ୱ ଦେବ୍ୟ ନାଟଗଳ
 ଦେବତାଙ୍କ ମନରୁ ସେ ଭୟ ଦୂର ହେଲ ।
 ଅର୍କଦେବ୍ୟ ଶିଳିଥିଲା ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ରଥ
 ଦେବ୍ୟ ମରନ୍ତେ ପାଇଲେ ତାହା ଗୁପ୍ତାକାନ୍ତ
 ଅରୁଣ ସହଚେ ଥିଲା ଦଇବ ଉଦର
 ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପାଇଲେ ଦେବ ଦିବାକର ।
 ସଦସ୍ପୟଶ ଅଟଇ ଦଇବ ଉଦର
 ତହିଁ ଅଶ୍ୱରଥେ କରୁଥିଲେକ ବିହାର ।
 ନିଜ ରଥ ଅଶ୍ୱ ସ୍ୱତ ପାଇଣ ତପନ
 ସେ ରଥେ ବସିଣ କଲେ ଗମନାଗମନ ।
 ଶୁଦ୍ଧକ ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ରଥ ଉପୁଜାଇଥିଲା
 ସେ ରଥ ଅଶ୍ୱ ନେଇଣ ବେକୁଣ୍ଡେ ଥୋଇଲା
 ଶାଶ୍ୱତ ଦହନକାଳେ ଦେବ ସ୍ୱାହାଈଣ
 ବେକୁଣ୍ଡ ସେ ରଥ ଆଣିଦେଲେ ପାର୍ଥ ପାଶ
 ସେ ରଥେ ଯେ ଅଶ୍ୱ ଥିଲେ ଅକ୍ଷୟ ଅବ୍ୟୟ
 ତା ପାର୍ଥ ରଥେ ଯୋଗଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାୟ ।
 ସେହି ରଥ ମେରୁକୁଳ ଅଟେ ଅତି ଗରୁ
 ତାହାକୁ ତୁଳା ପରାସ୍ତେ ମନ୍ତ୍ର ସେବାରୁ ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ୱେତ ଗୋକ୍ଷୀର ଯେ ଆଉ କାମପାଳ
 ଏ ଗୁରୁଅଶ୍ୱ ଯୋଗଲେ ଶୁଭଲଗ୍ନ ବେଳ ।
 ଅନେକ ମଙ୍ଗଳ ବାଦ୍ୟ ଶୁଭେ ଘୋରଧ୍ୱଜ
 ଚଳିଲା ସେ ନନ୍ଦଘୋଷ ଅନୁକୁଳ ଦେନ ।
 ସେ ଅଶ୍ୱଙ୍କର ମହିମା ଶୁଣ ହେ ଚୈତନ୍ୟ
 ଗଗନେ ଉଡ଼ଇ ଯେହ୍ନେ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନ ।
 ଜଳ ମଧ୍ୟେ ବିହରନ୍ତ ଯେହ୍ନେ ଦ୍ରୁପଦନ୍ତ
 ତେସନ ସଦୃଶ ଅଶ୍ୱ ଗମନ କରନ୍ତ ।
 କୁରୁସେନା ସମରକୁ ସେ ଶୋଭା ପାଇଲା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାରଥୀ ଜଗଜ୍ଜନଙ୍କୁ ମୋହିଲା ।
 ପବନଦ୍ୱ ବେଗେ ଅଶ୍ୱ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ଗମି
 ଧାତକାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯହିଁ ରଣଭୂମି ।
 ବହୁ ଆଡ଼ମ୍ବରେ ଛନ୍ତ କୌରବ ସରନ
 ସିନ୍ଧୁଘୋଷ ଜଣି ଶୁଭେ ତାଙ୍କ ମୁଖଧ୍ୱଜ ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗେ ଭୀଷଣ ସହସ୍ର ନୃପତି
 ରତ୍ନବର ଅଶ୍ୱ ଗଜ ଅନେକ ପଦାତି ।

ପଣ୍ଡିତ ଦିଗରେ ପଞ୍ଚଦଂଶସସ୍ତ୍ର ରାଜା
 ବଳାବନ୍ଧୁ ସମାଗେହେ ରହି ବାରବାଜା ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ସାତସସ୍ତ୍ର ଦଣ୍ଡଧାସ୍ତ୍ର
 ସୈନ୍ୟ ଦେନ ଆସନ୍ତୁ ସେ ଯୁଦ୍ଧେ ଅଗ୍ରସର ।
 ପଟଣ ସହସ୍ର ରାଜା ପୂର୍ବରୁ ଅଇଲେ
 ସମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସବେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ବାଜେ ଟମକ ମନ୍ତ୍ରଣୀ ବାରତୁର ଭେଷ
 ଆକାଶ ଉଡ଼ୁଲେ ଦୋହଲଇ ମେରୁ ଗିରି ।
 କୌରବ ପକ୍ଷେ ସକୁରିସସ୍ତ୍ର ଗଲେ ରାଜା
 ଜାଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଲା ସେମାନଙ୍କୁ ପୂଜା ।
 ଗୁଣଗୋଟି ଲୁଣା ସିଂହସହସ୍ର ନୃପତି
 ଏତେକ ରାଜା ଅଇଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କତି ।
 ପୂର୍ବେ ପାଣ୍ଡବେ ପଣ୍ଡି ମେ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଏରୂପେ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ କଲେ ତହିଁ ସ୍ଥାପନ ।
 ଏହି ସମୟେ କଳିଙ୍ଗସେନ ନରପତି
 ନବସସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୁପା ନବକ୍ଷତ୍ରଣୀ ପଦାତି ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବଙ୍କ ସମାନ ଦିଶେ ବଡ଼ଶୋଭା
 ସରନ୍ୟ ଦେନଶ ସେହୁ ମଧ୍ୟେ ହେଲା ଉଦ୍ଧା ।
 ଭୁଜେ ବାରନେତ ବାନ୍ଧୁ ଚଢ଼ି ଶ୍ୱେତକଣ୍ଠ
 ଶତେନ୍ଦ୍ର ଗଦାଦ୍ରୁପ ଦେନ କରେ ଧର ।
 ଦୁଇଦଳ ମଧ୍ୟେ ରହି ବୋଲେ ନରପତି
 ନଳସ କୁଞ୍ଜର ମୋର ନକ୍ଷୋଣୀ ପଦାତି ।
 ହେ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ତୁମ୍ଭେ ବେନ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ବିବାଦ କରିବା ପାଇଁ ବଳାଇଛ ମତି ।
 ବର୍ତ୍ତମାନ କହ ମୋତେ ଦୁଇ ନରଈଣ
 ଯାର ବଳ ଉଶାସ୍ତ୍ରକ ଯିବ ତାର ପାଶ ।
 କଉରବେ ସମସ୍ୟା ନ ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ କେହି
 ଉଦୟ ବଳ ମଧ୍ୟରେ କଳିଙ୍ଗ ଅଛଇ ।
 ପାଣ୍ଡବ ସୁଦୂର ଶ୍ରୀମ ଶୁଣି କଲା କୋପ
 ବୋଇଲା କେତେ ଆରମ୍ଭେ ଦେଖାଉଛୁ ଦର୍ପ
 ରେରେକାର ଶବ ଯଦ୍ୱ କରିଲା ପାବନ
 କୌରବ ପକ୍ଷେ କଳିଙ୍ଗ ସୈନ୍ୟ ଗଲା ଦେନ
 ତାକୁ ଦେଖି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲେ ନାରାୟଣ
 ହେ ଶ୍ରୀମ କେତେ ନ ଗଲା ତୋର ଦୁଷ୍ଟପଣ
 ଧଣମାସ ଯେବେ ଥାନୁ ତୁହି ତୁନ ହୋଇ
 କଳିଙ୍ଗସେନ ଆମ୍ଭର ପକ୍ଷ ଥାନ୍ତା ହୋଇ ।

ନକ୍ଷତ୍ରୀଣାଂ ବଳ ପ୍ରାପ୍ତ ନିକ୍ଷ କୁଞ୍ଜର
ଆବର ଚିତ୍ତେଷେ ସେହି ଅଟେ ମହାପାତ୍ର ।
କୁବେର ସମାନ ସେହି ଅଟେ ମହାପାତ୍ର ।
ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣର ଦେବକୁ ସେ କରଥାନ୍ତା ପୂଜା ।
ଏ ସମୟେ ବୋଇଲେକ ଦେବ ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣର
ଆଦ୍ୟତ୍ମ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରକୃତ ଅଟଇ ଶ୍ରୀମତ୍ ।
ସାନ ବେଳରୁ ଆଖଡ଼ା ଶାଳରେ ପଶଇ
ବେନି ଗଦା ବୁଲଇଣ ଭୂମି ଆକର୍ଷଇ ।
ବୋଲେ କାହିଁ ପିଟିବଇଁ ମୋର ଏହି ଗଦା
ପଦ୍ମତେ ପିଟିଲେ ଶୁଣି ଦେବ ସେହି ପଦା ।
ପୃଥ୍ବୀରେ ପ୍ରହାର ମୁଁ କରିବଇଁ ଯେବେ
ବସୁନ୍ଧରା ରସାତଳେ ପଶିଯିବ ତେବେ ।
ଦେବ ଦାନବ ମାନବ ନ ସହନ୍ତି କେହି
ଧୃତଶତ୍ରୁ ପୁଅପାଇଁ ଏହା ଅଛି ବହି ।
ଏହା କହି ଗଦାକୁ ସେ ବେଗେ ସହରଇ
ଏ କଥା ଧୃତଶତ୍ରୁର ଆଗରେ କହଇ ।
ଏହା ଦୃଷ୍ଟପଣେ ମୋତେ ନ କଲେ ସୁହାଗ
ରାଜ୍ୟରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ ବନମାର୍ଗ ।
ଏହାକୁ ମାରବାପାଇଁ ବହୁତ ପାଞ୍ଚଲେ
ମାରବାପାଇଁ ଏହାକୁ ବିଷଲଢ଼ୁ ଦେଲେ ।
ଶ୍ରୀମ ସକାଶରୁ ଜତୁଦର ପୋଡ଼ିଦେଲେ
ଅନୁଗ୍ରହ କରି ଦାସ ଆତ୍ମକୁ ତାରଲେ ।
ଏହାକୁ ଯେବେ କୁମ୍ଭୀର ଜଳେ ଖାଇଥାନ୍ତା
ଏତେ ପ୍ରମାଦ ଆତ୍ମକୁ କପାଇଁ ପଡ଼ନ୍ତା ।
ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣ ମୁଖନିଷ୍ଠର ବାକ୍ୟ ଶ୍ରୀମ ଶୁଣି
ହୋଧରରେ ଉଠିଲକ ଗଦାବର ଘେନି ।
ବୋଇଲ ଏତେ ସନ୍ତାପ କର କପାଁ ରାସ୍ତେ
କଳିଙ୍ଗସେନ ପୁରକୁ ଏତେ ମନେ ଭସେ ।
ସେ କଳିଙ୍ଗ ରହିଥିବ ଯେଉଁ ପାରୁଣରେ
ସେ ପାଖ ହୋଇଲ ଏବେ ମୋହର ଶ୍ରୀଗରେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତାର ନିକ୍ଷ କୁଞ୍ଜର
ନିକ୍ଷତ୍ରୀଣା ତ ସୈନ୍ୟ ଶତେକ କୁମର ।
ଏତେ ସୈନ୍ୟ ତାର ଏକା କି କରିବୁ କୁହି
ତୋତେ ମାରବ ସମସ୍ତ ସରନ ବେତାଇ ।
ଶ୍ରୀମସେନ ବୋଲେ ନାଥ ହୋଇଥିବୁ ସଖା
କଳିଙ୍ଗ ସୈନ୍ୟ ଆଦିକୁ ଦଳିଦେବ ଏକା ।

ରେ ନ ବଧୁକ କବା ଶତ୍ରେ ନ ହେବିବ
ମାଲୟରେ ନ ମାରବି ଗଦା ନ ପିଟିବି ।
ଏ ବାଆନ ଶ୍ରୀ ଗଦା ବୁଲଇଣ ହସ୍ତେ
ଉଡ଼ାଇବ ତାର ଗଜ ସୈନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟପଥେ ।
ବଡ଼ବାଅନଳ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିବେ ସେ ଉଡ଼ି
ସମସ୍ତେ ମରିବେ ସେହି ଅଗ୍ନିମଧ୍ୟେ ପଡ଼ି ।
ଏ କଥା ଯଦ୍ୟପି ମୁହିଁ ନ ପାରିବି କରି
ତୋ ପାଦ ପଦ୍ମରେ ଦେବ ଦେବ ଦ୍ରୋହକାୟ
ବୃକୋଦର ମୁଖୁଁ ଏହି ଦୃଡ଼ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ସାଧୁ ସାଧୁ କହି କୃଷ୍ଣ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ବନି ।
ଅତି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ଦେବ ମଧୁରୀପୁ
କେଶରୀ ପ୍ରାୟ ଦଶଇ ଶ୍ରୀମସେନ ବସୁ ।
ବହୁତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାର ଶୁଭେ ତଉପାଶେ
ନାଶକର ଦେବ କମ୍ପେ ରହିଣ ଆକାଶେ ।
ଉଭୟ ବଳ ପ୍ରବେଶ ସମର ଭୂମିରେ
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପୁଚ୍ଛଇ ଶ୍ରୀକ୍ଷ ପାଶରେ ।
ଶୋ ପିତା ଏ କୁରୁସୈନ୍ୟ ପାଣ୍ଡବ ସୈନ୍ୟକୁ
ମନ୍ତ୍ରରେ କେ ଅଛି ଏତେ ବଳ ଜଣିବାକୁ ।
ବଦନ୍ତି ଗାଙ୍ଗେୟ ଶୁଣ ବାବୁ କୁରୁରାଣ
ବେନିଆଟ ଏକାଦିନେ ଜଣିପାରେ ଦ୍ରୋଣ ।
ଏ ବେନି ସୈନ୍ୟକୁ ପାଞ୍ଚଦିନେ ବାର କର୍ଣ୍ଣ
ପୁରରେ କରିପାରଇ ଏହାକୁ ନିଧନ ।
ଏ ବେନି ଆଟ ଯଦ୍ୟପି ଥିବେ ହୋଇ ମେଳ
ସପତ ଦିନରେ ଜଣିପାରେ ରାୟ ଶଲ୍ୟ ।
ବେନି ବଳ ସହଚରେ ଥିବେ ସର୍ବ ନୃପ
ଏକଦିନେ ଜଣିବାକୁ ମୋର ଅଛି ଦର୍ପ ।
ଏ ବେନି ଆଟକୁ ଏକା ଅଶ୍ବଥାମା ରଥୀ
ଏକା ନିଃଶ୍ବାସକେ ବଧକରି ସେ ପାରନ୍ତି ।
ଉଭୟ ସୈନ୍ୟ ଏକସ ହୋଇଲେ ଅର୍ଜୁନ
ଅର୍ଦ୍ଧ ନିଃଶ୍ବାସକେ କରି ପାରଇ ନିଧନ ।
ଶୁଣିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ଦୃଢ଼ପୁରେ ମହାବୀରୀ ଲଭିଲ ବିଷାଦ ।
କିମୂତ କାରଣେ ତାତ ବୋଲି ଏଡ଼େ କଥା
ଦ୍ରୋଣଠାରୁ ଶିଶି ପାର୍ଥ ଏଡ଼େକ କ୍ଷମତା ।
ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ଅର୍ଜୁନ ଧନୁକୁ ଧରନ୍ତେ
ମୋ ଗାସ କମ୍ପନ ହୁଏ ନାଗର ଯୋତକେ ।

ପାର୍ଥ ଧନୁ ଧନ୍ତୁଁ ଦ୍ରୋଣ ଦ୍ରୋଣି ଯେ ଥରଇ
 କୃତବର୍ମା ଶଙ୍ଖର ସଦାଜ କମ୍ପଇ ।
 ପାର୍ଥ ଧନୁ ଧନ୍ତୁ ଜାନୁ କମ୍ପଇ କର୍ଣ୍ଣର
 ସମରରେ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ଭର ।
 ଯୋଦ୍ଧାମଧ୍ୟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେହି ଅଟେ ସଦ୍ୟସାଚୀ
 ତାହା କୁଲ ନିଲେକେ କେବା ସମ ଅଛି ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହେଲ ଶ୍ରୀତ
 ବଡ଼ ଦୁରାପଦ କଥା କହିଲ ହେ ତାତ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଆତଙ୍କ ଗାଙ୍ଗେୟ ଜାଣିଲେ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଣ ପୁଣି ତାହାକୁ କହିଲେ ।
 ଶୁଣ କଉରବପତି ଆମ୍ଭ ଦୃଢ଼ ବାକ୍ୟ
 ମୋତେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧରେ ହେବ ତା ଅଶକ୍ୟ
 ନିଶ୍ଚୟ ଆଜ୍ଞା ଯଦ୍ୟପି ଦେବୁ କୁରୁପତି
 ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ରଜା ଆମ୍ଭର କ ଶ୍ରୀତ ।
 ସବୁକୁ ନାଶିବ କରି ଦଶଦିନ ରଣ
 କେମନ୍ତେ ରଖିବେ ତାଙ୍କୁ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
 ଏମନ୍ତେ ବଡ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଗଙ୍ଗାସୁତ
 ବୋଧ କରିଦେଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଶତ୍ରୁ ।
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଜଗତର ପିତା
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଗତିମୁକ୍ତି ଦାତା ।
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଜଗତର ବଳ
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଜୟ କୃପାସିନ୍ଧୁ ।
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଭକ୍ତ ହିତକାଞ୍ଚି ।
 ଗରୁଡ଼ବାହନ ନାଥ ଶରଣ ରକ୍ଷଣ
 ଦୁଃଶିଜନମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ।
 ଶାରଳା ଦାସ ମୁଁ ତୋର ଭକ୍ତଙ୍କର ଦାସ
 କୃପା କରି ପୂର୍ଣ୍ଣକର ମୋର ଅଭିଳାଷ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କିରାତସେନର ଶିରଶ୍ଚେଦ

ପୁନରପି ପୂଜାକଲେ ବିଲଙ୍କାଧିପତି
 ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କ ପାଦେ କରିଣ ପ୍ରଣତି ।
 ହେ ସୁବଜ୍ର ତପିବର କରି ଅନୁଗ୍ରହ
 ଅତଃକ୍ଷର ହେଲ ଯାହା ଦୟାକରି କହ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାକ୍ୟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ
 ସମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁଣି କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲ ।
 ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଲ କି ପୁଣି ହେଲ କେଉଁ କଥା
 ତାହା ପ୍ରକାଶ କରିଣ ତେଜ ମନୁ ବ୍ୟଥା ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାକ୍ୟେ ବୋଧହେଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ।
 ଉଭୟ ବଳ ସଜ୍ଜି ଏକାଠାବେ ଛନ୍ଦୁ
 ଏ ସମୟେ ପ୍ରବେଶିଲ କିରାତ ନୃପତି ।
 ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ତାର ସଜ୍ଜି ଅପାର
 ମଧ୍ୟେ ମିଳି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ କହିଲ ଶବର ।
 ମୋତେ ସେନାପତି କର ଆହ୍ୱା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଏକା ଶରେ ଜଣିବି ମୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଭୁବି ରାଜେଶ୍ଵର ନୋହୁ
 କିରାତ ହୋଇଣ କିପା ଏଡ଼େ କଥା କହୁ ।
 ତା'ମଣା କାଠର ଧନୁ ଅଛି ତୋର ହସ୍ତେ
 ଫିରିକି ସିଶର ଧରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋ ଏତେ ।
 କିରାତ ବୋଲେ ଯୁଦ୍ଧିଲେ ମୁହିଁ ଏକକ୍ଷଣେ
 ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଜଣିପାରେ ମୁହିଁ ଏକା ଜଣେ ।
 ଚିନିଗୋଟି ନାସତ ମୋ ଚିନି ଜଗତକୁ
 ଧୂସକରି ନାଶିପାରେ ଦେବ ଦାନବଙ୍କୁ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ କରୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅପାର
 ତୋପରି କ୍ଷତ୍ରିୟ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହୁକ ମୋହର
 ଜଣି ନ ପାରିବି ଯେବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ମୁହିଁ
 ତେବେ ତୋ ଶିରେ ମୁକୁଟ ଜାଣ ବାନ୍ଧିବି
 ଅନିବାର ଦିଶ ଅବରଣୀୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ
 ଅର୍ଥଶୂନ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଯେ ଆଉ ଶଠ ମିତ୍ର ।
 ଅସଖ ଭାରିଯା ପୁଣି ବିବାଦୀ ସେ ଭାଇ
 ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯେ ବିଶ୍ଵାସ ନ ଯାଇ ।
 ଯୁକତେ ମଧୁପିଞ୍ଜଳ ଅଛି ମୁଦ୍ ଲାଭ
 ମାତଲୋକ ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ଭେ ନ କରୁ ଯେ ପ୍ରୀତି ।
 ଚଳିଲ କିରାତ ଚହୁଁ କଟୁବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଫେରି ପୁନଶ୍ଚ ବୋଲିଲ ଶୁଣ କୁରୁମଣି ।
 ମୋତେ ଯେବେ ସେନାପତି କରିଥାନ୍ତୁ ଭୁବି
 କ୍ଷଣକରେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ବଧୁଥାନ୍ତୁ ମୁହିଁ ।
 କର୍ମ ତୋର ମନ୍ଦ ମୋତେ କଲୁ ଅନାଦର
 ଏହା କହିଣ ଚଳିଲ କିରାତ ଭାଗୁର ।

ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ କଲେ ପୂଜା
 କରତ ପାଣ୍ଡବେ କପାଳ ବୈଶ୍ୟ ବାଣୀ
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ସେତାସୁଗ କଥା
 ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ବଧୁଲେ ବାଳ ବଳବନ୍ତ ।
 ସେ ବାଳ ଉତ୍ପତ୍ତି ହେଲ ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ
 କରତସେନ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ।
 ସେ ଜନ୍ମ ବଦାଦ ହେବୁ ବୈଶ୍ୟ ପଣକର
 କୃଷ୍ଣାଦ ବଧନ୍ତା କୁରୁପକ୍ଷ ହେଉଥିଲ ।
 ଜଗ ନାମରେ ଅଜାଦ ଅଛି ଏହା ପୁତ
 ତାହାର ହସ୍ତରେ ବଧ ହେବେ ଯଦୁନାଥ ।
 ବରଣ ନ କଲ ଚତୁର୍ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ପିତାପୁତ୍ର ପ୍ରବେଶିଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କଟ ।
 ଅତି ବଳବାନ ଅଟେ କରତ ଈଶ୍ଵର
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପାଶେ ମିଳି କଲ ନମସ୍କାର ।
 ସନ୍ଧ୍ୟାଧିରେ ଉଭା ହୁଏତ ସେହି ବେଳେ କ୍ଷତ୍ରୀ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି କୁଶଳ ବାଣୀ ତାକୁ ପରୁରନ୍ତୁ ।
 କେବଣ ଦେଶର ରାଜା ଆସିଛ କି ଅର୍ଥେ
 ଦୁଇଜଣ ଆସିଅଛ କପାଳ ଯୁଦ୍ଧସେତେ ।
 କରତ ଈଶ୍ଵର ବୋଲେ ଶୁଣ ଦେବ ଧର୍ମ
 ବସୁନ୍ଧବର ଗୋବେ ମୁଁ ତୋଇଅଛି ଜନ୍ମ ।
 କହୁଛୁ ଅରଣ୍ୟେ ଆମ୍ଭେ ସଂଗ୍ରାମରେ ଇଚ୍ଛା
 ଯେହୁ ବରବ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପରୁରକୁ ବାଣୀ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ନିସୂଦନ ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ ଦଣ୍ଡ ଗଞ୍ଜା
 କଉଶିକ ଅରଣ୍ୟର ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ ରାଜା ।
 ତୁମ୍ଭର କୌରବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ କଥା ଶୁଣି
 ଯୁଦ୍ଧ ଇଚ୍ଛା ଆଗମନ କଲୁ ନୃପମଣି ।
 ଯେବେ ଧନ ସମ୍ପଦରେ ଅଛି ତୋର ଇଚ୍ଛା
 ମୋ ଶିରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧ ପୁରୁ ମନୋବାଣୀ
 କରତସେନ ମୁଖରୁ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଉପଦାସେ ବୋଇଲେକ ଶ୍ରୀମ ବୀରମଣି ।
 କରତ ଅଳ୍ପକ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମୈତ୍ରଜାତ
 ଏ ରଣସେତରେ ତୁମ୍ଭେ କିଏ ଅଟ କ୍ଷତ୍ରୀ ।
 ସୁଗେ ଇନ୍ଦ୍ର ଶଙ୍କାକରେ ଯେ ଧନୁ ଧଇଲେ
 କି ଯୁଦ୍ଧ କରିବ ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ତୁଲେ ।
 ଅଛନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧାଏ ଏଥେ ଅସ୍ତ୍ରାଦଣ ବଂଶୀ
 କିଏ ପ୍ରୟୋଜନ ତୁମ୍ଭେ ଅବରଣେ ଆସି ।

ବୋଲଇ କରତେଶ୍ଵର ଶୁଣ ହେ ମାରୁତ
 ନିଜ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବା ନୁହଇ ଯୁକ୍ତ ।
 ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀମକୁ କହି କରତ ରାଜନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ଅନାଇଁ କହଇ ଏସନ ।
 ମୋର ଅଛି ତିନିଗୋଟି ପିତୃକ ନାଗଜ
 ଗୋଟିକେ ଆକାଶେ ଜଣି ପାରେ ଦେବରାଜ
 ଦ୍ଵିତୀୟ ନାଗରେ ନାଗଲୋକ ପାରେ ଜଣି
 ତୃତୀୟ ଶରରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ କାହାକୁ ନ ଗଣି ।
 ଏ ବଧୁରେ ତିନିଶର ତିନି ଭୁବନକୁ
 ଅଛି ତୁମ୍ଭ ସେନାପତି କର ହୋ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେକ ତୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସତ୍ୟ
 ତୋତେ ସେନାପତି କର ନୁହଇ ଉଚିତ ।
 ଆପଣାବାହୁବଳେ ଯେ ଶତ୍ରୁକୁ ସାଧଇ
 ସକଳ ସ୍ଥାନରେ ସେହି ପରଶଂସା ପାଇ ।
 ଏକଇ ସୋଦର ଆମ୍ଭେ ହେଲୁ ଭଲ ଭଲ
 ଅନ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧାର ବରଣେ କିଏ ପ୍ରୟୋଜନ
 ବାହୁଡ଼ିଲେ ନାସ୍ତି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦୁଇଜଣ
 ଯାଆନ୍ତେ ଦେଖିଲେ ବାଟେ ହରି ଅରଜୁନ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଘର ଅଟେ କାହିଁ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କାହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ସେହି କରତର ରାଜା
 ପ୍ରଣିପାତ କରି ତାଙ୍କ ପାଦେ କଲେ ପୂଜା ।
 ବୋଲେ ଆସିଥିଲ କୁରୁବଂଶ ନାଗ ଅର୍ଥେ
 ପାଣ୍ଡବେ ବାନ୍ଧିଲେ ନାହିଁ ମୁକୁଟ ମୋ ମାଥେ
 ଦେଲେକ୍ୟ ଜଣିବାକୁ ମୁଁ ଅଟେ ସାମରଥ
 ପଣ୍ଡୁପୁତ୍ର ନ ଜାଣନ୍ତୁ ମୋହର ସାମର୍ଥ୍ୟ ।
 ଶ୍ରୀରାମପୁତ୍ର ଦେଶାନ୍ତ ସମତା ମୋହର
 ଏକା ନାଗରେ ଜଣନ୍ତୁ ମୁହିଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁର ।
 ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏକା ଜଣି ମୁଁ ପାରଇ
 ଜଗ କରତ ଆମ୍ଭେ ହୋ ଯିବା ପୁତ୍ର ଦୁଇ ।
 ଏ ଲକ୍ଷେ ରାଜାଙ୍କୁ ମୁହିଁ ଏକା ଜଣିପାରେ
 ପାଣ୍ଡବେ ମୁକୁଟ ମୋର ନ ବାନ୍ଧିଲେ ଶିରେ
 କରତ ମୁଖରୁ ବାକ୍ୟ ଏସନକ ଶୁଣି
 ହୃଦୟରେ ଚିନ୍ତାକଲେ ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଅର୍ଜୁନର ତୁଲେ ହରି ଏକାନ୍ତରେ ସାଜି
 ସେନାପତି ନିଜରୁଚେ କରତ ସେ କଲି ।

ନ ପୁଣି ମାନଗୋବିନ୍ଦ କରେ ସେନାପତି
ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ ନାହିଁ ଏହା ସମ ସ୍ତ୍ରୀ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ହରି କୁହ ସଦ୍‌ଜ୍ଞତା
ଏ ସଂସାର ସାଗରେ କୁ ଏକମାସ କର୍କା ।
ତୋହର ଆଶ୍ରୟେ ଆମ୍ଭେ ବଞ୍ଚି ସର୍ବକାଳ
ଏଥକୁ ଶୀଘ୍ର ଉପାୟ କର ଆଦିମୁଳ ।
ପୁା ଶୁଣି କରତେ ହରି ପାଶକୁ ହକାରି
ବୋଇଲେ କହୁ ମାଗିବି ତୋତେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
ସତ୍ୟକରି କହ ଯେବେ କୁହ ତାହା ଦେବୁ
ଆମ୍ଭେ ତୋର ମନୋବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ କରିବୁ
କରତେଶ୍ୱର ବୋଇଲ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ମୋର
ଯାହା ମାଗିବି ନିଶ୍ଚୟ ଦେବି ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
ତଳ ହସ୍ତରେ ମାଗିଲେ ତାକୁ ଜଗନ୍ନାଥେ
ତୋ ଶିରକମଳ କାଟିଦେବୁ ମୋର ହସ୍ତେ ।
କରତ ବୋଇଲ ଦେବ ସତ୍ୟ ମୋର ବାଣୀ
ଆପଣା ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ପକା ହାଣି ।
ବସିଲ କରତେଶ୍ୱର କରି ପଦାସନ
ହୃଦଗତେ ଚିନ୍ତାକରି ଦେବ ନାରାୟଣ ।
ଶ୍ରୀ ଭୁଜରେ ସୁଦର୍ଶନ ଧରି ଦେବହରି
କରତସେନ ରାଜାର ବେକରେ ପ୍ରହାରି ।
ବେନଖଣ୍ଡ ହୋଇ ତାର ପଡ଼ିଲକ ଶିର
ନାରାୟଣ ମୁଖ ରୁହିଁ କରଇ ଉତ୍ତର ।
ସ୍ୱାମି ସେତାୟତେ କୁନ୍ଦେ ରାମ ଅବତାରେ
ବିଷ୍ଣୁ ଅଂଶେ ଜନମିଲ ଦଶରଥ ଭରେ ।
ବନବାସେ ସୀତା ହରିନେଲ ଲଙ୍କନାଥ
ସୀତା ଆଣି ରାବଣକୁ କଲ ପ୍ରଭୁ ହତ ।
ମୁହିଁ କର୍ଷି ଚ୍ୟା ରାଜ୍ୟର ଅଟଳ ଯେ ରାଜ
ଏ ଜଗ ଅଜଦ ଥିଲ ମୋହର ଆତ୍ମଜ ।
ସେ ଜନ୍ମରେ ମହାବଳୀ ବାଳି ମୁଁ ଅଟଇ
ମୋତେ ବଧୁଲ ସୁଗ୍ରୀବ ସଙ୍ଗେ ମିତ୍ର ହୋଇ
ସେହି ଜନ୍ମେ ନ ଦେଖିଲ ଚନ୍ଦ୍ର ତବ ହସ୍ତେ
ବିନା ଯୁଦ୍ଧରେ ନାଶିଲେ ବାବଲ୍ୟୁ ଘାତେ ।
ପୁଣି ଏ ଜନ୍ମେ ଭେଟିଲି ତୋତେ ଦେବରାଜ
ପ୍ରସନ୍ନେ ଛେଦିଲୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରାଘାତେ ଆଜ ।
ଆଉ କଥା ଏକ ପ୍ରଭୁ ମାଗୁଅଛୁ ତୋତେ
ଶିରେ ଜୀବ ଥିବ ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ପରିସନ୍ତେ ।

ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମୋର ନନ୍ଦଦୋଷେରୁଦ
ମୁହିଁମନ୍ତ ହୋଇଣ କୁ ରଥରେ ଆସେବ ।
ସୁଗେ ସୁଗେ ରହିଥିବୁ ଏ ମୋହର ରଥେ
ତୋହର ମୁଣି ଦେଖନ୍ତୁ ଜଗତେ ସମସ୍ତେ ।
ଏ ରଥ ମଧ୍ୟେ ଗୁହ୍ୟିବ ଯେ ତୋହର ମୁଖ
ଆପଦ ଜେଣ ଖଣ୍ଡିବ ଯିବ ସବ ଦୁଃଖ ।
କୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାରେ କରତ ବ୍ୟାଧମୁଣ୍ଡ ଗୋଟି
ରହୁତେଜ ଧରି ରଥପରେ ଗଲ ଉଠି ।
ପିତାର ନିଧନ ଦେଖି ଜଗ ଚଳଗଲ
ହର ଉଦ୍ୟାନରେ ଯାଇ ସେ ବ୍ୟାଧ ରହିଲ ।
ଜୟ ହେ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଦେବ ପଞ୍ଚାନନ
ଜୟ ହେ ଶିଖାନ ଜୟ ଉମା ପ୍ରାଣଧନ ।
ଜୟ ହେ ସିନ୍ଧୁଲଧାରୀ ବୃଷଭ ଆସନ
ଜୟ ଜୟ ସି ଅମ୍ଭକ ହିତୁତ ଲେପନ ।
ପୁଣ ବଇଭୋଗ ତେଜ ଶୁଣାନେ ବହରି
ରହୁ ବ୍ରାହ୍ମ୍ୟ ତେଜ ହାଡ଼ ଭୃଷଣ ଆଦରି ।
ମହାଯୋଗେ ମଜ୍ଜି ସଦା ଯୋଗ ଅଭ୍ୟାସିଲ
ତେଣୁଯୋଗ ଯୋଗୀ ମହାଯୋଗୀବୋଲଇଲ
କୁନ୍ଦର ଚରଣେ ଦେବ କରେ ପ୍ରଣିପାତ
ଶାରଳାଦାସର ପୂର୍ଣ୍ଣକର ମନୋରଥ ।

କୁରୁ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଶର ପ୍ରୟୋଗ
କରିବାକୁ ଅଙ୍ଗୁ ନଙ୍ଗ ଅନିଚ୍ଛା ଓ

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା

ସୁନରପି ସୁଜାକଲେ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
ହେ ଅଗସ୍ତି ତବ ପାଦେ କରେ ନମସ୍କାର ।
ସମର କ୍ଷେତ୍ରେ ଉଭୟ ଦଳ ଉପସ୍ଥିତ
ହେ ମହର୍ଷି କହ ପୁଣି ହେଲ କେଉଁ କୃତ୍ୟ
ତାହା ଶୁଣିବାକୁ ମନ ଅତି ଉତ୍ସାହିତ
କୁପାକରି ତାହା ମୋତେ କହ ତପୋବନ୍ଧୁ ।
ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବଳିଙ୍କାଧିପତି
ସମର କ୍ଷେତ୍ରେ ସବେ ଉପସ୍ଥିତ ଛନ୍ତି ।
ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ପାଣ୍ଡବେ କୌରବେ ପଶ୍ଚିମେ
ଗଙ୍ଗାସୁତ ସେନାପତି ହୋଇଲେ ପ୍ରଥମେ ।

ନିଦାସ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମ ଶାଶୁଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି
 ଉପରେ ପାଣ୍ଡବବଳ ନ ପଶନ୍ତି କିତ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖ ଚାହିଁ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ
 ନାଗର ସନ୍ତାନକର ଏଥର ଭବତ୍ସ ।
 ଦେଖାଅ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋର ବଳବାୟୀ ଗୁଣ
 ଜୟ ଲଭକରି ଶୀଘ୍ର ଲଭ ରାଜ୍ୟ ଧନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ବେନକର ଯୋଡ଼ି
 ଶାଶୁଦେବ ଗୁରୁ ଆଗ ବନ୍ଧୁ ଯେ ବଢ଼ି ।
 ଉତ୍ତରନ୍ତି ଏଥେ ସବୁ ରଥୀ ସେନାପତି
 ଆଗେ ଶସ୍ତ୍ର ବନ୍ଧଇ କେ ଦେଖ ହେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ଆଗେ ଯେବେ ଶାଶୁଦେବ ଲଢ଼ିବେ ସ୍ବଧର୍ମ
 ପଛେ ନାଗର ବନ୍ଧବ ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀମ ନ ଦେଲ କୁରୁପତି
 ସୁଦେ ଜୟୀ ହେଲେ ସିନା ଲଭିବ ଏ ପୃଥ୍ବୀ
 ଦେଖିଲେ ସେ ରାଜ୍ୟଧନ ଆପଣା ସୁଲଜ୍ଞା
 କୁନ୍ତକୁ ଶ୍ରୀମ ନ ଦେଲେ ହେଲ କୁନ୍ତେ କୁରୁ
 ଆହେ ଅରଜୁନ କୁନ୍ତେ ଶର ବନ୍ଧ ଆଗେ
 ଜ୍ଞାନାବଳି ଶର ବନ୍ଧ ଶାଶୁକୁ ସରଗେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ କୁନ୍ତେ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ବଡ଼ ଦୁରପତି ଆସି ପଡ଼ିଲ ଏଥର ।
 ଧନୁ ଧରି ବନ୍ଧବଇଁ କାହାକୁ ମୁଁ ଶର
 ପ୍ରାଣସଖା ସେହିମାନେ ମୋହର ସୋହର ।
 ପ୍ରଥମେ ଶାଶୁ ଅଛନ୍ତି ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି
 ପିତାମହ ଗୁରୁଦେବ ଅଟନ୍ତି ମୋହର ।
 ତାଙ୍କ ପାଶେ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଭରଦ୍ବାଜ ପୁତ୍ର
 ବାଳକାକୁ ସ୍ବେଦ ମୋତେ କରନ୍ତି ବହୁତ
 ଅଶ୍ବଥାମାଠାରୁ ଭଲ ପାନ୍ତି ମୋତେ ଗୁରୁ
 ଦୁର ନ କରନ୍ତି କ୍ଷଣେ ସେ ମୋତେ ପାଶରୁ
 ପଶୁଁ ରାମ ଦିବ୍ୟା ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ ସେ ଆନୁକୁ
 ମୁଁ କପରି ଅସ୍ତ୍ରାଘାତ କରିବ ତାହାକୁ ।
 ତାହାଙ୍କର ସମୀପରେ ଛନ୍ତି କୃପବର୍ମା
 ବେଦମନ୍ତେ ନିଜ୍ଜିତ ସେ ଅଟନ୍ତି ମହାତ୍ମା ।
 ବ୍ରହ୍ମଚେନ ମୁଁହିଁ ଦିଶେ ଯାହାଙ୍କର ଅଙ୍ଗେ
 ତାଙ୍କୁ ନାଗର ବନ୍ଧବ କପରି ମୁଁ ଆଗେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣକୁଳର ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ମହାତ୍ମା
 ତାଙ୍କ ପାଶେ ଛନ୍ତି ଦ୍ରୋଣପୁତ୍ର ଅଶ୍ବଥାମା ।

ଧିରନ ସୁହୃଦ ମୋର ପ୍ରାଣ ପଛରୁତ
 କେମନ୍ତେ ଶର ବନ୍ଧବ ତାଙ୍କୁ ହେ ଅରୁତ ।
 ତାହାଙ୍କ ସଲ୍ଲସେ ଛନ୍ତି ଦେଖ ରାସ୍ତା ଶଲ୍ଲ
 ଆମର କାବିବ ସେହୁ ସୁଦେ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ମାଦ୍ରୀଙ୍କ ଭ୍ରାତ ଅଶ୍ବମକୁମାରଙ୍କ ଶଳା
 ନକୁଳ ସହଦେବଙ୍କ ଅଟନ୍ତି ମଉଳା ।
 କେତେବେଳେ ଭଲସେହୁ ନ କରନ୍ତି ମୋତେ
 ମୁଁହିଁ ନାଗର ବନ୍ଧବ ତାହାଙ୍କୁ କେମନ୍ତେ ।
 ଅର୍ଜୁନ କିମୁଖ ଦେଖି ଦେବ ନାଗସୁଖ
 ବୋଇଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ମରତ ଏ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଏହାଙ୍କୁ ନାଗର ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ବନ୍ଧ ପାର୍ଥ
 କର୍ଣ୍ଣ ତହୁଁ ଉପୁଜିଛି ପ୍ରଥମ ଅନର୍ଥ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ଆହେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ମାତା କୁର୍ମାଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ କର୍ଣ୍ଣ ଅବତାର ।
 ଆମର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସୋହର ଧର୍ମସମ ପିତା
 ଆଦିତ୍ୟ ନନ୍ଦନ ସେହୁ ଆମ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ।
 ଅର୍ଥ ନିମନ୍ତେ କରେ ଯେ ସହୋଦର ତେଜ୍ୟା
 ରୌରବ ନରକେ ତାକୁ ଫିଙ୍ଗେ ଯମରାଜା
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ବାରପାର୍ଥ
 ଶକୁନି ତହୁଁ ଆଜହୁଁ ଜନ୍ମିଲ ଅନର୍ଥ ।
 ଉତ୍ତସ୍ତ କୁଳ ହସ୍ତର ମୁଳ ସେ ଶକୁନି
 ପ୍ରଥମେ ତାହାକୁ ଶର ବନ୍ଧ ଫାଲଗୁନ ।
 ସମରେ ଆଗ ଶକୁନି ଜାଣ ନାଶଗଲେ
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ନିର୍ଦ୍ଦୟେ ରହିବେକ ଭଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ହରି କୁହ ସବୁ ଜାଣୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ନାମ ତୋର ସବୁ ପରିମାଣୁ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶକୁନି ଗୁଲିଛି ଯା ଚିତ୍ତେ
 କୌରବ ବଂଶ ନାଶିବ ସେ ଆମର ହସ୍ତେ ।
 ବଂଶନାଶ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କରିଛି ତାହାର
 କେବଳ ଶକୁନି ତହୁଁ ରହିଲ ଉପୁରି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବଂଶନାଶ କରାଇବା ଅର୍ଥେ
 କଲି ଭିଆଇଛି କୁନ୍ତମାନଙ୍କ ସହଚେ ।
 ଆମରେ ବଧ ନୋହିବ ଗାନ୍ଧାରୀ କୁମର
 ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ମୁଁହିଁ ଜାଣିଅଛି ଶର ।
 ଏ କପଟି କୈଳକୁ ନ ବଧୁ ଯେବେ
 କୌରବଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନ ଲଭୁ କେତେ ।

ଚକ୍ରପରେ ନାଗପୁଣ କହନ୍ତି ସେନ
 ଯାହା ମୁହିଁ କହୁଅଛି ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ ମୁହିଁ ବାହୁଅଛି ରଥ
 ହେଲା । ନ କରି ସଭାରେ ଯୁଦ୍ଧ କରି ପାର୍ଥ ।
 ସମୁଦେ ରହିଅଛନ୍ତି ଦେଶ ଗଡେଭ୍ରାତ
 ତାଙ୍କୁ ବଧ ଶ୍ରେଣୀକର ସୁଖେ ରାଜ୍ୟଅର୍ଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ପଣ୍ଡୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଏକ ପିତାଠାରୁ ଜାତ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଓ କନିଷ୍ଠ ।
 ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ର ଆମେ କୌରବ ପାଣ୍ଡବ
 କି ନମନ୍ତେ ଅନ୍ୟେ ଅନ୍ୟ ହେବା ହେ ଜେଶବ
 ଯେବଣ ନରାଟ ମୁହିଁ ଧରିଅଛି ହସ୍ତେ
 ବିନ୍ଧିଲେ କେତୁ ବଢ଼ିବ ଏ ତନି ଜଗତେ ।
 ନାଗର ବିନ୍ଧି ରୁହିବ ମୁହିଁ କାହା ମୁଖ
 ଅବାହବ ହୋଇ ମୋର କିଏ ଅଛି ଦେଶ ।
 ସୋଦରଙ୍କୁ ନାଶକର କିସ ଯଶ ମୋର
 ରାଜ୍ୟଭାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ମୋର ନାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଏମାନଙ୍କୁ ବଧବ ମୁଁ ରାଜ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଅର୍ଥେ
 କେବଣ ଯଶ ପୌରୁଷ ମିଳିବଟି ମୋତେ ।
 ତୁ ସ୍ବାମୀ ଜଗତନାଥ ବିଚାର ସ୍ବା ମନେ
 ବଡ଼ସୁଖେ ବସୁଥିଲୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ବନେ ।
 କରୁଲୁ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥେ
 ନରନ୍ତର ଥାଉ ଦେବ ରଖିବି ସଙ୍ଗତେ ।
 ବଡ଼ ଦେବ୍ୟ ବଧ ଉଣ୍ଡାପିଲୁ ମହାଭାଗ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ପରମୋଷଧି କହିଲେ ଅଜିତ ।
 କନ୍ଦମୁଳ ଦ୍ରାକ୍ଷା ଫଳମାନ ସଦା ରୁଷି
 ବୁଲୁଥିଲୁ ବନେ ସୁଖେ ନିଜ ସତ୍ୟ ରଖି ।
 ପୁଣି ବନବାସେ ଯିବୁ ନ କରିଣ ଦ୍ରବ୍ୟ
 ସୋଦର ସଙ୍ଗରେ କିପାଁ କରିବୁ ବିବାଦ ।
 ନ ମିଳୁ ରାଜ୍ୟ ପଛକେ ନ କରେ ସଂଗ୍ରାମ
 ଏ ପାପହସ୍ତେ ନ ପଶେ ଆଦେ ନରୋତ୍ତମ ।
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖରୁ ଏହି ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ହୃଦୟରେ ବିଚାରିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଖି ।
 କାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭକାଳେ ସୋଦରଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି
 ମାୟାମୋହେ ବନ୍ଧୀଭୂତ ହେଲା ପାଲଗୁନ ।
 ମୋହ ତେଜ ସଂଗ୍ରାମେ ଏ ପଣ୍ଡିତ କେମନ୍ତେ
 ଅର୍ଜୁନ ଭାବି କହିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଅଭାବେ ।

ହେ ଦେବ ତୁମ୍ଭ ହୃଦରେ ବିଚାର କେମନ୍ତ
 ଅର୍ଜୁନର ମନୋରାଜ ଅଟଇ ଏମନ୍ତ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
 ବଡ଼ ଦୁରାପଦ କଥା ପଡ଼ିଲା ହେ ଦେବ ।
 ସମ୍ପଦ ଲଭିବା ପାଇଁ କଲୁ ସିନା ଆମ
 ଦୁସ୍ତର କଥା ନୁହେଁକି ସୋଦର ଭିନାଶ ।
 ଭୀମସେନ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ଶ୍ରୀପତି
 ସୋଦର ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସଦା ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତେ ।
 ବାଲ୍ୟକାଳେ ଭାବନେଲେ ଖେଳ ଖେଳିବାକୁ
 ଖେଳରେ ବହୁତ ଶ୍ରମ ଦେଲେ ସେ ଆତ୍ମକୁ
 ଖେଳଶୀତ୍ତାରେ ହୋଇଲା ମୋତେ ବଡ଼ ବାଧା
 ଶ୍ରେୟ ଅବଶ ହେଲା ଲଗିଲକ କ୍ଷୁଧା ।
 ମୋତେ ସମସ୍ତେ ସୋଦରେ ସଙ୍ଗେ ଦେନଗଲେ
 ଘର ଭିତରେ ନେଇଣ ମୋତେ ବସାଇଲେ
 କପଟରେ ବିଷଲତୁ ଦେଇ ପୁଣି ନେଇ
 ବଡ଼ ସାନ ଲତୁ ଦୁଇସ୍ଥାନେ ଛନ୍ଦି ଥୋଇ
 କ୍ଷୁଧା ବିକଳେ ଧରି ମୁଁ ବଡ଼ ଲତୁ ଗୋଟି
 ଭିକ୍ଷଣ କରନ୍ତେ ବିଷ ଦେହେ ଗଲା ଘୋଟି ।
 ଜାଣି ଜାଣି ବିଷଲତୁ କରେ ଯେ ପ୍ରଦାନ
 ଭୋଜନ ସ୍ଥାନରେ ଖାଇ ହେଲି ଅଚେତନ ।
 ଅଚେତନ ଦେଖି ମୋତେମେଲିଦେଲେଜଳେ
 ନାଗୁଣୀମାନେ ରଖିଲେ ପୁର ପୁଣ୍ୟବଳେ ।
 ପାଣ୍ଡବାସୁର ତାହାକୁ ଧରି ମାରୁଥିଲା
 ଆମ୍ଭ ହେତୁ କୌରବଙ୍କ ପରଣ ରହିଲା ।
 ସବୁବେଳେ ଥାଉଁ ଆମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ଉପକାରେ
 ସେ ସଦା ଆତ୍ମାନ୍ତ ଆମ୍ଭ ଅନ୍ଧସ୍ଥ ଚିନ୍ତାରେ ।
 କପଟପଣା ଖେଳରେ ଦେଖିଲ ସମସ୍ତେ
 ଭୟାକୁ ଝିଙ୍କାସି ଅପମାନ ଦେଲେ ଯେତେ
 କହି ନ ସରବ ହରି କାମ୍ୟବନ କଥା
 ଯେତେ ଯେତେ ଲଭିଅଛୁ ବନେ ଦୁଃଖାବସ୍ଥା
 କହେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗ ପୁଣି ଗୋବିନ୍ଦର ମୁଣି
 କରେ ତନ୍ମାପସ ଯାଉଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜାଣି ।
 ନିଜ ସମ୍ପତ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ବନେ ନେଲୁ ବନ
 ଧର୍ମାବିତ୍ତି ଗୁଡ଼ି ଆମ୍ଭେ ହେଲୁ ବାସ୍ୟହୀନ ।
 ବାସୁଦେବ ହୋଇ ମହ୍ୟଦେଶେ ହେଲୁ ଭ୍ରାତ୍ୟ
 ଚକ୍ର ପୁଣି ନୟନକ ହୋଇଲା ଏ ପାର୍ଥ ।

ମାନ ମନ୍ତ୍ରକୁ ସମ୍ପଦ ବୁଝିଲ ଆମର
ଆମ୍ଭେ ଏଡେ ଘନକର୍ମୀ କି ହେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
କପାଳ ଯୁଦ୍ଧକୁ ନିସତ ହୁଏ ସବ୍ୟସାଚୀ
ସମ୍ପଦ ଆନକୁ ଦେଇ ବନ୍ଧୁଲୁ ଲେଖୁଛୁ ।
କଞ୍ଚିତରେ ଆଜ୍ଞା ଯେବେ ଦେବ ଦେବଦର
ଗଦାଗୋଳେ ଶୁଷ୍କ ହୋଇ ପକାଇବ ମାରି ।
ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହି ଶୁଣି କୃତକାନ୍ତର
ପ୍ରଥମରେ ଯୁଦ୍ଧ ହେଉ ଦୁଃଖୀର ଚୋହର ।
ନାଗପୁଣ୍ଡ୍ରଙ୍କ ବଚନେ କାଳଦଣ୍ଡପାଣି
ଅଧରେ ଦନ୍ତକୁ ଗୁପ୍ତି ଉଠେ ଶିର ଝୁଣି ।
ବୁଲଇଣ ତମାତମ ପ୍ରାୟେ ବେନିଡ଼ୋଳା
ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ଯାଏ ରୂପ ବିକାଶିଲ ।
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପିତ ହେଲ ଦେଖି ଶ୍ରୀମ ମୂର୍ତ୍ତି
କାଳକୃତାନ୍ତର ଜଣି ଦିଶଇ ମାନ୍ଦୁକି ।
ବେନିକରେ ଗଦା ଧରି ହୁନ୍ତେ ଅଗ୍ରସର
ଦେଖି କୌରବ ସରନ ହେଲେ ଅରହର ।
ଗଜ ଅଶ୍ଵାସେନାମାନେ ଦେଖି ଶ୍ରୀମମୂର୍ତ୍ତି
ମହାରାୟେ ଏ ସକଳେ ପଛକୁ ପଳାନ୍ତି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଆରେ ରହ ରହ ଶ୍ରୀମ
ସମୟ ବୁଝିଣ ବାବୁ କରିବା ସଂଗ୍ରାମ ।
ବନେ ବୁଲି ଆମ୍ଭେ ଯେତେ କଷ୍ଟ ପାଇଅଛୁ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କୁ ଦେଖି ତା ସବୁ ପାସୋରିଛୁ ।
ବାରୁଣାବନ୍ଧରେ ଆସି ଯେବେ ପ୍ରବେଶିଲୁ
ନିଜ ରାଜ୍ୟ ମାଗିବାକୁ ତାଙ୍କ ପାଶେ ଗଲୁ ।
ମୋହର ବଚନ ଶୁଣି କଲେ ଉପହାସ
ଧର୍ମ ପ୍ରସେହିତ ଗଲେ ହୋଇଣ ନିରାଶ ।
ଦ୍ଵିତୀୟରେ ମଧ୍ୟପାଶ ହୋଇଲେ ବିଦୁର
ସେ ମଧ୍ୟ ଲଜ୍ଜା ପାଇଲେ କୌରବ ସଭାର ।
ପୁଣି ମଧ୍ୟପାଶପଣେ ଗଲେ ନାଗପୁଣ୍ଡ୍ର
ସଭାରେ ଯାଇ ପାଇଲେ ସେହି ଅପମାନ ।
ତାଙ୍କ ଅପମାନେ ମୁହିଁ ଇଚ୍ଛାକଲି ଯୁଦ୍ଧ
ମାରିବା କୌରବ ରଖିବାକୁ କାର ସାଧ ।
ଲକ୍ଷେରାଜା ମିଳିଛନ୍ତି ହସ୍ତିନାମଣ୍ଡଳେ
ସବୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀକରି ମୁଁ ଆସେ କିନା ବେଳେ ।
ମାନଗୋବନ୍ଦ ସୋଦର ଅଟଇ ଯୁଦ୍ଧତେ
ଶୁଷ୍କ ହୋଇ ଭୁବିଶ୍ରବା ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।

ପୁଣି ବୋଲନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶୁଣ ଦେବରାଜ
ଏ ସମୟେ ଅରେ ପୁଣି ମାଗିବି ମୁଁ ରାଜ୍ୟ ।
ପୁଣି ପଶୁ ମ ନନ୍ଦର ଦକ୍ଷିଣର ରାୟ
ସବେ ନନ୍ଦ ଧାର୍ଯ୍ୟଗୁଣ ମଧ୍ୟରେ ବଳୟ ।
ହେ ଗୋବନ୍ଦ ଏ ସମୟେ ଚାହିଁବି ମୁଁ ଯିବି
ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଶତ ମୁହିଁ ଚାହାନ୍ତି ମାଗିବି ।
ଅଳ୍ପ ହୋଇ ମାଗିବି ତାଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚଗ୍ରାମ
ନ ଦେବ ଯେବେ ନିଶ୍ଚୟ କରିବ ସଂଗ୍ରାମ ।
ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମି ଏମନ୍ତ ନୂହର
ନ ପୁଣି ମାନଗୋବନ୍ଦ ପ୍ରମାଦ ଲଜ୍ଜର ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଲଘନ କରି ସବୁଙ୍କ ବଚନ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିକଟକୁ କରିଲେ ଗମନ ।
ଶ୍ଵେତଦ୍ରୁପୀ ରଥ ଅଶ୍ଵ ସବୁ କରି ତେଜ୍ୟ
ରତ୍ନମାଳା ଦେନ ରୁକ୍ମିଣୀରେ ଧର୍ମରାଜା ।
ପାଣ୍ଡବ ବଳକୁ ତେଜ ପଶୁ ମ ମୁରବ
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ବୁଝି ସବେ ପ୍ରମୁଦୁତ ହୁନ୍ତି ।
ପାତଗତରେ ଧର୍ମାତ୍ମା ଆସିବାର ଦେଖି
ଶୁଷ୍କ ହୋଇବ ରହଲେ ରଥକୁ ଉପେକ୍ଷି ।
ଗୁଡ଼ିଲେ ସିଂହ ଯୁଦ୍ଧି ଅସ୍ତ୍ର କଲେ ତେଜ୍ୟ
ଏହା ଦେଖିଣ ବିସ୍ମୟ ହେଲ ବୁଦ୍ଧରାଜା ।
ଶୁଷ୍କଙ୍କ ଛମୁରେ ରହି ଅଛଇ ଶକୁନି
କାହିଁପାଇଁ ଅସ୍ତ୍ର ତ୍ୟାଗ କଲ ବରମଣି ।
ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଗରେ ବୋଲେ ଭୁବିଶ୍ରବା
କାହାର ତୁଲେ ଆମ୍ଭେ ହୋ ସମର କରିବା ।
ଆମ୍ଭେ ହୋଇଲୁ କାର୍ଯ୍ୟ ନୋହିଲୁ ତ କିଛି
ଆସୁଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସନ୍ଧକଥା ଲଜ୍ଜି ।
ଏହା କହି ଭୁବିଶ୍ରବା ହେଲେ ନିରୁତ୍ତର
କୃଷ୍ଣ ମାୟା ବୁଝିବାକୁ ଶକ୍ତି ଅଛି କାର ।
ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଅଟ ଭୁମ୍ଭେ ଆହେ ଚକାଡ଼ୋଳା
ବଡ଼ବାନଳ ଭିତରେ ତୋର ନାମ ଭେଳା ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ପ୍ରଭୁ ଭୁମ୍ଭେ ତ କରିବା
ନିରାକାର ପ୍ରଭୁ ଗୋବତ ସବୁଙ୍କର ଚିନ୍ତା ।
ଅନୁରାଧ କର ନାଥ ମାହେନ୍ଦ୍ରର ବେଳେ
ଏ ବିବାଦ ସମ୍ପଦ ହେଉ ସବୁ ଯେ ମଙ୍ଗଳେ ।
ନିରଞ୍ଜନ ପୁରୁଷର ଶର ଶୂନ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ
ସବୁ ଦୁଃଖ ନାଶଦାର ପୁଣି ଆମ୍ଭେ ଲଭୁ ।

ନିଶ୍ଚାର ପୁରୁଷ ତୋ ଅଗୋଚର ମାୟା ।
ନାଳିନୀମୁତ ପରାୟେ ଅଟେ ତୋର କାୟା ।
ନମିନି ପୁରୁଷ ତୋତେ ସଦା କରେ ଲୟେ
ଶମନପଦକୁ ମୁହିଁ ମନେ କରେ ଭୟେ ।
ଲେଉ ମୋହ ସଂସାରକୁ ନାଶକର ଦଣ୍ଡ
କୁପାକର ସେହ ଦଣ୍ଡ କୁମ୍ଭେ ମୋର ଶତ୍ରୁ ।
ହେ ଭୁଲସୀ-ବଳିର ତୋ ପକ୍ଷଜ ପୟରେ
ଶାରଳାଦାସର ମନ ରହୁ ନିରନ୍ତରେ ।

—*—

କୃଷ୍ଣାକ୍ଷୁ ନ ସମ୍ପାଦ—ଭଗବଦ୍ ଗୀତା

୧ (ଅକ୍ଷୁ ନ ବିଷାଦ ଯୋଗ)

ପୁନରପି ମନୁ ରଜା ବେନିକର ଯୋଡ଼
କୁମ୍ଭରୁଣି ସୁତକର ପାଦତଳେ ପଡ଼ ।
ପୁତ୍ର ଲେ ହେ ମୁନିବର କହ ଶ୍ରଦ୍ଧାଭରେ
ସମର ହେଲ କି ସନ୍ଧି ହେଲ ଏହା ପରେ
ଏହା ଶୁଣିବାକୁ ମନ ହେଉଛି ଉଚ୍ଚଳ
କୁପାକର ସେ ବିଷୟ କହ ତପୋଧନ ।
ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ହେଲ ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯାହା
ବୁଝାଇ ମୁଁ କହୁଅଛି ଶୁଣ ନରନାହା ।
ଏଣେ କୌରବ ଆଟକୁ ଗଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
ଅର୍ଜୁନେ ଯୋଗ ବୁଝାନ୍ତି ରଥେ ଚରଧର ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଗେ କହେ ସଞ୍ଜୟ ସେ କଥା
ଯାହା ନାମେ ବିଶ୍ୱାତ ଶ୍ରୀ ଭଗବଦ୍‌ଗୀତା ।
ଏଥୁଅନ୍ତରେ ହସ୍ତ ନା ରଜ୍ୟ ନରସାଇଁ
ପୁତ୍ରଲେ ସଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖକୁ ଅନାଇଁ ।
ପୁଣ୍ୟଭୂମି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ମୋ ସୁତେ
ମେଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧେ ରଜ୍ୟ ନେବା ଅର୍ଥେ
ପଣ୍ଡୁ ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଛନ୍ତି ଧର୍ମେନ୍ୟ ସେଠାରେ
କି ହୁଅଇ ତହିଁ ଫେଡ଼ କହ ମୋ ଆଗରେ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଗରେ ସଞ୍ଜୟ କହନ୍ତି
ମନଦେଇ ଶୁଣ କୁମ୍ଭେ ହସ୍ତିନାର ପତି ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧାଦ୍ୟାମ ଦେଖି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କହଇ ଏଧନ ।
ଦେଖ ଗୁରୁ ପଦ୍ମଅଗ୍ରେ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ଦ୍ଧାର
ଯୁଦ୍ଧବାପାର୍ଦ୍ଧକ ସେହ ରହିଛି କପର ।

ଦୁଃସ୍ତବ ସୁତଙ୍କ ଯୋଗେ ପାଳିତ ହୋଇଣ
ସଙ୍ଗରେ ଆଣିଅଛନ୍ତି କହୁତ ସରନ ।
ବରଟ କାଶୀକ୍ଷଣର ଶୈବ ଯୁଧିଷ୍ଠାନ
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ନରପତି ଆଉ ଚେକିତାନ ।
ଉତ୍ତମୋଜା ଧୃଷ୍ଣକେତୁ ରଜା ଯୁଧାମନ୍ୟୁ
ପଞ୍ଚାଲେଶ ମଗଧେଶ ଶଶ୍ୱ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
ଏ ସମସ୍ତ ମହାରଥୀ ମଧ୍ୟ ଗଣମାୟ
ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ହୋଇଛନ୍ତି ଦେଖ ଶୋଭମାୟ ।
ଆମ୍ଭ ସୈନ୍ୟରେ ଯେତେକ ଛନ୍ତି ରଥୀଗଣ
ତାହା ମଧ୍ୟ କହିବି କୁମ୍ଭେ ଗୁରୁ ଶୁଣ ।
ପିତାମହ ଶ୍ୱଶୁ କର୍ଣ୍ଣ କୃପ ଜୟ ଦ୍ରୁପ
ବିକର୍ଣ୍ଣ ସେ ସୋମଦତ୍ତ କୁମ୍ଭେ ମହାରଥ ।
ବାହାରନ୍ତି ମୋହପାଇଁ ମାରିବାକୁ ଶର
ହେ ଗୁରୁ ମୋହର ସୈନ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଅପାର ।
ଶ୍ୱଶୁ ଦ୍ରାଘ ପୁଣି ହୋଇଅଛନ୍ତି ରକ୍ଷିତ
ତେବେ ସୁଦ୍ଧା ଜୟ ହେବ ପାଉନାହିଁ ଚିତ୍ତ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଳ୍ପ ସୈନ୍ୟ ଶ୍ରାମ ଗାର କଲେ
ପାଳିତ ହୋଇଣ ଯୁଦ୍ଧେ ଜଣିବେ ସେହେଲେ
ଏଥୁପାଇଁ ରଣବ୍ୟୁତ ଦ୍ୱାରଦେଶେ କୁମ୍ଭେ
ରକ୍ଷଣ ଶ୍ୱଶୁରଥୀଙ୍କୁ ରଖ ବୋଲୁ ଆମ୍ଭେ ।
ମାନବୋଦୟ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ କହ ଏ ବଚନ
ପିତାମହ ଶୁଣିକରି ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ।
ଗର୍ଜନ କରିଣ ଟାଣେ ବଜାଇଲେ ଶଙ୍ଖ
ସେହି ଶଙ୍ଖରେ ହରିଲେ ନିଜ ଯୋଦ୍ଧା ଦୁଃଶ
ଧୋତାଏ ଗୋମୁଖୀ ଶଙ୍ଖ ଧରି ବଜାଇଲେ
କେହି କେହି ଭେଷଭୃଷ୍ଣ ପଣବ ପୁଜିଲେ ।
ସେ ସବୁ ପୁଜିଲେ ଏକ ମହାଶୟ ହେଲ
କୌରବ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ମନ ହରଷେ ପୁଲିଲ ।
ପାଟିଯାଏ କିବା ଗିରି ସହଚରେ ଶିତି
ଭୟେ ଆତଙ୍କ ହୋଇଲ ଦେଖ ବସୁମତୀ ।
ଶ୍ୱେତଦ୍ରୁପୁତ୍ର ରଥେ ଶ୍ରୀହରି ଅର୍ଜୁନ
ବସ ଧୃଜି କରିବାକୁ ବଜାଇଲେ ମନ ।
ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖ କରେ ଧରି
ଧୃକିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
ମୁଖରେ ଧରି ଧୌଣ୍ଡି କି ଶଙ୍ଖ ବୃକୋଦର
ଧୃକି ଅତି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ ହୃଦୟର ।

ବଜ୍ର ଶଙ୍ଖ ପୂଜିଲେ ଦେବ ସୁଧର୍ଷିର
 ସମର ସେନରେ ଜୟୀ ହେବା ମାନସର ।
 ସୁଦୋଷ ମଣିପୁଷ୍ପକ ଦସ୍ତରେ ଧରିଣ
 ନକୁଳ ଯେ ସହଦେବ ପୂଜିଲେ ତପଣ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ବରଷ ଧୂଷ୍ଣତ୍ୟମ୍ନ କାଶୀରାୟ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭ୍ରାତା ସାତ୍ୟକ ଗଜା ଦ୍ରୌପଦେୟ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଆଦି ଗୀତର ନାନା ଶଙ୍ଖ ଧରି
 ମୁଖରେ ସେ ବଜାଇଲେ ଅତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ।
 ସେହି ଶଙ୍ଖର ଶବ୍ଦେ କୁନ୍ଦର ଯେ ପୁଅ
 ମଲ୍ଲ ବୋଲଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦୋଇଲେ ଅଥୟ ।
 ଶର ବନ୍ଧକାକୁ ଆଉ ମାତ୍ର ବାଜା ଅଛି
 ଏହି କାଳେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦୋଇଲେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
 ରଥ ରଖ ପ୍ରଭୁ ଦୁଇ ସେନାର ମଧ୍ୟରେ
 ଧଉର୍ଯ୍ୟକୁ ଅବଲମ୍ବି ଆନନ୍ଦ ମନରେ ।
 ଯୁଦ୍ଧିବା ପାଇଁକ ଆସିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ
 ଦେଖିବଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ଉଭୟ ନୟନେ ।
 କାହା ଭୁଲେ ବରାବର ହେବ ମୁହିଁ ବାଣ
 ଏ କଥା ଜାଣିବ ଆଦେ ଗୁଣୀ ରମଣ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ଯେଉଁମାନେ ହିତକାଞ୍ଚ
 ଥରେ ମୁଁ ଦେଖିବାଯାଏ ରଥ ରଖ ହରି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଯଦୁକୁଳସାଇଁ
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ଆଗେ ରଥ ରଖିଲେକ ନେଇ ।
 ମହାଗୁରୁ ପିତାମହ ପୁଣି ଭାଇ ପୁତ୍ର
 ନାତି ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଣୁର ଶଳା ମାମୁ ମିତ୍ର ।
 ଅର୍ଜୁନ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ଦୁଃଖିତ ହୋଇଲ
 ସେହିକ୍ଷଣି ଦେହରୁ କି ରକତ ଶୁଖିଲ ।
 ତହୁଁ ବୋଲେ ଆଦେ ମଧୁସୂଦନ ମୁକୁନ୍ଦ
 ଯୁଦ୍ଧରେ ଜନମୁ ନାହିଁ ମୋହର ଆନନ୍ଦ ।
 ଦେଖ ମୋହର ଶରୀର କ୍ଷୀଣ ହେଉଅଛି
 ମୁଖର ଅମୃତ ମଧ୍ୟ ଶୁଖି ଯାଇଅଛି ।
 ଅକାରଣେ ହେଉଅଛି ହୃଦ ଥର ଥର
 ରୋମ ଟାଙ୍କୁର ଉଠୁଛି ଦେହରେ ମୋହର ।
 ଦେହରୁ ପଡୁଛି ଖସି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କବଚଟି
 ଦେଖ ଦେଖ ରଥେ ମୁହିଁ ପଡୁଅଛି ଲେଟି ।
 ମୋ ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁ ଅଟେ ପ୍ରାଣରୁ ଅଧିକ
 ଧରି ପାରୁନାହିଁ ମୋର ଦୁଇକର ଯାକ ।

ମୋହର ମସ୍ତକ କପାଁ ବୁଲଇ ଦେଉଛି
 ସମେ ମୋର ସ୍ୱର ଉଣା ହୋଇ ଯାଉଅଛି ।
 ଯୁଦ୍ଧେ ସୁଜନମାନଙ୍କୁ କଲେ ମୁଁ ବନାଶ
 ଶ୍ରେୟ ନ ପାଇବ କେତେ ଆଦେ ଦୃଷ୍ଟୀକେଶ
 ଦେ ପ୍ରଭୁ ବଜୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାହିଁ ମୋର ଲେଖା
 କିଏ କଲ କହ ମୋତେ ଯୁଦ୍ଧେ ମୁହଁଗୋଡ଼ା
 ରଜଇଁ ଭୋଗରେ କିଏ ପ୍ରସୋଜନ ମୋର
 ବରଜନମାନେ ମୋର ପିବେ ଯମପୁର ।
 କୁଳରେ ଯଦ୍ୟପି କେହି ପାରଇ ହୁଅଇ
 କୁଳ ବନାଶଇ କି ସେ ଆଦେ ଯଦୁସାଇଁ ।
 ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଧନ ରାଜ୍ୟ ଅରକିବା
 ତାଙ୍କୁ ମାରି ଧନ ଏକା ହୋଇ କି ଭୁଞ୍ଜିବା ।
 ମୋତେ ମାରି ପଛେ ରାଜ୍ୟ ଏମାନେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତୁ
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଏହାଙ୍କୁ ଦେଇ ନ ପାରେ ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁ
 ଏହାଙ୍କୁ ମାରିଣ ତେ ଲୋକର ସମ୍ପତ୍ତି
 ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ମଣେ ମୁହିଁ ଆଦେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି ।
 ଆତତାପୀଁ ଲୋକ ଯାହା ଲେଖିଅଛି ଶାସ୍ତ୍ରେ
 ସେହି ପ୍ରକାରେ ହୋଇଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁତ୍ରେ
 ସୁଜନମାନଙ୍କୁ ମାରି ଇହ ପର ଦୁଇ
 ବୁଝାଇ ମୁଁ ନ ପାରିବ ଆଦେ ଲକ୍ଷ୍ମୀସାଇଁ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସ୍ୱପ୍ନମାନେ ଜ୍ଞାନ ହୁଡ଼ିଛନ୍ତି
 ଏଣୁ କୁଳଶୟ କଥା ସେମାନେ ଲେଖନ୍ତି ।
 ଜ୍ଞାନ ଆଉଁ ଆଉଁ ଆମ୍ଭେ କି ରୂପେ ତାହାଙ୍କୁ
 ମାରିବାଟି କୃଷ୍ଣ କହ ଏ କଥା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ମରଣ ଯେବେ ଭଜନ୍ତି କୁଳଶେଷ୍ଠ ଜନ
 ଗରଷ୍ଠ ନ ଥାଇ ନାଶ ଯାଏ କୁଳଧର୍ମ ।
 କୁଳଧର୍ମ ନାଶଗଲେ ହୁଅଇ ଅଧର୍ମ
 କୁଳକୁ ଆକର୍ଷଇ ଦେ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
 ଅଧର୍ମ ଦେହରୁ କୁଳସ୍ତ୍ରୀଷ ହୋନ୍ତି ଭ୍ରଷ୍ଟ
 ତହିଁରୁ ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ହୁଅନ୍ତି ଭୂମିଷ୍ଠ ।
 ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ସକାଶୁଁ ଜାଣ ପିତୃ ଲୋକେ
 ଲୁପ୍ତପିଣ୍ଡ ହୋଇଣ ଯେ ପଡ଼ନ୍ତି ନରକେ ।
 ଜାତିକୁଳର ଧରମ କରିଣ ଉଚ୍ଚଳ
 ସେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନରକରେ ସ୍ଥାନ ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ଏବେ ରାଜ୍ୟଲୋଭେ ମଉହୋଇ
 ସୁଜନ ବାନ୍ଧବ ନାଶେ ଆସିଅଛୁ ଧାଇଁ ।

ଆମ୍ଭେ ଶସ୍ତ୍ର ତ୍ୟାଗକରି ହୋଇଥିବା ଛୁଡ଼ା
ମାରିଲୁ ସେ ଧୂଳିଘୋଷ ସୁଖେ ଛୁଡ଼ି ଶୁଣି ।
ଏହିପରି ଅରଜନ କୃଷ୍ଣ ଆଗେ କହି
ଧନୁଶରତେଜ ରଥେ ପଡ଼ିଲେକ ଶୋଇ ।

(୨) ସାଂଖ୍ୟଯୋଗ

ଏଥିଅନ୍ତେ ଧୂଳିଘୋଷ ସଞ୍ଜୟ ବୋଲିଲେ
ଏପରି କହି ଅର୍ଜୁନ କୁମାରିଷ୍ଠ ହେଲେ ।
ଯାଦବବଂଶେ ଉଦ୍ଭବ ରୁକ୍ମଣୀରସାନ୍
କହିଲେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ମୁଖକୁ ଅନାଇ ।
କଉରବେ ପ୍ରାଣନେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି
ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କଠାରେ କିପାଁ କରୁଅଛୁ ପ୍ରୀତି ।
ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ କୃଷ୍ଣ ଗୁରୁ ଶ୍ଯାୟ ଘୋଷ
କହ କି ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ମୁଁ ବାଣ ।
ଏହାକୁ ମାରିବା ପାଇଁ ଲଜ୍ଜା ବକ୍ତୃତ ହିଁ
ଆଗେ ମାରିବା ନିମନ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ସେ ରହି ।
ଗୁଣବାନେ ଦୟାବନ୍ଧ ମୋର ବଳଗୁଣ
ଉଣା ହୋଇଗଲା ଆହେ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ ।
କ୍ଷତ୍ରିୟ ଗଣାରେ ହୁଏ ଧର୍ମ କି ଅଧର୍ମ
ହେବ କି ନ ହେବ ଦେବ କହ ଏଥି ମର୍ମ ।
ଏଣୁ ମୋ ମନେ ସନ୍ଦେହ ଜନମୁଁ ଅଛଇ
ଥରକୁ ଥର ପରୁଅଛୁ ଜାଣ ମୁହିଁ ।
ତୁମ୍ଭେ ମୋହର ଅଟ ହେ ଶରଣର ପାତ୍ର
ସତ୍ୟ କହି ମୋର ଗାତ୍ର କର ହେ ପବିତ୍ର ।
କି ପ୍ରକାରେ ମୋ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଶୋକ ହତ ହେବ
ଏଥିର ଉପାୟ ମୋତେ କହ ବାସୁଦେବ ।
ଯିଲେକର ଅପବର୍ଗ ଅବାଧେ ମିଳିଲେ
ଶୋକଶ୍ରାବ ମୋର ମନୁ ନ ଯିବ ନୋଇଲେ ।
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଅର୍ଜୁନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହି
ରଥରେ ବସି ରହିଲେ ମୌନବ୍ରତ ହୋଇ ।
ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ବଚନ ଶୁଣି ଭଗବାନ
ହରଷ ମନରେ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ବଚନ ।
ଶୋକ ଅଯୋଗ୍ୟ କଥାରେ ବୁଝା କର ଶୋକ
ଜ୍ଞାନ ହୋଇ କହୁ ଅଜ୍ଞାନର କଥାଯାକ ।
ପଣ୍ଡିତମାନେ ଯେ ଜାତ ମୃତ ଲୋକ ପାଇଁ
ଶୋକ ନ କରନ୍ତି କେତେ ଜାଣିଥାଅ ତୁହି ।

ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭେ ଜନ୍ମିଅଛୁ ଯେତେ ଏ ମହାର
ପୁଣ୍ୟ ଥିଲୁ ଜନ୍ମିଅଛୁ ଆସି ସୁନବାର ।
ପୁଣି ବା ଜନ୍ମଲଭବା ଆଉ କେତେବାର
ଏ କଥାରେ ଶୋକ କିପାଁ କରୁଛୁ ମନର ।
ଶରୀର ଶରୀରେ ହୁଏ କୌମାର ଯୌବନ
ଯେ ପ୍ରକାରେ ଦେଉଅଛୁ ଜଗ ଉତପଳ ।
ସେରୂପେ ଆନ ଶରୀର ଲଭୁଅଛୁ ପ୍ରାପ୍ତି
ପଣ୍ଡିତେ ଏହା ଶୁଣିଣ ମୋହକୁ ତେଜନ୍ତି ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣମାନଙ୍କରେ ଯେ ବିଷୟ ସମ୍ଭବ
ଶୀତ ଉଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପ ଦୁଃଖ ଆଦି ସେ ପ୍ରଭେଦ ।
ଦେଉଥାଏ ପୁଣି ଯାଉଥାଏ ଅବହେଳ
ଏମାନଙ୍କୁ ସହିଥାନ୍ତି ଦେହୀ ପ୍ରଜାବନ ।
ଯାହାକୁ ଶୀତୋଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପ ଦୁଃଖ ନ ବାଧଇ
ସେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମୁକତିର ପନ୍ଥାକୁ ଲଭଇ ।
ଶୀତ ଉଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପ ଦୁଃଖ ଆଦର ବିଜୟ
ସବଦା ଅସତ୍ୟ ଏହୁ ନୁହେଁ କେତେ ପ୍ରିୟ ।
ସତ୍ୟ ବୋଲଣ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ଅବା କହଇ
ବରୁରକରି ଦେଖିଲ ମିଥ୍ୟା ସେ ଅଟଇ ।
ତତ୍ତ୍ୱଦର୍ଶୀ କହିଛନ୍ତି ଏହିପରି ଗିର
ମୋଠାରୁ ଏ କଥା ଜାଣି ଗାଣ୍ଡୀବକୁ ଧର ।
ସମସ୍ତ ଜଗତ ବ୍ୟାପିଛନ୍ତି ସେ ମହାତ୍ମା
ଅବିନାଶୀ ଯେ ଅଟଇ ତାଙ୍କର ମହିମା ।
ତାକୁ ବିନାଶିବା ପାଇଁ ଏ ମଣ୍ଡାମଣ୍ଡଳେ
କେହି ନାହିଁ ଧନଞ୍ଜୟ ଜାଣିଥାଅ ଭଲେ ।
ଆତ୍ମାକୁ ନାଶିବାପାଇଁ କେହି ଜଣେ ନାହିଁ
ସବୁବେଳେ ଗାବଥାତ୍ମା ଅମର ଅଟଇ ।
ଆତ୍ମାର ନ ହୁଏ କେତେ ଜନମ ମରଣ
ଏହି କଥା ଅର୍ଜୁନ କୁ ଭଲରୂପେ ଜାଣ ।
ସବଦା ଯେ ବ୍ରହ୍ମଆତ୍ମା ଜଡ଼ ରହିଅଛୁ
କ୍ଷଣମାତ୍ର କେତେବେଳେ ନ ଯାଏ ମୁରୁଛି ।
ଏକ ରୂପ ହୋଇଥାଏ ନ ଛାଡ଼େ ନ ବଢ଼େ
ଏହି କଥା କହିଛନ୍ତି ମୁନିମାନେ ଦୃଢ଼େ ।
ନିତ୍ୟଯୋଗ ସବଦା ସେ ଅକ୍ଷୟ ଅବ୍ୟୟ
ସୁଗତନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ନ ହୁଅଇ କ୍ଷୟ ।
ଦେହ ପରିତ୍ୟାଗ ଯେବେ କରନ୍ତିଟି ଦେହୀ
ଅଦୃଶ୍ୟ ଶ୍ଯାବରେ ସେହି ଆତ୍ମା ରହିଥାଉ ।

ଆତ୍ମାର ଜନମ ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ମୋକା ଜାଣେ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ତାହାକୁ ବା କେ ମାରକ ରଙ୍ଗେ ।
 ଶରଲୁଗା ଛାଡ଼ି ଯେହ୍ନେ ନୂତନ ପିନ୍ଧନ୍ତି
 ଆତ୍ମା ଯାଇ ନରଦେହେ କରେ ଅବସ୍ଥିତି ।
 ଆତ୍ମାକୁହିଁ ଶ୍ଵେତ କେବେ କାଟି ନ ପାରଇ
 ଅଗ୍ନିରେ ଆତ୍ମା କଦାପି ପୋଡ଼ି ଯେ ନ ହୋଇ
 ବୃତ୍ତାଇ ନ ପାରେ ତାକୁ କେବେହେଁ ସଲଳ
 ନ ପାରେ ଶୁଖାଇ ତାକୁ କଦାପି ଅଳଳ ।
 ଆତ୍ମାକୁ କାଟିଲେ କେବେ କାଟି ନ ହୁଅଇ
 ପଥର କଣ୍ଠାରେ ତାର ବିନାଶ ନ ହୋଇ ।
 ମୂର୍ତ୍ତି ନ ଥିବାରୁ ତାର ତଳ ସେ ନ ଯାଏ
 ଓହ୍ଲା ଶରରେ ସବଦା ସେହୁ ରହିଥାଏ ।
 ତରଳ ପଦାର୍ଥ ନୁହେଁ ସେହି ଆତ୍ମାଗୋଟି
 ହେ ଅର୍ଜୁନ କପରି ସେ ଶୁଷ୍କ ହୋଇବଟି ।
 ଆତ୍ମା ଅଟେ ଅବିନାଶି ଥାଏ ଶରୀରରେ
 ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥାଏ ରସ ବିବସରେ ।
 ନିଜରୂପ ଛାଡ଼େ ନାହିଁ ଅନାଦିଟି ସେହି
 ଅପ୍ରକଟ ରୂପ ତାର ଦେହେ ପ୍ରକଟଇ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଅଗୋଚର ଆତ୍ମାଗୋଟି ଜାଣ
 ନ ପାରେନ୍ତି ମନେ ଚିତ୍ତେ ଧରି ତାକୁ-ସୁଖ ।
 ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ନୁହଇ ଗୋଚର
 ଏହା ଜାଣି ଶୋକ ତୁହି ପରିତ୍ୟାଗ କର ।
 ଦେହର ଜନ୍ମ ମାସକେ ଆତ୍ମା ଜନ୍ମ ଅଛି
 ଦେହ ନଷ୍ଟ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ନଷ୍ଟ ନ ହେଉଛି ।
 ଏହା ସୁଦ୍ଧା ଜାଣି ତୁମ୍ଭେ କର ବୃଥା ଶୋକ
 ପୁଣି ଯାହା କହୁଅଛି ଶୁଣ ହେ ବିବେକ ।
 ଜନ୍ମ ହେଲେ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ ଜନ୍ମ
 ଅବଶ୍ୟକ୍ତି ଏହା ଅଟେ ପ୍ରକୃତର କର୍ମ ।
 ପ୍ରକୃତ ଯୋଗରୁ ଦେହ ହୋଇଣ ସମୁତ
 କେତେକାଳରେ ମନ୍ଥରେ ହୁଅଇ ବ୍ୟକତ ।
 ପୁଣି ପ୍ରକୃତ ସଙ୍ଗରେ ଲାଜ ସେ ହୁଅଇ
 ସେ ପାଇଁ ଶୋକ କରିବା ଉଚିତ ନୁହଇ ।
 ଏହି କଥା ଶାସ୍ତ୍ର ଗୁରୁଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ପାନ୍ତି
 ଆତ୍ମାର କଥା ଶୁଣିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଯେଉଁମାନେ ବା କହନ୍ତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ-ହୋଇଣ
 ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁନ୍ତି ଏକଥା ଶୁଣିଣ ।

ଦେଖିଲେ ଶୁଣିଲେ ଆତ୍ମା ନୁହଇ ଜନମ
 କେହି ତାହା ନ ଜାଣେ ହେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ
 ଶରୀରର ଶିଖର ସେ ଅଟେ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ
 ହୋଇଅଛି ଆତ୍ମା ଅବିନାଶରୁ ଜଗତ ।
 ଏହା ଜାଣିଣ ମନରେ ଚିନ୍ତା ତୁ ନ କର
 ମହାଯଶା ଅର୍ଜୁନ ତୁ ମନରେ ବନ୍ଧୁର ।
 ଆପଣା ସ୍ଵଦୃଷ୍ଟି ଆସେ ଆଚରଣ କର
 ଅକାରଣେ ନ କମ୍ପାଅ ଶୋକରେ ଶରୀର ।
 ଶସିସୁ ଆଶ୍ରୟ ଧର୍ମଯୁକ୍ତ ସେ ସବଦା
 ଥିଲ ପରି ଦଶୁ ନାହିଁ ଆହେ ମହାରଥା ।
 ଦେଶ ସ୍ଵର୍ଗଦ୍ଵାର ପିଟିଅଛି ଅଲେଖାରେ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଯିବାପାଇଁ ସେ ବାଟରେ
 ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ସମୀକ୍ଷର ଧର୍ମ ନ କରିବ
 ଆମ୍ଭେ ଜାଣୁ ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାତକ ଭୁଞ୍ଜିବ ।
 ଏହି ଅପରାଧି ଯେବେ ପୃଥ୍ଵୀ ବ୍ୟାପ୍ତ ହେବ
 ଶୁଣିକରି ମଲପରି ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ।
 ସେମାନେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଏବେ କରୁଛନ୍ତି ଉପ
 ସେମାନେ କହୁବେ କିଛି ନୁହେଁ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଶାର ହୋଇଣ ସମର ନ କରି ରହିଲେ
 ଅନ୍ୟାତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଣ ସଂସାରରେ ଭଲେ ।
 ଶତ୍ରୁମାନେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ନ ବୋଲିବେ କଥା
 କଟୁକଥା ବୋଲିବେ ସେ ଛାଡ଼ି ଦୃଢ଼ବ୍ୟଥା ।
 ଏହାଠାରୁ ବଳି ଦୁଃଖକଥା ଆଉ ନାହିଁ
 ଯୁଦ୍ଧେ ଅଜୀବାର କର ମୋହର ବୋଲେହିଁ
 ଯୁଦ୍ଧକରି ମଲେ ସ୍ଵର୍ଗେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଶ୍ରେଣ
 ଜିତିଲେ ରାଜ୍ୟ ଲଭିବ ଆହେ ମହାରାଜ ।
 ଏବେ ମୋହର କଥାକୁ ଘେନି ଶାରବର
 ଧନୁ ଧରି ସୂଚିବାକୁ ହୁଅ ଅଗ୍ରସର ।
 ସୁଖ ଦୁଃଖ ଲଭିଲୁ ଲୟ ଯେ ଅଜୟ
 ତୁଲ୍ଲ ମଣି ଯୁଦ୍ଧ କର ଆହେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଏଥିରେ ତୁମ୍ଭର ପାପ କିଛି ହେବ ନାହିଁ
 ଅସତ୍ୟ ବଚନ ନୁହେଁ କହୁଅଛି ମୁହିଁ ।
 ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ଵ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ହେବାପାଇଁ
 କହିଲ ସମସ୍ତ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ।
 ଏବେ କର୍ମ କରିବାରେ ଯେଉଁ କଥାମାନ
 କହୁଅଛି ମନଯୋଗ କରି ତାହା ଶୁଣ ।

ଚକ୍ଷୁରେ ଯଦ୍ୟପି ତୁମ୍ଭେ ନିବେଶିବ ମନ
 କହୁଛି ଛେଦ ପାରିବ ସଂସାର ବନ୍ଧନ ।
 ନିଷ୍ଠାମ କର୍ମ ଅଧିକ ଯେବେ ହେବ ପାର୍ଥ
 କରି ପାରଇ ପ୍ରାଣୀକୁ ସେହି ଚରିତାର୍ଥ ।
 ଶିଶୁରକ୍ତଠାରେ ଦୃଢ଼ଭକ୍ତି କରିବାକୁ
 ଶୁଦ୍ଧ ଯେ ପ୍ରିୟବୁଦ୍ଧିବୋଲିଛି ତାହାକୁ ।
 କାମନା କରିଣ ଯେହୁ କରଇଛି କର୍ମ
 ଅନନ୍ତବୁଦ୍ଧି ବୃକ୍ଷର ବହୁଶାଖା ଜାଣ ।
 ସ୍ୱର୍ଗାଦି ଫଳପ୍ରାପ୍ତିରେ ଯେ କରେ ମାନସ
 ବେଦକୁ ଦେଖଣ କାମୀ କରୁଥାନ୍ତି ଭ୍ରଷ ।
 ପୁଷ୍ପପୁକ୍ତ ବିଷଲତା ଅତି ରମଣୀୟ
 ତାଙ୍କର ଫଳ ଯେମନ୍ତ ହୁଅଇ ଅପ୍ରିୟ ।
 ତେମନ୍ତ ପ୍ରକାର ଅଟେ କାର୍ମୀଙ୍କ ବଚନ
 ମୂଢ଼ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ଅତିନ୍ତ ଗଣନ ।
 ସେମାନେ ବେଦାର୍ଥବାଦେ ସଦା ରତ ହୋଇ
 ଅହର୍ନିଶି କଟାଅନ୍ତୁ ତୁଚ୍ଛ ସୁଖପାଇଁ ।
 ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ବଳିକରି କଥା ନ କହନ୍ତି
 ନାନାବ୍ୟ ପୋଥିଗାଇ କଥା ରଖାଅନ୍ତି ।
 ଯେଉଁମାନେ ସେହି କର୍ମେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୁଅନ୍ତି
 ଜନ୍ମବର୍ଣ୍ଣ ଫଳଯାକ ସେମାନେ ଲଭନ୍ତି ।
 ଶ୍ରେଣିଶୃଙ୍ଖଳାରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇଣ ଯେ ନର
 ଶିଶୁରକ୍ତଠାରେ ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି ଅନ୍ତର ।
 ସୁଖପ୍ରାପ୍ତ ହେବାପାଇଁ ସକାମୀ ଲୋକର
 କର୍ମ କରିବାକୁ ବେଦ କରୁଛି ପ୍ରଭୁର ।
 ମୁଁ କହୁଅଛି ନିଷ୍ଠାମଗୁଣ ତୁମ୍ଭେ ବନ୍ଧୁ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ କର୍ମକରି ସୁଖେ ଥାଅ ରହ ।
 ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣରେ ରହିଣ ନିନ୍ଦାକୁ ନ ଭଜ
 ସାବଧାନ ହୋଇ କର୍ମଫଳମାନ ତେଜ ।
 ପ୍ରାଣୀର କାର୍ଯ୍ୟସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀର ଦେହରେ
 ନିବାହ ହୋଇଯାଏ ସେ ମହାର୍ହ ପଙ୍କରେ ।
 କୁପ ବାମ୍ପୀଆଦି ସବୁ ଅଟେ ପ୍ରାଣୀକାର୍ଯ୍ୟ
 କର୍ତ୍ତା ହୁଅଇ ଯେ ରୂପେ ଆହେ ସାରସଜ ।
 ବେଦୋକ୍ତ ନିଷ୍ଠାମକର୍ମ କଲ ଲୋକଙ୍କର
 କର୍ମଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ ସେହି ପରକାର ।
 ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନର କର୍ମରେ ବୁଦ୍ଧଅଛି ତୁମ୍ଭେ
 ଏଣୁ କର୍ମଫଳ ତେଜ ବୋଲୁଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ।

କର୍ମଫଳ ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ଅଛଇ କାରଣ
 ତାହା ପରିତ୍ୟାଗ କରି କର୍ମେ ଦିଅ ମନ ।
 କରୁଅଛି ବୋଲି ଏହି ଅହଙ୍କାର ଗୁଡ଼ି
 କର୍ମ କର ଯୋଗରସ ଜଳେ ସଦା ବୁଡ଼ି ।
 କର୍ମର ସିଦ୍ଧି ଅସିଦ୍ଧି ହେଲେ ବୁଦ୍ଧିସମ
 ତହିଁରେ କର ଅର୍ଜୁନ ବନ୍ଧୁ ମନେ ପ୍ରେମ ।
 ନିଷ୍ଠାମ କର୍ମ ଅଟଇ କାମ୍ୟକର୍ମ ଉଣା
 ଏହା ଭଲରୂପେ ଜାଣି ନ ହୁଅ ତୁ ବଣା ।
 ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ନିଷ୍ଠାମ କର୍ମ ହୁଏ କର
 ଫଳପ୍ରାପ୍ତି ଆଶା ମନୁ ବେଗେ କର ଦୂର ।
 ନିଷ୍ଠାମକର୍ମ ଯେ ଉଦ୍‌ଲୋକରେ କରଇ
 ସୁକୁଚ ଦୁଷ୍ଟତ ତାର ଜଣାଯାଏ ନାହିଁ ।
 ଏଥିପାଇଁ କର୍ମଯୋଗେ ସଦା ଯତ୍ନ କର
 ଏହି କଥା ଭଲରୂପେ ହେଜ ସାରବର ।
 ନିଷ୍ଠାମ ଜ୍ଞାନରେ ଜନ୍ମି ବନ୍ଧନ ନ ଥାଏ
 ଅଗମ୍ୟ ପଦର ଅନୁବନ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।
 ଯେବେ ତୋ ବୁଦ୍ଧି ଭଜିବ ଏ ମୋର ଦେହକୁ
 ତେବେ ତୁ ଶୁଣିବୁ ପାର୍ଥ ତେଜବା କଥାକୁ ।
 ଶିଶୁରକ୍ତଠାରେ ବୁଦ୍ଧି ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇବ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ଭଲରୂପେ ଯୋଗପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ପ୍ରିତିପ୍ରଜ୍ଞ ଲୋକ
 ଲକ୍ଷଣ ମୋତେ କହନ୍ତୁ ରୁକ୍ମ ଶୀନାୟକ ।
 ସେହୁ କି ରୂପରେ କହେ କି ରୂପରେ ଥାଏ
 କରୁପେ ବସଇ ସେହୁ କରୁପେ ବତାଏ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ସେହୁ କାମନା ତେଜଇ
 ତାହାକୁହିଁ ସିନା ପ୍ରିତିପ୍ରଜ୍ଞ ବୋଲି କହି ।
 ଦୁଃଖେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନମନା ନୁହେ
 ସକଳରେ ଆଶାକୁ ଯେ ନ ବୁଝାଏ ମୋହେ
 ହୃଦୟରୁ ସଗ ଯେହୁ ଦୂର କରିଥାଏ
 ପ୍ରିତିପ୍ରଜ୍ଞ ବୋଲି ସେହୁ ଜଗତେ ବୋଲୁଏ
 ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ଯେ ଲୋକ ସମାନ ମଣଇ
 ଶୁଣିଶୁଣି ଦୋଷ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ନ ତେଜଇ ।
 ଉଦାସୀନ ହୋଇଣ ଯେ କହେ ସବୁକଥା
 ମହାବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ସେହୁ ଅଟେ ମହାରଥା ।
 କଳ୍ପସ ସଦୃଶ ନିଜ ରୂପକୁ ସଦରେ
 ଯୋଗୀକିନ କଲ ପରି ଇନ୍ଦ୍ର ସୁ ନିବାରେ ।

ଯେ ସବୁ ଆସୁଛି କରେ ଏ ସବୁକୁ ଜନ
ସେହକାଳେ ସବୁପିଛି ହୁଏ ତାର ଜାଣ ।
ପେଟ ନ ପୂରଇ ଯେହୁ ଆହାର କରେ
ଇନ୍ଦ୍ରସୁ ବିଷୟେ ଶୁଣ ଥାଉଁ ନିବର୍ତ୍ତଇ ।
ଇନ୍ଦ୍ରସୁ ସଙ୍ଗେ ଶୁଣ ଯୋଗୀ ଲୋକଙ୍କର
ନିବୃତ୍ତ ହୁଅଇ ଆହେ ପାର୍ଥ ମହାବୀର ।
ମୋକ୍ଷ ନିମନ୍ତେ କରଇ ଯେଉଁ ଲୋକ କର୍ମ
ଇନ୍ଦ୍ରସୁ ହରି ନିଅନ୍ତି ତା ବିବେକ ଜାଣ ।
ଏହା ଜାଣିଣ ଇନ୍ଦ୍ରସୁ ସଂଯମ ତୁ କର
ମୋ ଭକ୍ତି କଥାରେ ସଦା ହୁଅ ତତପର ।
ଯାହାର ଇନ୍ଦ୍ରସୁଗଣ ହୁଏ ବଶୀଭୂତ
ଜଗତରେ ତାର ବୁଦ୍ଧି ଅଟେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।
ବିଷୟକୁ ଧ୍ୟାନ କଲେ ଆସକ୍ତି ଜନ୍ମଇ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଭଲରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ତୁହି ।
ଆସକ୍ତିରୁ ନିର୍ଣ୍ଣେ କାମ ହୁଅଇ ସଂଜାତ
କାମରୁ ହୋଧ ଜନମେ ଜାଣିଥା ନିଶ୍ଚିତ ।
ହୋଧରୁ ମୋହ ଜନ୍ମଇ ମୋହେ ବୁଦ୍ଧିଭ୍ରଂଶ
ମତ୍ତଭ୍ରଂଶ ହେଲେ ଜାଣ ବୁଦ୍ଧିଯାଏ ନାଶ ।
ବୁଦ୍ଧି ନାଶଗଲେ ଗାବନ୍ଧୁତ ସେ ଅଟଇ
ବିଷୟ ଚିନ୍ତା ନରକେ ପଡ଼ି ସେ ମରଇ ।
ଶୁଣ ବିଦେଷ ରହିତ ଯାହାର ଇନ୍ଦ୍ରସୁ
ତାହା ନିକଟରେ ଦୋଷ ଲଭେ ପରାଜୟ ।
ଶାନ୍ତିପ୍ରାପ୍ତି ମାନବକୁ ଯେବେ ଘଟେ ଦୁଃଖ
ସେଥିରେ ନ ହୁଏ ସେହି କେବେହେଁ ବିମୁଖ ।
ଯାହାପ୍ରତି ଚିନ୍ତା ଜାଣ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛି
ଅବଚଳିତ ତା ବୁଦ୍ଧି ଅଟଇ ବିବର୍ଣ୍ଣ ।
ଅଣଆସୁଛି ଇନ୍ଦ୍ରସୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର
ଆତ୍ମବୁଦ୍ଧି ଜନ୍ମିବାକୁ କଷ୍ଟ ତାହାଙ୍କର ।
ଏମନ୍ତ ଲୋକଙ୍କର ଯେ ଶ୍ରବଣା ଜନ୍ମଇ
ସେଥିରେ ତାହାକୁ ତଳେ ଶାନ୍ତି ନ ମିଳଇ ।
ସୁଖ ମୋକ୍ଷ କି ପ୍ରକାର ଅଶାନ୍ତି ଲୋକର
ହୋଇବ କିପରି କହ ଆହେ ବୀରବର ।
ଇନ୍ଦ୍ରସୁ ଯେବେ ବିଷୟ ଆଶ୍ରୟ କରନ୍ତି
କଳିବାନ ହୋଇକରି ପ୍ରଜ୍ଞକୁ ବଢ଼ାନ୍ତି ।
ସ୍ଥିର ଜଳରେ ପବନ ଯେହେଁ ନାବ ନେଇ
ମନକୁ ଇନ୍ଦ୍ରସୁ ସେହିପରି ଘେନିଯାଇ ।

କରିଥାଏ ଇନ୍ଦ୍ରସୁକୁ ବଣ ଯେଉଁ ଜନ
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପ୍ରଜ୍ଞା ତାକୁ କହ ଅରଜନ ।
ଶାନ୍ତିର ସମାନ ଅଟେ ପ୍ରାଣୀ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ
ଯୋଗୀମାନେ କରିଥାନ୍ତି ତହିଁ ଜାଗରଣ ।
ବିଷୟ ସମାନ ଅଟେ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଦିବସ
ଯୋଗାଭ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ସେ ଅନ୍ଧାର ସଦୃଶ ।
ବହୁତ ନଦୀର ଜଳ ସମୁଦ୍ରେ ମିଳଇ
ତଥାପି ତାହାର ମାର କୁଳ ନ ଲଘଇ ।
ଯୋଗାଭ୍ୟାସୀଠାରେ ଯେବେ ବିଷୟ ମିଳଇ
ବିଷୟ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ନାଶି ନ ପାରଇ ।
ନିଷ୍କାମରେ ଯୋଗୀ ଯେବେ ପର୍ଯ୍ୟଟନ କରେ
ଶାନ୍ତି ଭଜଣ ରହଇ ନିଷ୍କାମ ପଦରେ ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଶାନ୍ତିମାନ କହିଲୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
ଏବେ ଶୁଣିବି ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତ ମୋହକୁ ।
ଅନ୍ତମ କାଳରେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ସ୍ମର ଲୋକ
ରହିଲେ ପ୍ରାୟ ମୋକ୍ଷ ସେ ଶୁଣିବେଲେ ଶୋକ ।
ବାଲ୍ୟକାଳୁ ଯୋଗକୁ ସେ ଆରମ୍ଭି ଅଛଇ
ତାର ଭବିଷ୍ୟତ କଥା କିଏ କହିବଇଁ ।

(୩) କର୍ମଯୋଗ

ଏଥିଅନ୍ତେ ଅରଜନ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅନାଇ
ପୁଣି ହରଷେ ବୋଇଲେ ତାହାଙ୍କୁ ବିନୟି ।
ଜ୍ଞାନରୁ କର୍ମ ଅଟଇ ବହୁତ ସେ ଉଣା
କିପାଇଁ କହୁଛ ମୋତେ ବୁଦ୍ଧି ହୁଏ ବଣା ।
ଜ୍ଞାନ କରମ ଦୁହିଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତେ
ବିଷମ ଭ୍ରାନ୍ତି ଜନ୍ମଇ ଏ ମୋହର ଗତେ ।
ଏଥିଯୋଗେ ଭ୍ରାନ୍ତି ହୋଇ ମୁହିଁ ପରୁରୁଛି
କେଉଁ କଥାଟି ନିଶ୍ଚିତ କହ ଯଦୁପତି ।
ସେ କଥା ଶ୍ରବଣ କଲେ ମୋର ହେବ ଶ୍ରେୟ
ସେହି କଥା ମୋର ଆଗେ କହ ଦୟାମୟ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କର୍ମଜ୍ଞାନ ମୁହିଁ ନିଷ୍ଠ
କହିବଇଁ ଯେଉଁ କଥା ଘେନ ହୋଇ ହୁଷ୍ଟ ।
ଯାହା ପରୁରୁଲୁ ମୋତେ ହେ ବୀର ଅଗ୍ରଣୀ
ସେହି କଥା କୁମ ଆଗେ କହିବଇଁ ପୁଣି ।
ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଧାନ ଅଟଇ କର୍ମପ୍ରତି ଜାଣ
କେତେ ବୁଝାଇ କହିବି ତୋତେ ପୁନଃପୁନ ।

ପବନମନା ଲେକର ଅଟଇ ପୁଞ୍ଜନ
 ତେଣୁକରି ପାଆନ୍ତି ସେ ମୁକତିର ପ୍ରାଣ ।
 ଯେଉଁ ଲେକର ଦୁର୍ଦ୍ଦୟ ଶୁଭ ହୋଇ ନାହିଁ
 ଜ୍ଞାନପାଇଁ କର୍ମ ସେହୁ ଅପେକ୍ଷା କରଇ ।
 ଏଥି ସକାଶରେ ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧାଶୁଭ ଶେଷ
 ଦୁଇ ପ୍ରକାରେ କହିଲି ଉପଦେଶ ବାଣୀ ।
 କର୍ମଅନୁଷ୍ଠାନ ଯେଉଁଲେକ ନ କରଇ
 ଜ୍ଞାନପ୍ରାପ୍ତ ହେବାପାଇଁ ସୁଫଳ ହୋଇ ।
 ଚିତ୍ତଶୁଦ୍ଧି ବ୍ୟାପରେକେ କର୍ମ ତ୍ୟାଗ କଲେ
 ମୋକ୍ଷପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୁଅନ୍ତି ଜାଣ ଭୁବ୍ଧ ଭଲେ ।
 ଯେବେ କୌଣସି ଦଶାରେ କର୍ମକୁ ଛାଡ଼ଇ
 ସେ ଲେକ ଘଡ଼ିଏ ମାସ ବଞ୍ଚି ନ ପାରଇ ।
 ସବୁ ଅବସ୍ଥାରେ ଗତ ଦେହଆଦି କରି
 ଗୁଣ କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ହୋଇଣ ଭଗାରି ।
 କର୍ମ ଇନ୍ଦ୍ରସୁମାନଙ୍କୁ ଅଧୀନରେ ରଖି
 ମନକୁ ବିଷୟରେ ଯେ ଦେଇଥାଏ ଯୋଗି ।
 ଏହିରୂପେ ଯେଉଁ ଲେକ ଅଛଇ ଅର୍ଜୁନ
 ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଲେକେ ଦାମ୍ଭିକ ବୋଲଣ
 ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରସୁମାନଙ୍କୁ ଯେ ବଶୀଭୁତେ ରଖି
 କର୍ମ କରିବା ନିମନ୍ତେ ତାକୁ ଦିଏ ଯୋଗି ।
 ଆସକ୍ତି ନ ଥିବା ଯୋଗେ ହୁଏ ନାହିଁ ପାପ
 ଏହା ଜାଣି ମନୁ ଦୂର କର ତୁ ସନ୍ତାପ ।
 ଏଥିପାଇଁ ଜାଣିଥାଅ ମୁହିଁ କହୁଅଛି
 ନିତି କର୍ମ କରିବାରେ ବୋଧ ନାହିଁ କିଛି ।
 କର୍ମ ନ କରିବାଠାରୁ ନିଶ୍ଚୟ କରମ
 କରିବାକୁ ହେ ଅର୍ଜୁନ ଅଟଇ ଉତ୍ତମ ।
 କରିବାର କର୍ମ କଲେ ଶରୀର ରହଇ
 ନ କଲେ ନିଦାହ କେରେ ଶରୀର ନ ରହି ।
 ନିଷ୍ଠାକର୍ମ ବ୍ୟାପରେକେ ସବୁକର୍ମଯାକ
 ଲେକଙ୍କ ବନ୍ଧନ ଜାଣ ହେ ଗରଜାୟକ ।
 ଏହା ଜାଣି ଭଗବାନଙ୍କର ପ୍ରିୟପାଇଁ
 କରମ କରିବାପାଇଁ ଆମ୍ଭେ କହୁଥାଉଁ ।
 ସଞ୍ଜାଧିକାଶ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ପ୍ରଜାପତି ଆଗେ
 ସଜନ କରିଣ କହିଥିବେ ଏହି ବାଗେ ।
 ପ୍ରାଣିମାନେ ଆଜଠାରୁ ଯାଗ ଆରମ୍ଭିଣ
 ସମେ ସମେ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତହେବ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ।

ଏ କର୍ମକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶବ୍ଦ ଯତନରେ କର
 ଏ କଥାକୁ କଞ୍ଚିନ୍ତାସ ମନରେ ନ ଡର ।
 ଯାଗକରି ଦେବତାଙ୍କୁ ଭାବନା କରିଲେ
 ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ହୁଏ ତାହାଙ୍କର ବରେ ।
 ସମସ୍ତେ କର୍ମଣ ଯେବେ ଭାବନା କରିବ
 ସତ୍ୟ ମହାଶୟ ଏହି କାରଣୁ ଲଭିବ ।
 ଦେବେ ଆଦ୍ୟେ ବୃଷ୍ଟି କରି ବଡ଼ାଲବେ ଶସ୍ୟ
 ତୁମ୍ଭେ ଯାଗରେ ତାହାଙ୍କୁ କର ଗାର ତୋଷ ।
 ଦେବତାଙ୍କର ପ୍ରଦତ୍ତ ଅଟେ ଯେଉଁ ଅଳ୍ପ
 ତାଙ୍କୁ ନ ଦେଇ କେବେହେଁ ନ କର ଶ୍ରେଜନ
 ସାଧୁଲୋକମାନେ ସେହି ଯଜ୍ଞ ଅବଶେଷ
 ଶ୍ରେଜନ କରି ପାତକ କରନ୍ତି ବିନାଶ ।
 ଆପଣା ନିମନ୍ତେ ଗୁଣ ଯେହୁ ବା ଭୁଞ୍ଜଇ
 ସ୍ଵାଠାରୁ ବଳ ପାତକୀ ଖୋଜିଲେ ନ ପାଇ ।
 ଅଳ୍ପରୁ ଶରୀର ସିନା ହୁଅଇ ଉତ୍ତଳ
 ସେହି ଅଳ୍ପ ବୃଷ୍ଟି ହେତୁ ଲଭଇ ଜନମ ।
 ଯାଗଯୋଗେ ବରଷାର ହୁଅଇ ସଞ୍ଚାର
 ଯଜମାନେ ଯଜ୍ଞ ଯୋଗେ ଜନମ ତାହାର ।
 ଯଜମାନ କାର୍ଯ୍ୟମାନ ବେବରୁ ଯେ ଜାତ
 ବେଦ ହୋଇଅଛି ସିନା ବ୍ରହ୍ମରୁ ସମ୍ଭୂତ ।
 ବିବାକର ବ୍ୟାପି ହୋଇ ଯାଗେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
 ହୋଇଅଛି ଜାଣ ଆଦେ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ସୁତ ।
 ଏ କରୁପେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିବା ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେ ନର
 ନ କରେ ଅନୁଷ୍ଠାନ ବୃଥା ତା ଶରୀର ।
 ଯେମାନେ ଆତ୍ମାରେ ରତ ହୋଇ ସଦା ବୃଷ୍ଟି
 ହୋଇଥାନ୍ତି ତାହାଙ୍କର କର୍ମ ହୁଏ ନଷ୍ଟ ।
 ଆତ୍ମା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲେକର କର୍ମେ ପୁଣ୍ୟ ନାହିଁ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ବୁଝି କହିଲି ।
 କର୍ମ ନ କଲେ ଯଦ୍ୟପି ବୋଧ ନାହିଁ କିଛି
 ତେବେ ତାହାକୁ ଆଶ୍ରୟ ନ କର ଶ୍ରୀବତ୍ସି ।
 ଏଥି ସକାଶେ ଆସକ୍ତି ସବୁ ଛାଡ଼ଦେଇ
 କର୍ମ କରିବା ନିମନ୍ତେ ତୋତେ କହୁଥାଇ ।
 ଆସକ୍ତିକୁ ତ୍ୟାଗକରି କର୍ମ ଯେହୁ କରେ
 ନ ପଡ଼ିବ ସେହି ଲେକ ଭବ ବନ୍ଧନରେ ।
 ଜନକ ପ୍ରଭୃତି ରାଜାମାନେ କର୍ମକରି
 ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ଲକ୍ଷେ ଅନୁବାଣ ।

ତୁମ୍ଭେ କର୍ମ କଲେ ସବେ କରିବେଟି କର୍ମ
ଏବେ ମୁଁ କହୁଅଛି ତୁ କର ଯୁଦ୍ଧ କର୍ମ ।
ବଡ଼ଲୋକ ଆଚରଣମାନ ସାନଲୋକ
ଗୁଣିକରି କରୁଥାନ୍ତୁ ସବୁ କଥାଯାକ ।
ବଡ଼ଲୋକ ସେ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଣ କରଇ
ନୀଚଲୋକ ତାହାରହିଁ ଅନୁବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ।
ତନିଲୋକରେ ଅପ୍ରାପ୍ତ କଥା ମୋର ନାହିଁ
ତେବେ ନରନ୍ତର ମୁହିଁ କର୍ମ କରୁଛଇଁ ।
କର୍ମରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ମୁହିଁ ନ ହୋଇବି ଯେବେ
ମୋତେ ଗୁଣି ସମସ୍ତେହିଁ କର୍ମ ଗୁଡ଼ି ଦେବେ
କର୍ମ ନ କଲେ ସମସ୍ତେ ହୋଇବେ ଉଚ୍ଛନ୍ନ
ପୁଣିହିଁ ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ହୋଇବେ ଉତ୍ସୁକ ।
କର୍ମ ତ ଆସନ୍ତୁ ଅଟେ ଅବିଦ୍ୟା ସଙ୍ଗମେ
ଅନାସକ୍ତ କର୍ମ କରିବେକ ସାଧୁଜନେ ।
ଅଜ୍ଞାନ ପୁରୁଷଗଣ ଅସକଳ ଚିତ୍ତେ
ଯେପରି କର୍ମାନୁଷ୍ଠାନ କରନ୍ତି ନରତେ ।
ଲୋକଶିକ୍ଷାର ନିମନ୍ତେ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ଜନ
ଅନାସକ୍ତ କର୍ମକୁ ଯେ କରି ଅନୁଷ୍ଠାନ ।
ଇନ୍ଦ୍ରସୁମାନେ କରମ କରୁଥାନ୍ତୁ ନିତି
ଅହଙ୍କାରେ ଚିତ୍ତେ ମୁଁ ତା ବଡ଼ ବୋଲୁଥାନ୍ତୁ
ଗତି କର୍ମ ବିରାଗର ଚିତ୍ତେ ସେ ଜାଣଇ
ମୁଁ କହୁଅଛି ବୋଲିବା କଥା ସେ ଗୁଡ଼ଇ ।
ପ୍ରକୃତରେ ଚିତ୍ତାଦର କର୍ମେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ
ଗୁଣ କର୍ମରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ସବଦେହୀ ।
ଏହୁ କାରଣରୁ ସେହୁ ହୁଏ ଜ୍ଞାନଜନ
ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଉଥିବ ଯତନରେ କର୍ମମାନ ।
ହେ ଅର୍ଜୁନ ମୋହଠାରେ ସବୁ କର୍ମ ଦେଇ
ଉଣ୍ଠାସାଧନ ବୋଲଣ ଜାଣ ସବ ଦେହୀ ।
ଯେଉଁମାନେ କରନ୍ତି ମୋ ମତ ଅନୁଷ୍ଠାନ
ଜ୍ଞାନବାନ ପରି ମୁକ୍ତ ଲଭଇ ଅର୍ଜୁନ ।
ଯେଉଁଲୋକମାନେ ମୋତେ ଅସ୍ବୟା କରନ୍ତି
ଜ୍ଞାନମୁକ୍ତ ହୋଇ ସେହୁ ନାଶପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ।
ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ଲୋକମାନେ ପୁର ସଂସାରରେ
ସମସ୍ତ କର୍ମହିଁ କରୁଥାନ୍ତୁ ନରନ୍ତରେ ।
ପ୍ରକୃତିକୁ ଆଶ୍ରେ କରିଥାନ୍ତୁ ଅସକ୍ତ
ଇନ୍ଦ୍ରସୁ ନିଗ୍ରହ କାଏ କରିବ ଅର୍ଜୁନ ।

ପ୍ରକୃତ ଇନ୍ଦ୍ରସୁଙ୍କର ବିଷୟ ଯୋଗରେ
ରାଗ ଦେଷ ବଢ଼ି ରହିଅଛି ନରନ୍ତରେ ।
ରାଗ ଦେଷର କେବେହେଁ ନ ହୋଇବ ବଣ
ଏ କଥା ମନରେ ରଖିଥିବ ଗାରିବ ।
ମୁକ୍ତ ଇଚ୍ଛା ବ୍ୟକ୍ତିର ରାଗ ଆଉ ଦେଷ
ଦୁହେଁଯାକ ଅଟନ୍ତି ମୋ ଶତ୍ରୁର ସଦୃଶ ।
ପରମ ଧର୍ମ କର୍ତ୍ତାକୁ ଆପଣାର ଧର୍ମ
ନ୍ୟୁନ ହୋଇଲେହେଁ ପୂଜା ଅଟଇ ଉତ୍ତମ ।
ନିଜ ଧର୍ମରେ ଆରଣ ମୃତ୍ୟୁ ଅଟେ ଶ୍ରେୟ
ତେଣୁକରି ଯୁଦ୍ଧ ହାସ କର ତୁମ୍ଭେ ଜୟ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଲୋକ ବାହାରେ ପ୍ରୟୋଗେ
ପାପ କରୁଛନ୍ତି ତାହା କହ ମୋର ଆଗେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଗାର କାମ ହୋଧ ଦୁଇ
ଦେନି କର୍ମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଦେଉଅଛି ଦେହୀ ।
କାମନା ମନର ଯେତେବେଳେ ନୋହେ ପୁଣି
ଅତି ଉଚ୍ଚ ବୋଲି ତାକୁ ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।
ଇନ୍ଦ୍ରଲୋକରେ ସବୁର କାମ ଅଟେ ବୈଶ୍ଣବ
କାମନାକୁ କେହି କେରେ ନ ପାରେ ସଂହାର
ବହିଁ ଧୂମରେ ଦର୍ପଣ ମିଳେ ଚର୍ଚ୍ଚ ଚର୍ମେ
ଆଦୃତ ହୋଇଲ ପରି ଜଗତହିଁ କାମେ ।
ଜ୍ଞାନକର୍ମେ ଜ୍ଞାନଲୋକ ଆସନ୍ତୁ ଆଦୃତ
ଧୂମରେ ଅନଳ ଉଠେ ଜାଣ ଯେଉଁମତ ।
ଇନ୍ଦ୍ରସୁମାନେ ଅଟନ୍ତି କାମରହିଁ ସ୍ଥାନ
ବିବେକ ବୁଝାଇ ମୋହୁଛନ୍ତି ପ୍ରାଣୀମନ ।
ଇନ୍ଦ୍ରସୁମାନ ଆସୁଛୁ କରିଣ ଅର୍ଜୁନ
ବିରାଣ ନାଶକର ପାପମୟ କାମ ।
ଶରୀରଠାରୁ ଇନ୍ଦ୍ରସୁ ଅଟନ୍ତି ରେଷୁ
ଇନ୍ଦ୍ରସୁମାନକଠାରୁ ମନ ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ମନର ଆସୁଛୁ ବୁଦ୍ଧି କାମର ସେ ସ୍ଥାନ
ବିବେକ ଘୋଡ଼ାଇ ମୋହୁଅଛି ପ୍ରାଣୀମନ ।
ହେ ଅର୍ଜୁନ କାମ ଶତ୍ରୁର ହେ ସଂହାର
ମୋର କହିବା ବଚନ ଦୃଢ଼ କରି ଧର ।

(୪) ଜ୍ଞାନଯୋଗ

ଏଥିଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ଜଗତ ସାବନ ।
କହିଲେ ଅରଜୁନକୁ ଏମନ୍ତ ବଚନ ।

ପୁଣି କହିଥିଲ ଏହି ଯୋଗ ମୁଁ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ କହିଥିଲେ ତାଙ୍କ ଆମ୍ଭଜମାନଙ୍କୁ ।
 ମନୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ରାଜାକୁ ପୁଣି ଶିଖାଇଲେ
 ହିମେ ହିମେ ଆନ ଆନ ରହିବ ଜାଣିଲେ ।
 ବହୁକାଳ ଅନ୍ତେ ମୋର ଘାଣ୍ଟାଦେବା ଯୋଗ
 ନାଶ ହାଇଅଛି ଆହେ ପାର୍ଥ ମହାଶୟ ।
 ସେହି ଯୋଗ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ କହିଲି
 ଶୁଣି ଦେନମୋହଠାରୁ ଆହେ ମହାବଳ ।
 ତେଣୁକରି ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପ୍ରାଣସଖା ଅଟ
 ଭକତ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ଏଣୁ ତୁମକୁ ମୁଁ ସବୁ କଥା କହିଲି
 ଗୋପନୀୟ ହୋଇ କିଛି କଥା ରହିନାହିଁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭ ଜନ୍ମ ନିକଟରେ
 ପୁରାତନ କଥା କହୁଅଛ କି ପ୍ରକାରେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କୁ କହିଥିଲ ଯଦୁସାହି
 ଏ କଥା ମୋହର ମନେ ପ୍ରତି ହେଉନାହିଁ ।
 ଯେଉଁରୂପେ ମୋର ମନେ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମିବ
 ତେମନ୍ତ କଥା ମୋଠାରେ କହ ବାସୁଦେବ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବହୁଥର ମୁଁ ଜନ୍ମିଛି
 ପ୍ରତି ଜନମର କଥା ମନେ ମୋର ଅଛି ।
 ଏଥର ବାହାରେ ତୁମ୍ଭ ଜନ୍ମମାନ ମୁଁ
 ଜାଣିଅଛି ଏଥେ କିଛି ସନ୍ଦେହ ଯେ ନାହିଁ ।
 ପୁଣି ଜନମର କଥା ମନେ ନାହିଁ ତୋର
 ତେଣୁକରି ପରୁରଲୁ ମୋତେ ମହାଶୟ ।
 ଯେଣୁକରି ଅବନୀଶୀ ଶିଖର ମୁଁ ଅଟେ
 ମୋହର ମାୟାରେ ମୁଁ ଜଗତେ ପ୍ରକଟେ ।
 ଧର୍ମ ହାଇ ଅଧରମ ଯେବେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ
 ତେବେ ମହାମଣ୍ଡଳେ ମୁଁ ଜନମ ଲଭଇ ।
 ସାଧୁଜନ ପରିସାଣ ଦୁଷ୍ଟ ସହାରଣ
 ପ୍ରତିପୁରଣ କରେ ମୁଁ ଧର୍ମ ସମ୍ଭାପନ ।
 ଧର୍ମ ପାଳବା ନିମନ୍ତେ ମୋହର ଜନମ
 ହେବାର ତେଣୁ ଜାଣେ ସେ ନୋହେ ଜନମ
 ମୋ ଲୋକରେ ମୋହଠାରେ ସେହି ରହିଥା
 ସନ୍ଦେହ ନ କର ଏଥେ ଆହେ ବାରାବସେ ।
 ରାଗ ଭୟ ହିଂସା ଆଦି କରିଣ ବର୍ଜନ
 ତପେ ଭକ ହୋଇ କର ଜ୍ଞାନ ଉପାର୍ଜନ ।

ମୋତେ ଆଶ୍ରୟ କରିଣ ବ୍ରହ୍ମଜନମାନେ
 ମୋହ ତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି ବିଚାର ତୁ ମନେ ।
 ଯେରୂପେ ଯେ ମୋହଠାରେ ପଶଇ ଶରଣ
 ସେ ରୂପେ ମୁଁ ତାହାକୁ ରଖଇ ହେ ଜାଣ ।
 ମୋର ପଥ ଅନୁସରି ତନିଲେକ ପ୍ରାଣୀ
 ଅଛନ୍ତି କରତ ଜାଣ ବାର ଶିରୋମଣି ।
 କର୍ମ ସିଦ୍ଧିର ଲକ୍ଷ୍ମୀରେ ଜଗତର ଜନ
 ଲଭୁଥା ଦେବଗଣଙ୍କୁ କରନ୍ତି ଭଜନ ।
 ଦଇବ କର୍ମର ଫଳ ତତକାଳେ ସିଦ୍ଧି
 ତାହା ଶୀଘ୍ର କ୍ଷୟ ହୁଏ ଶୁଣ ହେ ସୁବୁଦ୍ଧି ।
 ମୋର ଲକ୍ଷ୍ମୀକରି ଯେହୁ କରିଛନ୍ତି କର୍ମ
 ପୁଣିରେ ତାହା ଜାଣିଣ ଆତ୍ମାର ଯେ ଧର୍ମ ।
 ଅକର୍ମ କର୍ମ ବୋଲଣ ଯେଉଁ କଥା ଗୋଟି
 ପଣ୍ଡିତଠାରେ ନ ଥାଏ ତହିଁର ଭ୍ରାନ୍ତିଟି ।
 ସେହି କର୍ମ ତୋତେ ମୁଁ କହିବି ଅର୍ଜୁନ
 ଫିଟିବା ନିମନ୍ତେ ତୋର ସଂସାର ବନ୍ଧନ ।
 ବୁଦ୍ଧିବର୍ଣ୍ଣଯାକ ଶୁଣ କର୍ମ ବିଭାଗରେ
 ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଅଛି ଏହୁ ମହାମଣ୍ଡଳରେ ।
 ଏହାର କରତା ସିନା ମୁଁ ଏକା ଅଟଇ
 ଆସକ୍ତି ନ ଥିବା ଯୋଗେ କର୍ତ୍ତା ମୁଁ ବୋଲଇ
 ମୋ ଦେହରେ କର୍ମମାନେ ନ ଲଗନ୍ତି କେବେ
 କର୍ମଫଳେ ଯେଣୁ ପ୍ରାଣୀ ନ କରେ ମୁଁ ଲବେ
 ଜ୍ଞାନ ଲୋକହିଁ ଜାଣନ୍ତି ଏହି କର୍ମବଳ
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ରେ ଅର୍ଜୁନ ନ ହୁଅ ତୁ ଅଜ୍ଞ ।
 ଅକର୍ମ ଆଉ ବିକର୍ମ ଦୁହିଁଙ୍କର ଗତି
 ବୁଝି ନ ପାରେ ଅର୍ଜୁନ କବାପି ଏ ମତି ।
 ଶିଖର ଆରାଧନାରେ କର୍ମର ବନ୍ଧନ
 ଦୁହର ବୋଲେ ଯାହାର ବୁଝିଅଛି ମନ ।
 ଏହା ବାହାରେ ବିହିତ କର୍ମକୁ ନ କଲେ
 ମହାବୋଧ ହୁଏ ବୋଲି ଜାଣେ ମୁଁ ଭଲେ
 ଏପରି ଯେ ଜାଣେ ସେହି ଅଟେ ବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ
 ସମସ୍ତ କର୍ମ ତାହାକୁ ହୁଅଇ ପ୍ରାପତ ।
 କର୍ମଫଳ ହେଉବାକୁ ଯାଉ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୁହେଁ
 ତର କର୍ମଜ୍ଞାନୀରେ ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ।
 ପଣ୍ଡିତ ତାହାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲଣ ମାନନ୍ତି
 ଏ କଥା ସତ୍ୟ ବୁଝିବୁ ହେ ଭୟ ସନ୍ତତି ।

କର୍ମଫଳରେ ଆସକ୍ତ ତେଜ ଲଭେ ତୋଷ
ନିଗ୍ରହସ୍ତ ହୋଇଲେ ନ ପାଏ କର୍ମତୋଷ ।
ନିଷ୍କାମ ଚିତ୍ତମ୍ବା ହୋଇ ସେହି ଯୋଗୀକର
ସବୁ ପରିଗ୍ରହକୁ ସେ କରିଥାଏ ଦୂର ।
ସ୍ବଦେହ ଦେନଶ ସେହୁ କର୍ମକଲେ ହେଲେ
ସଂସାରର ବନ୍ଧନରେ ନ ପଡ଼ଇ ଭଲେ ।
ଅଯାଚିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆସି ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ
ହେଉ ବା ନ ହେଉ ବୋଲି ତୋଷୁଥାଏ ଚିତ୍ତ
ଶୀତ ଉଷ୍ମ ଦୁହିତୁଁ ସେ ସମାନ ମଣଇ
ତାହାହେଲେ ତାର କର୍ମ ବନ୍ଧ ନ ରହଇ ।
ଯା ଚିତ୍ତ ନିଷ୍କାମ ହୋଇ ଜ୍ଞାନକୁ ଆଦରେ
ସର୍ବଦା ନିୟୁକ୍ତ ଥାଏ ବସ୍ତୁଙ୍କ କର୍ମରେ ।
ସମସ୍ତ କର୍ମ ତାହାର ଲେପପାତ୍ର ହୋଇ
ପ୍ରାକ୍ତକାଳେ ମୋ ସମୀପେ ସେହି ଲେକଯାଇ
ଅଗ୍ନି ହିମ୍ବା ଶୁଦ୍ଧ ଦୃଢ଼ଆଦି ଯଜମାନ
ସେ ସମସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମକୋଇ ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।
ଅଲଭ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମ ନିଶ୍ଚୟ ତାହାକୁ ମିଳଇ
କର୍ମର ଫଳ ତାହାର ଦେହେ ଲୁନହୋଇ ।
କେହି କେହି କର୍ମଯୋଗୀ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ
ଉପାସନା କରିଥାନ୍ତି କହୁଛୁ ତୁମ୍ଭକୁ ।
ଜ୍ଞାନଯୋଗୀମାନେ ବ୍ରହ୍ମସ୍ବରୂପ ଅଗ୍ନିରେ
କର୍ମମାନ କରୁଛନ୍ତି ଲୁନ ନିରନ୍ତରେ ।
ବ୍ରହ୍ମରୂପମାନେ ଜାଣ ସଂଯମ ଅଗ୍ନିରେ
ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ହୋମ କରନ୍ତି ଯତ୍ନରେ ।
ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଅଗ୍ନିରେ ଗୁପ୍ତ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ
ଦୃଢ଼କୁ ସେ ଇଡ଼ୁଥାଏ ମନେ କରି ପ୍ରିୟ ।
ଧ୍ୟାନନିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବୁଦ୍ଧି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ
ପ୍ରାଣ କର୍ମକୁ କରନ୍ତି ଧ୍ୟାନାଗ୍ନିରେ ଜୟ ।
ବାନଯଜ୍ଞ ତପଯଜ୍ଞ ଆଦି ଯୋଗଯଜ୍ଞ
ଦେବଯଜ୍ଞର ସଦୃଶ କିଏ ପାର୍ଥବଜ୍ଞ ।
ଯୋଗୀଜ୍ଞାନାଗ୍ନିରେ କରେ ପ୍ରାଣକୁ ସେ ହୋମ
ଏହି କଥା ଦୃଢ଼େ ଜାଣ ଆହେ ନରୋତ୍ତମ ।
ପ୍ରାଣ ଅପାନରେ କେହି ମନ ରୁଦ୍ଧହେଇ
ହୋମ କରନ୍ତି ପ୍ରାଣରେ ଅପାନକୁ ନେଇ ।
ଏହି ପ୍ରକାରେ ପୂରଇ ରେଚକ କୁମ୍ଭକ
ପ୍ରାଣାୟାମର କର୍ମରେ କରନ୍ତି ବିବେକ ।

ଆନ ଜନ କେ ନିୟୁକ୍ତ ଆହାର କରନ୍ତି
ଇନ୍ଦ୍ରିୟରେ ପ୍ରାଣାଦିକୁ ଆଦୃତ ଦିଅନ୍ତି ।
ଏହା କଲଲେକ ବୋଲଅନ୍ତି ଯଜ୍ଞବିଦ୍
ଯଜ୍ଞବିଶିଷ୍ଟ ହେଜନେ ଲଭନ୍ତି ଆମୋଦ ।
ସେହି କଲେ ପୁଣି ସେହି ବ୍ରହ୍ମକୁ ଯାଆନ୍ତି
ଆଉଥରେ ମଣ୍ଡରେ ସେ ଜନ୍ମ ନ ଲଭନ୍ତି ।
ଏ ବ୍ୟୁରେ ଯଜ୍ଞମାନ ଯେହୁ ନ କରଇ
ଇହକାଳ ପରକାଳ ତାହାର ସେ ନାହିଁ ।
ବେଦ ଏହିରୂପେ ଯଜ୍ଞବ୍ୟୁ ବାହି ବାହି
ପ୍ରତିଦିନ ବସି ସୁଖେ ଅର୍ଜୁନ ବୟୁହ ।
ଏହି ଯଜ୍ଞମାନ କର୍ମ ହୋଇଣ ଉତ୍ତମ
ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ କରନ୍ତି ମୁକତି ପ୍ରଦାନ ।
ଏହା ଅବଗତ ହୋଇ ସେ ଜନ କରଇ
ସଂସାର ବନ୍ଧନୁ ସେହୁ ମୁକତି ଲଭଇ ।
ଜ୍ଞାନଯଜ୍ଞ ଦ୍ରବ୍ୟଯଜ୍ଞଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ
ଅଟେ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ସବୁ ବିଜ୍ଞାନ ।
ସର୍ବ କର୍ମଯାକ ଜ୍ଞାନଯଜ୍ଞରେ ନିହିତ
ହୋଇଅଛି ଜାଣ ଆହେ ପଣ୍ଡିତର ସୁତ ।
ଏହି ଜ୍ଞାନକଥା ଜ୍ଞାନଜନଙ୍କୁ ପଦ୍ମର
ଯତନରେ ଶିକ୍ଷାକର ଆହେ ଧନୁର୍ଧାର ।
ତେବେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସେ ଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞାନଶିକ୍ଷା ଦେବେ
ଏହି ସଂସାରବନ୍ଧନୁ ତରିଯିବ ତେବେ ।
ଜ୍ଞାନଜନଠାରୁ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରାପ୍ତହେଲେ ଜ୍ଞାନ
ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ମାରିବା ପାଇଁ ନ ହେବ କି ମନ ।
ମୋହଠାରୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଲ ଅର୍ଜୁନ
ସେ ଜ୍ଞାନବଳେ ଦେଖିବ ଜଗତ ସମାନ ।
ଏ ମଣ୍ଡରେ ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ପାପୀହୋଇଥିବ
ଜ୍ଞାନପୁରବେ ପାପ ସିନ୍ଧୁ ହେଲେ ତରିଯିବ ।
ଜ୍ଞାନାନ୍ତକ ବାସ୍ତବୋଡ଼ିଦେଲକ ସଦୃଶ
ଜ୍ଞାନାଗ୍ନି ପାପକୁ ପୋଡ଼ିଦିଅଇ ଶରେଣ ।
ଇହଲେକେ ଜ୍ଞାନସମ ବୋଲି ଯେଉଁ କଥା
ପବନ କରିବାପାଇଁ ନାହିଁ ମହାରଥା ।
ଜ୍ଞାନ କର୍ମଯୋଗରେ ସେ ସିଦ୍ଧିଲଭ କରି
ଚତୁର୍ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତହୁଏ ହେ ଗାଣ୍ଡି ବ୍ୟାସ ।
ହସ୍ତରେ ଜ୍ଞାନ ଆସିଣ ହୁଏ ଉପସ୍ଥିତ
ଜ୍ଞାନକୁ ଲଭିଲେ ନର ହୁଅଇ ମୁକତ ।

ସଦାଚରଣ ସୁ ଶୁଣି ଜ୍ଞାନେ ଶ୍ରଦ୍ଧାବନ୍ତ
ଅଳ୍ପକାଳରେ ଅର୍ଜୁନ ହୁଅଇ ବଦିତ ।
ଯେହୁ ନ ଜାଣଇ ଗୁରୁ ଦେବା ଉପଦେଶ
ଯେବେ ଜାଣେ ନ କରଇ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଗାରୁଣି ।
ଯେବେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ହୁଏ ତେବେ କରଇ ସଂଶୟ
ଜ୍ଞାନ ତାର ହୃଦୟରେ ନ ହୁଏ ଉଦୟ ।
ତିନିଲେକରେ ସଂଶୟମନା ଯେ ଅଟଇ
ତାର ଜାଣି ଇହ ପରକାଳେ ପୁଣି ନାହିଁ ।
ନିଷ୍ଠାମ କର୍ମର ଜ୍ଞାନ ଯାହାଠାରେ ଅଛି
ସଂସାରର ବନ୍ଧନେ ସେ ନ ପଡ଼େ ବଦୟି ।
ହୃଦୟର ସଂଶୟ ଯେ ଅଜ୍ଞାନରୁ ଜାତ
ଛେଦି ପକାଅ ପେଟିଣ ଜ୍ଞାନଶତ୍ରୁ ଯାଅ ।
କର୍ମଯୋଗ ଆଶ୍ରେକରି ଉଠ ଗାରବର
କ୍ଷୟ ସୁ ଧର୍ମରେ ମଠ କେବେହେଁ ନ କର ।

୪ (କର୍ମ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଯୋଗ)

ଏସୁଅନନ୍ତରେ ପାର୍ଥ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବୁଝିଣ
ସଂଶୟମନା ହୋଇଣ ପରୁରଲେ ପୁଣି ।
କର୍ମଯୋଗ କର୍ମନ୍ୟାସ ଯେଉଁ ଦୁଇ କଥା
ମୋତେ ତ କହିଲ ଆହେ କୃଷ୍ଣ ମହାରଥା ।
ଏହି ଦିଗ୍‌ଟି କଥାରେ କିସ ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ତାହା ମୋର ଆଗେ କହ ହୋଇଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ସନ୍ନ୍ୟାସକର୍ମ ଯୋଗେ ଯାର
ମୋକ୍ଷ ବୋଲି ଜାଣି ଆଅ ଆହେ ଗାରବର ।
ସନ୍ନ୍ୟାସ ଯୋଗକୁ ବଳି କର୍ମଯୋଗ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ତାହା ଜାଣି ଆଚରନ୍ତି ମନେ କରି ଇଷ୍ଟ ।
ଜାଣିବା ନିମନ୍ତେ ଯେହୁ ଆକାଂକ୍ଷା କରଇ
ନିତ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସ ବୋଲଣ ତାହାକୁହିଁ କହି ।
ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭବରେ ସେହୁ ମୁକତି ଲଭଇ
କୁହ ଆଗେ ସେହି କଥା ମୁହିଁ କହିଲଇଁ ।
ଯଜ୍ଞ ସନ୍ନ୍ୟାସ କର୍ମରେ ଯେଉଁ ଯୋଗ ଦୁଇ
ଭଲ ଭଲ ବୋଲି ମୁହିଁ ଶୁଣି ଆସୁଛଇଁ ।
ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ମତ ଏହୁ ଦୁଇ ଅର୍ଜୁନ
କର୍ମ କଲେ ଦୁଇଫଳ ହୁଅଇଟି ଜାଣ ।

କର୍ମ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଲୋକର ହୁଏ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନ
କର୍ମ କଲ ଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ସେ ସ୍ଥାନ ।
ସନ୍ନ୍ୟାସ ଯୋଗକୁ ଏକ କରି ଯେ ଦେଖଇ
ଜାଣିବାର ଲୋକେ ବୋଲି ତାହାକୁହିଁ କହି
କର୍ମଯୋଗ ନ କରି ଯେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରଇ
କଷ୍ଟ ହୁଅଇ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣିଥାଅ କୁହ ।
କର୍ମଯୋଗ କଲ ଲୋକ ସନ୍ନ୍ୟାସକୁ ପାଇ
ଅଳ୍ପକାଳରେ ଅର୍ଜୁନ ବ୍ରହ୍ମ ସେ ଜାଣଇ ।
ଯୋଗରେ ଯୁକ୍ତ ବଶୁନ୍ଧର ବଳିତ ଯା ଆତ୍ମା
ଜିତେହୁ ସୁ ସବୁଦେ ଦେଖେ ହେ ଏକାତ୍ମା
କର୍ମ କଲେ ସେ ଲୋକେ ନ ଲାଗେ କର୍ମଫଳ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଏଥେ ମନ ନ କର ଆଦିଳ ।
ଯେ ଲୋକ କର୍ମ ଯୋଗକୁ ଆଶ୍ରେ କରିଥାଏ
ତାହାଠାରେ ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନ ନିଶ୍ଚେ ଜାତହୁଏ ।
ସେହୁ ଦେଖିଲେ ଶୁଣିଲେ ହୁଇଲେ ଯୁଦ୍ଧିଲେ
ଶୋଇଲେ ଖାଇଲେ କିବା ନିଃଶ୍ଵାସ ଗୁଡ଼ିଲେ
ବଢ଼ିଲେ ଗୁଡ଼ିଣ ଦେଲେ ଘେନିଲେ ଗମିଲେ
ଚକ୍ଷୁ ଦିଗ୍‌ଟି ବୁଜିଲେ କିବା ଫିଟାଇଲେ ।
ବୋଲେ ଇନ୍ଦ୍ରପୁରାଣର ଅଟେ ଏହି ତେଷ୍ଟା
ମୋହର ଦୁହଇଟି ଯେ କରିବା କେଉଁଟା ।
ଏହିପରି କରୁଥାନ୍ତି ଶ୍ରବଣା ଯୋମାନେ
କର୍ମେ ଲିପ୍ତ ଦୁହନ୍ତି ସେ ପାର୍ଥ ଦେନ ମନେ ।
ଶିଶୁରଙ୍କଠାରେ କର୍ମଫଳ ସମର୍ପଇ
କର୍ମଫଳ ତ୍ୟାଗ କରି କର୍ମ ସେ କରଇ ।
ପାପରେ ସେ ଲୋକ ଯେବେ ନ ହୁଅଇ ଲିପ୍ତ
ପଦ୍ମପଦେ ଜଳ ଥିଲ ପ୍ରାୟ ହୁଏ ଖ୍ୟାତ ।
କର୍ମ ଯୋଗୀଗଣ ଆତ୍ମ ଶୁଦ୍ଧିର ସକାଶେ
କର୍ମଫଳ ପରିତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ହରଷେ ।
କାୟ ମନ ବୁଦ୍ଧି ଆଉ ଇନ୍ଦ୍ରପୁରେ କର୍ମ
କରୁଥାନ୍ତି ଜାଣ ଆହେ ଗାରବର ଉତ୍ତମ ।
କର୍ମଯୋଗୀମାନେ କର୍ମ ଫଳକୁ ତେଜିଣ
ମୋକ୍ଷପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁନ୍ତି ଭଲରୂପେ ଜାଣ ।
ମୋହବଶ ହୋଇ ଯେହୁ କାମ୍ୟକର୍ମ କରେ
ଭବବନ୍ଧ ଭ୍ରମରେ ସେ ପଡ଼େ ନିରନ୍ତରେ ।
ଜିତେହୁ ସୁ ହୋଇ କର୍ମ ଯେହୁ ଗୁଡ଼ିହୁଏ
ନବଦାର ଦେହ ଭରେ ସୁଖେ ରହିଥାଏ ।

କରୁଛି କରୁଥିଲୁ ବୋଲିବା ଏ କଥା
ତାହା ନିଜଠାରୁ କେବେ ନ ଥାଏ ସଦୃଶ ।
କହେ କର୍ମଫଳକୁ ସେ ଶିବ କରି ନାହିଁ
ସୁଖବେ ଗୁଣବେ ସେହୁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି ।
ଏହି ସକାଶୁ ଶୁଣିବ ତାର ପାପପୁଣ୍ୟ
ନ ଦେଖନ୍ତି ତାଣ କୁହୋ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
ଜ୍ଞାନନର ଅଙ୍ଗରେ ଅଦୃତ ହୋଇଣ
ଭଗବାନକୁ ନିରତ ଆଦରଣେ ପୁଣ ।
ଅଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଣ ଯେବେ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ପାଏ
ତମ ବିନାଶର ତାର ଆବିର୍ଭାବ ପ୍ରାୟେ ।
ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଦେହୁ ନାଶ ଅଜ୍ଞାନ ସେ ଯାଇ
ଏହି କଥା କୁହୁକୁ ମୁଁ କହିଲି ବୁଝାଇ ।
ବୁଦ୍ଧି ନିଷ୍ଠା ଆଶ୍ରାକଲେ ଶରଣାରୋପଣେ
ବିପଦ ପାତକମାନେ ପ୍ରଳାପକୁ ଦୁର୍ଗେ ।
ମୁକତି ଲଭଇ ଏଥେ ସନ୍ଦେହ ସେ ନାହିଁ
ସାରକୁଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଦେ ଅଭୟନ ଭାଇ ।
ପଣ୍ଡିତ ଜନ ଶୁଣାଇ ଆଉ ଗାଈ ହାତୀ
ଶୂନ୍ୟକୁ ସମ ମଣଇ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମତି ।
ହେ ଅର୍ଜୁନ ତାହାକୁହିଁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହି
ଆନନ୍ଦରେ ସେ କଥା କି ସମ୍ଭବ ହୁଅଇ ।
ଯାର ମନ ସବୁଠାରେ ଅଟଇ ସମାନ
ତାକୁ କେତେ ନ ଲାଗଇ ସଂସାର ବନ୍ଧନ ।
ବ୍ରହ୍ମ ଅଟନ୍ତି ସମାନ ସବୁଠାରେ ଜନ୍ତି
ତେଣୁକରି ସମବର୍ଣ୍ଣୀ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ।
ପ୍ରିୟକଥା ଶୁଣି ଆନନ୍ଦିତ ନ ହୁଅଇ
ଅପ୍ରିୟ କଥା କହିଲେ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ନ ହୋଇ ।
ଏହିପରି ଯେଉଁ ଲୋକ ହୁଅଇ ଅର୍ଜୁନ
ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମବଦ ଧୀରଜନ ।
ବିଷୟରେ ଆସକ୍ତି ନ ଦେଲେ ଯେଉଁ ସୁଖ
ଆତ୍ମାରେ ଲଭଇ ନାହିଁ ଆଦେ ସାରଣିଣ ।
ବ୍ରହ୍ମଯୋଗରେ ସତ୍ୟପି ନିୟୁକ୍ତ ହୁଅଇ
ସେହି ଅସୟ ସୁଖକୁ ପ୍ରିୟ ସେ ମଣଇ ।
ଆଦେ ପାର୍ଥ ଯେଉଁ ଲୋକ ଜ୍ଞାନବାନ ହେବ
ସୁଖ ଦୁଃଖ ବୋଲି ସେହୁ ମନେ ନ ଦେଖିବ
ଇହଲୋକ କାମହୋଧ ଆବର ଉଦ୍‌ବେଗ
ବେଦ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୋଗଦେ ମହାଶର ।

ସେ ଦେବକୁ ବିନା ଯୋଗୀ ଗୁଣୀ ବୋଲି କହି
ଆନନ୍ଦରେ ସେ ନେ ସମ୍ଭବନ କାହିଁ ।
ଆତ୍ମସୁଖୀ ଆତ୍ମ ସମ ଆତ୍ମାତ୍ମ୍ୟ ଧାର
ଏ ମହାରେ ଏ ମହାରେ ଅନ୍ତ ଯେଉଁ ନର ।
ବ୍ରହ୍ମଠାରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଧ୍ୟାନ ସେ ଲସୁ
ଏହି କଥା ଜାଣ ଆତ୍ମକ ସାର ବନନ୍ତିସୁ ।
ସମବର୍ଣ୍ଣୀ ନିଷ୍ଠାପୀ ହମେ ସୁଖ ପା ମତ
ଯା ଚିତ୍ତ ସବୁପ୍ରାଣୀଙ୍କ ହୃଦେ ସଦା ରତ ।
ସେହି ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମଠାରେ ନିୟୁକ୍ତ ପ୍ରାଣୀକୁ
ନ କର ଟଙ୍କା ପରିବର୍ତ୍ତନୀକର ନାତି ।
ଯେଉଁ ଲୋକ କାମ ହୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରୀୟ ଦୁର
ସଂଯତଚିତ୍ତ ହୋଇଣ ଆସ ବନନ୍ତିସୁ ।
ଆତ୍ମାର ଚକ୍ର କଥାକୁ ହୃଦେ ବସିଥାଏ
ଜୀବନ୍ତୁକୁ ବୋଲି ତାହୁଁ ବୋଲନ୍ତି ସବୁଏ
ଚକ୍ର ବିଧିଟି କୁହୁର ମଧ୍ୟସ୍ଥେ ଆରବ
ବିଷୟ ଚିନ୍ତା ହୃଦୟ ବାତାରେ ଚାରିବ ।
ପ୍ରାଣ ଅପାନକୁ ନେଇ ନାସିକା ମଧ୍ୟରେ
ସଞ୍ଚାର କରି ରୁଦ୍ଧିବ ତାକୁ ନିରନ୍ତରେ ।
ଏରୂପେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମନ ଏ ଦୁଇକି ଜଣି
ଗୁଡ଼ିଆଏ ଇଚ୍ଛା ସୁଖି ଭୟ ହୋଧ ଶ୍ରେଣୀ ।
ଏହି ଲୋକ ସବୁଜାଲେ ହୁଅନ୍ତି ମୁକତି
ଏହା ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ କୁନ୍ତୀବିନୟ ସୁତ ।
ଯାଗ ତପସ୍ୟାଦି ଯୋଗୀ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଶରୀର
ଆନନ୍ଦ୍ୟାମୀ ବୋଲି ମୋତେ ଜାଣଇ ସେ ନର
ମୋହର କ୍ରୋଧରେ ସେହୁ ମୁକତି ଲଭଇ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ହୃଦେ ଟଙ୍କା କହି କର ନାହିଁ ।

—*—

୭ (ଅଭ୍ୟାସ ଯୋଗ)

ଏସୁଅନ୍ତେ ଦାସୟୁଗ ମୋରଲେ ହେ ପାର୍ଥ
କଥାଏ କହିବୁ ପୁଣ ଶୁଣ ଦେଇ ଚିତ୍ତ ।
କର୍ମଫଳ ଆଶ୍ରା ତେଜ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ସେ ଦେଖ
କର୍ମ କରଲେ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ଯୋଗୀ ବୋଲି ମାନ୍
ଯାଗ ଜଳ ଖଣି ସେହୁ କେବଳ ପ୍ରଭୁର
ତାହାକୁ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ବୋଲି ଅର୍ଜୁନ ନ କହି
ସନ୍ଧ୍ୟାସ ବୋଲି ଯାହାକୁ କହିନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ।
କର୍ମଯୋଗ ବୋଲି ପାର୍ଥ ତାହାକୁହିଁ ଜାଣ ।

ଯେ ଅବାଞ୍ଚିତ ସକଳ ଲୋକ ନ କରିବ
 ଯୋଗୀ ବୋଲଣ ତାହାକୁ କିଏ କ । କହିବ ।
 ଜ୍ଞାନ ହେବା ପରିସନ୍ତ କରୁଥିବ କର୍ମ
 ଜ୍ଞାନ ଜନ୍ମିଲ ଉତ୍ତରୁ ଉତ୍ତର ସେ ଧର୍ମ ।
 ସେକାଳେ ବିଷୟ କର୍ମେ ଆସନ୍ତି ନ ଥାଇ
 ଯୋଗଗତେ ପୁର ବୋଲି ତାକୁ ସିନା କହି ।
 ମନ ଗୋଟିକ ଯାହାର ବଣ ହୋଇ ନାହିଁ
 ଜଗତରେ ତାହାଠାରୁ ଶସ୍ତ୍ର କାହିଁ ନାହିଁ ।
 ଶୀତ ଉଷ୍ମ ସୁଖ ଦୁଃଖ ମାନ ଅନାଦର
 ଶୁଭ ଦେଶ ବିକଳିତ କରିଛି ସେ ନର ।
 ରଖି ଅଛଇ ଆତ୍ମାକୁ ତାକୁ ପରମାତ୍ମା
 ଗୋଚର ହୁଏ ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ମହାତ୍ମା ।
 ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନରେ ଯେହୁ ତୃପ୍ତି ନିର୍ବିକାର
 ମାଟି ସୁନା ପଥରକୁ ସମାନ ବେଶର ।
 କରିଣ ଯେଉଁ ମାନବ ଜିତେହୁ ସୁ ହୁଏ
 ଯୋଗାରୁତ ଯୋଗୀ ସେହି ଜଗତେ ବୋଲଏ
 ସୁହୃଦ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିତ୍ର ବେଶ ଦେଶ ବନ୍ଧୁ
 ଉଦାସୀନ ସାଧୁଜନ ପାପୀ ଯେ ଅସାଧୁ ।
 ଏମାନଙ୍କଠାରେ ବୁଦ୍ଧି କଲେ ସମତାକୁ
 ଯୋଗାରୁତ ଯୋଗୀ ତେବେ ସମନ୍ୱୟେ ତାକୁ
 ଯୋଗୀଲେକ ଏକାନ୍ତରେ ମନକୁ ନିବେଶି
 ଯୋଗ ସାଧନ କରିବ ସାବଧାନେ ବଧି ।
 ସ୍ୱୟମ କରିବ ଦେହ ଚିତ୍ର ଏକା ହୋଇ
 କଉଶାସି ବିଷୟରେ ମନ ନ ବଳାଇ ।
 ବିଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଥାନରେ ଉଚ୍ଚ ଆସନ କରିବ
 ଆସନରେ ଯୋଗନିଷ୍ଠ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇବ ।
 କୁଣ ଆସନ ଖଣ୍ଡିଏ ଭୂମିରେ ପକାଇ
 ମୃଗଶୂଳ ତା ଉପରେ ଦେବ ସେ ବିସ୍ତାଇ ।
 ଛୁଲିର ଉପରେ ପୁଣି ପକାଇ ବସନ
 ତହିଁରେ ତକା ପକାଇ କରିବ ଆସନ ।
 ଏକାଗ୍ର ମାନସ ହୋଇ ଚିତ୍ର ନିବେଶିବ
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ବିସ୍ତାମାନ ନିଷେଧ କରିବ ।
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ଯୋଗକୁ କରିବ ଅଭ୍ୟାସ
 ତେବେ ଯାଇ ଯୋଗସିଦ୍ଧ ହୋଇବ ନରେଶ
 ଶରୀରର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପୁଣି ଗ୍ରୀବା ଶିର
 ସମାନ ଗ୍ରହରେ ରଖି କରିବ ସେ ସ୍ଥିର ।

ଏକାଗ୍ର ହୋଇ ନାସିକା ଅଗେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ
 ମନକୁ ପୁର କରିବ ଉପ ପୁଡ଼ି ଦେଇ ।
 ବୁଦ୍ଧତର୍ପ୍ୟ ରହି ମନ ସ୍ୱୟମ କରିଣ
 ଚିତ୍ରକୁ କରିଣ ମୋରଠାରେ ସମର୍ପଣ ।
 ମୋଠାରେ ତପ୍ତର ହୋଇ ସବଦା ରହିବ
 ଯୋଗଫଳ ପ୍ରାପ୍ତପାଇଁ ସେବେ ଇଚ୍ଛା ଥିବ ।
 ଏହିରୂପେ ଯୋଗୀ ଯୋଗ କରିଣ ଅଭ୍ୟାସ
 ମୋକ୍ଷ ପଥକୁ ସେ ପାଏ ହେ ପଣ୍ଡିତ ଶିଷ୍ୟ
 ଖାଇବା ଖୋଇବା ଚିଆଇଁବା ଶାନ୍ତମାନ
 ଯୋଗର କାରଣ କେତେ ନୁହଇଟି ଜାଣ ।
 ଯୋଗୀ ଯେବେ ନ ଖାଇଣ ଯୋଗ ସାଧକ ସେ
 ଯୋଗସିଦ୍ଧ ତାହାର ସେ କେତେ ନ ପ୍ରକାଶେ
 ଦେହାନ୍ତରୂପେ ଆହାର ବିହାର କରିବ
 ତେବେ ତାର ଯୋଗସିଦ୍ଧି ପ୍ରକାଶିତ ହେବ ।
 ଅଧିକ ନ ଖୋଇ ଚିତ୍ତେ ହୋଇଣ ଜାଗ୍ରତ
 କରିଥିବ ସବୁ ଅତି ଯତନେ ସଫଳ ।
 ସେ କାଳେ ଆତ୍ମାରେ ଚିତ୍ର ବାସ କରେ ଆସି
 ସେହିକାଳେ ଯୋଗୀ ବୋଲି ତାହାକୁହିଁ ଭାସି
 ନିବୀତ ଦେଶର ଗପପ୍ରାପ୍ତେ ଯୋଗୀ ଯେବେ
 ଯୋଗରେ ରହଇ ଯୋଗ ସିଦ୍ଧ ହୁଏ ତେବେ
 ଯୋଗ ଅଭ୍ୟାସରେ ସଦା ଚିତ୍ରକୁ ରୁଚଇ
 ବିଷୟକୁ ବିଷପ୍ରାୟ ଦିଅଇ ପକାଇ ।
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମାକୁ କରଇ ଦର୍ଶନ
 ତେବେ ସେ ବୋଲଏ ସେହି ଯୋଗଶିଖାନ
 ସେ ସମୟେ ଜଣାଯାଏ ତାକୁ ଅତି ସୁଖ
 ତେବେ ଜାଣ ବୋଲଏ ସେ ନର ଯୋଗଶିଖ
 ଯୋଗୀମାନେ ସେବେ ସୁଖେ ତହିଁରେ ରହନ୍ତି
 ତହିଁରୁ ସେମାନେ ବିଚଳିତ ନ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଆତ୍ମାଲଭକୁ ମଣନ୍ତି ଅଙ୍ଗବ ସୁଲଭ
 ଖୋଜିଲେ ମନ୍ତ୍ରରେ ଆଉ ନ ପ୍ରାପ୍ତି ଲବ ।
 ଆତ୍ମାଲଭକୁ ସଦ୍ୟପି ସୁଖୀ ସେ ହୁଅନ୍ତି
 ଶୀତ ଉଷ୍ମ ଦୁଃଖରେ ସେ କେତେ ନ ପଡ଼ନ୍ତି
 ଯୋଗସିଦ୍ଧ ନ ହୋଇଲେ ନିବେଦ ନୋହିବ
 ନିରନ୍ତରେ ଯୋଗରେ ସେ ଉଡ଼ି ବୁଲୁଥିବ ।
 ସକଳରେ କାମ ଜାଣ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୁଅଇ
 ଯୋଗରେ ଜାଣ ହେ ପାର୍ଥ ସେ ନାଶି ପକାଇ ।

ଏଥିପାଇଁ ଆହେ ପାର୍ଥ ଗୁଡ଼ି କାମନାକୁ
 ଲେଖୁକ୍ ସଂଯୋଗରେ କରିବ ଯୋଗକୁ ।
 ମନ ଯଦ୍ୟପି ବିଷୟେ ହେବ ଉପଗତ
 ଆତ୍ମାକୁ ଆଣି ତାହାକୁ କରିବ ଆତ୍ମତ ।
 ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ପଛକୁ ପକାଇ
 ଏକା ଯୋଗେ ଦେଉଥିବ ମନକୁ ବୁଢ଼ାଇ ।
 ଯେବେ ମନ କେଉଁପ୍ରାନ୍ତେ ବଳାଙ୍ଗରେ ଯିବ
 ସେଠାବରୁ ତାକୁ ଆଣି ଆତ୍ମାରେ ରଖିବ ।
 ମନଟି ଯେକାଳେ ପାର୍ଥ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ
 ସେହିକାଳେ ଜାଣ ବ୍ରହ୍ମସୁଖ ଗ୍ରେଗ ଯାଏ ।
 ଯୋଗୀ ଲୋକ ମନ ଯେବେ ଆତ୍ମରେ ରହଇ
 ତେବେ ତାର ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତି ନିୟତ ହୁଅଇ ।
 ଯୋଗୀଲୋକ ସବୁଙ୍କର ଜାଣେ ଏକ ଆତ୍ମା
 ମୋହର ଆତ୍ମା ସମାନ ତାହାଙ୍କର ଆତ୍ମା ।
 ସବୁଠାରେ ଦେଇଅଛି ମୁହିଁ ତ ବ୍ରହ୍ମକୁ
 ହେ ପାର୍ଥ ଏଥିରେ ଅଛି କିସ କହିବାକୁ ।
 ଯେଉଁଲୋକ ସବୁଠାରେ ମୋତେ ଏକା ଦେଖେ
 ସବୁ ମୋ ଦେହରେ ଅଛି ବୋଲଣ ନରେଶେ
 ମୁହିଁ ସେ ଲୋକକୁ କେବେ ନୁହଇ ଅଦୃଶ୍ୟ
 ସେ ଲୋକ ଗୋଟି ଅଟଇ ମୋହର ସଦୃଶ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋତେ ଜାଣେ ସବୁର ଆଶ୍ରୟ
 ଉତ୍ତମ ବୈରାଗୀ ସେହି ଜାଣିଥା ନିଶ୍ଚୟ ।
 ନିଜ ସୁଖ ଦୁଃଖ ପ୍ରାୟେ ପରର ମରେ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣ କୁନ୍ଦେ ଯୋଗୀଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେହି
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଲେ ଯୋଗେ ଯାହାର ମାନସ
 ସମାନ ହୋଇ ରହଇ ବୋଲ ପୀତବାସ ।
 ମୋର ଆଗରେ କହନ୍ତୁ ହୋଇଣ ପ୍ରସନ୍ନ
 ମୋହର ମତରେ କିପି ଚଞ୍ଚଳ ମୋ ମନ ।
 ଏଣୁ ଯୋଗସ୍ଥିତି କିଏ ଜାଣି ନ ପାରଇ
 କୃପାକରି କହ ମୋତେ ରୁକ୍ମଣୀର ସାର୍ବ ।
 ମାନସ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦୁହିଙ୍କ ଶୋଭକ
 ପୁଣି ବଳୀୟାର ଦୃଢ଼େ ଅଟେ ସେ ଅଧିକ ।
 ଯେଉଁ ରୂପରେ ଦୁଷ୍ଟର ବାୟୁ ରୁଦ୍ଧିବାର
 ସେହିରୂପେ ବୋଲୁଛି ମୁଁ ମନ ରୁଦ୍ଧିବାର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲଲେ ଯାହା କହିଲ ଅର୍ଜୁନ
 ସ୍ମରଣେ ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ଅଟଇ ସେ ମନ ।

ଏହା ଜାଣି ଅଭ୍ୟାସ ଯେ ବଲରାମ ଦୁଇ
 କଥାରେ ରଖିଥିବ ହେ ତାକୁ ଯଦୁ ବହି ।
 ମନକୁ ସଂଯତ କରି ରଖି ନ ପାରିଲେ
 ଯୋଗପ୍ରାପ୍ତି ନ ହୁଅନ୍ତି ଜାଣିଥାଅ ଭଲେ ।
 ମନ ବଶ ହୋଇଅଛି ଯାହାର ଅର୍ଜୁନ
 ଯୋଗ ତାହାର ସର୍ବଦା ଅଟଇ ଅଧୀନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଲେ ଯେବେ ଯୋଗ ସାଧୁଥିବ
 ଦେବଯୋଗେ ମନ ଯେବେ ବିଚଳିତ ହେବ ।
 ଏହି ସମୟରେ ତାର ହୋଇଲେ ମରଣ
 କି ଗତି ହୋଇବ ଫେଡ଼ି କହ ନାରାୟଣ ।
 ଯୋଗ କର୍ମଫଳ ଦୁଇ ପ୍ରାପ୍ତି ନ ହୋଇଲେ
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ଗଣନା ହେବ କି ସେ ଭଲେ ।
 ଯୋଗଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇକରି ବିନାଶ ଲଭିଲେ
 ପୁଣ୍ୟଲୋକ ଗ୍ରେଗ ପୁଣି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଜନମିଲେ ।
 ଧର୍ମାଲୋକ କୁଳେ ଜନ୍ମି ଶ୍ରେଗକୁ କରଇ
 ନତୁବା ଯୋଗୀ କୁଳରେ ଜନମ ଲଭଇ ।
 ପୁଣି ଜନ୍ମଦେହ ଯୋଗ ବୁଦ୍ଧି ତାକୁ ଦ୍ୟନ୍ତ
 କୃପାବହିଣ ଈଶ୍ଵର ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ।
 ବୁଦ୍ଧି ଦେବାକ୍ଷଣି ଯେତେ ଯତନ କରଇ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ଅହର୍ନଶି ଯୋଗରେ ବସଇ ।
 ପୁଣି ଅଭ୍ୟାସରୁ ତାର ହୁଅଇ ଅଭ୍ୟାସ
 ଏଣୁ ଯୋଗ ମାନସରେ କରେ ଅଭିଳାଷ ।
 ଯୋଗ ଇଚ୍ଛା କରିଥିବା ଲୋକ କର୍ମଗତ
 ଗୁଡ଼ିଆହେ ଅର୍ଜୁନ ସବୁ ମନ ମତ ।
 ଯୋଗ କଲ ଲୋକ ଗତ ବସି କି ବସୁର
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ମହାଶ୍ରଗ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ କୁମର ।
 ତପସ୍ଵୀଙ୍କ ଜ୍ଞାନ କର୍ମ ମତ ଯୋଗୀଜନ
 ଅଧିକ କୁନ୍ଦେ ଯୋଗକୁ ସାଧ ପ୍ରତିବନ୍ଧନ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ଜାଣିପାର ଯେଉଁ ଯୋଗୀ ମୋତେ ଭଜେ
 ସେହି ବଡ଼ ଅଟେ ଜାଣ ଯୋଗୀଙ୍କ ସମାଜେ
 ଏହି ସକାଶରୁ ମୋର ଭକ୍ତି ହେବା ପାଇଁ
 ଯାହା କହୁଅଛି ତାହା ଶୁଣ ମନଦେଇ ।
 ଆସ ଯୋଗ ଶିରେନଶି କହେ ଭକ୍ତିଯୋଗ
 ନ ବୋଲଣ ଅଭିଜ୍ଞାନ କଲେକ ସଗ୍ଗ ।
 ଯୋଗୀଙ୍କ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଯେଉଁ କୃଷ୍ଣ ପାଦପଦ୍ମ
 ମନ ଭଜ ରହୁ ମୋର କରି ତହିଁ ସଦ୍ମ ।

୭ (ଜ୍ଞାନବିଜ୍ଞାନ ଯୋଗ)

ଏ ଅନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ବୋଲଲେ ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ
ମୋରଠାରେ ମନ ଦେଇଥାଅ ପ୍ରତିବନ୍ଧନ ।
ଯୋଗ ଅଭ୍ୟାସିଣ ଯେଉଁ ପ୍ରକାରରେ ମୋତେ
ଜାଣିବ ତାହା କହୁଛୁ ଶୁଣ ଏକଚିତ୍ତେ ।
ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଅତି ମୁହିଁ ତୋତେ କହିବଲି
ତାହା ଜାଣିଲେ କାହିଁରେ ଭ୍ରମ ହେବ ନାହିଁ
ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଯେଉଁ ଜନମାନେ
ସିଦ୍ଧିର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତି ବସି ପ୍ରବେଦନେ ।
ସିଦ୍ଧିକୁ ସେମାନେ ଅତିଶୟ ଯତ୍ନକରି
ଜାଣନ୍ତି ସେମାନେ ମୋତେ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ଭାରୀ
ତୁମ୍ଭେ ସକଳ ପବନ ଅନଳ ଗଗନ
ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ତକାର ଆଦି ସହକରେ ମନ ।
ଏ ଆଠୋଟି ଅଟେ ମୋର ଅପର ପ୍ରକୃତ
ଏହା ବ୍ୟତିରେକେ ଜୀବ ପରା ପରକୃତ
ଜଗତ ରୂପ ଧରିବା କାରଣରୁ ପରା
ତାହାର ନାମ ହୋଇଛି ଜାଣ ପରମ୍ପରା ।
ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ପରା ଅପରରୁ ଜାତ
ହୋଇଅଛନ୍ତି ଜାଣ ହେ ବୀରବର ପାର୍ଥ ।
ପରା ଅପରା ମୋଠାରୁ ଜନ୍ମ ଲଭିବାରୁ
ସୃଜନ ସଦାର ହୁଏ ମୋହର ଯୋଗରୁ ।
ଜଗତ୍ ମୋଠୁ ଅଧିକ ହୋଇ କେହି ନାହିଁ
ଏହା ଭଲରୂପେ ପାର୍ଥ ଜାଣିଥାଅ ଭୁବି ।
ସୁଦେ ମଣି ଗୁରୁା ହେଲ ପରାୟେ ଜଗତ
ମୋହର ଦେହେ ଜଗତ ହୋଇଅଛି ସ୍ଥିତ ।
ଜଳରୂପ ରସ ସିନା ଅଟଇ ସେ ମୁହିଁ
ତଦ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ରଶ୍ମି ପ୍ରଭା ମୋହ କହି ।
ସମସ୍ତ ଦେବତାଙ୍କର ଅଟେ ମୁଁ ପ୍ରଣବ
ଆକାଶର ତେ ମୁହିଁ ହେ କ୍ରୋଧସାଧକ ।
ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମୁଁ ପୋରୁଷ ଅଟଇ
ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ତେ ଅଟେ ମୁହିଁ ।
ଅଗ୍ନିଙ୍କର ତେଜ ମୁହିଁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଆୟୁଷ
ଏହା ତୁ ନିୟୁଷ୍ଟ ଜାଣ ଆହେ ବୀରଭଞ୍ଜ ।
ତପସ୍ୟାଙ୍କ ତପ ମୁହିଁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଜୀବନ
ଏ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ଭୁବି ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।

ବୁଦ୍ଧି ମନ୍ତର ବୁଦ୍ଧ ମୁଁ ପ୍ରଗଳ୍ଭ ପ୍ରାଗଳଭ୍ୟ
ବୋଲି ଜାଣିଥାଅ ଆହେ ଧାନୁଷ୍ଠ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
କାମ ରାଗ ଦ୍ବେଷ ଚିଦ୍ବଳବଳଙ୍କର
ବଳ ମୁହିଁ ତ ଅଟଇ ଜାଣ ଆହେ ବୀର ।
ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଅବରୂପ କାମ
ମୁହିଁ ସିନା ଅଟଇ ସେ ହେ ବୀର ଭଞ୍ଜମ ।
ସାନ୍ନିଦ୍ୟ ସ୍ବପ୍ନ ତାମସ ଏହି ତିନିଗ୍ରହ
କର୍ତ୍ତା ତ ମୁହିଁ ଅଟଇ ହେ ନରସିଂହବ
ଏହି ତିନିଗ୍ରହଠାରେ ମୁହିଁ ଥାଏ ନାହିଁ
ମୋରଠାରେ ବଳେ ବଳେ ଅଛନ୍ତି ସେ ରହି
ଜଗତପାତ ଏ ତିନିଗ୍ରହରେ ମୋହତ
ମୋତେ ଜଣିବାକୁ ହେ ନୁହନ୍ତି ସମର୍ଥ ।
ଗୁଣମୟୀ ଦୈବୀମାୟା ଦୋଷିଛି ମୋହର
ତାହାକୁ ଚରିବାପାଇଁ ନାହିଁ କେହି ନର ।
ମୋହର ଶରଣ ବିନା ସେ ମାୟାଜଳକୁ
ଭେଳା ମାତ୍ର ନାହିଁ ଆଜି କହୁଛି ତୁମ୍ଭକୁ ।
ଯେଉଁମାନେ ମୂଢ଼ ପୁଣି ଅସୁର ସ୍ବଭାବ
ମୋରଠାରେ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ତ ଯାଏନାହିଁ ଠାବ ।
ସ୍ବେଦ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଧର୍ମାର୍ଥୀ ଜ୍ଞାନମାନେ ନିତ୍ୟ
ସୁକୃତ ଥିଲେ ହେ ପାର୍ଥ ଭଜନ୍ତି ମୋତେ ।
ଏହି ଗୁରୁଜନ ମଧ୍ୟେ ଜ୍ଞାନ ସେ ଭଜଇ
ବଡ଼ ବୋଲି ହେ ଅର୍ଜୁନ ତାହାକୁହିଁ କହି ।
ଜ୍ଞାନର ମୁଁ ଅଟେ ପ୍ରିୟ ଜ୍ଞାନ ମୋର ପ୍ରିୟ
ଏହି କଥା ଧ୍ରୁବ ବୋଲି ଜାଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
ଯେରୂପେ ସେରୂପେ ହେଉ ଭଜିଲେ ମୁକତି
ଦବ୍ୟଜ୍ଞାନମାନେ ମୋର ଆତ୍ମା ବୋଲିଅଛି ।
ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ସଂଶୟ ନ କର ମନରେ
ଯେତେ କଥା କହିଲି ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ଆଗରେ ।
ଯେମାନେ କାମରେ ଅବା ଦୃଢ଼ମନା ହୁନ୍ତି
ଆନ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ କରନ୍ତି ।
ସେ ଅବା ଯେଉଁ ଦେବଙ୍କୁ ଯେଉଁ କାମନାରେ
ଭଜେ ପୁଣି କରେ ମୁହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ମନରେ ।
ଏଣୁକରି ତାର ବୁଦ୍ଧି ହୁଅଇ ନିଶ୍ଚଳ
ସବୁବେଳେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ କୁଳବାଳ
ଏହି ଫଳମାନ ଅଳ୍ପଦିନେ ନାଶଯାଏ
ମୋହର ଭଜନ ଫଳ ସବୁଦିନେ ଥାଏ ।

ଦେବତାଙ୍କୁ ପୂଜାକଲେ ପାନ୍ତି ଦେବତାଙ୍କୁ
ମୋତେ ସେହୁ ପୁଣି ମୁହିଁ ଦେଖାଦିଏ ତାଙ୍କୁ
ଅବ୍ୟକତ ମୁହିଁ ଦିନା ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ
ନ ଜାଣିମା ଲେକ ଜାଣି ମୋହର ଜନମ ।
ମନୁଷ୍ୟ ପରସ୍ପେ ମୋରଠାରେ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇ
ଆନ ଦେବତାଙ୍କୁ ସେବା କରନ୍ତି ସେ ଯାଇ ।
ଯେମାନେ ଯୋଗମାୟାରେ ହୋଇଣ ଆନୁତ
ଦୃଢ଼କରି ନ ପାରନ୍ତି ମୋରଠାରେ ଚିତ୍ତ ।
ଆଜ ଅଛୁ ପ୍ରାଣୀମାନେ ମୃତଲେକେ ମୋତେ
ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି ଆହେ ପାର୍ଥ ମହାନରେ ।
ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ଜାଳକୁ ସେ ମୁହିଁ
ଜାଣୁଅଛି ମୋତେ କେହି ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବ ଏ ଦୁରନ୍ତ ଜାତ ହୁଏ ମୋହ
ତହିଁରେ ପ୍ରାଣୀଏ ମୋହପ୍ରାପ୍ତ ହେ ବିଜୟ ।
ପୁଣ୍ୟ କର୍ମରୁ ଯାହାର ପାପ ନାଶିଯାଏ
ଭଜନର ଦ୍ଵାରା ମୋତେ ସେହି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।
ଜଗ ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ନିମନ୍ତେ
ମୋତେ ଆଶ୍ରେ କରେ ଜାଣ ସେହି ମହାନରେ
ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବ୍ରହ୍ମ ପୁଣି ଅଖିଳ ଜନମ
ଗୋଚର ହୁଅଇ ତାଙ୍କୁ ହେ ବୀରଭଞ୍ଜମ ।
ଅଧିଭୂତ ଅଧିଦେବ ଅଧିଯଜ୍ଞ ସହ
ମୋତେ ଯେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ପ୍ରାଣୀର ସମୟ ।
ସେହିକାଳେ ମୁହିଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ଯାଇ
ମୋତେସେମାନେକେହେଁ ପାଯୋରନ୍ତୁନାହିଁ

୮ (ଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମଯୋଗ)

ଏସୁଅନନ୍ତରେ ପାର୍ଥ ବୋଲେ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
ମୋ ପୁତ୍ର ବା କଥା କହି କରାଅ ଆନନ୍ଦ ।
ବ୍ରହ୍ମ କିଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଧର୍ମ ଅଧିଭୂତ
ଅଧିଯଜ୍ଞ ଅଧିଦେବ କହ ହେ ଅରୁଣ ।
ମୃତ୍ୟୁକାଳେ ଜିହେନ୍ଦ୍ରପୁ କରୁପେ ଜାଣେ
ତାହା ବୁଝାଇଣ ମୋତେ କହ ହେ ଶ୍ରୀପତି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଲଲେ ସେ ହେତୁ ଅଟେ ଅବନାଟି
ଯେଉଁ ପଦାର୍ଥ ତାହାକୁ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ ।
ବ୍ରହ୍ମ ପଦାର୍ଥରେ ଆତ୍ମସ୍ଵର ଯେଉଁ ଜୀବ
ଆଧ୍ୟାତ୍ମ ବୋଲଣ ତାକୁ ଜାଣ ହେ ପ୍ରାଣୀବ ।

ସାଶୀକର ଭବପତ୍ନି ସମେ ବଢ଼ି ବାର
କରଇ ସେ ଯଜ୍ଞ ଆଦି କର୍ମମାନ ତାର ।
ଦେହାଦି ଯେତେକ ଦ୍ରବ୍ୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ
ଅଧିଭୂତ ନାମ ପାର୍ଥ ସେହି ତ ବୋଲଏ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳରୁ ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧିଟି ସମୁଦ
ବିଶ୍ଵରାମ ମୁଁ ରୂପ ସେହି ଅଧିଦେବତ ।
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀଙ୍କ ରୂପରେ ଦେବେ ସ୍ଥିତ ଦେଲେ
ଅଧିଯଜ୍ଞ ବୋଲଏ ମୁଁ ଲେକନରେ ଭଲେ ।
ଅନ୍ତଃକାଳେ ସେହୁ ମୋତେ ସୁମଣିଷ ମରେ
ସେ ଯାଇ ଲେ ଦୃଢ଼ ମୋର ଶରୀରରେ ।
ଅନ୍ତଃକାଳରେ ଶୂନ୍ୟରେ ସେହି ରୂପ ଗୋଟି
ଆହେ ପାର୍ଥ ଜାଣିଆସ ଲରେ ସେ ରୂପଟି ।
ଏଥିପାଇଁ ନେ ଅର୍ଜୁନ ସୁର ପ୍ରତିବନ୍ଧେ
ଅନ୍ତଃକାଳରେ ଶୂନ୍ୟକ ନିଶ୍ଚୟେ ତୁମ୍ଭ ମନେ ।
ଚିତ୍ତଶୁଦ୍ଧି ବ୍ୟତିରେକେ ନ ହୁଏ ସୁରଣ
ଚିତ୍ତର ଶୁଦ୍ଧିଟି ଅଟେ ସୁଧର୍ମ କାରଣ ।
ଏହା ଜାଣି ମୋ ପାଖରେ ସଦା ମନ ରଖ
ପଛକୁ ପକାଇ ଦିଅ ତ୍ୟକ୍ତ ଭବଦୃଶ ।
ମୋହଠାରେ ଏ ପ୍ରକାରେ ଦେଲେ ମନକୁଟି
ମୋତେ ପାଇବ ଅର୍ଜୁନ ଲରି ମହାସିଦ୍ଧି ।
ଯୋଗମୁକ୍ତ ଶରୀରରେ ଚିତ୍ତେ ମୋତେ ଚିତ୍ତ
ବିବେକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇବ ମୋତେଟି ନିୟୁତ ।
ସର୍ବଙ୍କ ସେ ଅଧିପୁଷ୍ପ ଅଧିଦେବ ବର୍ଣ୍ଣ
ପ୍ରକୃତିରୁ ଅଣାବ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ରୂପକାନ ।
ଆମାଦ ଦୈବ ସଂଜ୍ଞାକଳନ ପୋଷକ
ଅତି ସୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ଅଟେ ସେହି ଗ୍ରୋହ ।
ଯୋଗବଳେ ଏମନ୍ତ ସେ ରୂପ ଅନ୍ତଃକାଳେ
ସୁରେ ଲୁହଁ ପ୍ରାଣ ରଖି ଅତି କୁରୁହଳେ ।
ଆମ୍ଭ ପରଂପୁରୁଷକୁ ପାଏ ସେହି ଜାଣ
କହୁଅଛି ଏହି କଥା ସଖାସୁ ନ ମଣ ।
ବେଦଜ୍ଞମାନେ ଯାହାକୁ ଆରୁର ବୋଲନ୍ତି
ଯତନାନେ ତହିଁରେ ସେ ବଣା ନ ହୁଅନ୍ତି ।
ତାହା ଜାଣିବାକୁ ଆତରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ
ସଞ୍ଜେପେ କହୁକୁ ତାହା ଆହେ ବୀରବନ ।
ଯେହୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ କରୁଥିବି ସଂଯମ
ହୃଦୟରେ କରୁଥିବ ମନକୁ ପ୍ରାପନ ।

ଆପଣା ପ୍ରାଣକୁ ଭୁକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ରଖିବ
 ପ୍ରଣବ ସୁମରି ତହୁଁ ପ୍ରାଣକୁ ଗ୍ରହଣ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ଏହିପରି କରଇ ଅର୍ଜୁନ
 ତାହାର ଉଚ୍ଛ୍ଵାସ ଗତି ନିଶ୍ଚୟ ହୁଏ ଜାଣ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ଅହନିଶି ମୋତେ କରେ ଧ୍ୟାନ
 ତାହାର ହୃଦୟ ମୁହିଁ ନିଶ୍ଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣ ।
 ସବଦା ଭଜନ କରେ ମୋତେ ଯେଉଁ ଦେହ
 ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନ ହୁଅଇ ଜାଣିଥାଅ ତୁହି ।
 ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ପରିସନ୍ତେ ଯାଇକରି ଲୋକ
 ଆଉଥରେ ଆସୁଅଛୁ ପୁଣି ମହାଲୋକ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟସ୍ଥରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଆନନ୍ଦରେ ଥାଏ
 ଧରି ନ ପାରଇ ସେହୁ ଆଉ ଥରେ କାସ୍ତେ ।
 ଶୁଣିସସ୍ତ୍ର ଯୁଗେ ହୁଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ
 ଦେଉଅଛୁ ଗ୍ରହଣିଏ କେତେକାଳ ଜାଣ ।
 ଯେଉଁମାନେ ଏହି କଥା ଜାଣନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 ସେହିମାନେ ବୋଲୁଅଛୁ ସବଞ୍ଜ ବୋଲଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦିବସ ପୁଣି ଆଗତ ହୋଇଲେ
 ଅବ୍ୟକ୍ତରୁ ବ୍ୟକ୍ତ ଜାତ ହୁଏ ଭଲେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନିଶିଥନା ହୋଇଲେ ଅବ୍ୟକ୍ତ
 ପୁଣି ରୂପରେ ହୁଅନ୍ତି ସେହୁ ପରିଣତ ।
 ବେଦବରଙ୍କର ଯେବେ ହୁଏ ଦିନ ରାତି
 ସବୁଭୂତେ ଉତ୍ତପନ୍ନ ସଦାକାଳ ହୁଅନ୍ତି ।
 ବ୍ୟକ୍ତ ଆଉ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଟଇ ସେ ଭଲ
 ନିତ୍ୟରେ ସେ ଅଛୁ ଜାଣ ଆହେ ଅରଜୁନ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ନାଶଗଲେ ନ ଯାଏ ସେ ନାଶ
 ସେହି ସିନା ବୋଲୁଏ ସେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୁରୁଷ ।
 ସେ ପୁରୁଷେ ଜାଣିକରି ପରଂ ପୁରୁଷାର୍ଥ
 ଶୁଣିଗୋଟି ବେଦରେ ଯେ କରୁଥାନ୍ତି ଅର୍ଥ ।
 ସେହି ପୁରୁଷକୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ
 ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ତାହାର କଦାପି ନ ହୁଏ ।
 ସେହି ପୁରୁଷଟି ଅଟେ ପୁରୁଷ ମୋହର
 ମୁହିଁ ସେହି ବୋଲି ଜାଣ ପାର୍ଥ ମହାବୀର ।
 ସେହି ପୁରୁଷ ଗୋଟିକୁ ଏକାନ୍ତ ଭକ୍ତିରେ
 ଲଭିପାରେ ଜାଣ ଆହେ ମୋର କହିବାରେ ।
 ପ୍ରାଣୀଏ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ହୃଦରେ
 ଏହାକୁ ବ୍ୟାପକ ବୋଲି ଜାଣ ନିରନ୍ତରେ ।

କେଉଁ କାଳରେ ମରିଲେ ଅଦୃଶ୍ୟନାକୁହି
 ପ୍ରାଣୀକୁ ତାହା ଶୁଣ କୁ ପଶୁର ସନ୍ତତି ।
 ବେହୁଁ ଜାତ ଜ୍ୟୋତିଆଦି ଦିନ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ
 ଉତ୍ତର ଅସୁନ ଷଷ୍ଠମାସ ଦେବ ମୁଖ୍ୟ ।
 ଲୋକ ଯୋଗକୁ ପାଇଣ ସମଗ୍ର ମୁକ୍ତ
 ପାଉଛନ୍ତି ଜାଣ ଆହେ ପଣ୍ଡିତ ସନ୍ତତି ।
 ଧୂମ୍ରାସି କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଦଶିଣ ଅସୁନ
 କର୍ମଯୋଗୀମାନେ ପାନ୍ତି ଏହି ସବୁ ସ୍ଥାନ ।
 ସମେ ସମେ ସ୍ୱର୍ଗଭୋଗ ସେମାନେ କରନ୍ତି
 ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଆସିକରି ମହାରେ ଜନ୍ମନ୍ତି ।
 ଯେଉଁ ଶୁକ୍ଳଗତି କଥା ମୁହିଁ କହିଲାଇଁ
 ସବଦା ଜଗତ ମଧ୍ୟେ ଏହା ଅଛି ରହି ।
 ଶୁକ୍ଳଗତି ହେଲେ ଜାଣି ମୋକ୍ଷ ଲୋକ ପାଏ
 କୃଷ୍ଣଗତିରେ ପାର୍ଥ ହେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ହୁଏ ।
 ଯେବେ ଏହି ଦୁଇ ମାର୍ଗ ଯୋଗୀଏ ଜାଣନ୍ତି
 ସଂସାରର ବନ୍ଧନରେ କେତେ ନ ପଡ଼ନ୍ତି ।
 ଏଥିପାଇଁ ସବୁବେଳେ ହେ ଶର ଅର୍ଜୁନ
 ଯୋଗଯୁକ୍ତ କଥାରେ ଯେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଅ ମନ ।
 ଯଜ୍ଞ ତପସ୍ୟା ଫଳକୁ ଯୋଗୀଜନ ବଳ
 ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତି ଜାଣ ମହାବଳୀ ।

—*—

୯ (ରାଜଗୁରୁ୍ୟ ଯୋଗ)

ଏଥିଉତ୍ତରେ ରାଜା ଶ୍ରୀ ଦେବା ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ
 କହିଲେ ଅର୍ଜୁନଠାରେ ବହି ଅତି ସ୍ନେହ ।
 ଶ୍ରୀ ଆହେ ଅରଜୁନ ତୁମ୍ଭେ ମନ ଦେଇ
 ରାଜଯୋଗ ତୁମ୍ଭଠାରେ ଏବେ କହିବଇଁ ।
 ଶିଶୁରାଜ ଉପାସନା କହିତ ଜ୍ଞାନକୁ
 ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ ପାର୍ଥବୀର ଦେଇଣ ମନକୁ ।
 ତାହା ଶୁଣିଲେ ନ ଦେବ ସଂସାର ବନ୍ଧନ
 ମୁକ୍ତି ଲଭି ମୋ ଶରୀରେ ହୋଇଯିବ ଲୀନ ।
 ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମୁଁ ଏବେ କହିବଇଁ
 ସମସ୍ତ ଯୋଗ ମଧ୍ୟରେ ରାଜା ଅଟେ ସେହି ।
 ଅଗାଧ ପବନ ଗୁପ୍ତ ଅଟଇ ସେ କଥା
 ଭଲରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ପାର୍ଥ ମହାବୀର ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷହିଁ ଫଳପ୍ରଦ ଅତି ସୁଖକର
 ଅସିଦ୍ଧ ଗୁଣର ସେହୁ ଅଟଇ ଆକାର ।

ମୋ କହିବା କଥା ଯେହୁ ନ କରେ ଅର୍ଜୁନ
ତାକୁ ଜାଣ ଲାଗିଥାଏ ସଂସାର ବନ୍ଧନ ।
ଅବ୍ୟକ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ମୁହିଁ ବ୍ୟାପିଛୁ ଜଗତ
ଦୃଢ଼ରୂପେ ଜାଣିଥାଅ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ସୁତ ।
ସବୁ ପ୍ରାଣୀମାନେ ଛନ୍ତି ମୋହର ଶ୍ଵାରେ
ଜାଣିଥାଅ ମୁହିଁ ନାହିଁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ।
ମୋ ଯୋଗ ବଳରେ ଏବେ ଦେଖ ହେ ଅର୍ଜୁନ
ମୋହର ଦେହେ ନାହାନ୍ତି ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀଗଣ ।
ଭୂତମାନଙ୍କୁ ତ ମୁହିଁ ପାଳନ କରୁଛୁ
ଧରଣ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଛି ।
ଯେରୂପେ ପବନ ରହିଅଛି ସବୁଠାରେ
ସେରୂପେ ମୁଁ ରହିଅଛି ବ୍ୟାପି ଜଗତରେ ।
ପ୍ରାଣୀମାନେ ମୋତେ ସିନା ଆଶ୍ରୟ କରିଣ
ଥାଆନ୍ତି କଳ୍ପ କ୍ଷୟର ସମୟରେ ଜାଣ ।
କଳ୍ପର ଆଦ୍ୟରୁ ମୁହିଁ କରଇ ସୃଜନ
ପ୍ରକୃତିକୁ ଦେଖ ଜାଣ ଆହେ ଅରଜୁନ ।
ସୃଜନ ପାଳନ ସଂହାରଣ କର୍ମ ମୋତେ
କାଧେ ନାହିଁ ହେ ଅର୍ଜୁନ କଞ୍ଚିତକଞ୍ଚିତେ ।
ଯେଣୁକରି ମୋର ନାହିଁ କର୍ମରେ ଆସକ୍ତ
ତେଣୁକରି ହୋଇଥାଏ ଉଦାସୀନ ମତି ।
ପ୍ରକୃତି ସିନା ଜଗତେ ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ
ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥମାନ ସୃଜନ କରଇ ।
ଜଗତରେ କରିବାରୁ ମୁହିଁ ଅଧିଷ୍ଠାନ
ଥରକୁଥର ଦେଉଛି ଲୋକେ ପରପୁଣ୍ୟ ।
ମୃତଲୋକମାନେ ମୋର ଶ୍ଵାସ୍ପର୍ଶ ନ ଜାଣି
ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ପକାଅନ୍ତି ଗଣି ।
ଆୟୁରିକ ପ୍ରକୃତିର ଆଶ୍ରୟକୁ ପାଇ
ମୋତେ ନ ଜାଣନ୍ତି ଆହେ ଦ୍ରୌପଦୀର ସାଇଁ
ବଇବ ପ୍ରକୃତି ଆଶ୍ରେକରି ଯେଉଁମାନେ
ଭଜଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ମୋ ପୁର ବିଧାନେ ।
ଜ୍ଞାନଲୋକେ ସବୁବେଳେ ମୋର ନାମ ଧରି
ହେ ଅର୍ଜୁନ ହୁଅନ୍ତି ସେ ନାନା ବ୍ରତାବଳୀ ।
ଯେଉଁମାନେ ସଦା ମୋତେ କରି ନମ୍ବସାର
ବୋଲୁଥାନ୍ତି କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ମୁଖରେ ତାଙ୍କର ।
ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଜ୍ଞାନଯୋଗରେଟି ମୋତେ
ଉପାସନା କରି ଜଗି ବସିଛନ୍ତି ନିତ୍ୟ ।

ଅଭେଦ ଭେଦରେ ଯେହୁ ଆଦି ବ୍ରହ୍ମରୂପେ
ମୋତେ ଶ୍ରବଣ କରନ୍ତି ପ୍ରତେ କରି ଆପେ ।
ଅଗ୍ନିଶ୍ଳୋମ ଆଦି ଯାଗ ମୁଁ ଏକା ଅଟଇ
ପଞ୍ଚଧର୍ମର ଯେତେକ ଯାଗ ମୋତେ କହି ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣସ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ଅଗ୍ନି ସମିଧ ଯେ ଦତ୍ତ
ଆଦୃତ ବୋଲଣ ମୋତେ ଜାଣ କୁନ୍ତୀସୁତ ।
ଜଗତର ମାତା ପିତା ବୋଲି ମୋତେ କହି
ଧାତା ହୋଇ ଯାକୁ ବୋଲି ସେହୁ ମୁଁ ଅଟଇ
ମୁହିଁ ଅଟେ ଜ୍ଞେୟବସ୍ତୁ ପବନର ଦେହ
ମୁଁ ପ୍ରଣବ ରଜ ସାମ ଯଜ୍ଞବେଦ ତତ୍ତ୍ଵ ।
ଗତିମୁକ୍ତି ପ୍ରଭୁ ସାକ୍ଷୀ ସୁହୃଦ ଶରଣ
ପ୍ରଳୟର ସ୍ଥାନ ସ୍ଵାମ ଅଟଇ ମୁଁ ଜାଣ ।
ନିଦାଘ କାଳରେ ତାପ ତେଜ ମୁଁ ସୃଜଇ
ବୃଷ୍ଟି ଆଉ ଅନାବୃଷ୍ଟି ମୁହିଁତ କରଇ ।
ମରାମର ଅସତ ଯେ ସତ ଅଟେ ମୁହିଁ
ଏହା ଜାଣିଣ ଭଜନ୍ତି ମୋତେ ସମସ୍ତେହିଁ ।
ସି ବେଦ ଜାଣିବା ଲୋକେ ଯୋଗକୁ ଆଚର
ନିଷ୍ଠାପ ଦେହ ହୁଅନ୍ତି ସୋମ ପାନ କରି ।
ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯାଇ ଅପ୍ସରଗଣଙ୍କର ସଙ୍ଗେ
ବ୍ରୀଡ଼ା ତେଜଣ କରନ୍ତି ସିଂହା ନାନାରଙ୍ଗେ ।
ସେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କର ପୁଣ୍ୟ ସରିଯାଏ
ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଲୋକରେ ତାଙ୍କର ପୁଣି ଜନ୍ମ ହୁଏ ।
ଆନ ଦେବଙ୍କୁ ପୂଜିଲେ ମୁହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ
ବିଧିବଦ୍ଧ କେବଳ ସେ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ।
ଭୋକ୍ତା ପ୍ରଭୁ ଅଟେ ମୁହିଁ ସମସ୍ତ ସାଗର
ଭଲରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ଆହେ ଧନୁର୍ଭର ।
ତେବେ ପୁରୀ ମୋତେ ଜାଣ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
ଏଣୁ ପଡ଼ନ୍ତି ସେ ପୁଣ୍ୟଲୋକୁ ରୁଦ୍ଧହୋଇ ।
ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଦେବଗଣଙ୍କୁ ପୂଜେ ଯେଉଁ ନର
ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଦେବତାପୁରେ କରେ ସେହୁ ଭର ।
ଶ୍ରାଦ୍ଧଆଦି କର୍ମ ଯେହୁ କରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବହି
ପିତୃଲୋକ ପ୍ରିୟ ହୁଏ ସଦେହ ଯେ ନାହିଁ ।
ବିନାୟକ ଆଦି ମାତୃଗଣେ ଯେ ପୂଜନ୍ତି
ଭୂତଲୋକରେ ଯାଇଣ ଭର ସେ କରନ୍ତି ।
ହେ ପାର୍ଥ ପୂଜା କରନ୍ତି ମୋତେ ଯେଉଁମାନେ
ମୋର ଚୁହରେ ରହନ୍ତି ଯାଇଣ ସେମାନେ ।

ଭକତରେ ପବ ପୁଣି ଫଳ ଯେ ଦିଅଇ
 ପ୍ରୀତ ହୋଇ ମୁଁ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରଇ ।
 ତପ ହୋଇ ଦାନ ଯାହା ତୋର କରିବାର
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ମୋତେ ତାହା ସପ୍ରଦାନ କର ।
 ଏହିରୂପେ କର୍ମମାନ ତୁ ଯେବେ କରୁ
 ସତ କହୁଅଛୁ ଶୁଭଶୁଭରୁ ତରକୁ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟାସ ଯୋଗରେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଲେ ଯୁକତ
 ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ କରିବି ତୁମ୍ଭକୁ ମୁକତ ।
 ସର୍ବ ସମାନ ହୋଇଣ ମୁଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ
 ପ୍ରିୟ ଅପ୍ରିୟ କାହାରଠାରେ ନ କରଇ ।
 ଯେ ମୋତେ ଭକ୍ତି ଚିତ୍ତରେ ଭଜଇ ଅର୍ଜୁନ
 ମୁଁ ତାଠାରେ ସେ ମୋହରଠାରେ ଥାଏ ଜାଣ
 ଦୁର୍ବରୁଣ ଲୋକ ଯେବେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଭଜଇ
 ସାଧୁ ସମାଜରେ ତାର ନାମ ଲେଖା ହୋଇ ।
 ଭଞ୍ଜମ ପାଇଁ ଯେ ଲୋକ କରେ ବ୍ୟବସାୟ
 କେତେବେଳେ ନୁହଇ ସେ ମୋହର ଅପ୍ରିୟ ।
 ମୋତେ ଯେ ଭଜନ କରେ ଏକାନ୍ତ ମନରେ
 ଧର୍ମଆତ୍ମା ବୋଲି ଗଣ୍ୟ ହୁଅଇ ସଂସାରେ ।
 ଏହି କାରଣେ ତାର ଲବ୍ୟ ହୁଏ ଶାନ୍ତି
 ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ କୁଳୀଙ୍କ ସନ୍ତତି ।
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣିଥାଅ ମୋହର ଭକତ
 କେତେବେଳେ ନାଶକୁ ସେ ନ ହୁଏ ପ୍ରାପତ
 ପାପଯୋନିଗତ ଲୋକ ମୋତେ ଭଜିକରି
 ସଂସାର ବନ୍ଧନୁ ଫିଟି ଯାଆନ୍ତି ସେ ତରି ।
 କ୍ଷୟି ପୁ ବୈଶ୍ୟାଦ ଭଜି ପରଂଗତ ପାନ୍ତି
 ବ୍ରାହ୍ମଣର କଥା କଷ କହିବି ତୋ କଳ ।
 ଏହି ସୁଖ ଆଦିତ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଖଣ ଅର୍ଜୁନ
 ମୋର ଭଜନ କଥାରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଅ ମନ ।
 ମୋର ଭଜନ କଥାକୁ ପ୍ରିୟ ମନେକରି
 ମୋର ଏ ପାଦପଦ୍ମରେ ଥାଅ ସେବାକରି ।
 ଭକ୍ତିସାବେ ପୁଣି ମୋତେ କରି ନମସ୍କାର
 ପାଇବା ପାଇଁ ସଦ୍ୟାପି ମୋତେ ଇଚ୍ଛାକର ।

(୧୦) ବିଭୂତି ଯୋଗ

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରାଣପତି
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତୁ ଏବେ ପାଞ୍ଚ ହୋଇବ ।

ଦେଖୁଚକ୍ର ସବୁଦିନେ ମାଣା ଭୂମ୍ଭେ ମୋର
 ଯାହା ମୁଁ କହିବି ତୁମ୍ଭେ ବୁଝି ଯତନର ।
 ମୋର ଜନ୍ମନିଆ ଭଗ୍ନଆଦି ରାଗିଣୀ
 ନ ଜାଣନ୍ତି ଜଣିଥାଅ ହେ ବୀର ଅର୍ଜୁନ ।
 ଦେବ ରାଗିମାନଙ୍କର ମୁଁହିତ କାରଣ
 ଏଥିପାଇଁ ସବୁଙ୍କର ଅଟେ ମୁଁହିତ ଜାଣ ।
 ଅନାଦି ଶତ୍ରୁର ବୋଲି ମୋତେ ଯେ ଜାଣେ
 ସଂସାର ବନ୍ଧନୁ ସେହି ମୁକତି ଲଭଇ ।
 ବୁଦ୍ଧି କ୍ଷମା ଅସମୋହ ଆଦର ଯେ ଦମ
 ସତ୍ୟ ଦୁଃଖ ସୁଖ ମହାଭାବ ଆଉ ସମ ।
 ଭୟାଭୟ ଅହିଂସ ଯେ ସାମ୍ୟ ଭୂଷି ସଖ
 ତପ ଦାନ ସତ୍ୟ ଆଦି ଆଦର ଅଯଶ ।
 ମୋହଠାରୁ ଏହିମାନେ ଜନ୍ମ ଲଭିଛନ୍ତି
 କହିଲି ମୁଁ ଏହା ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବାକୁ ପ୍ରୀତି ।
 ମୋହଠାରୁ ଜାତ ସପ୍ତରାଶି ଭଗ୍ନଆଦି
 ଏହା ବ୍ୟତିରେକ ପୁଣି ଗୁରୁ ସନକାଦି ।
 ସ୍ବାୟଂଭୁବ ଆଦିକରି ଯେତେ ମନୁମାନେ
 ମୋର ମନୁ ଜାତ ହୋଇଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ।
 ଏମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ଯେତେ ପ୍ରାଣୀଗଣ
 ଜନମ ଲଭଣ ବ୍ୟାପିଅଛନ୍ତି ଭବେଶ ।
 ମୋହର ବିଭୂତି ଯୋଗ ଯେହୁ ଜାଣିଥାଇ
 ନିଶ୍ଚୟ ଯୋଗରେ ସେହୁ ନିଶ୍ଚଳ ହୁଅଇ ।
 ମୁଁ ସବୁରି-ମୂଳ ମୋହଠାରୁ ସର୍ବେ ଜନ୍ମ
 ଏ କଥା ଜାଣି ପଶ୍ଚିତ ଆଉ ବିଜ୍ଞାନନ ।
 ଅହର୍ନିଶି କରନ୍ତି ସେ ମୋ ନାମ ଭଜନ
 ମନୋବୃତ୍ତିରୁ ବିଷୟ ନିବର୍ତ୍ତ କରିଣ ।
 ମୋରଠାରେ ଚିତ୍ତ ଆଉ ପ୍ରାଣକୁ ସମପ
 ସୁଧୀଗଣେ ନ ହୁଅନ୍ତି ଭବବନ୍ଧେ କାପି ।
 ଯେ ମୋହର ଭଜନରେ ଆସକ୍ତ ହୁଅଇ
 ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତାହାକୁହିଁ ଦିଏ ମୁଁହିତ କହି ।
 ଯେହିଁ ସୁବୁଦ୍ଧି ବଳରେ ମୋତେ ସେ ପାଆନ୍ତି
 ତାହା କେତେ କହିବି କୁଳଭୋଜନାଦି ।
 ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁଗ୍ରହ କରିବାର ପାଇଁ
 ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ଅଜ୍ଞାନକୁ ମୁଁହିତ ଦିନାଶଇ ।
 ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ପରମ ଆଶ୍ରୟ
 ପରମବ୍ରହ୍ମ କେ ତୁମ୍ଭେ ଦେବକୀ ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଅଜ ବୋଲଣ କୁମୁକୁ ନାରଦ ଯେ ବ୍ୟାସ
 କେବଳ ଆଦି ନିତ୍ୟହିଁ କରନ୍ତି ପ୍ରକାଶ ।
 ଆପଣ ମଧ୍ୟ ସେରୂପେ ମୋହର ଆଗରେ
 କହିବା ଦେଉ ଅନନ୍ତ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ।
 ତେଣୁକରି ଏହା ମୁହିଁ ସତ୍ୟ ମଣିକରି
 ଦିନସ୍ଥେ ଭକ୍ତ କରୁଛି ରୁକ୍ଷ ଶ୍ରୀ ବିହାସ ।
 ଦେବ ଦାନବ ମଧ୍ୟରେ କୁମୁର ପ୍ରଭବ
 ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ନାହିଁ ଆହେ କମଳାବଲ୍ଲଭ ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ କୁମୁ ମହିମା କୁମ୍ଭେ ମାତ୍ର ଜାଣି
 ଏହି କଥା କୁମୁ ଆଗେ କରୁଛି ଜଣାଣ ।
 କୁମୁ ବିଭୂତି ଶୁଣିବା ଇଚ୍ଛା ଅଛି ମୋର
 କୃପାକରି କହ ଏବେ ମୋହର ଆଗର ।
 ସେ ଭବନାରେ କୁମୁକୁ ସଦା କରି ଚିନ୍ତା
 ପାଇବି କି କହ ମୋତେ ଜଗତର ପିତା ।
 କୁମୁର ବିଭୂତିଯୋଗ ବିଧାର ଭବରେ
 ଆହେ କୃଷ୍ଣ କହ କୁମ୍ଭେ ମୋହର ଆଗରେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୋର ବିଭୂତି ଅନନ୍ତ
 ପ୍ରଧାନ ବିଭୂତିମାନ କହିବଇଁ ପାର୍ଥ ।
 ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ପରମାତ୍ମା ଅଟଇ ଯେ ମୁହିଁ
 ଆଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତ ବୋଲି ମୋତେ ସିନା କହି
 ଦ୍ଵାଦଶ ଆଦିତ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ବିଷ୍ଣୁ ଅଟେ ମୁହିଁ
 ଜ୍ୟୋତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ମୁଁ ଅଟଇ ।
 ମରୁତଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମଣ୍ଡଳ ମୋ ନାମ
 ନକ୍ଷତ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ଅଟେ ସୋମ ।
 ଦେବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସାମବେଦ ମୁହିଁ
 ଇନ୍ଦ୍ରପୁରାଣଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମନ ମୁଁ ଅଟଇ ।
 ଦେବଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ମନ୍ତ୍ରବାନ
 ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କରେ ମୁହିଁ ଅଟଇ ତେଜନ ।
 ରୁଦ୍ରଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅଟେ ଶଙ୍କର
 ଯକ୍ଷମାନଙ୍କରେ ମୁହିଁ ବୋଲୁଏ କୁବେର ।
 ବସୁଗଣ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ପାବକ ଅଟଇ
 ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ମେରୁ ବୋଲି ମୋତେ କହି
 ସୁବେଦିତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୃହସ୍ପତି ମୁହିଁ
 ସେନାମାଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ କାର୍ତ୍ତିକ ଅଟଇ ।
 ଜଳାଶୟ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ସାଗର ବୋଲଇ
 ମହାରାଷ୍ଟ୍ରୀକ ମଧ୍ୟରେ ଭୃଗୁ ଅଟେ ମୁହିଁ ।

ବଚନ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ଅଟଇ ପ୍ରଣବ
 ଯଜ୍ଞମାନଙ୍କରେ ମୁହିଁ ଅଟେ ଜପ ସବ ।
 ହିମାଳୟ ଅଟଇ ମୁଁ ପ୍ଳାବର ଗଣରେ
 ଅଶ୍ଵତ୍ଥ ନାମ ବୋଲଇ ବୃକ୍ଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ।
 ଦେବର୍ଷିଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ଯେ ନାରଦ
 ଗନ୍ଧର୍ବରେ ଚନ୍ଦ୍ରବିମ୍ବ ମୁଁ ଅଟେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।
 ସିଦ୍ଧଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ କପିଳ ବୋଲଇ
 ଅଶ୍ଵେ ଉଚ୍ଚୈଶ୍ଵରୀ ନାମ ମୁହିଁ ବହିଷ୍କର୍ତ୍ତ ।
 ଦ୍ରୁପୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ଦାସକବ
 ନରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ନରନାଥ ।
 ଆୟୁଧମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ବକ୍ର ମୁଁ ଅଟଇ
 ଧେନୁ ମଧ୍ୟେ କାମଧେନୁ ମୁହିଁ ଯେ ବୋଲଇ ।
 ପ୍ରଜା ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ମୁହିଁ ଅଟଇ କର୍ମପ
 ସର୍ପମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁଁ ବାସୁକୀ ଅଧିପ ।
 ନାଗଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁଁ ଅଟଇ ଅନନ୍ତ
 ଜଳଚରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅଟେ ପ୍ରତେଜ ।
 ପିତୃଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ମୁହିଁ
 ପ୍ରଜା ସଂସାରରେ ଯମରାଜା ମୁଁ ଅଟଇ ।
 ପ୍ରହଲଦ ଅଟେ ମୁହିଁ ଦୈତ୍ୟମାନଙ୍କରେ
 କାଳ ସିନା ଅଟେ ମୁହିଁ ଗଣନାକାଣ୍ଡରେ ।
 ପଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଟେ ମୁଁ କେଶବ
 ପକ୍ଷୀ ମଧ୍ୟରେ ଗରୁଡ଼ ନାମଟି ମୋହର ।
 ପବିତ୍ରକାଣ୍ଡଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁଁ ଅଟେ ପବନ
 ଶସ୍ତ୍ରଧାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ରାଘବନନ୍ଦନ ।
 ମତ୍ସ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅଟେ ମକର
 ପ୍ରବାହିନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗଙ୍ଗା ନାମ ମୋର ।
 ଆକାଶ ଆଦିଙ୍କର ମୁଁ ଆଦି ମଧ୍ୟଗତ
 ସବୁଠାରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜାଣି ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ସୁତ ।
 ବିଦ୍ୟା ମଧ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ମୁହିଁ ଯେ ଅଟଇ
 ତର୍କବାଦୀମାନଙ୍କର ବାଦ ଅଟେ ମୁହିଁ ।
 ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ଅଟଇ ଆକାର
 ସମାପ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ରୁପ ନାମଟି ମୋହର ।
 କାଳଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଅକ୍ଷୟକାଳ ମୁଁ ଅଟଇ
 କର୍ମଫଳ ବିଧାନର କର୍ତ୍ତା ଅଟେ ମୁହିଁ ।
 ସଂହାରକାଣ୍ଡଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଁ ଅଟଇ
 ପ୍ରାଣୀଙ୍କରେ ଅଭ୍ୟୁଦୟ ଅଟଇ ଯେ ମୁହିଁ ।

ପ୍ରିୟମାନଙ୍କରେ ଜଣିଥିବି ଶିଶୁ ଧୃତ
ମେଧା କ୍ଷମା ବାଣୀମାନେ ମୋହର ବହୁତ ।
ସାମବେଦ ମଧ୍ୟ ମୁହିଁ ଅଟେ ବୃହସ୍ପାମ
ଛନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଗାୟତ୍ରୀ ଅଟେ ମୋର ନାମ ।
ମାସକରେ ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ମୁଁ ଅଟଇ ।
ରତ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ବସନ୍ତରତ୍ନ ମୁଁ ବୋଲଇ ।
ବଞ୍ଚନାକାଶ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ଦୁଃତ
ଏ କଥା ତୁ ଜାଣିଥାଅ ପଣ୍ଡୁରୋଜା ସୁତ ।
ତେଜସ୍ବୀମାନଙ୍କ ତେଜ ମୁହିଁ ତ ଅଟଇ
ଜୟୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ଜୟୀ ମୋତେ କହି ।
ଗୁପ୍ତ କଥାରେ ଅଟେ ମୁଁ ମନ୍ତ୍ର ବଚନ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ମୁହିଁ ଅଟେ ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନ ଜନ ।
ସବୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଜୀବନ ମୁହିଁ ତ ଅଟଇ
ମୋରବିନା ତରାତରେ ଜଣେ କେହି ନାହିଁ ।
ସେ ବହୁତମାନଙ୍କର ନାହିଁ ଜାଣ ଅନ୍ତ
ସଂକ୍ଷେପିଣ କହିବଇଁ ତବ ଆଗ୍ରେ ପାଥ ।
ଅଲଗ୍ନର୍ଥ୍ୟବନ୍ତ ଆଉ ଶ୍ରୀମନ୍ତ ଭକତ
ମୋହର ତେଜରୁ ହୋଇଅଛନ୍ତି ସମ୍ଭୂତ ।
ଆଉ ତୁମ୍ଭର ଆଗରେ କେତେ କହିବଇଁ
ମୋର ଏକାଂଶେ ଜଗତ ବ୍ୟାପି ରହିଛଇ ।

୧୧ (ବିଶ୍ଵରୂପ ଦର୍ଶନ ଯୋଗ)

ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ
ତୁମ୍ଭ ସକାଶୁ ଛାଡ଼ିଲି ସମସ୍ତ ମୋହକୁ ।
ପ୍ରଳୟର ସରଜନ ହୁଏ ତୁମ୍ଭଠାରୁ
କୃପା କରନ୍ତେ ଶୁଣିଲି ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ।
ଅବିନାଶୀ ମହାତ୍ମ୍ୟକୁ ମୋହର ଆଗରେ
କହିବା ହୋଇଲେ ମୋତେ ଅତି ସରାଗରେ
ଆତ୍ମଗୁଣ ସମ୍ଭବରେ ଯା କହିଲ ମୋତେ
ସତ୍ୟ ମଣି ଦେଉଲଇଁ ତାହାକୁ ମୁଁ ଚିତ୍ତେ ।
ତୁମ୍ଭର ଈଶ୍ଵର ରୂପ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ
ମନ ଦେଉଅଛି ମୋତେ ଦେଖାଅ ଶ୍ରୀପତି ।
ଯେବେ ମୁହିଁ ହୋଇଥାଏ ତୁମ୍ଭ କୃପାପାତ୍ର
ତେବେ ମୋତେ ଦେଖାଇଣ କରାଅ ପବିତ୍ର ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆହେ ନାନାଜାତ ବର୍ଣ୍ଣ
ସ୍ଵତସ୍ତ୍ଵ ସଦସ୍ତ୍ଵ ରୂପ ଦେଖ ଅରଜନ ।

ଆଦି ବସୁ ରୁଦ୍ର ଆଉ ଅଶ୍ଵିନୀ କୁମାର
ବାୟୁ ପ୍ରଭୃତି ଆଶ୍ଵିନୀରୂପ ଦେଖ ମୋର ।
ମୋର ଦେହେ ରହିଅଛି ସମସ୍ତ ସଂସାର
ଏକା ବେଳକରେ ଦେଖ ଆହେ ଗରବର ।
ଆଉ ଯାହା କିଛି ଇଚ୍ଛା ଦେବ ଦେଖିବାକୁ
ତାହା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇବି କହୁଛି ତୁମ୍ଭକୁ ।
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଯେଉଁ ଆସି ତୁମ୍ଭେ ଅଛ ବହି
କହୁଛି ସେଥିରେ କିଛି ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ ।
ବ୍ୟାତସ୍ତ୍ର ଦେଉଅଛି ତୁମ୍ଭକୁ ଯେ ମୁହିଁ
ଆତ୍ମର ଈଶ୍ଵରରୂପ ଦେଖ ତୋଷ ବହି ।
ଏହିପରି କଥା କହି କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ
ଦେଖାଇଲେ ଆପଣାର ଈଶ୍ଵର ରୂପକୁ ।
ସେହି ରୂପରେ ଅନେକ ବଦନ ନୟନ
ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଅଛି ହୋଇ ଅତିଦନ ।
ବହୁତ ଆଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥ୍ୟ ତହିଁ ଅଛି ସ୍ଥିତି
ବହୁଗ୍ରନ୍ଥ୍ୟ ଆଉରଣେ ହୋଇଛି ମଣ୍ଡିତ ।
ବହୁବିଦ୍ୟ ମାଲାମ୍ବର ଅଛନ୍ତି ସେ ଧରି
ବହୁ ବିଦ୍ୟାଗର ଅଛି ସୁକାସିତେ ପୁର ।
ଆକାଶରେ ସଦସ୍ତେକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ ଶୋଭା
ଗୁଣି ପକାଇଲ ସେହି ବିଶ୍ଵରୂପ ପ୍ରଭା ।
ଜଗତଯାକରେ ନାନା ପରକାରେ ଭଗ
ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଦେଖିଲେ ପାର୍ଥ ନେତ୍ରଯୁଗ ।
ତେଣୁ ରୋମାଞ୍ଚ ହୋଇଲ ଅର୍ଜୁନ ଶରୀର
ନମସ୍କାର କଲେ ତାଙ୍କୁ ଯୋଡ଼ି ବେନକର ।
ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ତୁମ୍ଭର ଦେହରେ
ଦେଖିଲି ସବୁ ବିଭୂତି ବେନ ନୟନରେ ।
ଗୁହ୍ୟା ରୁଦ୍ର ଦେବତାଦି ଦେବ ରୂପିପନ୍ଥ
ରୁଚିଜାତର ସହିତ ପ୍ରାଣୀଏ ଅଛନ୍ତି ।
ସର୍ପମାନେ ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ଅଛନ୍ତି ଅପାର
ନାନାଜାତର ବର୍ଣ୍ଣରେ ହୋଇ ଧାର ଧାର ।
ବହୁନେତ୍ର ବାହୁ ପୁଣି ଉଦର ଅନେକ
ଦେଖିଲି ତୁମ୍ଭ ଦେହରେ ବିଶ୍ଵର ନାୟକ ।
ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ମାତ୍ର ମୋତେ ଦିଶୁ ନାହିଁ
କିସ କହିବି ତୁମ୍ଭରେ ହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁହିଁ ।
କିଣ୍ଟ ସେ ଗଦା ତହୁଁ ତେଜରେ ସେ ଗାତ୍ର
ହୋଇବାରୁ ମୋର ନେତ୍ର ଦେଉଅଛି ଲୁହ ।

ଅକ୍ଷୟ ପରମବ୍ରହ୍ମ ଯାହାକୁହିଁ କହି
 ତୁମ୍ଭେ ସେହି ଅଟ ବୋଲି ଜାଣିଲୁ ମୁଁହିଁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଏକା ଧର୍ମରକ୍ଷାକାରୀ ତହିଁପାଇଁ
 ସନାତନ ପୁରୁଷ ଯେ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ହରି ।
 ନିତ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ବୋଲି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହନ୍ତି
 ଯେଣୁ ବିଶ୍ୱରୂପେ ଦେବ ଭବେ ବ୍ୟାପିଛନ୍ତି ।
 ଉତ୍ପତ୍ତି ଶ୍ଚିତ ପ୍ରଳୟ ହୁଏ ତୁମ୍ଭଠାରେ
 ଏହା ସବୁ ତୁମ୍ଭଠାରୁ ସମ୍ଭବଣ ପାରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୁହେଁ ଛନ୍ତି ନେତ୍ରେ ତୁମ୍ଭର
 ଦେବୀ ମାନସା ଅଛନ୍ତି ତହିଁ କରି ଭର ।
 ଅନନ୍ତ ବାହୁ ବଦନ ତୁମ୍ଭର ଅଟଇ
 ଜ୍ୱଳନ୍ତା ଅନଳ ତୁମ୍ଭେ ମୁଖେ ଅଛନ୍ତି ବହି ।
 ତେଜରେ ବିଶ୍ୱ ସମସ୍ତ କରୁଛ ସନ୍ତପ୍ତ
 ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ହେ ଅନନ୍ତ ଅଟ ବୀର୍ଯ୍ୟବନ୍ତ ।
 ଚତୁର୍ଦିଗେ ରହିବାରୁ ଘୋଟି ତୁମ୍ଭ ରୂପ
 ଏଣୁ ତିନିଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ତାପ ।
 ଦେଖିକରି ଦେବତାଏ ଶରଣ ପଶନ୍ତି
 ଶ୍ରୀତ ଚିତ୍ତରେ ବା କେହି ସୁତ କରୁଛନ୍ତି ।
 ସିଦ୍ଧ ମହା ରୁଷିଗଣ ସ୍ୱପ୍ନ ବଚନରେ
 ତୁମ୍ଭର ପ୍ରବକ୍ତା ପଢୁଅଛନ୍ତି ମୁଖରେ ।
 ସିଦ୍ଧ ସାଧ ରୁଷିମାନେ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ
 ପ୍ରବ ପାଠ କରୁଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅନାଇଁ ।
 ରୁଦ୍ର ଆଦିତ୍ୟ ବସୁ ଯେ ଅଶ୍ୱ ନିକୁମାର
 ଯକ୍ଷ ରକ୍ଷ କିନ୍ନରାଦି ଗନ୍ଧର୍ବ ଅସୁର ।
 ଦେବଗଣ ପିତୃଗଣ ଦିଗପାଳଗଣ
 ତୁମ୍ଭ ରୂପ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଣ ।
 ସମସ୍ତେ ଦେଖିଣ ବ୍ୟଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି
 ମୁଁହିଁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ବ୍ୟଥିତ ଯେ ଅତି ।
 ଆକାଶକୁ ଆପଣଙ୍କ ରୂପ ଭୂଇଁଅଛି
 ନାନାବିଧ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣ ତେଜକୁ ବହିଛି ।
 ସମସ୍ତ ମୁଖ ତୁମ୍ଭର ହୋଇଛି ବିସ୍ତୃତ
 ନେତ୍ରମାନ ହୋଇଛନ୍ତି ବିଶାଳ ପ୍ରଦୀପ୍ତ ।
 ଏହା ଦେଖିଣ ମୋହର ବୁଝୁଛି ସାହସ
 ଧରି ପାରୁନାହିଁ ଶାନ୍ତି ହୋଇଣ ଅବଶ ।
 ବଳମାନ ହୋଇଛନ୍ତି ମୁଖରେ କରଳ
 ତେଣୁକରି ନାଶୁଛନ୍ତି ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟବଳ ।

ଦିଗ ଯେ ବିଦିଗ ଏ ସକାଶୁ ଜାଣୁନାହିଁ
 ପରସନ୍ନ ହୁଅ ମୋତେ ରୁଦ୍ର ଶୀର ସାଇଁ ।
 ତୁମ୍ଭର ଦନ୍ତ କରଳ ମୁଖେ ଦୁର୍ଯ୍ୟାସନ
 ଧୂତରାଶ୍ତ୍ର ଆଦି ପଶୁଅଛନ୍ତି ବଦନ ।
 ଆବର ଶ୍ୱସ୍ତ୍ର ଘ୍ରୋଣ ଯେ କର୍ଣ୍ଣ ଜୟଦ୍ରୁ୍ୟ
 ଆଦି ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଶୁଅଛନ୍ତି ନୟିତ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ଧୂମ୍ରଦ୍ୟୁମନ ଆଦି ଯୋଦ୍ଧାଗଣ
 ପ୍ରବେଶୁଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭର ମୁଖେ ଅନୁକ୍ଷଣ ।
 କେତେକ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କୁ ଶିଳିଙ୍ଗ ବେଳରେ
 ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଲଗିଅଛଇ ଦନ୍ତରେ ।
 ସମୁଦ୍ରରେ ନଦୀମାନେ ସେରୂପେ ପଶନ୍ତି
 ମହା ମହାବୀର ତୁମ୍ଭ ମୁଖେ ପଶୁଛନ୍ତି ।
 ଜ୍ୱଳନ୍ତାଗ୍ନିରେ ପତଙ୍ଗ ଯେତେ ପ୍ରବେଶନ୍ତି
 ତୁମ୍ଭର ମୁଖେ ସେମାନେ ତେହେ ପଶୁଛନ୍ତି ।
 ସବୁ ଲୋକର ପ୍ରବେଶ ନରେଶିଣ ମୁଁହିଁ
 ବିସ୍ତୃତ ହୋଇ ରହିଛି ମହାଭୟ ପାଇଁ ।
 ସକଳ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ବଦନେ
 ତୁମ୍ଭେ ତ ଗିଳିଦେଉଛ ବନା ପରଶ୍ରମେ ।
 ତୁମ୍ଭର ତେଜ ଜଗତେ ବ୍ୟାପି ରହିଅଛି
 ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତପ୍ତ କରୁଛି ।
 ଭୟଙ୍କର ରୂପଧାରୀ ତୁମ୍ଭେ କେଉଁ ଲୋକ
 ବିସ୍ତାରିଣ କହ ମୋତେ ରୁଦ୍ର ଶୀ ନାୟକ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ନମସ୍କାର କରୁଅଛି ମୁଁହିଁ
 ହୃଦୟେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ଆହେ ଶ୍ରୀବତ୍ସାହା ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଜାଣିବାପାଇଁ ଇଚ୍ଛାକରେ ଯେତେ
 ତେତକି ତ ଅଗୋଚର ହେଉଅଛି ମୋତେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୁଁହିଁ ଲୋକକ୍ଷୟ କର
 କାଳ ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ ମନେ ତୁ ବିଭୀର ।
 ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ସହାର କରିବାର ପାଇଁ
 ଇହଲୋକରେ ଜାଣିଥା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିଛି ମୁଁହିଁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯୁଦ୍ଧ ନ କଲେହେ ଏହି ଯୋଦ୍ଧାଗଣ
 କେହି ଶାନ୍ତି ନ ହେବେ ଭଲରୂପେ ଜାଣ ।
 ଅତଏବ ଯୁଦ୍ଧପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ବେଗେ ଉଠ
 ଶତ୍ରୁ ବଧବାକୁ କେବେ ନ କର ହେ ମଠ ।
 ସୟନରେ ଶ୍ୱସ୍ତ୍ର ଘ୍ରୋଣ ସବୁକୁ ସହାର
 ଏବେ ସୁଖେ ଭୁଞ୍ଜ ତୁମ୍ଭେ ହସ୍ତିନାର ଶିଖ ।

ଶୁଣୁ ହୃଦୟ ଯେତେକ ସବୁ ମଲପରି
 ହୋଇଅଛନ୍ତି ନିମିତ୍ତ ହୁଅ ଧନୁର୍ଭାଷ ।
 ସବୁ ଯୋଗ୍ୟମାନଙ୍କର ଯୁକ୍ତେ ନିଅ ପ୍ରାଣ
 ସ୍ୱଗ୍ରାମେ କହୁଁ ହୋଇବ ହେ କୁନ୍ତୀନନ୍ଦନ
 ପାର୍ଥ ଶୁଣି ପୁନଃପୁନଃ କରି ନମସ୍କାର
 ଶୀତ ମନରେ ତାହାକୁ ଦେଲେକ ଉତ୍ତର ।
 ତୁମ୍ଭ ମହିମା ମୁଖରେ କରିଣ ଶୀର୍ଷନ
 ଜଗତ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଆନନ୍ଦିତ ଜାଣ ।
 ରକ୍ଷଗଣ ତାହା ଶୁଣି ଶୀତମନ ହୋଇ
 ଦଶଦିଗକୁ ପଳାନ୍ତି ପଛକୁ ନ ବୁଝି ।
 ସିଦ୍ଧଗଣ କରୁଛନ୍ତି ସଦା ନମସ୍କାର
 ମହିମା ତୁମ୍ଭର ଜାଣି ଆହେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ହେ ଅନନ୍ତ ଦେବଗଣ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପିଅର
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନ ନମି ରହେ କିଏ ହୋଇ ପୁର ।
 ବ୍ୟାଘ୍ରାବ୍ୟାଘ୍ର ପରଂବ୍ରହ୍ମ ତୁମ୍ଭେ ସିନା ଅଟ
 ଆଦି ପୁରୁଷ ପୁରୁଷ ହିଁ ତ ସର୍ବବଟ ।
 ବିନୟ ଜାଣିବା ଲୋକ ଅଟ ସିନା ତୁମ୍ଭେ
 ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଲୟସ୍ଥାନ ତୁମ୍ଭେ ଭବେ ।
 ଯେତେକ ପଦାର୍ଥମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛଇ
 ତୁମ୍ଭେ ତାହାର କାରଣ ସବେ ଛନ୍ତି କହି ।
 ବସ୍ତୁ ପଦ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଅଟ ସିନା ତୁମ୍ଭେ
 ତୁମ୍ଭର ଗର୍ଭି ବର୍ଣ୍ଣିବ କିଏ ଅଛି ଭବେ ।
 ବାୟୁ ଅନଳ ବରୁଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଜାପତି
 ପିତାମହ ବୋଲିକରି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବୋଲନ୍ତି ।
 ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଅର ତୁମ୍ଭର ପାଦରେ
 କରୁଅଛି ନମସ୍କାର ମୁହିଁ ବିନୟରେ ।
 ଆଗରେ ପଛରେ କରୁଅଛି ନମସ୍କାର
 କୃପା କରିଣ କେବେ କର ହେ ଉଦ୍ଧାର ।
 ହେ ଅନନ୍ତଶର୍ପ୍ୟ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଯେ ହୋଇ
 କହିଥିବାରୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସର୍ବ ଦେଲି କହି ।
 ତୁମ୍ଭ ମହିମାରେ ମୁହିଁ ବିମୋହିତ ହୋଇ
 ହେ ସଖେ ହେ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି ମୁଖରେ ବୋଲଇ
 ଏଥୁ ବଳି ଅପରାଧ କିଛି ନାହିଁ ମୋର
 ଏ ଲୌକିକ ଦୋଷ କ୍ଷମା କର ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଆହାର ବିହାର ଆଉ ଶୟନ କାଳରେ
 ପରିହାସ କରେ ସମବୟସ ଶ୍ରବରେ ।

ଏହି ଅପରାଧ ମୋର କ୍ଷମଣ ଗୋବିନ୍ଦ
 ହୃଦୟରେ ଜନମାଅ ପରମ ଆନନ୍ଦ ।
 ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱରେ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମହାବ୍ରହ୍ମ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅଧିକ କିଏ ଆମ୍ଭେ ବୋଲିପାରୁ ।
 ସାକ୍ଷୀଙ୍କରେ ପ୍ରଣିପାତ କରି ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
 କହୁଅଛି କ୍ଷମାକର ସର୍ବ ଅପରାଧ ।
 ପୁଣି ଅପରାଧ ଯେହ୍ନେ ପିତା କ୍ଷମାକରେ
 ସଖା ଅପରାଧ ଯେହ୍ନେ ସଖା ଯେ ନ ଧରେ ।
 ପତ୍ନୀ ଅପରାଧ ଯେହ୍ନେ ପତି କ୍ଷମା କରି
 ସେରୂପେ ମୋ ଅପରାଧ କ୍ଷମାକର ହରି ।
 ଏମନ୍ତ ଅପୂର୍ବ ରୂପ ପୁରୁଷ ଦେଖିନାହିଁ
 ତେଣୁକରି ମୋର ଆଖି ବୁଜି ପଡୁଛଇ ।
 ହେ ଜଗନ୍ନିବାସ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ
 ତୁମ୍ଭର ପୁରୁଷ ରୂପକୁ ପ୍ରକାଶ କହନ ।
 କିଣିଛି ଯେ ଗଦା ଚନ୍ଦ୍ର ବହି ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ମୋର ନେତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ କର ଅଧିଷ୍ଠାନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଆହେ ମୋର ରୂପ ଏହି
 ତୁମ୍ଭ ବିନା ଅନ୍ୟ ଲୋକ କେହି ଦେଖିନାହିଁ
 ଏ ଅନ୍ତରେ ବିଶ୍ୱରୂପ କାହାକୁହିଁ ମୁହିଁ
 ଦାନ ଯଜ୍ଞଦିରେ ସୁଦ୍ଧା ନ ଥିଲି ଦେଖାଇ ।
 ଏହି ଭୟଙ୍କର ରୂପେ ବ୍ୟଥିତ ନ ହୁଅ
 ପ୍ରୀତିମନେ ପୁରୁଷ ରୂପ ଦେଖ କୁନ୍ତୀପୁଅ ।
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ଅର୍ଜୁନ ଆଗେ କୃଷ୍ଣ କହି
 ଛୁଡ଼ା ହୋଇଣ ରହିଲେ ପୁରୁଷ ମୁଣ୍ଡି ବହି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଦେଖି ବୋଲିଲେ ଆହେ ପୀତୃବାସ
 ସୌମ୍ୟ ମୁଣ୍ଡି ଦରଶନେ ଲଭିଲି ସନ୍ତୋଷ ।
 ତୁମ୍ଭର ସେ ରୂପ ଦେଖି ମୋହର ପ୍ରାଣଟି
 ଛୁଡ଼ି ଯାଉଥିଲ ମୋର ହୃଦୟାନ ପୁଟି ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ମୋ ସେହି ରୂପକୁ ଅର୍ଜୁନ
 ଦେଖିବାକୁ ଦେବେ ସଦା କରଥାନ୍ତି ମନ ।
 ଭକ୍ତି ବିନା ଅନ୍ୟରୂପେ ମୋର ସେ ରୂପକୁ
 ନ ଦେଖାଏ ମୁହିଁ ଆହେ କହୁଛି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ମୋର ପାଇଁ କରୁଥାଏ କର୍ମ ଜନ ଯେହି
 ବଇର ଶ୍ରବକୁ ଦେହା ଦେଇ ନବର୍ତ୍ତାଇ ।
 ତାହାକୁହିଁ ମୁହିଁ ଜାଣ ହୋଇଣ ପ୍ରସନ୍ନ
 ଅନ୍ତକାଳରେ ନେଇଣ ଦିଏ ମୋର ସ୍ଥାନ ।

୧୨ (ଭକ୍ତି ଯୋଗ)

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପାର୍ଥ ପୁଣି ଲେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ
କେଉଁ ଭକ୍ତ ଯୋଗୀ ବଡ଼ କହନ୍ତୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଯେ ମୋର କରେ ଉପାସନା ।
ଯୋଗୀ ମଧ୍ୟରେ ସେ ବଡ଼ ଜାଣ ମହାମନା ।
ସବବ୍ୟାପୀ କୁଟାଚଳ ଯେହୁ ଅନର୍ହନ
ଅବ୍ୟୟ ଅସୟ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ପଦ ।
ଭକ୍ତିୟୁ ସଫଳ କରି ତାକୁ ଯେ ଜାଣଇ
ସେ ମଲେ ଲଭଇ ମୋତେ ସନ୍ଦେହ ଯେ ନାହିଁ
ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମେ ଆସକ୍ତ ଯାହାର ଯେ ଚିତ୍ତ
ବହୁତ କ୍ଳେଶରେ ତାର ଦେହ ହୁଏ ଯୁକ୍ତ ।
ଅବ୍ୟକ୍ତ ଗତିକ ସେ ବହୁତ ଦୁଃଖରେ
ଦେହାତ୍ମାନେ ପ୍ରାପ୍ତହୋଇ ବସନ୍ତ ସ୍ଵର୍ଗରେ ।
ଯେଉଁମାନେ ମୋହଠାରେ ସମର୍ପଣ କର୍ମ
ଏକାନ୍ତ ଭକ୍ତିଭାବରେ ହେ ଗର ଉତ୍ତମ ।
ତାହାଙ୍କୁ ମୁହିଁ ପ୍ରାପତ ଅଳପେ ହୁଅଇ
କହିବାକୁ ଏଥରେ ଯେ କହୁ କଥା ନାହିଁ ।
ଏହା ଜାଣି ମୋଠାରେ ହେ ଗର ମନ ଦିଅ
କହୁଅଛୁ ଗୁଡ଼ିକିଏ ମନରୁ ସଂଶୟ ।
ଏହିରୂପେ ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ମୋଠାରେ କରିବ
ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣ କହୁଅଛୁ ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।
ଯେବେ ମୋହଠାରେ ମନ ନ ପାରିବ ରଖି
ତେବେ ମୋତେ ସୁରୁଥାଅ ହୋଇକରି ପୁଣି
ସୁରଣ ଯଦ୍ୟପି କରି ନ ପାରିବ ତୁମ୍ଭେ
ତେବେ ମୋର ବ୍ରତ କର କହୁଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ।
ମୋହ ନିମିତ୍ତରେ କର୍ମ କଲେ ଶୁଭ ବୁଦ୍ଧି
ହୋଇବ ହେ ଗରବର ପ୍ରାପ୍ତହେବ ଧୂଳି ।
କହୁ ମୋର କର୍ମ କରି ନ ପାରିବ ଯେବେ
ମୋ ଶରଣ ପଶ କର୍ମଫଳ ଗୁଡ଼ିକେବେ ।
ଅଭ୍ୟାସ ଯୋଗ ଅପେକ୍ଷା ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ଶ୍ରେୟ
ଜ୍ଞାନଠାରୁ ଧ୍ୟାନ ଆହେ ଅଧିକ ବିଜୟ ।
ଧ୍ୟାନ କଲଠାରୁ ପୁଣି କର୍ମଫଳ ତ୍ୟାଗ
ବଡ଼ ଅଟଇ ହେ ଜାଣ ପାର୍ଥ ମହାଭାଗ ।
କର୍ମଫଳ ଯେଉଁ ନର ତ୍ୟାଗ ନ କରଇ ।
ସଂସାରରେ ଶାନ୍ତି ଜାଣ ତାହାରଟି ନାହିଁ ।

ଭକ୍ତିଯୁକ୍ତା ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରାଣୀଠାରେ ଗୋଷ
କରିବାର ହେ ଅର୍ଜୁନ ନୁହଇ ପ୍ରକାଶ ।
ଅହଙ୍କାରେ ମମତାକୁ ଯେହୁ ତ୍ୟାଗ କରେ
ଦୁଃଖ ସୁଖ ସମାନ ସେ ହୁଏ ତାହାଠାରେ ।
ମିତ୍ର ଗ୍ରାବରେ ସବୁକୁ ସେ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅଇ
ନରକରେ ହୃଦୟରେ ଦୟା ବଢ଼ିଥାଇ ।
ଅଳପକେ ଯେଉଁ ଲୋକ ହୁଅଇ ସହୃଦ୍ଧ
ସେ ଲୋକ ମୋହ ପାଶରୁ ନ ହୁଅଇ ଭ୍ରଷ୍ଟ ।
ସାବଧାନ ହୋଇ ଜୟ ଆଶା ନ କରିବ
ମୋର ବିଷୟରେ ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇଥିବ ।
ଏ ବାହାରେ ଯେ ହୋଇବ ଦୃଢ଼ ସେ ନିଶ୍ଚୟ
ଜାଣିଥାଅ ଅର୍ଜୁନ ସେ ହୁଏ ମୋର ପ୍ରିୟ ।
ଯା ସକାଶୁଁ ଅନ୍ୟ ଲୋକ ଉତ୍ତବେଗ ନ ପାଏ
ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟପାଇଁ ଉତ୍ତବେଗ ନ ହୁଏ ।
ହରଷ ଅମରସାଦି ଉତ୍ତବେଗ ରହିତ
ସେହୁ ଅଟଇ ମୋହର ଅତି ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ।
ନିରପେକ୍ଷ ଶୁଦ୍ଧ ଦଶ ପୁଣି ଉଦାସୀନ
ସଂସାରର ପରିତ୍ୟାଗୀ ଅଟେ ଯେଉଁ ଜନ ।
ସେହି ମୋର ଅତି ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ଅଟଇ
ଦୃଢ଼ରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ଗ୍ରୋହୀତ ସାର୍ବ ।
ହର୍ଷ ଶୋକ ଶୁଦ୍ଧଶୂନ୍ୟ ଯାଠାରେ ସମାନ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣ ସେହୁ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ।
ରହୁ ନ ଥିବ ସେ ଏକସ୍ଥାନେ କରି ଭର
ଏ ପ୍ରକାରେ ରହେ ସେ ସେ ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ମୋର
ଯେଉଁମାନେ ମୋର ଏହି କଥାକୁ ଶୁଣନ୍ତି
ସେ ମୋହର ପ୍ରିୟ ଅଟେ କୋଡ଼ିଶୋକ ନାତି ।

—*—

୧୩ (କ୍ଷେପ ଶ୍ରେୟଜ୍ଞି ବିଭାଗ ଯୋଗ)

ଏଅନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ
କ୍ଷେପ ବୋଲଣ ଗୋଟିଏ ଶରୀରର ନାମ ।
ଶରୀରକୁ କ୍ଷେପ ବୋଲି ଯେ ଲୋକ ଜାଣଇ
କ୍ଷେପଜ୍ଞ ବୋଲଣ ସିନା ତାହାକୁହିଁ କହି ।
ଆହେ ପାର୍ଥ ମୁହିଁ ଅଟେ ସବୁ କ୍ଷେପଗତ
କ୍ଷେପଜ୍ଞ ବୋଲଣ ମୋତେ ଜାଣ କୁକୁସୁତ ।
କ୍ଷେପ କ୍ଷେପଜ୍ଞ ଯହିଁଛୁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି
ଏକ୍ଷେପେ କହିବା ତାହା ଶୁଣ ଦେଇ ମତ ।

ଶୁଣିମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବେଦ ସୁବିପଦେ
 ଲେଖିଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ନାନାଦ୍ୟ ନନ୍ଦେ ।
 ମହାଭୂତ ପୁଣ୍ୟବ୍ୟାଧି ଏକାଦଶେନ୍ଦ୍ର ପୁ
 ମନ ବୁଦ୍ଧି ଲଜ୍ଜା ଆଦି ପ୍ରାଣଟି ବିଷୟ ।
 ଦେଶ ସୁଖ ଦୁଃଖ ପୁଣି ତେଜନା ସଂହାତ
 ଧୃତି ଶରୀର ଏମାନେ ବୋଲୁଅଛନ୍ତି କ୍ଷେପ ।
 କ୍ଷମା ଶରତ ଅହିଂସା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅନାଦିତା
 ଆତ୍ମା ନିଗ୍ରହ ଅଶ୍ରବ ଯେ ଅଦାମ୍ବି କଳା ।
 ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଜର ବ୍ୟାଧି ଆଉ ସୁଖ ଦୋଷ
 ମାନକର ଦରଶନ ବୈଶାଖ୍ୟ ଆଶେଷ ।
 ବିନୟୀ ନ ହୋଇବାର ଅହଙ୍କାର ଶକ୍ତି
 ପୁଣି ଆଦି ଉତ୍ପାଦନେ ନ ଆସ ଆସନ୍ତି ।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣଶ୍ଚ ଆପତ୍ତିରେ ସମସ୍ତବ ଚିତ୍ତ
 ଅଧ୍ୟାତମ ଭାବ ଆଉ ବିଜ୍ଞାନ ନିମିତ୍ତ ।
 ଜନ ସମାଜେ ଆରତି ଆଉ ଚିତ୍ତଜ୍ଞାନ
 ଅର୍ଥ ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଆଶୁର୍ଯ୍ୟ କରଣ ।
 ଏହାକୁହିଁ ଶବ୍ଦ ଅର୍ଜୁନ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହି
 ଏଥି ବିପତ୍ତିତ ହେଲେ ଅଜ୍ଞାନ ବୋଲଇ ।
 ତାହା ଅବଗତ ହେଲେ ଲଭନ୍ତି ମୁକ୍ତି
 ଏକମନେ ତାହା ଶୁଣ କୁଳଶେଳ ନାଥ ।
 ଅନାଦି ବ୍ରହ୍ମ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଜଗତେ
 ଏ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣ ପାର୍ଥ ମହାମତେ ।
 ସତ ଅସତରୁ ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ବାହାର
 ଯୋଗୀ ବିନା ନ ଜାଣନ୍ତି ଆଉ କେହି ନର
 ସବୁ ଆଡ଼େ ପାଦ ହସ୍ତ ଆଦି ଚକ୍ଷୁ ମୁଖ
 ତାହାଙ୍କର ଅଛି ଆହେ ଜାଣ ନରଖିଣ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟଙ୍କର ଗୁଣରେ ହୁନ୍ତି ପ୍ରକାଶିତ
 ପୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ସେହୁ ଅଟଇ ବର୍ଜିତ ।
 କାହିଁରେ ସେ ନ ଥାଇଣ ସବୁରେ ଅଛନ୍ତି
 ଭଲରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ପତି ।
 ନିଗୁଣ ଗୁଣ ଶ୍ରେୟତା ବୋଲଣ ତାହାକୁ
 ବ୍ୟାପିଥାନ୍ତି ପୁଣି ପ୍ରାଣୀ ହୃଦ ବାହାରକୁ ।
 ଚରାଚରରେ ସେହୁ ତ ନ ହୁଅନ୍ତି ଜଣା
 ସୁକ୍ଷ୍ମ ହେବା ହେତୁରୁ ସ୍ୱା ଘଟେ ମହାମନା ।
 ଦୂରେ ଥିଲେହେଁ ପାଖରେ ଅଛନ୍ତିଟି ସେହି
 ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ତାହାକୁହିଁ କହି ।

ଅବିଭକ୍ତ ଯେ ବିଭକ୍ତ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି
 ସୂକ୍ଷ୍ମ ସଂସାରସ୍ଥିତି ସେହି ତ କରନ୍ତି ।
 ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଅଟନ୍ତି ସେହି ପ୍ରକାଶକ
 ଅଜ୍ଞାନରୁ ପର କର ତାକୁ ହେ ବିବେକ ।
 ଜ୍ଞାନ ଗମ୍ୟ ଜ୍ଞେୟ ପୁଣି ସେହିଟି ବୋଲନ୍ତି
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ହୃଦରେ ସଞ୍ଚାର କରନ୍ତି ।
 ଶେଷଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞେୟ ମୋର ଦେହା ଭକ୍ତ ଜାଣ
 ଏହି କଥାରେ ସନ୍ଦେହ ନ କର ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅନାଦି ପ୍ରକୃତ ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ସେ ଦୂର
 ବିକାର ଗୁଣ ପ୍ରକୃତ ଜନମ ହୁଅଇ ।
 ନାର୍ଯ୍ୟକର୍ତ୍ତା କାରଣ ଯେ ପ୍ରକୃତ ହେ ଗାର
 ସୁଖ ଦୁଃଖ ଶ୍ରେଣୀ ହେତୁ ମାତ୍ର ସେହି ନର ।
 ସୂକ୍ଷ୍ମ ତ ପ୍ରକୃତିର ବିଶ ଦୋରଥାଏ
 ଧୃତିରୁ ଜାତ ଗୁଣମାନଙ୍କୁ ସେ ପାଏ ।
 ଶୂନ୍ୟ ଅଶୂନ୍ୟ କରମ ସକାଶୁ ପୁରୁଷ
 ଭଲ ମନ୍ଦ ଯୋଗରେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକାଶ ।
 ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ରହିଛି
 ପ୍ରକୃତିରୁ ଭିନ୍ନ ସେହି ବୋଲି ମୁଁ କହିଛି ।
 ଏହି ଆହେ ଅରଜୁନ ଶ୍ରେୟତା ଭରତା
 ଶରୀର ପରମଆତ୍ମା ଦ୍ରଷ୍ଟା ଅନୁମତା ।
 ପ୍ରକୃତ ପୁରୁଷକୁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣଇ
 ଏ ପାର୍ଥ ତାହାର ଜନ୍ମ କେଉଁ ନ ହୁଅଇ
 କେଉଁମାନେ ଧ୍ୟାନ କରି ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖନ୍ତି
 ଯେଉଁମାନେ ଅବା ସାଖ୍ୟଯୋଗରେ ଚିହ୍ନନ୍ତି
 ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗମାର୍ଗେ ଆତ୍ମାକୁ ଚିହ୍ନନ୍ତି
 ଅଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କୁ ଶୁଣି ଶୋକ ନ ପାଆନ୍ତି ।
 ପ୍ରକୃତ ଆଉ ପୁରୁଷ ସଙ୍ଗମୁ ପ୍ଲାବର
 ଜଙ୍ଗମ ହେଉଅଛନ୍ତି ମନରେ ବିଚାର ।
 ସବୁଠାରେ ସମାନ ସେ ହୋଇଣ ଅଛନ୍ତି
 ସବୁ ଗଲେ ତାହାଙ୍କର ନ ହୁଅଇ କ୍ଷତି ।
 ଏ ରୂପେ ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଯେ ଜାଣେ
 ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲଣ ବିଚର ବଖାଣେ ।
 ସବୁଠି ଉତ୍ସର ଛନ୍ତି ଯେ ଜାଣି ପାରଇ,
 ଅନାୟାସରେ ଜଣଇ ଜଗତକୁ ସେହି ।
 ପ୍ରକୃତ ସମସ୍ତ କର୍ମମାନ କରୁଅଛି
 ଆତ୍ମା ସ୍ଥିର ହେତୁ ସେହି ସବୁ ଜାଣୁଅଛି ।

ସେହି ଲୋକମାନେ ପାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ବୋଲୁଅଛି
ମଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର ପାଶେ ଯାଇଣ ମିଳନ୍ତି ।
ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ରହିଅଛି ଦେବ ପ୍ରକୃତରେ
ପ୍ରକୃତିରୁ ଏ ଜଗତ ବଡ଼େ ନିରନ୍ତରେ ।
ଏମନ୍ତ ବୋଲି ସେକାଳେ ଜାଣିପାରେ ନର
ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ବରୂପକୁ ତେବେ ଧରେ ସେ ହେ ଗର
ଅନାଦି ନିଗୁଣ ହୋଇବାରୁ ପରମାତ୍ମା
କର୍ମଫଳରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ନୁହେଁ ହେ ମହାତ୍ମା ।
ଆକାଶ ପ୍ରାୟ ହୋଇଣ ସବୁଦେହେ ଆଇ
ଆତ୍ମା ଲେପ ନୁହଇ ହେ ପାର୍ଥ ମୁଁ କହଇ ।
ସବୁ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରକାଶ ସୂର୍ଯ୍ୟ କଲପର
ଆତ୍ମା ସେହିରୂପେ ଦେହ ପରକାଶ କରି ।
ପ୍ରକୃତି ପୁରୁଷର ସେ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣଇ
ପରମ ପଦ ତାହାକୁ ଅଲଭ୍ୟ ନୁହଇ ।

୧୪ (ଗୁଣହୀନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୋଗ)

ଏ ଅନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ପାର୍ଥ
କହିବା ଉତ୍ତମ ଜ୍ଞାନ ହୋଇବ କୃତାର୍ଥ ।
ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଯୋଗୀଗଣ
ଜ୍ଞାନ ବୋଲଇ ଅଛନ୍ତି ଶରୀର ଧାରଣ ।
ସେହି ଜ୍ଞାନକୁ ଆଶ୍ରୟ କରେ ଯାର କାୟ
ଜନ୍ମ ମରଣକୁ ତାର ନ ଆସି ଭୟ ।
ମୋହର ପ୍ରକୃତି ଅଟେ କର୍ତ୍ତା ଧ୍ୟାନ ସ୍ଥାନ
ତହିଁରେ ଗର୍ଭ କରାଏ ମୁହିଁ ଅରଜୁନ ।
ଗର୍ଭାଧାନରୁ ଜାଣହେ ବ୍ରହ୍ମାଦି ଉତ୍ପତ୍ତି
ହୁଏ ବୋଲି ଜାଣ ଆହେ ଦ୍ରୌପଦୀର ପତି
ପ୍ରକୃତି ସେ ସବୁ ଯୋନି ଜନ୍ମ କରୁଅଛି
ମାତା ପିତା ରୂପେ ମୁହିଁ ଜଗତେ ରହିଛି ।
ସବୁ ରଜ ତମ ସେହି ପ୍ରକୃତିରୁ ହୋଇ
ବେହରେ ଦେହକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିଛନ୍ତି ସେହି ।
ସେହି ଗୁଣ ମାନଙ୍କରେ ସବୁ ରଜ ଗୁଣ
ଅନାମୟ ଅନାସକ୍ତ ବୋଲିକରି ଜାଣ ।
ସବୁଗୁଣ ଜ୍ଞାନ ଲାଭେ ହୋଇ ଅଶକ୍ତ
ଲୋକକୁ କରୁଅଛି ଜାଣ ଦେଇ ଚିତ୍ତ ।
ଗଗରୁପ ରଜ ଗୁଣ ତୃଷ୍ଣା ସଙ୍ଗ ଦୁଇ
ଜନମାଞ୍ଚୁଅଛି ଆହେ ଜାଣ କହୁଥାଇ ।

ରଜଗୁଣେ ଲୋକମାନେ କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି
ଏହା ଭଲରୂପେ ଜାଣ ପାର୍ଥ ମହାଯତି ।
ଅଜ୍ଞାନରୁ ଦୁଷ୍ଟଶୀଘ୍ର ତମ ଜାତହୋଇ
ମୋହ ମଦରେ ଦେହକୁ ଘୁଣାହିଁ କରଇ ।
ତମଗୁଣର ହେତୁରୁ ପ୍ରମାଦ ଆଲସ୍ୟ
ନିଦ୍ରା ଦେଉଅଛି ଜାଣ ମହାରେ ପ୍ରକାଶ ।
ରଜ ତମ ଏହି ଦୁଇ ଗୁଣ ଉଣାକରି
ସବୁଗୁଣ କୃତ୍ତିପାଦ ହେ ଗାଣି ବ୍ୟାସ ।
ସେହିରୂପେ ରଜଗୁଣ ସବୁ ତମ ଦୁଇ
ଉଣାକରି ଦେଇଣ ଯେ ଆପେ ବୁଦ୍ଧିହୋଇ ।
ସବୁ ରଜକୁ ଯେପରି ତମ ଉଣା କରେ
ତାହାର ଅଧିକାରକୁ ଅଧିକେ ବସ୍ତାରେ ।
ଦେହେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରକାଶନ୍ତେ ଯଦ୍ୟପି ସେ କରେ
ସବୁଗୁଣ କୃତ୍ତିହେଲ ବୋଲନ୍ତି ବାକ୍ୟରେ ।
ଲୋଭକର୍ମ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଯେ ଆରମ୍ଭ ଅସମ
ରଜଗୁଣରେ ବୁଦ୍ଧି ଯେ ହୁଏ ଗାବେଉମ ।
ତମ ଗୁଣରେ ବଡ଼ଇ ଅପ୍ରବୃତ୍ତି ମୋହ
ତେଣୁ ପ୍ରମାଦ ଜନ୍ମଇ ଜାଣ ନିଃସନ୍ଦେହ ।
ସବୁଗୁଣ କୃତ୍ତି ବେଳେ ଯେଉଁ ଲୋକ ମରେ
ଭଲରୂପେ ବସେ ଯାଇ ଉତ୍ତମ ଲୋକରେ ।
ରଜଗୁଣ କୃତ୍ତିବେଳେ ସେ ଲୋକ ମରଇ
ପୁଣି ଆସି ନରଲୋକେ ଜନମ ଲଭଇ ।
ତମଗୁଣ ବଢ଼ିଥିବାବେଳେ ସେ ମରଇ
ପଶୁାଦି ଯୋନିରେ ଯାଇ ଜନମ ଲଭଇ ।
ସାତ୍ତ୍ବିକ କର୍ମକୁ କରେ ନିୟତ ସେ ଲୋକ
ରହ ପରଲୋକେ ତାର ନ ହୁଅଇ ଶୋକ ।
ରଜଗୁଣେ କର୍ମ କଲେ ଦୁଃଖ ସାର ହୁଏ
ତମ ଗୁଣରେ କରଲେ ଅଜ୍ଞାନକୁ ପାଦ ।
ସବୁଗୁଣେ ଜ୍ଞାନଲାଭ ରଜଗୁଣେ ଲୋଭ
ତମଗୁଣରେ ଆଜ୍ଞାନ ପ୍ରମାଦ ସୁଲଭ ।
ସବୁଗୁଣୀ ଲୋକମାନେ ଯାଆନ୍ତି ସ୍ବର୍ଗକୁ
ରଜଗୁଣୀ ଲୋକ କଥା ପାଆନ୍ତି ମଧ୍ୟକୁ ।
ତମଗୁଣୀ ଲୋକମାନେ ପାଆନ୍ତି ନରକ
ଜାଣ ଆହେ ପଣ୍ଡୁପୁତ୍ର ଗରଜ ନାସ୍ତକ ।
ଜୀବ ଯେକାଳେ ଗୁଣକୁ ହିଏ ପରକରି
ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣି ପାରଇ ଲଭେ ମୋର ସୁଖ ।

ଦେଖ ଏହି ଗୁଣଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କଲେ
ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ତ୍ୟାଗକରି ମୁକ୍ତିଲଭେ ଭଲେ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ କିସ କଲେ ହେ ଅତ୍ୟୁତ
ମାନବ ତନୁଗୁଣକୁ ଜଣନ୍ତି ନିପୁତ ।
କେଉଁ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରିଥିଲେ ଲୋକ ସି ଗୁଣକୁ
ଅତିକ୍ରମି ଅଛୁ ବୋଲି ଜାଣିବାମନକୁ ।
ଏହା ଜାଣିବାକୁ ମୋର ବଳଅଛି ମତ
ପ୍ରକାଶିଣ କହ ମୋତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ପତି ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୋହ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ
ଯେଉଁ ଜନ ତାହାକୁଟି ପରିତ୍ୟାଗ କରେ ।
ଏମାନେ ନିବୃତ୍ତି ହେଲେ ଲୋଭ ନ କରନ୍ତି
ଦୁଃଖ ସୁଖାଦି ଗୁଣରେ ମତି ନ ଭୁଲନ୍ତି ।
ଉଦାସୀନର ସଦୃଶଯାଏ କୁଳ ହୋଇ
ବିଷୟ ପ୍ରକୃତିରେ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଦେଇ ।
ଲୋଷ୍ଠ କାଞ୍ଚନକୁ ଯେହୁ ମଣଇ ସମାନ
ନନ୍ଦା ପୁତ ପ୍ରିୟାପ୍ରିୟ ମାନ ଅପମାନ ।
ଏହିରୂପେ ଯେଉଁଲୋକ ଅଛଇ ଅର୍ଜୁନ
ନିର୍ଲୋଭ ହୋଇଣ ଗୁଣାଶୀତ ସେହି ଜନ ।
ମୋତେ ଯେ ଏକାନ୍ତ ଭକ୍ତିଭାବରେହିଁ ସେବେ
ତନୁଗୁଣ ତାହାକୁହିଁ ନ ବାଧଇ ଲବେ ।
ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ବରୂପକୁ ବହିବାର ଯୋଗ୍ୟ ସେହି
ହୁଅଇ ଦେବାକୁ ମୁହିଁ ତୋତେ କହିଲଇଁ ।
ବ୍ରହ୍ମମୋକ୍ଷ ଧର୍ମ ଆଦି ସୁଖର ପ୍ରତିମ
ମୁହିଁ ବୋଲି ଜାଣ ଆହେ ବୀରବରୋତ୍ତମ ।

୧୪ (ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୋଗ)

ଏଥୁଅନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୁଝିଣ
ବୋଇଲେ କଥା ଏ କହେ ମନଦେଇ ଶୁଣ ।
ଏ ସଂସାରେ ବିଷ୍ଣୁ ବୃକ୍ଷ ଅଶ୍ବତ୍ଥର ମୂଳେ
ବ୍ରହ୍ମା ଶିବଆଦି ତଳ ବେଦମାନେ ଡାଳେ ।
ଏହାକୁ ଯେ ଲୋକଜାଣେ ଆହେ ଅରଜୁନ
ଜାଣଇ ସେ ଜନ ବେଦ ଅର୍ଥର ବିଧାନ ।
ବିଷୟ ରୂପେ ପଲ୍ଲବ ତାହାର ଅଟଇ
ତଳରେ ଉପରେ ଗୁଣ ଜଡ଼ ରହିଛଇଁ ।
ସବୁଆଡ଼େ ମୂଳଆଦି ତାର ବ୍ୟାପିଅଛି
କର୍ମ ଅଦ୍ଭୁତକଳରେ ଜାତ ସେ ହୋଇଛି ।

ସେହି ଶବ୍ଦ ବୃକ୍ଷରଟି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ଜାତ
ନ ଜାଣନ୍ତି ଲୋକମାନେ ଆହେ ପଣ୍ଡା ପୁତ ।
ଅସଙ୍ଗ ଅସ୍ବରେ ସେହି ବୃକ୍ଷକୁ କାଟିବ ।
ତା ମୂଳୀଭୂତ ପଦକୁ ବସିଣ ଖୋଜିବ ।
ଯେଉଁ ପଦ ପାଇଲେ ନ ନିବର୍ତ୍ତଇ କେହି
ଏହି ସଂସାରର କର୍ତ୍ତା ଅଟେ ଜାଣ ସେହି ।
ଧନ ମୋହ କାମ ସଙ୍ଗ ଦୋଷ ଆଦି ତେଜ
କହନ୍ତି ଆତ୍ମଜ୍ଞାନରେ ଯେଉଁମାନେ ମଜ୍ଜି ।
ସୁଖ ଦୁଃଖ ଏହି ଦୁଇବାକୁ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇ
ଆହେ ପାର୍ଥ ସେ ପଦକୁ ପାଆନ୍ତିଟି ସେହି ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଗ୍ନିରେହେଁ ନ ହୁଏ ପ୍ରକାଶ
ସେହି ମୋର ଧାମ ବୋଲି ଜାଣ ନରଈଣ ।
ମୋ ଧାମକୁ ଯିବା ଲୋକ ଜନ୍ମ ଲଭେ ନାହିଁ
ଏହି କଥା ଦୃଢ଼ଭେଦ ମନେ ଦେନ କୁହ ।
ମୋର ଅଂଶ ଜୀବ ମଦ ସଙ୍ଗେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ
ଦେନିଯାଅ ହେ ଅର୍ଜୁନ କହୁଛି ତୁମ୍ଭକୁ ।
ଯେତେବେଳେ ଏ ଜୀବନ ଦେହ ଗୁଡ଼ିଯାଏ
ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ସେହି ସଙ୍ଗେ ଦେନିଯାଏ ।
ପୁଷ୍ପର ଗନ୍ଧ ପବନ ଦେନିଗଲ ପରି
ଜୀବ ନିଏ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଆହେ ଧନୁର୍ଭାଷ ।
ଆନ ଦେହେ ସେହି ଜୀବ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରହଇ
ଆଶ୍ରୟ ନେଇଣ ତହିଁ ବିଷୟ ଭୁଞ୍ଜଇ ।
ଦେହ ଗୁଡ଼ି ଆନ ଦେହେ ଯିବା ସମୟରେ
ଯୋଗୀଏ ଦେଶନ୍ତୁ ସେହି ଜୀବ ଯୋଗବଳେ
ଯଦ୍ବଚନ ଅଜ୍ଞାନୀଏ ଜୀବ ଯିବା କଥା
ଦେଖିବାକୁ ନ ପାଆନ୍ତି ଆହେ ମହାରଥା ।
ଦେଖିବାକୁ ଜ୍ଞାନସ୍ଥାନ ଲୋକ ଯହୁ କଲେ
କିଞ୍ଚିତରେ ନ ପାଇଇ ଦେଖି ସେହୁ ଭଲେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନରେ ଯେତେ ତେଜ ଅଛି
ମୋର ତେଜବୋଲି ଜାଣ କୁନ୍ତୀଦେବୀବତ୍ରି
ପୃଥ୍ବୀ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ଅଧିଷ୍ଠାନ କର
ସ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ଧରିଛି ହେ ଗଣ୍ଡି ବଧାଷ ।
ମୁହିଁ ଔଷଧ ସ୍ବରୂପେ ଔଷଧ ପ୍ରସବ
ବଢ଼ାଇଣ ଥାଏ ଆହେ ବ୍ରହ୍ମପ୍ରାଣବ ।
ଜଂବଗିରୂପେ ମୁହିଁ ଚତୁର୍ବିଧ ଅନ୍ତ
ଶର୍ଣ୍ଣ କରୁଅଛି ଆହେ ବୀରକ ଭଞ୍ଜମ ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ମୁହିଁ ରହିଲି
ମୋହଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରତି ଉତ୍ପତ୍ତି ଅଛଇ ।
ବେଦମାନଙ୍କରେ ଜାଣ ଅଟଇ ମୁଁ ଜ୍ଞେୟ
ମୁହିଁ କହିଅଛି ପାର୍ଥ ବେଦାନୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ।
ଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ କ୍ଷର ଅକ୍ଷର ଦୃଢ଼ି
ପ୍ରବର୍ତ୍ତୁଅଛି ଜାଣ ଦେ ପାଣ୍ଡବ କଣ୍ଠି ।
ସକଳ ବେଦମାନେ ଯେ ବୋଲୁଅଛୁ କ୍ଷର
ଦେ ଅର୍ଜୁନ ପୁରୁଷଟି ଅଟଇ ଅକ୍ଷର ।
ବେଦ ଜକୁ ଭଲ ଅଟେ ଯେଉଁ ପୁରୁଷଟି
ପରଂଆତ୍ମା ତାହାକୁହିଁ ଜାଣ ଦେ କଣ୍ଠି ।
ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାଟି ଆଇ ତିନିଲୋକେ
ବିଶ୍ୱକୁ ପାଳୁଅଛନ୍ତି ଅଧିକୁ ଅଧିକେ ।
ଅକ୍ଷର ସର୍ବ ପ୍ରକାରେ ବାଡ଼ି ଯେ ଅଟଇ
ସେହି ରୂପରେ କ୍ଷରକୁ ଜଣିଅଛି ମୁହିଁ ।
ଏଥିପାଇଁ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ ଲୋକରେ ବେଦରେ
ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବୋଲନ୍ତି ମୋତେ ନିରନ୍ତରେ ।
ଯେ ଲୋକପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବୋଲି ମୋତେ ଜାଣେ
ଅନ୍ୟ ସେହୁ କାହାକୁହିଁ ଭଜେନାହିଁ ମନେ ।
ଏହି ଗୋପନୀୟ ଶାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଜୁନ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
କହିଲି ସଖାଶ୍ରବେ ବୁଝି ଦେ ମନକୁ ।
ଏହିକଥା ଯେ ମାନବ ଅବଗତ ହୋଇ
ଆଉ ଥରେ ଅବନରେ ଜନ୍ମ ନ ଲଭଇ ।

୧୭ (ଦେବାୟୁର ସମ୍ପଦବିଭାଗ ଯୋଗ)

ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଦେ ଅର୍ଜୁନ
ଦେବା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଜନ୍ମ ହୁଏ ଯେଉଁ ଜନ ।
ତାହାର ଯେ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ବ୍ୟବହୃତ ଦାନ
ସଦ୍ମୁଖ ଶକ୍ତ ଅଦ୍ରାବ୍ୟ ଅପ୍ରେଶୁନ୍ୟ ।
ଦାନ ଯଜ୍ଞ ସତ୍ୟ ଆଉ ଅହିଂସା ଆର୍ଜବ
ଅହୋଧ ଶାନ୍ତି ଦୟା ଯେ ତ୍ୟାଗ ମାରଦକ ।
ତେଜ ସମା ଆଲୋଚୁ ପିତ୍ତା ଯେ ଅଭୟ
ଅଗ୍ନିପିତ୍ତ ଅନଭିମାନିତା ଯେ ସ୍ୱାଧୀୟ ।
ଏମାନ ଜାତ ହୋଇଣ ଆହେ ଅରଜୁନ
କରୁଥାଆନ୍ତି ମୋହର ନାମକୁ ବଧାନ ।
ବନ୍ଧୁ ଦର୍ପ ହୋଧ ଆଇ ଗୌରୁଷାଭିମାନ
ଅଜ୍ଞାନ ଆୟୁଷ ଜନ୍ମ ଲଭଇ ଯେ ଜାଣ ।

ଦେବା ଚିତ୍ତରେ ମାନବ ନିଶ୍ଚୟ ମୋକ୍ଷ ପାଏ
ଆୟୁଷ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଏ ସଂସାରରେ ଥାଏ ।
ଦେବା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଅଛୁ ଜାତ
ଏଥିପାଇଁ କହୁଅଛି ମୁହଁ ଶୋକଚିତ୍ତ ।
ଆୟୁଷ ଗୁଣ କହିବୁ ଏବେ ତପ୍ତାଶିଶ
ଆହେ ପାର୍ଥ ମନୋଯୋଗ କରି ତାହା ଶୁଣ ।
ଆୟୁଷ ଜନର ଯେ ସେ ଧର୍ମର ପ୍ରବୃତ୍ତି
ଅଧମରୁ ନିବୃତ୍ତ ଏ ଦୁଇ ନ ଜାଣନ୍ତି ।
ଅଧିକ ମାନଙ୍କଠାରେ ଆତ୍ମର ଶକ୍ତି
କଦାଚିତେ ନାହିଁ ଜାଣ ଆହେ ପଣ୍ଡିତସ୍ତ୍ରୀ ।
ଅସତ୍ୟ ଅପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଅମଣ୍ଡଳ ବୋଲି
ଅଧିକମାନେ ଥାଆନ୍ତି ଜଗତକୁ ଶଳି ।
ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ସଙ୍ଗମରୁ ସବୁ ହୋଏ ଜାତ
ଏହି କଥାଟି ଜାଣନ୍ତି ସମସ୍ତ ଜଗତ ।
ମଦନ ହୋଇଣ ଯେବେ କଥାଏ ନ ଥାନ୍ତି
ପୁଅ ଝିଅ କି ପ୍ରକାରେ ଜନମ ହୁଅନ୍ତି ।
ଏହି ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆଶ୍ରୟ କଲ ଲୋକମାନେ
ଜଗତେ କ୍ଷୟ ନିମନ୍ତେ ଜନ୍ମନ୍ତି ଆପଣେ ।
କାମ ଦମ୍ଭ ମାନ ମଦ ଆଶ୍ରୟ କରିଣ
ଅଶୁଚି ବ୍ରତ କରନ୍ତି ଆମୋଦ ବହଣ ।
ସମ୍ପଦ ପାଇବାପାଇଁ କ୍ଷୁଦ୍ର ମନ୍ତ୍ରଣାକୁ
ଆଗ୍ରହେ ସେବା କରନ୍ତି ବହଣ ମୋଦକୁ ।
ମୃତ୍ୟୁକୁ ଲଭିବାପାଏ କାମ ଉପଶେଷ
ଶ୍ରବଣା କରୁଥାଆନ୍ତି ବହଣ ସରଣ ।
କାମଶେଷ ତର୍କାର୍ଥ କରିବାର ପାଇଁ
ଅନ୍ୟାୟେ ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରହ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ।
କାମୀଲୋକମାନେ ଧନପାଇଁ ପ୍ରତିବନ୍ଧ
କହୁଥାନ୍ତି ମନୋରଥ ହୋଇବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ମୁଁ ଈଶ୍ୱର ଶ୍ରେଣୀ ସିଦ୍ଧ ଆତ୍ମ ସୁଖୀ ବଳୀ
ଆଧିକଜନମ ଲୋକେ ଶ୍ରବନ୍ତି ଏଭଳି ।
ମୋ ସମାନ ଜାତ ଧନ ଏ ମଣ୍ଡ ଉତ୍ତରେ
କାହାର ନାହିଁ ବୋଲଣ ଶ୍ରବନ୍ତି ମନରେ ।
ଅଜ୍ଞାନ ଶ୍ରବରେ ଆତ୍ମ ଅସକଳ ହୋଇ
ମନ କରୁଥାନ୍ତି ଯାଗ କରିବାର ପାଇଁ ।
ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରତିବନ୍ଧ କରୁଥାନ୍ତି ମନ
ଦେବାକୁ ସତ୍ତ ନ ଦିଲେ ଆହେ ଅରଜୁନ ।

ଏରୁପେ ଅଧୁର ଲୋକମାନେ ଭାବନାରେ
 ହନ କଟାଇ ରହନ୍ତି ସେହୁ ଯାଚନାରେ ।
 ଅମ୍ଭା ସମ୍ଭାବିତ ଯେ ଅନମ୍ଭ ଧନୀ ମାନୀ
 ଲୋକଙ୍କର ଅଭିମାନ ହୃଦୟରେ ଦେନ ।
 ଗଣିତ ସୋମଯାଜକ ବୋଲାଇବ ବୋଲି
 ଅବଧି କପଟ ଯାଗ କରେ ମନେ ଭାଳି ।
 ଅହଙ୍କାର ବଳ ଆଉ ଦର୍ପ କାମନ୍ଦୋଧ
 ଆଶାକର ଅହର୍ନିଶି ଲୋକ କରେ ସଧ ।
 ଆପଣାର ଦେହ ମୋତେ ବିଦେଷ କରିଣ
 ଯାଗ କରନ୍ତି ବିଚାର ଆଦେ ଅରଜୁନ ।
 ଏରୁପ ଅଧମ ନରମାନଙ୍କୁ ଅଧୁର
 ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ କରାଏ ମୁଁ ଅରକୁ ଅର ।
 ଅଧୁର ଯୋନି ସକାଶୁ ସେହି ମୁତ୍ର ହୋଇ
 ନ ପାଇ ମୋତେ ନରକେ ଯାଆନ୍ତି ସେ ଧାର୍ମ
 ଯେତେଥର ଜନ୍ମ ହୋନ୍ତି ହୋଇକରି ଶୀଠ
 କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ-ଭୋଦାନ୍ତି କରି ରଟମଟ ।
 କାମ ହୋଧଲେଇ ଆଦି ନରକର ଦ୍ଵାର
 ଜାଣିଥିବା ଲୋକମାନେ କରନ୍ତି ଅନ୍ତର ।
 କାମ ହୋଧ ଲୋଭାଦିକୁ ମୁକ୍ତ ସେ ହୁଅଇ
 ମୋତେ ଭଜଣ ମୁକତି ପୁଣି ସେ ଲଭଇ ।
 ସେ ଲୋକ ଦେବଦତ୍ତ କର୍ମମାନ ଗୁଡ଼େ
 ସ୍ଵେଚ୍ଛା ପ୍ରବୃତ୍ତି ହେବୁଛନ୍ତି ନରକରେ ପଡ଼େ ।
 କାର୍ଯ୍ୟାକାର୍ଯ୍ୟ ସକାଶରେ ଅଟେ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର
 ଏହା ପ୍ରମାଣ ବୋଲଣ ଜାଣ କୁଳୀସୁତ ।
 ଏଥିପାଇଁ ଏହା ଅଟେ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧି କର୍ମ
 ଏହା ବିଚାର କରିଣ ପାଳ ହେ ସ୍ଵଧର୍ମ ।

୧୭ (ଶ୍ରଦ୍ଧାବ୍ରତ ବିଭାଗ ଯୋଗ)

ପୁଣି ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚାହିଁ ବୋଲଇ ଅର୍ଜୁନ
 କଥାଏ କହନ୍ତି ମୋତେ ହେ ମଧୁସୂଦନ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଧି ଗୁଡ଼ିକ ଯେ ପୂଜା କରଇ
 ସତ୍ତ୍ଵ କିବା ରଜ ତମ ଗୁଣ ସେ ଅଟଇ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର
 ସତ୍ତ୍ଵ ରଜ ତମ ଅଟେ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରକାର ।
 ସମସ୍ତଙ୍କର ସତ୍ତ୍ଵକୁ ଅନୁରୂପ ହୋଇ
 ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଉଅଛୁ ଆଦେ ପାର୍ଥ କହୁଥାଇ ।

ସୁରୁଷ ଅଟଇ ପାର୍ଥ ଶ୍ରଦ୍ଧାମାନ ଜାଣ
 ତାଙ୍କୁ ଶରଧା କରିବା ଅଟେ ଆବରଣ ।
 ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଯେହୁ ନିୟୁକ୍ତି ହୁଅଇ
 ଦେବତା ପୂଜାରେ ତାଙ୍କୁ ଚିତ୍ତ ଯେ ବଳଇ ।
 ରଜୋଗୁଣେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଯାର ସେହୁ ରକ୍ଷ ଯକ୍ଷ
 ପୂଜା କରଇଟି ସେହୁ ବହି ମନେ ସୁଖ ।
 ତାମସ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଯେହୁ ଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଇ
 ଭୁତ ପ୍ରେତମାନଙ୍କୁ ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ପୂଜଇ ।
 ଦମ୍ଭ ଅହଙ୍କାରରେ ସେ ନିୟୁକ୍ତ ହୋଇଣ
 ଶାସ୍ତ୍ର ଥିବା ତପସ୍ୟାକୁ କରେ ଆଚରଣ ।
 କାମଗ୍ରାସର ବଳରେ ହୋଇଣ ସେ ରତ
 ନ ଖାଇଣ କରେ କୃଷି ପଞ୍ଚମହାଭୂତ ।
 ମୁହିଁ ତାହା ଦେଖିକରି ମନେ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ
 ଅଧୁର ବୋଲଣ ପାର୍ଥ ତାହାକୁଟି ଲେଖି ।
 ଯାଗ ତପସ୍ୟା ଆହାର ଦାନ ସି ପ୍ରକାର
 ଯେଉଁରୂପେ ହୁଏ ତାହା ଶୁଣ ବାରବର ।
 ଆସୁ ସତ୍ତ୍ଵ ବଳାବେଶ୍ୟ ପୁଣି ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରୀତି
 ଏହିମାନଙ୍କୁ ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଆହାରେ ବଢ଼ାନ୍ତି ।
 ସେହି ଆହାର ସୁସ୍ଵାଦୁ ସିଦ୍ଧ ମନୋହର
 ହୋଇ ଯେ ଥିଲେ ସାତ୍ତ୍ଵିକ ନାମ ହୁଏ ତାର
 ଅତି ପିତା ଉଷ୍ଣ ଆଉ ଗୁଣ ଅମ୍ଳ ରୁକ୍ଷ
 ଅତି ଲବଣ ଗଜସ ନାମରେ ସେ ଭକ୍ଷ୍ୟ ।
 ଯାଚଯାମ ଗଚରସ ପୁଣି ପର୍ଯ୍ୟସ୍ଥିତ
 ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟାଦି ଭୋଜନରେ ତାମସର ପ୍ରୀତି ।
 ବିଧିମାନ ଫଳାକାଂକ୍ଷୀ ଯେହୁ ନ କରଇ
 ସେହି ଯାଗର ନାମଟି ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଅଟଇ ।
 ଫଳ ଭୋଗ୍ୟ ସିଦ୍ଧିରେ ହୁଏ ଯେଉଁ ଯାଗ
 ତା ନାମ ଅଟେ ଗଜସ ଶୁଣ ମହାଭାଗ ।
 ବିଧିମନ୍ତ ଦକ୍ଷିଣା ସେ ଅନୁଷ୍ଠାନ ମୁଖ
 ତାମସ ନାମେ କଥିତ ଜାଣ ବାରଣ୍ଡିଶ ।
 ଦେବ ଦିନ ଗୁରୁ ପୂର୍ବ ଆଉ ଆରଜକ
 ଶୌଚ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ପୁଣି ହଂସାର ଅଭାବ ।
 ଯାହାରୁଟି ହୁଏ ଜାଣ ତାହାର ଶରୀର
 ତପ ବୋଲି ବୋଲିବ ହେ ଜାଣ ବାରବର ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବେଗ ଆଉ ସତ୍ୟ ପ୍ରିୟତ୍ଵ କହି
 ବେଦାଭ୍ୟାସର ବାଞ୍ଛା ପୁ ତପେ ସଦା ରହି ।

ଉକ୍ତ ପରମାଦି ସମସ୍ତଙ୍କ ଶୁଭ ମୌନ
ଅନ୍ତା ବିଶ୍ୱେ ମାନସ ତପ ବୋଲି ଜାଣ ।
ଫଳ ଆକାଂକ୍ଷା ନ କରି କାର୍ଯ୍ୟକ ବାଚକ
ମନେ ମନେ ତପ କଲେ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ସେ ଲୋକ
ସକାର ମାନ ସୁଜାକୁ ସେହୁ ମନେକରି
ତପ କଲେ ଗୁଣସ ଯେ ତାପ ନାମ ତାର ।
ମୁଖପଥରେ ଦେହକୁ ପୀଡ଼ା ଦେଇ ପାର
ଉତ୍କର୍ଷ ସାଧନେ ଯେହୁ କରେ ତପ ଘୋର ।
ତାହାକୁ ସିନା ତାମସ ତପ ବୋଲି କହ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣିଥାଅ ସତ୍ୟ କହୁଥାଉଁ ।
ଅନୁପକାଶ ଲୋକକୁ ଦେବାର ଯେ ଦାନ
ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଦାନ ବୋଲିଣ ତାହାକୁଟି ଘେନ ।
ଦେଶକାଳ ପାତ ଜାଣି ପୁଣ୍ୟାସେ ଯେ ଦିଏ
ସେହି ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ହେ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ବୋଲିଏ ।
ଉପକାର ଫଳୋଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ ଯେଉଁ ଦାନ
ଗୁଣସ ବୋଲି ତାହାକୁ କହନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ।
ଅକାଳେ ଆଦେଶ ଅପାତରେ ଯେଉଁ ଦାନ
ତା ନାମ ତାମସ ଦାନ ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।
ପ୍ରଣବ ଚତୁର୍ଥ ଏହି ତିନିବ୍ରହ୍ମ ନାମ
ଏହି ତିନିକୁ ଘେନିଣ ହୁଏ ସତ୍ତ୍ୱକର୍ମ ।
ଅଦ୍ୟାପି ପ୍ରଣବ ବୋଲିକରି ବ୍ରହ୍ମବାଣୀ
ଯାଗ ଆଦି ପ୍ରାକ୍ତରେଟି ହୁଅଇ ସମ୍ପାଦ ।
ସେ ଫଳକୁ ମୋକ୍ଷାକାଂକ୍ଷୀମାନେ ଅନୁଦେଶି
ଚତୁର୍ଥକ ବୋଲି ମୁଖରେ ଉଚ୍ଚାରନ୍ତି ବସି ।
ସ୍ୱରାଜେ ସାଧୁଗୁଣରେ ପ୍ରଣୟ କର୍ମରେ
ସତ ଶକ୍ତକୁ କହନ୍ତି ପଣ୍ଡିତେ ମୁଖରେ ।
ଯଜ୍ଞ ତପ ଦାନରେ ହେ ପ୍ରୀତ ହୋଇବାକୁ
ସତ ବୋଲିଣ ଅର୍ଜୁନ କହନ୍ତିଟି ତାକୁ ।
ଭକତ କର୍ମେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇବା କଥାଟି
ସତ ଶକ୍ତକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତି କଣ୍ଠଟି ।
ଏଥୁ ନିମନ୍ତେ ଜାଣ ହେ ପ୍ରଣବ ଚତୁର୍ଥ
କର୍ମଶୁଦ୍ଧ ହେବାପାଇଁ ବୋଲିବ ହେ ପାର୍ଥ ।
ଅଶ୍ରଦ୍ଧରେ ହୋମ ଦାନ ତପ ଆଦି ଯେତେ
କରିଲେ ଅସତ ତାହା ହୁଏ ମହାମତେ ।

୧୮ (ମୋକ୍ଷ ଯୋଗ)

ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ କୃଷ୍ଣକୁ
ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ତ୍ୟାଗଚକ୍ତ କହ ହେ ଆତ୍ମଜୁ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଆହେ କାମ୍ୟ କର୍ମନ୍ୟାସ
କରିଲେ ପଣ୍ଡିତେ କହନ୍ତି ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାସ ।
ସବୁ କର୍ମମାନଙ୍କରେ ଫଳତ୍ୟାଗ କଲେ
ତ୍ୟାଗୀ ବୋଲିଣ ବୋଲନ୍ତି ଜାଣିଥାଅ ଭଲେ
ମନାସୀଏ ମୁକ୍ତକଣ୍ଠେ କହି ଯାଇବନ୍ତି
ଦୋଷମଣି କରମକୁ ଗୁଡ଼ିବ ଝଟତି ।
ଯଜ୍ଞ ଦାନ ତପ ଆଦି ଦୁଃସ୍ଥ ପରିତ୍ୟଜ୍ୟ
ଏହି କଥା କହନ୍ତି ପଣ୍ଡିତ ସମାଜ ।
ତ୍ୟାଗର ନିଶ୍ଚୟ କଥା କହିବଲି ମୁହିଁ
ଶୁଣ ମୋହଠାରୁ ପାର୍ଥ ତୁମ୍ଭେ ମନଦେଇ ।
ସତ୍ତ୍ୱ ରଜ ତମ ଏହି ଗୁଣ ସି ପ୍ରକାର
ତ୍ୟାଗ ହୁଅଇଟି ଜାଣ ଆହେ ମହାହର ।
ଯଜ୍ଞ ତପ ଦାନ ନିଷ୍ପାଦନ୍ତ ହୋଇ ନିତ
ପବନକୁ ସୁଧୀଗଣ ଛେଦ କରୁଥାନ୍ତି ।
ଫଳ ଆସନ୍ତି ଦୁଃସ୍ଥ ମନୁ ଗୁଡ଼ିଦେଇ
କର୍ମ କରୁଥିବା ମୋର ସତ୍ୟ ଅଟେ ଏହି ।
ମୋହେ ପଡ଼ି ନିତ୍ୟକର୍ମ ଗୁଡ଼ି ଯେଉଁ ନର
ତାମସ ବୋଲିଏ ସେହି ପାର୍ଥ ମନେକର ।
ହୋ ଘେନି ନିତ୍ୟକର୍ମ ମାନ ତ୍ୟାଗକଲେ
ମହାବ୍ୟଥା ଘେନୁଥିବ ହୃଦୟରେ ଭଲେ ।
କର୍ମକୁ ଦୁଃଖ ବୋଲିଣ କାର୍ଯ୍ୟକୃଷ୍ଣ ଭୟେ
ଗୁଡ଼ି ଦିଅଇ ଗୁଣ ତ୍ୟାଗ ସେ ବୋଲିଏ ।
ଆସନ୍ତି ଫଳକୁ ଗୁଡ଼ି ଯେହୁ କରେ କର୍ମ
ତାହାର ହୁଅଇ ପାର୍ଥ ସାତ୍ତ୍ୱିକରେ ଧର୍ମ ।
ସତ୍ତ୍ୱବନ୍ତ ଜନମାନେ କର୍ମକୁ ଦୁଃଖରେ
କରୁଥାନ୍ତି ସବୁ ଦୁଃଖ ସହଣ ମନରେ ।
ସୁଖଜନକ କର୍ମରେ ନୋହି ହୃଷ୍ଣିତତ୍ତ୍ୱ
ଯେହୁ ତାକୁ ତ୍ୟାଗୀ ବୋଲି ଜାଣ ପଣ୍ଡିତୁତ୍ତ
ଦେହୀ ହୋଇଣ କର୍ମକୁ ଗୁଡ଼ି ନ ପାରଇ
କର୍ମର ଫଳ ଯେତ୍ୟାଗେ ତାକୁ ତ୍ୟାଗୀ କହି
କର୍ମର ଫଳ ସକଳ ଯେମାନେ ଗୁଡ଼ିନ୍ତି
ଭକ୍ତ ଅନନ୍ତ ମିଶ୍ରିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁନ୍ତି ।

ଫଳ ତ୍ୟାଗ କରିଥିବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଜନର
 ଫଳ କିନ୍ତୁ ନ ହୁଅଇ ମନେ କର ଗାର ।
 ବେଦାନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ କର୍ମ ସିଦ୍ଧି ହେବାପାଇଁ
 ପାଞ୍ଚଟି କାରଣ କହିଛନ୍ତି କହିବଇଁ ।
 ଅଧିଷ୍ଠାନ କରତା ଯେ ଦଇବ କାରଣ
 ତେଷ୍ଟା ମିଶି ପାଞ୍ଚଗୋଟି କାରଣ ଏ ଜାଣ ।
 କାୟା ବାକ୍ୟ ମାନସରେ ଧର୍ମଧର୍ମ କର୍ମ
 ଏହି ପାଞ୍ଚହେତୁ ତାର ଜାଣ ଶାବ୍ଦେତମ ।
 ମୁହିଁ କର୍ମ କରୁଅଛି ଏହା ଯେ ବୋଲଇ
 ତାହାଠାରୁ ଜ୍ଞାନସ୍ଥାନ ଲୋକ ଆଉ ନାହିଁ ।
 ଆତ୍ମ ଅଭିମାନ ପୁଣି ଇଷ୍ଟ ନିଷ୍ଟ କଥା
 କର୍ମ ଆସକ୍ତିକୁ ଲୋକ ମଣୁଥାଏ ବ୍ୟଥା
 ସେ ଲୋକ ଯଦ୍ୟପି ଅନ୍ୟ ଲୋକ କରେ ନାଣ
 ନ ଲଗଇ ତାକୁ ଦୋଷ ଜାଣ ହେ ଶାବ୍ଦେଶ
 ଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞେୟ ଜ୍ଞାତା ଏହି ତିନି କରମର
 ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ ଅଟନ୍ତି ଏ ମନେକର ଗାର ।
 କର୍ତ୍ତା କାରଣ ଯେ କର୍ମ ତିନିହେଁ ସଗ୍ରହ
 କର୍ମରୁଟି ବୋଲୁଏ ହେ ପାର୍ଥ ଛାଡ଼ ମୋହ ।
 ଜ୍ଞାନ କରମ କରତା ସାତ୍ତ୍ବିକ ରାଜସ
 ତାମସ ହୁଅନ୍ତି ଆହେ ଶୁଣ ଗରଭିଣ ।
 ସେହୁ ଜ୍ଞାନର ସବୁକୁ ସମାନ ଦେଖଇ
 ସେହିଜ୍ଞାନ ସିନା ଜାଣ ସାତ୍ତ୍ବିକ ଅଟଇ ।
 ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନେ ହୁଏ ନାନା ଆତ୍ମାର ଭାବନା
 ରାଜସ ସେହୁ ବୋଲୁଏ ସେହୁ ମହାମନା ।
 ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯାର ହୁଅଇ ଆଶକ୍ତି
 ତାମସ ଜ୍ଞାନ ବୋଲଣ ତାହାକୁ କହନ୍ତି ।
 ଫଳ ଇଚ୍ଛା ନ କରିଣ କରେ ସେହୁ କର୍ମ
 ସାତ୍ତ୍ବିକ ବୋଲି ତାହାକୁ କହନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ।
 ଫଳର ଆକାଂକ୍ଷା କରି ଅହଂକାରୀ ହୋଇ
 ଯେଉଁ କର୍ମକରି ତାହା ରାଜସ ବୋଲଇ ।
 ଭାଗ ଶୁଭଶୁଭ ପୁଣି ଧନ କ୍ଷୟ ହିଂସା
 ସାମର୍ଥ୍ୟ ନ ବିଚାର କର୍ମେ କରେ ଆଶା ।
 ମୋହବଶତଃ ଯେ କର୍ମ ଆରମ୍ଭ କରଇ ।
 ତାହାକୁ ତାମସ କର୍ମ ବୋଲି ଜାଣ କହି
 କରମର ଆଶକ୍ତିରେ ହିଂସା ଛାଡ଼ିକରି
 ଧୃତି ଉପାହୁକୁ ମନେ ସଦା ଥାଏ ଧରି ।

ସିଦ୍ଧି ଅସିଦ୍ଧିରେ ଯେହୁ ହୁଏ ନିର୍ବିକାର
 ସାତ୍ତ୍ବିକ ବୋଲି ତାହାକୁ ମନରେ ବିଚାର ।
 କର୍ମଫଳକୁ ଆକାଂକ୍ଷା କରୁଥିବ କର୍ତ୍ତା
 ରାଜସ ବୋଲୁଏ ଆହେ ଜାଣ ଧନୁବେଶ ।
 ଶଠ ନୈଷ୍ଠୁତିକ ପୁଣି ଅଳସ ପ୍ରାକୃତ
 ବିଷାଦୀ ଘର୍ଷସୁନୀ ଯେ ସୁବଧ ଅପୁକ୍ତ ।
 ସମସ୍ତେ ଏହି କଥାକୁ ତାମସ ବୋଲନ୍ତି
 ଦୃଢ଼େ ସ୍ଥା ଜାଣ ବିଚିତ୍ରାତ୍ମ୍ୟଙ୍କର ନାତି ।
 ବୁଦ୍ଧି ଧୃତିର ଅଟଇ ତିନିରୂପ ଭେଦ
 ତାହା ଶୁଣିଲେ କୁମ୍ଭର ଜନମିତ ମୋଦ ।
 କାର୍ଯ୍ୟାକାର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଭୟ ଅଭୟର ବିଧି
 ବୁଦ୍ଧି ମୋକ୍ଷ ପ୍ରକୃତି ସେ ନିବୃତ୍ତିକା ବୁଦ୍ଧି ।
 ଜାଣିଥାଅ ସେହି ବୁଦ୍ଧି ବୋଲୁଏ ସାତ୍ତ୍ବିକ
 ମୋ କହିବା କଥା ଜାଣ କାରଣ ବିବେକ ।
 ଧର୍ମଧର୍ମ ପୁଣି କାର୍ଯ୍ୟ ଆଦର ଅକାର୍ଯ୍ୟ
 ରାଜସ ତାକୁ କହନ୍ତି ଜାଣ ଗାରଗନ ।
 ଅଧର୍ମକୁ ଧର୍ମ ବୋଲି ଯେ ମନରେ କରେ
 ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ଗଣନା ହୁଏ ତାମସରେ ।
 ମନ ପରାଣ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ବିୟା ଯେଉଁ ଧୃତି
 ଧନଞ୍ଜୟ ସାତ୍ତ୍ବିକ ସେ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ।
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମାଦର ଫଳାକାଂକ୍ଷୀ ହୋଇ
 ଯେଉଁ ଧୃତି ଧରଇ ସେ ରାଜସୀ ଅଟଇ ।
 ସ୍ବପ୍ନ ଭୟ ଦୁଃଖ ଶୋକ ଯେବେ ଏହି ଧୃତି
 ନ ଛାଡ଼ଇ ତେବେ ତାକୁ ତାମସୀ କହନ୍ତି ।
 ଏବେ ତିନି ପ୍ରକାରର ଯୁଗ ଆହେ ବାବୁ
 କହିବୁ ଏକ ଚକ୍ରେ ଶୁଣ ତାହା ସବୁ ।
 ଯେଉଁ ଯୁଗ ଅଭ୍ୟାସରୁ ଆସକ୍ତି ଜନ୍ମଇ
 ଅଳସ କାଳରେ ଦୁଃଖ ଅନ୍ତର ହୁଅଇ ।
 ସେହି ଯୁଗକୁ ସାତ୍ତ୍ବିକ ବୁଝ ଧନୁର୍ଭୀଷଣ
 ଆଗେ ବିଷ ପଛେ ହୁଏ ଅମୃତର ପରି ।
 ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଲଢ଼ି ସ୍ତ୍ରୀ ଅଙ୍ଗେ ଯେହୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ
 ଆଗ ଯୁଗ ଲଭି ପଛେ ଦୁଃଖକୁ ଭୋଗଇ ।
 ତାହାର ଯୁଗ ରାଜସ ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ
 ଭାବନାରେ କହିଛନ୍ତି ଏହା ତପୋଧନ ।
 ନିଦ୍ରାଲସ୍ୟ ପ୍ରମାଦରୁ ଯେ ଯୁଗ ଜନ୍ମଇ
 ଆଦ୍ୟ ପ୍ରାକ୍ ଉଦୟରେ ମୋହକୁ ବଢ଼ାଇ ।

ତାମସ ବୋଲଣ ତାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଜଗତେ
ମୋର କହିବା କଥାକୁ ବୁଝି ମହାମତେ ।
ସିଦ୍ଧି ଗୁଣ ବହୁଣ କରୁଣସି ପ୍ରାଣୀ
ବିନିମେଷରେ ନାହାନ୍ତି ଜାଣି ଗାରମଣି ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଗୁଣଜାତି
କର୍ମକୁ ଭାଗ କରିଣ ଧାତା କରିଛନ୍ତି ।
ସମ ଦମ ତପ ଗୌତ ପୁଣି ସମା ଦ ନ
ଆଦିକ ଯେ ଅରଜକ ସହିତ ବିଜ୍ଞାନ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣର ସ୍ବାଶ୍ରବକ ଏହି ଗୁଣ ଅଟେ
ଏହା କଲେ ଜାଣ ସେ ନ ପଡ଼ନ୍ତି ସଙ୍କଟେ ।
ତୈର୍ଯ୍ୟ ତେଜ ଦକ୍ଷ ଯୁକ୍ତ କର୍ମରୁ ନିବୃତ୍ତ
ନ ହୋଇ ଶିଶୁର ଭାବ ଦାନରେ ପ୍ରବୃତ୍ତି ।
ହୁଏ ତାହାକୁ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୋଲି ପାର୍ଥ କହି
ସ୍ବାଶ୍ରବକ ତାହାଙ୍କର ଗୁଣ ଏ ଅଟଇ ।
କୃଷି ଗୋରଖା କାଶିକ୍ୟ ବୈଶ୍ୟର ଯେ କର୍ମ
ତାଙ୍କ ସ୍ବାଶ୍ରବକ ଗୁଣ ଜାଣି ଗାରୋଡ଼ମ ।
ବିନି ବର୍ଣ୍ଣରେ ସେବା ଯେ ଶୁଦ୍ରର ସ୍ବାଶ୍ରବ
କର୍ମ ବୋଲଣ ଜାଣ ହେ ଧାନ୍ୟ ପାଣ୍ଡବ ।
ଆପଣା ଆପଣା କର୍ମେ ରତ ଯେଉଁ ଲୋକ
ଜାଣିଥାଅ ସେହି ଲୋକ ଜ୍ଞାନ ସୁବିବେକ ।
ସେ ଜ୍ଞାନରେ ରତ ହେଲେ ଯେଉଁ କର୍ମସିଦ୍ଧି
ଲଭନ୍ତି ଜ୍ଞାନୀ ତାହା ଶୁଣ ଦେଇ ବୁଦ୍ଧି ।
ଯେହୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରେନ୍ତି
ସବବ୍ୟାପି ବୋଲିକରି ସବେ କହିଥାନ୍ତି ।
ଯେଉଁ ଲୋକ ତାଙ୍କୁ ନିଜ କର୍ମରେ ପୁଜଇ
ଅଲଭ୍ୟ ମହାସିଦ୍ଧି କୁ ସେ ଲୋକ ଲଭଇ ।
ପରର ଧର୍ମ ଅପେକ୍ଷା ସ୍ବଧର୍ମ ଅଧିକ
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି ଆହେ ଗାରୁଡ଼ିଣ ।
ଆପଣା ସ୍ବାଶ୍ରବ କର୍ମ ଯେ ଜନ କରଇ
କଳସ ତାହା ପାଖରେ ରହି ନ ପାରଇ ।
ସ୍ବାଶ୍ରବକ କର୍ମେ ଯେହେ ହୋଇବଟି ବୋଧ
କେବେ ତାକୁ ନ ଛାଡ଼ିବ ଆହେ ଗାରୁଡ଼ିଣ ।
ଅସକତ ନ ହୋଇଣ ଫଳ ଯେ ଛାଡ଼ଇ
ସିଦ୍ଧି ବୋଲି ଅରଜନ ତାହାକୁହିଁ କହି ।
ନିଷ୍କାମ ସିଦ୍ଧି ପାଇଣ ଯେରୁପେ ବ୍ରହ୍ମକୁ
ପାଏ ହୃଷିକେରେ ଏବେ କହିବା ତୁମ୍ଭକୁ ।

ଧ୍ୟାନଯୋଗ ପରାୟଣ ଯୁକ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ଯୁକ୍ତ
ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଥାନରେ ଥାଇଣ ବୈରାଗୀ ଆଶ୍ରିତ ।
ବେଦ ଆଦି ବହୁସ୍ତ୍ର ଶୁଣ ହେଷ ତ୍ୟାଗୀ
ଅଳ୍ପବିଦ୍ୟା କାମ ହୋଧେ ଯେହୁ ବରଗଣୀ
ସେ ଜନ ବ୍ରହ୍ମକୁ ସିଦ୍ଧା ଜାଣିଟି ପାରଇ
ଏ କଥାରେ ସନ୍ଦେହ ଯେ କିନ୍ତୁମାସ ନାହିଁ ।
ବ୍ରହ୍ମକୁ ଯେ ଚିହ୍ନି ତାର ନାହିଁ ସୁଖ ଦୁଃଖ
ମୋହର ଭକ୍ତିରେ ଯେବେ ନୁହେଁ ସେ ବିମୁଖ
ଭକ୍ତିରେ ମୋତେ ଯେବେ ଶୁଣି ସେ ପାରଇ
ମୋତେ ଲଭିବାକୁ ତାର କଷ୍ଟ ନ ହୁଅଇ ।
ଯଦୁକର୍ମ କରି ମୋର ପାଦେ ଆଶ୍ରୟ କଲେ
ମୁକତି ପଦକୁ ପାଏ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ ଭବେ ।
ଯଦୁକର୍ମ ମୋରଠାରେ ସମର୍ପ ଅର୍ପୁନ
ମୋରଠାରେ ଚିତ୍ତବଦ୍ଧ କାଟି ତୁମ୍ଭେ ଦିନ
ମୋର ନିକଟରେ ଯେବେ ଦେଇଥିବ ଚିତ୍ତ
ମୋ ପ୍ରସାଦ ଲଭିକରି ନ ହୋଇବ ଶ୍ଵାତ ।
ଅହଙ୍କାର ଯେବେ ମୋର କଥା ନ ଶୁଣିବ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ନିକଟରେ ସବନାଶ ଯିବ ।
ଅହଙ୍କାର ଆଶ୍ରୟକରି ଯେବେ ନ ଯୁଦ୍ଧିବ
ମିଥ୍ୟାବାଦଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗଣମାୟ ହେବ ।
ଦ୍ରବ୍ୟ ବିଳରେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଣ ଆବଦ୍ଧ
ଜାଣିଛୁ ଧନୁ ଧରଣ କରିବଟି ଯୁଦ୍ଧ ।
ଆତ୍ମର କରମେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଛ ଆବଦ୍ଧ
ନ ଯୁଦ୍ଧିବ କେଉଁରୂପେ ବୋଲି ଆହେ ଯୋଧ
ସମସ୍ତଙ୍କର ହୃଦରେ ଅଛନ୍ତି ଶିଶୁର
ଭ୍ରମାଇ ଅଛନ୍ତି ଯନ୍ତ୍ରାରୂପେ ନର ।
ସବୁ ଛାଡ଼ି ଶୁଣଠାରେ ପଶ ହୋ ଶରଣ
ନିଃସନ୍ଦେହ ପ୍ରାପ୍ତି ହେବ ତୁମ୍ଭେ ଭକ୍ତଜ୍ଞାନ ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ତ ସବୁକଥା କହିଲୁ ବୁଝାଇ
ଯାହା ଇଚ୍ଛା ହେଉଅଛି କର ତାହା ଯାଇ ।
ଯଦୁଠାରେ ଗୋପନୀୟ ଅଟେ ଯେଉଁ କଥା
ତାହା କହିବା ଶୁଣ ହେ ପାର୍ଥ ମହାରଥା ।
ସବୁବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଯେଣୁ ଅଟ ମୋର ପ୍ରିୟ
ତେଣୁ କହୁଅଛୁ ମୁହିଁ ହୋଇଣ ସବୁ ।
ମୋରଠାରେ ମନ ଦିଅ ମୋତେ ପୂଜା କର
ମୋର ଭକ୍ତି ହୋଇ ମୋତେ କର ନମସ୍କାର ।

ଏମନ୍ତ ହୋଇଲେ ମୋତେ ପାଇବ ହେ ପାର୍ଥ
 ନ ହୋଇବ ଲେଡ଼ା ଆଉ ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଥ ।
 ସବୁଧର୍ମ ତେଜ ପଣ ମୋ ପାଦେ ଶରଣ
 ସବୁପାପୁଁ ତାରିବି ମୁଁ ଆହେ ଅରଜୁନ ।
 କୃପା ଶୋକ କରିବାର ଉଚିତ ନୁହଇ
 ମୋ ଆଗରେ ବଢ଼ି ଆଉ କିଛି କହ ନାହିଁ ।
 ନିଜ ଧର୍ମ ବିବର୍ଜିତ ଭକ୍ତ ଯାର ନାହିଁ
 ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣାଇବ ନାହିଁ ।
 ଯେଉଁ ପାପୀ ଗୁରୁଜନ ସେବା ନ କରଇ
 ଏ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣିବାପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ସେ ନୁହଇ ।
 ମୋଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଯାହାର ହୋ ଥିବ
 ଏ ଶାସ୍ତ୍ର କଥାପି ତାର ହାତରେ ନ ଦେବ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ଭକ୍ତକୁ ଏହା ଦିଏ ଶିକ୍ଷା
 ତାହାକୁ କରଇ ମୁହିଁ ଅବଶ୍ୟହିଁ ରକ୍ଷା ।
 ମୋ ଗୀତାକୁ ଆନନ୍ଦରେ ମୁଖେ ଯେହୁ ଗାଇ
 ଜଗତରେ ମୋର ଅପ୍ରେମିୟ ଅଟେ ସେହି ।
 ତୁମ୍ଭ ଆତ୍ମର ସମ୍ବାଦ ନିତ୍ୟ ଯେ ପଢ଼ିବ
 ଜ୍ଞାନଯଜ୍ଞରେ ପୁଜିଲ ମୋତେ ସେ ଜାଣିବ ।
 ଗୀତା ଅର୍ଥ ନ ଜାଣିଣ ପଢ଼ିଲେହେଁ ଲୋକ
 ତେବେ ତାର ନାଶ କରେ ମୁହିଁ ସବଂଶୋକ
 ଦୋଷଯୁକ୍ତେ ପଡ଼ୁଥିଲେ ତାହାର ଅସୁୟା
 ଛାଡ଼ି ଯେଣୁ ଶୁଣେ ତାକୁ ନ ଲାଗେ ମୋ ମାୟା
 ମୋର କହିବାର ଗୀତା ଏକମନେ ଶୁଣି
 ଅଜ୍ଞାନ ନାଶିଲ କି ହୋ କହ ଗାରମଣି ।
 ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ତୁମ୍ଭ ବଚନରେ
 ମୋହ ନ ରହିଲ ପ୍ରଭୁ କିଛି ମୋ ମନରେ ।
 ଆତ୍ମର ଅନୁସନ୍ଧାନ ପାଇଲି ମୁହିଁ
 ଆଜି ଯାହା ବୋଲୁଅଛୁ ଆଜି କରିବି ।
 ଏରୂପେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ବାଦ
 ଶୁଣିକରି ଜ୍ଞାନପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଲ ମୋ ହୃଦ ।
 ବ୍ୟାସଙ୍କର ପ୍ରସାଦରେ ଆହେ ନୃପତିଶ
 ସମସ୍ତ କଥା ମୋ ହୃଦେ ହୁଅଇ ପ୍ରବେଶ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ବାଦ ମୋହର ମନରେ
 ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଲେ ରୋମ ଟାଙ୍ଗରେ ଶରୀରେ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କର ବିଶ୍ୱରୂପ ମୁହିଁ ଦେଖିଅଛି
 ଏବେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଆଖି ବୁଜି ହେଉଅଛି ।

ଯେଉଁ ପକ୍ଷରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଅଛନ୍ତି
 ବିଜୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେ ପକ୍ଷ ଗୁଡ଼ିକେ କେମନ୍ତ ।
 ନବ ଦୁର୍ବାଦଳ ଶ୍ୟାମ ତମାଳର ବର୍ଣ୍ଣ
 ଯଶୋବନ୍ତଙ୍କର ଯେହୁ ପ୍ରାଣାୟୁକ ଧନ ।
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଜ୍ଞାନଗୁରୁ ନନ୍ଦଙ୍କର ପୁତ୍ର
 ସେ ଶ୍ଯାମଙ୍କ ପାଦେ ମୋର ଦଇମା ନିୟୁତ
 ଠାରେ ଭଗବତ୍ ଗୀତା ହୋଇଲ ନିଃଶେଷ
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ବୁଧଜନେ ଶୁଣ ଆନରସ ।

ରଣକ୍ଷେତ୍ରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପତ୍ନୀ ମାଗିବା

ନିମନ୍ତେ ପୁନର୍ବାର ଗମନ

ଓ ଦୁର୍ଦ୍ଦାଶର ଶରଣ

ମନୁରାଜା ପୁଜା କଲେ ପୁଣି ଅଗସ୍ତିଙ୍କି
 ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଗଲେ ତ କୋରବ ଚଢ଼ିକ ।
 ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଙ୍ଗେ ହେଲ କେଉଁ କଥା
 ସେ କଥା କହି ମୋହର ହୃଦ ମନୁ ବ୍ୟଥା ।
 ଅସ୍ତ୍ର କହିଲେ ରାଜା କହୁଅଛି ଶୁଣ
 ତୋପରି ଶ୍ରୋତାକୁ ଯେବେ ନ କହିବା ପୁଣି
 ଆଉ କା ଆଗେ କହିବା ଆହେ ନରନାଥ
 କୁହ ଶ୍ରୋତା ମଧ୍ୟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜାଣିଲ ତୋ ଚିତ୍ତ
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ହେଲ ଯେଉଁ ସମାରୁର
 ତାହା ବିସ୍ତାରି କହୁଛି ଶୁଣ ନୃପବର ।
 ସଞ୍ଜୟ ମୁଖରୁ ସବୁ ଧୃତବିଷ୍ଣୁ ଶୁଣି
 କିଛିକ୍ଷଣ ବସି ଏହା ମନେ ମନେ ଗୁଣି ।
 ବୋଇଲ ସଞ୍ଜୟ ଶୁଣ ଆହେ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯାଇଅଛି କରିବ ସମର ।
 ପ ଶ୍ରବମାନଙ୍କୁ କରି ନ ପାରିବ ଜୟ
 ଏଥୁପାଇଁ ମନେ ମୋର ହେଉଅଛି ଭୟ ।
 ଭୁଲ ମନ୍ତ୍ରୀ ଏ ସମୟେ ସମର ସେଷକୁ
 ଆଉ ବାରେ ବୋଧ କହେ ସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ
 ଭଲ ଭଲରେ କପାଇଁ ସମର କରିବେ
 ଗ୍ରାମେକ ଦେଲେ ପାଣ୍ଡବେ ସନ୍ତୋଷହୋଇବେ
 ହୋ ଶୁଣିଣ ସଞ୍ଜୟ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ
 ଯା କଲେ ଅବଶ୍ୟ ଭଲ ହୋଇବ ବୋଇଲ
 ଧରରେ କହନ୍ତେ ରଥ ଆଣିଲ ସାରଥ୍ୟ
 ତହିଁରେ ବସିଲେ ଅଳ୍ପ ନରପତି ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ନିମିଷକେ ରକ୍ଷଣେଷେ ଦେଲେ ଉପସ୍ଥିତ
 ଧୂତରାସ୍ତ୍ର ମିଳେ ଯହିଁ ଅଛୁ ତାର ସୁତ ।
 ଦେ ଗଜା ଆସୁଥିଲେ ତ ଧର୍ମ ନରପତି
 ଆସୁ ଆସୁ ମନେ ଧର୍ମ ଧର୍ମ ସୁମନ୍ତେ ।
 ଦେ ଧର୍ମ ଆମକୁ ଯୁଦ୍ଧେ ନ କରାଅ ତୁମ
 ସକ୍ତ କରାଅ ଯେତୁପେ ନ ଦେଉ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ତେଣେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଗେ କହଇ ଶକୁନି
 ଶରଣ ନେବାକୁ ଆସେ ଧର୍ମ ନୃପମଣି ।
 ଶୁଣିଣ ହରଷ ଦେଲେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଶରଣ ପଣି ମାଗିବ ଯେବେ ମୋତେ ପୃଥ୍ବୀ ।
 ଆଦର ସେହି ମୋହର ଭୁଜ ତଳେ ଗଳି
 ମାଗିଲେ ଗୁଡ଼ିବ ରାଜ୍ୟ ଭୁଞ୍ଜି ମହାପ୍ରଭୁ ।
 ସୁଖେ ଶ୍ରେଣ କରୁ ରାଜ୍ୟ ସିଂହାସନେ ବସି
 ଭାଇକୁ ଦେଖଣ ମୁହିଁ ଦେବ ବନବାସୀ ।
 ଦନ୍ତେ ତରଣ ଗଳାରେ କୁଠାରକୁ ଧରି
 ନ ମାଗିଲେ ନ ଦିଅଇ ରାଜ୍ୟକୁ ମୋହର ।
 ଏହିବେଳେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗାର
 ଦୁଇ ଭୁତ ଭାବ୍ୟ ନିଶବଦ୍ କର ।
 ଉଭୟ ଆଟର ସୈନ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧେ ହୋଇଲେ
 ପବନସ୍ଥାନେ ପାଦପ ପରାୟେ ରହିଲେ ।
 ଏ ସମୟେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଗୁହାନ୍ତି ଗୁହାଣି
 ଜନମନମୋହନ ବିଦମସିଂହ ଠାଣି ।
 କରେ ଧରିଛନ୍ତି ସେହି ଜୟମାଳ ଗୋଟି
 ପ୍ରଥମରେ ମହାରଥୀ ଶୁଷ୍ଟ ପାଶେ ଭେଟି
 ଜାହ୍ନବାନୟକୁ ସେ ପାଦ୍ୟଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ
 ପ୍ରଣମିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହୋଇଣ ବିନୟୀ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ବୋଇଲେକ ତୋର କାଞ୍ଚାସିଦ୍ଧ ଦେଉ
 ଆମ୍ଭ ଆପୁଦେବ ବର୍ଣ୍ଣ ସେଷସ୍ଥ ଯାଉ ।
 ହସ୍ତିନା କାରୁଣା ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଯମପ୍ରସ୍ଥ
 ଜଇନ୍ତା ଏ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ଦେଉ ପରାପତ ।
 ଗାଙ୍ଗେୟଙ୍କଠାରୁ ଏହି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇ
 ଧର୍ମନନ୍ଦନ ବିନୟେ କହିଲେ ଏ କାଣୀ ।
 ବିନକର ନାଥ ଯେବେ ଉଦ୍ଧବେ ପଶ୍ଚିମେ
 ସମୁଦ୍ର ଶୁଣିବ ଯଦି ନଦନୟା ଭ୍ରମେ ।
 ଯେବେ ଗଙ୍ଗାରେ ପାଶାଣ ହୋଇବଟି ଭେଲ
 ପ୍ରବତ ପରେ ପୁଟିବ ଯେବେ ପଦ୍ମମାଳା ।

ସତ୍ୟସୁଗେ କଳସୁଗ ଯେବେ କି ଭେଟଇ
 ତଥାପି ସକ୍ତନ ବାକ୍ୟ ଅନ୍ୟଥା ନୁହଇ ।
 ଶତ୍ରୁମାର ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ଦେଉ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ତୋର ବଚନ ଅନ୍ୟଥା ନ ଦେଉ ମୋହର ।
 ମୋର ଶତ୍ରୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହସ୍ତିନାର ପତି
 ତାକୁ ଆବୋର ସୁଅମେ ଦେଲୁ ସେନାପତି ।
 ଦଳେ ପଶୁଁ ଗମ ଜଣି ସମର୍ଥ ଅଟୁ ତୁ
 ଏ ପୃଥ୍ବୀରେ କେହି କରି ନ ପାରେ ତୋ ମୃତ୍ୟୁ
 ନ ହୋଇବୁ ଯୁଦ୍ଧେ ଯେବେ କୁହ ସେନାପତି
 ତେବେ ହେ ଜୟ ମୋତେ ରାଜ୍ୟ ଦେବ ପ୍ରାପ୍ତି
 ଦେ ଦେବ ପରମମାନ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ଅଜାଗ୍ରନ୍ତ
 ବାସବ ଶଙ୍କା କରଇ କରେ ଧନୁ ଧରୁ ।
 କୌରବକଳଙ୍କ କୁମ୍ଭେ ରକ୍ଷାକାଣ୍ଡ ଦେବ
 ତୋତେ ନ ଜଣି କପରି ବାଞ୍ଛାସିଦ୍ଧ ଦେବ ।
 ସ୍ବାମୀ କୁରୁନାଥ ଯେହୁ ଅଟନ୍ତି ଶାନ୍ତନୁ
 ସନ୍ତୋଷେ ଦେଲେ ତୁମ୍ଭକୁ ଆର୍ତ୍ତାବଳ ଧନୁ
 ହେଲେକ୍ୟକମ୍ପାଇ ଦେବ ତୋରକୋପାନଳେ
 ତୋତେ କେ ନାଶ କରିବ ଯୁଦ୍ଧେ ବାହୁବଳେ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ କୁହ ଗୁଡ଼ି ତ ନ ଦେବୁ
 ଶତ୍ରୁ ନ ଜଣିଲେ ରାଜ୍ୟ କପରି ଲଭୁବୁ ।
 ଗାଙ୍ଗେୟ ବୋଇଲେ ଏହା ନୁହେଁ କଦାଚିତେ
 ଏତେବେଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଗୁଡ଼ିବ କେମନ୍ତେ
 ଆଦ୍ୟଦ୍ଵୟ ସେ ମୋ ଭୁଜକୁ ଆଶ୍ରୟ କରିଛଇଁ
 ଏତେବେଳେ ଗୁଡ଼ିଲେ ମୁଁ ଧର୍ମ ଲଭିବଇଁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଯେବେ ନ ଗୁଡ଼ିବୁ ତାକୁ
 ମୁଁ ତ ସାମରଥ ନୁହେଁ ତୋତେ ଜଣିବାକୁ
 କି ପ୍ରକାରେ ରାଜ୍ୟ ମୋତେ ହୋଇବ ପ୍ରାପ୍ତି
 ତୋତେ କରୁପେ ଜଣିବ ସୁରୁପ କହତ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ବଚନେ ଗାଙ୍ଗେୟ କହିଲେ
 ଆମ୍ଭ ବଚନ ଅନ୍ୟଥା ହୋଇବ କି ଭଲେ ।
 ଆମ୍ଭେ ଯେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧି ଦେଲୁ ସେନାପତି
 ଦିନେକ ମାରିବୁ ଆମ୍ଭେ ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ
 ଦଶବିନ ଯାଏ ଆମ୍ଭେ ଥିବୁ ହୋ ନିଶ୍ଚୟ
 ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରକ୍ଷାକର ତୁମ୍ଭର ସମୁଦ୍ଧି ।
 ଦଶ ବିଦସାନ୍ତେ ମୋର ଆଗେ ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ
 ଦେଖାଇଲେ ସତ୍ୟ କଲି ଗୁଡ଼ିବ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ।

ପ୍ରଥମରୁ ଦଶଦିନ କୁ ରକ୍ଷା ପାଇଲେ
 ଯିଲେକେ ତୁମକୁ କେହି ନ ଜିଣିବ ଭଲେ ।
 ତୋର ନିମନ୍ତେ କରିବୁ ଶରଣ୍ୟା ଆମ୍ଭେ
 ମୋର ପରେ ସେନାପତି ଦ୍ରୋଣାବ୍ୟୁତ୍ପତ୍ତିଦେବ
 ପ୍ରଥମ ଦିନେ ମାରିବ ସେହୁ ବହୁସାଧୁ
 ପାଞ୍ଚଦିନ ଯୁଦ୍ଧିବ ସେ ଭରଦ୍ୱାଜ ପୁଅ ।
 ଷଷ୍ଠଙ୍କର ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଧର୍ମସାଧୁ
 ଆନନ୍ଦରେ ତହୁଁ ଦେବ କରିଲେ ବିଜୟ
 ଷଷ୍ଠଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣ ପାଶେ ଭୂରଶ୍ରବା ଥିଲେ
 ଧର୍ମ ନୟନ ତାହାକୁ ନିମନ୍ତାର କଲେ ।
 ପାଦାର୍ପଣ ଦେଇଣ ଶତସପ୍ତପରଶମି
 କଳାଶ ବାଞ୍ଛନ୍ତି କଉରବକୁଳ ସ୍ୱାମୀ ।
 ବାବୁ ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧ ହେଉ ଆମ୍ଭ ଆୟୁଷରେ
 ଶତ୍ରୁମାରୀ ରାଜା ହୁଅ ପଞ୍ଚକଟକରେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଅଜା ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ଗୁରୁ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଶଙ୍କା କରେ କୁହ ଧନୁ ଧନ୍ତୁ ଧନ୍ତୁ ।
 କୁରୁରାଜ ପକ୍ଷ କୁହ ସୋଦର ଶତ୍ରୁକୁ
 ଶରଣ ଦେଲେଟି ତୋତେ ଆତ୍ମାବଳ ଧନୁ
 ଯିଲେକେ କମ୍ପିବ ଦେବ କୁହ କୋପକଲେ
 ତୋତେ ବିନାଶ କରିବୁ ଆମ୍ଭେ କାହା ବଳେ
 କୁହ ଯେ ନିଶ୍ଚୟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ନ ଛାଡ଼ିବୁ
 କପରି ଦେ ଶତ୍ରୁମାରୀ ଆମ୍ଭେ ରାଜା ହେବୁ ।
 ଭୂରଶ୍ରବା ବୋଲେ ଦଶଦିନର ସମୟ
 ଆମ୍ଭେ ମୋହୁ ଏଥୁ ମଧ୍ୟେ ଛନ୍ତି ଷଷ୍ଠଙ୍କର ।
 ତୋର ନିମନ୍ତେ କରିବେ ସେହୁ ଶରଣ୍ୟା
 ସେନାପତି ହେବେ ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କ ତନୁଜା ।
 ବହୁତ ଯୋଦ୍ଧା ପ୍ରଥମ ସମରେ ମାରିବେ
 ଦ୍ୱିଷାୟେ ଶକଟ ବ୍ୟୁତ୍ପତ୍ତି ସିନ୍ଧୁରାଜା ଯିବେ ।
 ଶକଟବ୍ୟୁତ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱାରେ ଆମ୍ଭେ ଥିବୁ
 ସାତ୍ୟକିର ହସ୍ତେ ଶିରଶ୍ଚେଦେ ନାଶହେବୁ ।
 ଭୂରଶ୍ରବାଙ୍କରଠାରୁ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ଦେନନେନ୍ଦ୍ର ବହେ ପାଣି ।
 ଦେଖି ଭୂରଶ୍ରବା ତାଙ୍କୁ ଧରି କୋଳକରି
 ବୋଇଲେ ଶୋକ ନକର ନ କାନ୍ଦ ଏପରି
 ବାବୁ ଆକାଶରେ ଶ୍ରେଣ ସରେ ଯେତେବେଳେ
 ମାନବ ଜନ୍ମ ଲଭଇ ପ୍ରାଣୀ ରହିଲେ ।

ରାଗ ମୋହ ହୁଏା ଅପବାଦ ଆଦିକରି
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ଜନ୍ମିଲେ ଅବଶ୍ୟଟି ମର ।
 ପୃଷ୍ଠେ ବର୍ତ୍ତିଥିଲି ଶୁରସହସ୍ର ବରଷ
 ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇବ ଅବଶ୍ୟ ।
 ଭୂରଶ୍ରବା ବୋଲେ ଆମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ମରିବୁ
 କୁରୁଯୁଦ୍ଧଠାରୁ ଭଲସ୍ଥାନ କି ପାଇବୁ ।
 ଭୂରଶ୍ରବାଙ୍କର ତହୁଁ ଏହି ଦୃଢ଼ ଶୁଣି
 ସେଠାରୁ ବିଜୟ କଲେ ଧର୍ମ ନୃପମଣି ।
 ଯାନ୍ତେଣ ଦେଖିଲେ ଆଗେ ସାଧୁଗୁରୁ ଶଲ୍ୟ
 ମହାଶ୍ୱରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ସେହୁ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଶାକଲ୍ ମଣ୍ଡଳରେ ସେ ଅଟେ ଅଧିପତି
 ତାଙ୍କ ଚରଣେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କରିଲେ ପ୍ରଣତି ।
 ଶଲ୍ୟ ବୋଇଲେ କଳାଶ ଦେନ ମୋର ବାବୁ
 ଶତ୍ରୁଙ୍କୁ ମାରି କୁ ରାଜ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ଭୁଞ୍ଜିବୁ ।
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ଉଠି ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି କହେ ବଚନ ମଧୁର ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଅଟ ଆମ୍ଭର ସୋଦର ମଉଳା
 ମାତ୍ରୀଙ୍କ ଶ୍ରାବ ଅଶ୍ୱିମାକୁମାରଙ୍କ ଶଳା
 କ୍ଷୟିୟେ କଳବନ୍ତ କେ ନାହିଁ ତୋତେ ସରି
 ତୁ ଧନୁ ଧରନ୍ତେ ତୋତେ ସାସନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
 ରୁଦ୍ରାଇନ୍ଦ୍ରାଦି ସରି କେ ନୁହେଁ ତୋତେ ଯୁଦ୍ଧେ
 କେମନ୍ତେ ଜିଣିବି ମୁହିଁ ତୋତେ ରଣ ମଧ୍ୟେ ।
 କଲ୍ପେ ଶଙ୍ଖବାକୁ ବାଞ୍ଛା କଲୁ ଦେବ କୁହ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଜିଣିବା ଶକ୍ତି ମୋର ଅଛି କାହିଁ ।
 ପୁରଳ ପରସ୍ତ କୁରୁ କୁହ ଅଟୁ ସିଂହ
 ତାହାକୁ ଯେ ରକ୍ଷାକରୁ କୁହ ମଉବ୍ୟାଘ୍ର ।
 ତୁମ୍ଭେ ମୋହର ମାତୁଳ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଭଣିଜା
 ମୋର ଥାଟ ରକ୍ଷାକର ଦେବ ଗୁରୁରାଜା ।
 ଶଲ୍ୟ ବୋଇଲେ ରେ ବାବୁ ନୁହଇ ଏମନ୍ତ
 ଅସମୟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଛାଡ଼ିବି କେମନ୍ତ ।
 କୌରବଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବି ମୁଁ ଯେବେ ଏତେବେଳେ
 ଧର୍ମ କର୍ମୀ ରହିବଟି ଏ ମଣ୍ଡଳରେ ।
 ଦେ ଯୁଧିଷ୍ଠିନ ଶ୍ରାବ ତୁ ମନେ ଅନ୍ୟ କଥା
 ଶୁଣି ମୋହର ବାକ୍ଯ କାଳର ବାରତା ।
 କାଳେ ଚିନ୍ତାପୁରୀ ନଗ ଉତ୍ତରର କୁଳେ
 ତହିଁ ଆମ୍ଭେ ନିତି ଯାଉ ଶେଳ କୁଡ଼ୁଲେ ।

ଫିମି ମାରି ଚିତୋପକା ନଦୀ କରୁ ପାର
 ନଦୀ ପାରି ହୋଇ ଫୁଟି ଚିତୋପକା ଗିରି ।
 ଏସନ ସାଧନା ମୋର ଅଛି କାଳକାଳୁ
 ଏମନ୍ତେଣ ଫିମି ମାରୁ ଶିକ୍ଷା ବେଳୁ ବେଳୁ
 ହନକର ଚିତୋପକାଗିରି ପୁର ଆଡ଼େ
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ରୁଷି ତପ କରୁଥିଲେ ଦୃଢ଼ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଆଡ଼କୁ ଫିମି ମାଇଲ ମୁଁ ଆଇ
 ପବନ ଫୁଟି ନିକଲେ ରୁଷି ହୃଦେ ଯାଇ ।
 ଉତ୍ତରାପାରୀ ହୋଇଣ ପଡ଼ି ବ୍ରହ୍ମବୃକ୍ଷ
 ରୁଷିର ରୁଧିରେ ନଦୀ ଗଲ ଚର୍ଚ୍ଚି ପୁର ।
 ଆଚମ୍ବିତେ ଚିତୋପକା ନଦୀ ମୁଁ ଦେଖିଲି
 ତକ୍ଷଣେ ରୁଷିଙ୍କ ପାଶେ ଯାଇ ମୁଁ ମିଳିଲି ।
 ଅନେକ ବ୍ୟାକୁଳ ରୁଷି ହେଲେ ମୋତେ ରୁଷି
 ବୋଇଲେ ମୋହର ବ୍ରତ ପୂର୍ଣ୍ଣହେଲ ନାହିଁ
 ମୁଁ ବୋଇଲି ମୁଁ ହୋଇଲି ବ୍ରହ୍ମବୃକ୍ଷା ଦୋଷୀ
 ଏଥିରୁ ମୁକତ ମୋତେ କର ବ୍ରହ୍ମରୁଷି ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ବୋଇଲେ ତୁ ଶ୍ରବତ ସମରେ
 ସେନାପତି ହୋଇକୁଟି କୌରବ ଆଟରେ ।
 ଅସ୍ତ୍ରାଦଣ ହନ ଚର୍ଚ୍ଚି ହୋଇବ ଯେ ଯୁଦ୍ଧ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର କୋପାନଳେ ହେବୁ ତୁ ଦଗଧ ।
 ବ୍ରହ୍ମବୃକ୍ଷା ଦୋଷୀ କୁହ ଯେବେ ହେବୁ ପାର
 ଶ୍ରବତ ଯୁଦ୍ଧରେ ତୋର ହେବ ପ୍ରତିକାର ।
 ଏଥକୁ ମନେ କରୁ ନ ଶୁଳ ମଣ୍ଡପାନ
 ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ମୁହିଁ ଇଚ୍ଛାକରେ ମହାଶୈଳ ।
 ସମରରେ ମୁହିଁ ନାଶପିତ ମୋହ ଯୋଗେ
 ହତ୍ୟାଦୋଷପାରହୋଇ ବସିବି ମୁଁ ସୁଗେ ।
 କିଛିକିନ୍ତା ମନେ ତୁହି ନକର ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଶ୍ରବତ ଯୁଦ୍ଧରେ ତୋତେ ନାହିଁଟି ଅଗ୍ରସ୍ଥ ।
 ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠି ସାନନ୍ଦ ଶଲ୍ୟଙ୍କ ବଚନେ
 ତହୁଁ ବିଜେକଲେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ସନ୍ଧିଧାନେ ।
 ଭରତାଞ୍ଜଳ ନନ୍ଦନ କନ୍ଧା ଜଗତ ଶ୍ରେଷ୍ଠୀ
 ପାଦାର୍ପଣ ଦେଇ ବଢ଼ିଲେ ତାହାଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
 କରଯୋଡ଼ଣ ଶୁଭଲେ ପୁଣି ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ପରମ ସାନନ୍ଦ ଗୁରୁ ଧର୍ମେ ଦେଖିକରି ।
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭ କଲ୍ୟାଣ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତହେଉ
 ଆମ୍ଭ ଆପ୍ତ ଘେନି ବର୍ଣ୍ଣ ଶତ୍ରୁକ୍ଷୟ ଯାଇ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁହି ଆମ୍ଭ ମାନ୍ୟ ଗୁରୁ
 ଏସନ କଲ୍ୟାଣ ସତ ବାହାରେ ମୁଖରୁ ।
 ତୋତେ ଜଣିବାକୁ ମୁହିଁ କାହିଁ ସାମରଥୀ
 ତୋହର ବିଦ୍ୟାରେ ସିନା ମୁଁ ଅଟେ ସକଳ
 ତୁହି ରହିଲୁ ଆଦୋର କୌରବ ମାନଙ୍କୁ
 ତୋତେ ନ ଜଣିଲେ ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତକ ଆମ୍ଭକୁ ।
 କେମନ୍ତେ ଜଣିବୁ ତୋତେ କହ ସେ କାରଣ
 ତେବେ ସେ ପ୍ରାପ୍ତକ ସିନା ହୋଇବ କଲ୍ୟାଣ ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ନାରାତପୁଲେ ମୋର କରେ
 ଜଣିବାକୁ ଶୀଘ୍ର କେହି ନାହିଁ ଏ ମହାରେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣି କେବେ ଶର
 ଧନୁ ଶର ସଫା ତ ଆସ ତୁମ୍ଭ କର ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେକ ସ୍ଥାନ ଶ୍ରେଜନର ବେଳେ
 ଧନୁ ଶର ନ ଆସ ଯେ ମୋର କରପୁଲେ ।
 ଯେ ଧର୍ମଜ ଅଶ୍ୱଥାମା ଏକଇ ତନୟ
 ତା ମୃତ୍ୟୁ ଶୁଣିଲେ ଅସ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ିବ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ମୋହର ଶିରକୁ ହେଉପାର ତେତେବେଳେ
 ଆନେ ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ଜାଣ ଧର୍ମବାଳେ
 ବାବୁ ସ୍ଥାନକାଳେ ଯେହୁ ମାରଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ରୌରବ ନରକେ ତାକୁ ହୁଅଇ ପତନ ।
 ଶ୍ରେଜନ ବେଳେ ମାଇଲେ ହୁଏ ମହାଦୋଷ
 ଭରଣ ପ୍ରମାଣେ ଯମ କାଟେ ତାର ମାଂସ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ଚରଣବା କେତେ ନ ମରବ
 ମହାମଣ୍ଡଳରେ କିଏ ତାହାକୁ ଜଣିବ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହର୍ଷ ହେଲେ ଶୁଣି ମୃତ୍ୟୁଭେଦ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ମୃତ୍ୟୁ ଯୋଗ ଦଟିବ ପ୍ରମାଦ ।
 ଏଥିଅନ୍ତେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ତହୁଁ ତଳଗଲେ
 ଅଶ୍ୱଥାମାଙ୍କପାଶରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ଯହୁଁ ଧର୍ମ ପ୍ରଣମିଲେ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ଦେବ ସ୍ତ୍ରୀମି କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ ।
 ଆମ୍ଭ ଏ କଲ୍ୟାଣ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତକ ହେଉ
 ଶତ୍ରୁ ଜଣି ରଜା ହୁଅ ଜଣିବା କେ ନୋହୁ ।
 ବାବୁ ଶତ୍ରୁ ମାରି ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ହୁଅ ରଜା
 ପୃଥ୍ୱୀରେ ଚଣ୍ଡୀ ହୁଅ ରଞ୍ଜିତ ଭରଣ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଦୟାକଲୁ ଯେବେ ମୋତେ
 ଏ କୁରୁ ସାଗର ମୁହିଁ ଜଣିବି କେମନ୍ତେ ।

କଳ୍ପସିଦ୍ଧି କରି ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଚରଣାଶ୍ରୟ
 ତୋତେ ନ ଶୁଣି କିପରି ଏକଚକ୍ର ହେବ ।
 ଦ୍ରୋଣୀ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତୋତେଛନ୍ତି ସାଥୀ
 ଯେତୁପେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିବୁ କରିବେ ସେ ତାହା ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସେନାପତି କରିନାହିଁ ମୋତେ
 କରିଥିଲେ କେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ରଖନ୍ତା ଜଗତେ ।
 ବାନ୍ଧୁଥାନ୍ତା ଶିରେ ଯେବେ ମୁକୁଟ ସେ ମୋର
 କୃଷ୍ଣାଦି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେପିଥାନ୍ତୁ ଯମଦର ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଇଲେ ତୁ ମରଣେ ଡରିଲୁ
 କ୍ଷମା ଦୋଇଣ ସିଂହାସନ ବର ତୁ ମାଗିଲୁ ।
 କଷାବନ୍ତ ରାଜା ଅଟେ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ସେନାପତି ନ ବରଲ ମୋତେ ଦୁଷ୍ଟ ମନ୍ଦ ।
 ଥିଲେ ଥିଲ ଗଲେ ଗଲ ମୋହର ଯେ ଇଚ୍ଛା
 ପଞ୍ଚକଟକ ଶ୍ରେଣୀ ତୁ ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ନିକଟରେ ଥିଲେ କୃପାବୃତ୍ତି
 ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲେ ଧର୍ମିଙ୍କ ଆମ୍ଭେ ।
 କୃପାବୃତ୍ତି ବୋଇଲେ ତୋ ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛା
 ଶତ୍ରୁ ମାର ରାଜ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀ ଯେ ତୋହର ଇଚ୍ଛା
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ହୋଇ
 ସଗ୍ରାମେ ପଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ନିକଟକୁ ବଢ଼ ।
 ବିଶେଷେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଶଳା ଆମ୍ଭର ମଉଳା
 ବୁଦ୍ଧିବେଦ ପଡ଼ି ତୁମ୍ଭ ତେଜ ଅନର୍ଗଳା ।
 ଶତ୍ରୁ ଦେନ ପଣ ଏଥେ ହେବ ତୁମ୍ଭ ଦୋଷ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବଧିଲେ ଭବେ ହେବ ଅପରାଧ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ସେ ଆବୃତ୍ତି କୃପ
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଶୁଭ ହାଦେ ନ କର ଆହେ ନୃପ ।
 ବାବୁ ସମର ଭୂମି ଏ ଅଟେ ଯଜ୍ଞସ୍ଥାନ
 ଏଥକୁ ଆବୃତ୍ତିପଣେ ହୋଇବୁ ବରଣ ।
 ଆମ୍ଭେ କି କରିବୁ ତୋର ଆହେ ଧର୍ମ ରାୟ
 ତୋର ସହାୟ କରିବା ଛନ୍ତି ଦୟାମୟ ।
 କୃପାବୃତ୍ତିଙ୍କ ନିକଟୁ ଚଳିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଶ୍ରୀକରେ ଅର୍ଥ୍ୟ ଦେନିଣ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଯେ ଭେଟି ।
 ପାଦାର୍ଥ୍ୟ ଦେଇ ଶୁଭିଲେ ବିନୟେ ଯୁକତେ
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ମନୋବାଞ୍ଛା ଫଳ ମିଳୁ ତୋତେ
 ତାହାଙ୍କୁ ବାକ୍ୟେ ଉତ୍ତର କଲେ ଦେବଧର୍ମ
 କୁନ୍ତୀ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପୁତ୍ର ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ପିତାସମ ।

ଆମ୍ଭର ଥାଟକୁ ତୁମ୍ଭେ ଚାଲ ଦେବସ୍ୱାମୀ
 ପାଞ୍ଚଶତ ଥକୁ ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ପରିମାଣି ।
 ଆମ୍ଭର ଥାଟରେ ତୁମ୍ଭେ ହୁଅ ଦେବରାଜା
 ଲକ୍ଷେ ନୃପ ହୁଅ ଆମ୍ଭେ କରୁଥିବୁ ପୂଜା ।
 କୃଷ୍ଣ ଅନୁଗ୍ରହେ ଶ୍ରେଣୀ କରିବ ସମ୍ପଦ
 କୌରବ ଥାଟରେ ଥିଲେ ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ରେ ବାବୁ ଜାଣଇ ଏମାନ
 କୌରବ ଗୋବିନ୍ଦେ କେବେ ତୁମ୍ଭର ସମାନ ।
 ରାଧା ପାଳିଛୁ ଅଜ୍ଞାନ ବାଳକାକୁ ମୋତେ
 ସେବାକୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ମିତ୍ର ମୋ ସଙ୍ଗତେ ।
 ବାବୁ ଜନ୍ମହୋଇ ପିତା ମାତା ନ ଜାଣିଲି
 ମାନଗୋବିନ୍ଦର ତୁଲେ ପୀରତି କରିଲି ।
 ଆଦ୍ୟରୁ ଆଶା କରିଛୁ ସେ ମୋର ବାହାକୁ
 ଅଧର୍ମୀ ହେବ ଏକାଲେ ଗୁଡ଼ିଗଲେ ତାକୁ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ଜଳେ କରେ ଭୟ
 ସ୍ୱାମୀ ଚିତାରେ ନହୁଏ ଯେବେ ପ୍ରିୟ କାୟ ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ହୋଇ ଡରିଲ ଯେହୁ ସମରକୁ
 କେବେ ଧର୍ମ ପାର ନୁହେଁ ଏ ଭିନ୍ନ ଲୋକଙ୍କୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ କହିଲେ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ
 ଶ୍ରେ ଧର୍ମ ଦେବତା ତୁମ୍ଭେ ସାକ୍ଷୀଥାଅ ରହି ।
 ନ ମାନିଲ ମୋର କଥା ସହୋଦର କର୍ଣ୍ଣ
 ସମରେ ପଶିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ନିଧନ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ଯହୁଁ ଶୁଣିଲେ ନିରାଶ ବଚନ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନିକଟେ ମିଳିଲେ ବହନ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶତପୁତ୍ର ସହିତେ ଶକୁନ
 ବସିଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଅର୍ଥ୍ୟ କରେ ଦେନ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ପାଦେ ଅର୍ଥ୍ୟଦେଲେ ନେଇ
 ପ୍ରଣାମ କରିଲେ ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ଶୋଇ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ଆହେ କୁରୁ ନରନାଥ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ତୁମ୍ଭ ପାଦେ କଲେ ପ୍ରଣିପାତ ।
 ଶୁଣିଣ ଅନ୍ଧ ପରମ କଲାଣ ବାଞ୍ଛୁଲେ
 ମନୋବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧ ହେଉ ଅସମାଦେ ଭଲେ ।
 ବଦୟନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଶୁଣ ଆହେ ତାତ
 ମୁହିଁ ତୋହର ନନ୍ଦନ ସବଦା ଭକତ ।
 ଅନେକ ଦୁଃଖ ଶ୍ରେ ତାତ ପାଇଲି ମୁଁ ବନେ
 ଦୁର୍ଗତରୁ ଚାଲିଲି ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସନ୍ନେ ।

ଅତିଅନ୍ତ କଷ୍ଟ ଦେବ ପାଇଲି ବରଟେ
 ପୁଣି ତରଣ ସେବନେ ଅଇଲି ନିକଟେ ।
 ଏ ତୋର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ କୁମର ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ସୋଦର ନ ପାଳି ଏହୁ ଭିଆଇଛି ଦହ ।
 ଲହ ପ୍ରସ୍ତ ସମପ୍ରସ୍ତ ଦୁଃଖିନୀ ବାରୁଣୀ
 ଜରନ୍ତା ଏ ପଥ ଜନ୍ମଦୀପକୁ ଧାରଣୀ ।
 ଏଥକୁ ମାଣିଲି ଦେବ ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ପଡ଼ା
 ନିରାଶ କଲି ନ ଦେଇ କହି ବାକ୍ୟ ଚିଡ଼ା ।
 ଗଲେ ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ
 ଏ ଉତ୍ତରୁ ପେଶିଥିଲି ପୁଣି ଦେବଗୟ ।
 ଏହାଙ୍କ ବାକ୍ୟେ କର୍ମିଲ ଏ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗକରି ଦେବ ଆଶ୍ରେକଲ ଦହ ।
 ଶ୍ରେ ତାତ ସୋମବଂଶକୁ ଛାଡ଼ିଲିଟି ଧର୍ମ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ବେଳକୁ ଆସି ହୋଇଲି ସଂଗ୍ରାମ ।
 ବଂଶ ନାଶ କଥାରେ ସେ ପଶିଲିଟି ତାତ
 ତୋହର ଥାଆନ୍ତେ ଦେବ ଘଟୁଛି ଅନ୍ତର୍ଥ ।
 ଏ ସମୟେ ଆହେ ତାତ କହ କିସ ବୁଦ୍ଧି
 ପ୍ରମାଦ ନ ପଡ଼ୁ ତାତ ଯୁଦ୍ଧେ କର ସଫଳ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ କହେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଆଦ୍ୟତ୍ଵ ଯେତେ କହିଲି ନ ମାନିଲି ଦୁଷ୍ଟ ।
 ବାବୁ ଭୁବ୍ଧରେ ପଣ୍ଡିତ ସମ୍ଭାଳିଲୁ ଗୁଣ
 ବହୁ ଶର୍ପ ଗୁଡ଼ କର କଲୁ ରକ୍ଷିତ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତାତ ତୋର ପରସାଦେ
 ବହୁଶର୍ପ ଗୁଡ଼ କଲି ବୁଲି ଅପ୍ରମାଦେ ।
 ଧର୍ମରେ ବଢ଼ି ପାଇଲି ସବୁକଥା ଭଲେ
 ଦୁର୍ଗତିରୁ ତରଳି ମୁଁ ଭାଇସହ ଭଲେ ।
 ଏବେ ମୋର ପାଞ୍ଚପଡ଼ା ଦିଅ ଆହେ ତାତ
 ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଘେନଣ ରହିବ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ରୁହିଁ
 ବୋଇଲ ଏବେ ମୋ ବୋଲ କର ବାବୁ ଭୁବ୍ଧ
 ଭାଇ ଭାଇରେ କପାଳ ଦହ ଆରମ୍ଭିବ
 ପାଣ୍ଡବେ ପଡ଼ାଏ ଦିଅ କଳହ ଭୁଟିବ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଗୁଣେ ବୋଲେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ବିନାୟକେ ନ ଦେବ ମୁଁ ସୁତମୁନେ ସିଦ୍ଧି ।
 ପୁରବାକ୍ୟେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବିଷାଦିତ ହେଲି
 ସଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଘେନି ଘରକୁ ଅଇଲି ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣି ଭଲଙ୍କ ଗଜନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଚହୁଁ ଶୁଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ପଣ୍ଡିତ ହୋଇ ଦୁଷ୍ଟଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଲୁ ପ୍ରୀତି
 ସେବେ ଶ୍ରବ କଲେ କି ସେ ଦେବେ ସବୁନ୍ତି
 ସୁସୁତ ହୋଇ ଗୁଣକୁ ନ ତେଜିଲୁ ବାବୁ
 ବିପ୍ର ଗୁଣାଳକୁ ଭୁବ୍ଧ ଏକକର ଗବୁ ।
 ମୋର କଥା ଏକ ଶୁଣ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ତୁ ମୋର ସୋଦରପେଣୁ ବୋଲେହୋଇପ୍ରଥୀ
 ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ପଡ଼ା ମୋତେ ଦିଅ କୁରୁପତି
 ଭାଇ ଘେନ ରହିବ ଏହି ମୋର ମତି ।
 କୋଣକେ ପଡ଼ବ ପାଞ୍ଚପଡ଼ା ମୁଁ ପାଇଲେ
 ତୋର ମୋର ପ୍ରୀତି ଥିବ ସବୁଦିନେ ଭଲେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ମୋତେ ନ ବୁଝା ଏମାନ
 ବିନା ଯୁଦ୍ଧରେ କି ଦେବ ଏକଗୋଟି ଗ୍ରାମ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଏହା ପ୍ରକାଶନ୍ତି
 ଗୁଣଖଣ୍ଡି ପଡ଼ା ମୋତେ ଦିଅ କୁରୁପତି ।
 ବୋଇଲି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଶୁଣ ରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ବିନା ସମରେ ନ ଦେବ ଘର ଏକଗୋଟି ।
 ପୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ କରଲେ ପ୍ରକାଶ
 ତନୁଖଣ୍ଡି ଗ୍ରାମ ମୋତେ ଦିଅ କୁରୁକ୍ଷିଣ ।
 ତୋର ଅପତୟେ ଦେବ ମୋର ବଡ଼ବ୍ୟଥା
 ମୋ ପରଜୟ ହୁଏ କି ତୋର ଲଜ୍ଜାକଥା
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ସମର ନୋହିଲେ
 ଅର୍ଦ୍ଧଘର ନ ଦିଅଇ ଜାଣ ଧର୍ମବାଳେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ତୋହର ମୋଦର
 ଦେନଖଣ୍ଡି ପଡ଼ା ଦିଅ କଥା ମାନ ମୋର ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ସମର ନ କଲେ
 ଘରକରୁ ତଉଠେ ମୁଁ ନ ଦିଅଇ ଭଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ ପୁଣି ବଚନ ପ୍ରକାଶି
 ସୋଦର ତଳିବା ପାଇଁ ପଡ଼ାଏ ଦିଅସି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ସୁତମୁନେ ସ୍ଥାନ
 ବିନା ସମରେ ମୁହିଁ ନ ଦେବିଟି ଜାଣ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ କର ବଂଶରକ୍ଷା ବୁଦ୍ଧି
 ଗ୍ରାମେକ ଦେଇ ସଂଗ୍ରାମ କଥା କର ସଫଳ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ହେଲେ ଅସମର୍ଥ
 ତରଣଦନ୍ତେ ଶରଣ ପଶ ପଞ୍ଚଦ୍ରାତ ।

ଏ ପଞ୍ଚକଟକେ କୁମ୍ଭେ ଦୁଅ ନୁହମଣି
 କନକୁ ସିବ ମୁଁ ପରେ ଶକତ୍ରାତ ଦେନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ପୃଥ୍ବୀ କରନ୍ତୁ ଧାରଣ
 ମୁହିଁ ଶରଣାଗତକୁ କରନ୍ତୁ କାରଣ
 ତୁହି ଯେ ମଧୁପିଙ୍ଗଳ କର୍କଶ ତୋ ମତ
 କୁଳକ୍ଷୟ ମନ୍ଦୀ ବାକ୍ୟେ ହେଉଛୁ ଅପ୍ରୀତି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଏ କଥାମାନ ନ କହ ଆଗରେ ମୋହର ।
 ମଧ୍ୟପାଶେ ଆସିଥିଲେ ଦୂର ଯେତେବେଳେ
 ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟେ କହିଥିଲୁ ମୁହିଁ ସଗ୍ରସ୍ଥଳେ ।
 ବିନାୟକେ ନ ଦେବି ମୁଁ ସୁଚୀମନେ ପୃଥ୍ବୀ
 ତହିଁକି ସାକ୍ଷୀ ଅଛନ୍ତି ଦେବ ଶିଶୁପତି ।
 ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର କଲେ ବଚନ ପ୍ରକାଶ
 ଯୁକ୍ତେ ଆଶା ବଳାଇଲୁ ହେବୁ ନିଶ୍ଚୟ ନାଶ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନବୋଲେ ଯେବେଜଣିବୁକୁମୋତେ
 ଏ ପଞ୍ଚକଟକେ ରାଜା ହୋଇବୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ।
 ମୁଁ ଯେବେ କୁମ୍ଭ ପାଞ୍ଚଜୁ ପାରେ ଯୁକ୍ତେ ମାରି
 ତେବେ ତ ପଞ୍ଚକଟକ ହୋଇବ ମୋହର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ହେଲୁ ତୋର ମୋର ସତ୍ୟ
 ରାଜାହି ତୋର ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ କରିଦିଅ ତ୍ୟକ୍ତ ।
 ଆପଣା ଆପଣା ମଧ୍ୟେ ହୋଇଲୁ ବିବାଦୀ
 ଅଦୋଷୀ ଲୋକ କିପାଇଁ ପକାଇବା ହେବ ।
 ତୁ ଶକତ୍ରାତାକୁ ନେଇ ରହ ଆଡ଼କରେ
 ମୁଁ ପାଞ୍ଚଭାଇଙ୍କୁ ଦେନ ରହେ ପାଖକରେ ।
 ଆବର ବହୁ କୁଟୁମ୍ବ ନାଶିବା କି ଅର୍ଥେ
 ସେମାନେ କୃଥା ବିନାଶ ହେବେ କି ନିମନ୍ତେ
 ତୋରମୋର ବେନରେଯେଜଣି ପାରେ ବଳେ
 ଜାଣିବା ପୁଣ୍ୟ ଉଦ୍ଧତ ତାର ଧର୍ମବଳେ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲୁ ନ କହ ଏମନ୍ତ
 ବିନା ସୈନ୍ୟ ସାମନ୍ତରେ ଯୁଦ୍ଧ ଅବହତ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୁଖୁ ଏହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 କୌରବ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଗୁହଁ କଲେ ସେ ଉତ୍ତର
 ଆହେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟେ ଅଛୁ ଯେତେ ସୋଧୁ
 ମୁହିଁ କଥାଏ ପୁରୁଷ ବିଦିଅ ମୋତେ ବୁଦ୍ଧି ।
 ଏକ ମାତାପିତା ପଣ୍ଡୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର
 ଆନ୍ଦୋଳନେ ତାହାଙ୍କର ଅଟୁ ଯେ କୁମର ।

ଯୁକ୍ତେ ରାଗ ମୋହର ଅଛି ପଞ୍ଚସ୍ଥଳ
 ନ ଦେଇଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କରୁଅଛି କଳ ।
 ବହୁ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିବେ ଏ ରଣକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟେ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଆଦି ପଡ଼ିବେ ଏ ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଦୋଷୀ ଅଦୋଷୀ ଏଠାରେ ବହୁ ନାଶହେବ
 ଏହି ହତ୍ୟାଦୋଷମାନ କାହାକୁ ଲାଗିବ ।
 ପୁା ଶୁଣି କୌରବ ଆଟେ କଲେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ
 ସୋଦର ରାଗ ନ ଦେଇ ଦୁଅ ଅନ୍ୟାୟନାୟ ।
 ଅଦୋଷକ ଆଟ ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ ତୋ ବାଛଣା
 ଯେଉଁ କଥା କହିଲୁ ତୁ ଏ ପ୍ରମାଣ ସିନା ।
 ଆହେ ଧର୍ମରାଜ ଦୋଷ ନାହିଁ ଯେ ତୁମ୍ଭର
 ଧର୍ମ ହେବୁରୁ ଜଣିବ ତୁମ୍ଭେ ଏ ସଂସାର ।
 ଆକାଶୁଁ ବାଣୀ ଶୁଣିଲୁ ଏସନ ପ୍ରକାର
 ଯାହା କହିଲୁ ସେ କଥା ଅଟେ ନିରାଧାର ।
 ଦୁଇଥାଟ ମଧ୍ୟେ ରହି ଟେକି ଦୁଇଭୁଜ
 ପୁଣ ଏପରି କହିଲେ ପାଣ୍ଡବ ଅଗ୍ରଜ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦର କୁଲେ ଅଛୁ ଯେତେ ସାହା
 ଅନେକ ଦେଶର ଯୋଦ୍ଧା ଆଉ ନରନାହା ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନରପତି ଉପେକ୍ଷିଲୁ ଧର୍ମ
 ରାଜକୁ ରାଗ ନ ଦେଇ କରିବ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଦୁଇବଳ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ଏପରି କହୁଛି
 ଅପଣ୍ୟାତ ଦୋଷ ମୋତେ ନ ଦେବଟି କିଛି ।
 କୁରୁଥାଟ ଜୀବନକୁ ଯାର ଅଛି ଆଶ
 ଧର୍ମ ଆଶା କରି ମୋର ବାହୁତଳେ ପଶ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ବୋଲଣ ସାନ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭ୍ରାତ
 ତନୁସସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧା କୁଲେ ଗଜ ଅଭବୁତ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଟେ ଥିଲୁ ସେହି ଆଗୁଆଣି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଠାରେ ଶରଣ ପଶିଲୁ ସେକ୍ଷଣ ।
 ଧର୍ମପୁତ୍ର ଦେଖି ତାକୁ ହେଲେ କୃତକୃତ୍ୟ
 ତା ମସ୍ତକେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେଲେ ନିଜ ହସ୍ତ ।
 ବୋଇଲେ ତୋ ନିଜ ବାଞ୍ଛା ପୂରୁ ଆରେବାବୁ
 ଧୃତବ୍ରତ୍ର ବଂଶ ତୁହି ରକ୍ଷା ଯେ କରିବୁ ।
 ଯେତେଦିନଯାଏ ମୋର ପିଣ୍ଡେ ଥିବ ପ୍ରାଣ
 ଶରଣାଗ ହେବୁ ମୋର ବଳମଧ୍ୟେ ଜାଣ ।
 ଦୂରରେ ଥାଇ ଦେଖିଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସେନା
 ଶରଣପଞ୍ଜର ବୋଲି ଉଡ଼ାଇଣ ବାନା ।

ଦର୍ପ ମଳିନ ହୋଇଲ କୁରୁସୈନ୍ୟଙ୍କର
ସବେ ସାଧୁ ସାଧୁ କଲେ ପଣ୍ଡୁ ପୁତ୍ରଙ୍କର ।
ଧନ୍ୟ କହି କରିଲେକ ଚଢ଼ି ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ
ଧର୍ମେ ଆକୋର ରହିଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସରଳ ।
ତହୁଁ ଶକୁନି ବୋଇଲ ଆହେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
କେମନ୍ତ ପ୍ରାୟ ମଣୁଛ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଶତ ।
ତୁମ୍ଭ ଶତ୍ରୁତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଯେ ଏକର
ଦେଖ ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ ଯାଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଖଟଇ ।
ଆଟ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଯେ ଆଶୁଆଣି ଥିଲ
ଏବେ ଯାଇ ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ ଶରଣ ପଶିଲ ।
କୁରୁପତି ଏହା ଶୁଣି କୁପିତ ହୋଇଲ
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଧରିବାକୁ ବେଗେ ଆଜ୍ଞାଦେଲ ।
ତାହା ଶୁଣି ଦୁଃଶାସନ ଧାଏଁ ବାହୁତୋଳି
ରହ ରହ ରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କହିଣ ଓଗାଳି ।
ନାଗର କୁଳ ମୁଷଳ ଅସିପତ ଯଶ୍ବି
ଦେନି ସବୁ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଦେନଗଲେ ଉଠି ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ମାରିବାକୁ ସମସ୍ତେ ଅଇଲେ
କହ କହ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧାଏ ବେଢ଼ିଲେ ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସଙ୍ଗରେ ଥିଲେ ଧର୍ମିଙ୍କ ନନ୍ଦନ
ତାଙ୍କ ଗୁରୁପାତେ ବେଢ଼ି ଗଲେ କୁରୁସୈନ୍ୟ ।
ଏହିପରି ସମୟରେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ ମାରିବାକୁ ବୋଇଲ ଝଟଇ ।
ଏହା ଦେଖି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମନେ ଛଗୁରଲେ
ଆସଦ ପଡ଼ଇ ନିଶ୍ଚୟ ମନା ନ ମାନିଲେ ।
ସାଧୁ ସାଧୁ ଆରେ ଶ୍ରୀମା ବାଲେ ଆସନ୍ତେ
ମୁଖ ଅବବେକ ବୋଲି ଶ୍ରବଣ ମୁଁ ଗଢ଼େ ।
ସାନ ବଡ଼ ଲୋକ କଥା ଯେହୁ ନ ମାନଇ
ନିଶ୍ଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ତାକୁ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କହଇ
ମୋହର ଥାଆନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ କିଛି ଭୟ ନାହିଁ ।
ଗାନ୍ଧାରୀନନ୍ଦନ ତହୁଁ କରେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି
କୌରବ ସେନାମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ ଆକୋର ।
ତାହାର ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ଅଇବୁତ ଯୋଦ୍ଧା
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସହ ସମସ୍ତେ ଅସୁମାନ ବନ୍ଧ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସୁମରନ୍ତି ଶ୍ରୀ ସର୍ବମଙ୍ଗଳେ
ତୁହି ମାତ ରକ୍ଷାକର ଏ ସଙ୍କଟବେଳେ ।

ଶତ୍ରୁନିପତନ ଜୟକାଞ୍ଚ ଗୋ କାମାକ୍ଷି
ଦୁର୍ଗତକାରଣୀ ତୁହି ଅଟୁ ସର୍ବସାକ୍ଷୀ ।
ତୁହି ମାତ ମାହେଶ୍ଵରୀ ପରମମଙ୍ଗଳା
ସର୍ବକର୍ମ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ଦ୍ରବ ମୁରଲେ ହିଙ୍ଗୁଳା ।
ଜଗତଜନମୋହନୀ ହରୁ ଭକ୍ତ ଭୟ
ସଙ୍କଟେ ଡାକିଲେ ମାତ ଦେଉ କୁ ଅଭୟ ।
ଦୁରନ୍ତ ଦଳନ କରି ପାକୁ ତୁ ଲଳନେ
ଭଲେ ଜୟଆନ୍ତି ନିତି ତୋ ନାମକୁ ଧାନେ ।
ସମରସହାସିଣୀ ଗୋ ମାତଙ୍ଗି ଅଭୟେ
ଶୟଳଜନତାରଣୀ ଅଟୁ ମହାମାୟେ ।
ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଦା ମାଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
ମୋର କାଳପାଣୀ ଫେଡ଼ ଦୁର୍ଗତନାଶିନୀ ।
ବୁଦ୍ଧକାଳରେ କହଇ ଶ୍ରୀ ଶାରଦା ଦାସ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୋର ପାଦେ ରହୁ ମୋର ଆଶ

ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସହିତ କୌରବମାନଙ୍କର
ଯୁଦ୍ଧ ଓ ତାରାସି ଡମ୍ବ ଘଣ୍ଟିଦ୍ଵାରା ରକ୍ଷା

ଶୁଣ ବୈବସୁତ ମନୁ କହନ୍ତି ଅଗତି
ମଙ୍ଗଳାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନକଲେ ଧର୍ମ ନରପତି ।
ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ନାମ ହୃଦେ କରନ୍ତେ ଅଭ୍ୟାସ
ଜୟ ଜୟ ବାଣୀ କଲେ ଆକାଶେ ସିଦ୍ଧି ।
ଅଦଭୁତ ଶୁଭଲକ ଶୁଭ ହୃଦହୃତ
ଦେବେ ଦେବତା ଅଇଲେ ଶୂନ୍ୟେ ଅର୍ଘ୍ୟଆଳ
ଶୂନ୍ୟେ ଉଡ଼ୁଥିଲ ଭବଭଦ୍ରା ପ୍ରଣୀ
ଉତ୍ତର ଦିଗେ ଦେଖିଲେ ଦେବୀ ସେ କାମାକ୍ଷୀ
ଉଭୟ ଆଟ ମଧ୍ୟରେ ହେଲ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଛଣି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଉଠି ଆଟ ଦେଖ ।
ଧର୍ମଙ୍କର ବଚନରେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରସୁତ
ସତୁରବଳ ଧନୁକୁ ଧରି ବଳବନ୍ତ ।
ସୋଣୁ ଶଙ୍ଖତଳ ପକ୍ଷ ଶର ଶାଶ୍ଵତମୂଳା
ବିଛନ୍ତେ ଗିରିବରର ପୁଟେ ବଜ୍ରସେହା ।
ଅଶୀ ସହସ୍ର ନାଗର ଭରି ବେନି ସୋଣେ
କୌରବ ଆଟ ଆକୋର ରହେ ଏକା ଜଣେ
ସାଗ୍ରତ ପିଠିକ ଯୋଦ୍ଧା ଅଛନ୍ତି ତାହାର
ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବଳୀର ସମ ଗାନ୍ଧାରୀ କୁମର ।

ମଦନକା ବାଦେ ଯେହ୍ନେ ଇନ୍ଦ୍ର ତେଜ ଦିଶେ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସର ମହିମା ଯେ ତେସନ ପ୍ରକାଶେ ।
 ବନ୍ଧିଲେ ନାଗଚମାନେ ଏକମୁଖ ହୋଇ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ତେଜ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସମାନ ଦିଶଇ ।
 କନାଉଜରାଜା ଯେ କର୍ଣ୍ଣମାଧବସେନ
 ତାହାର ବୁଲେ ମଇତ୍ର ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ମଇତ୍ରୀ ବାନ୍ଧଲ ସେହି ପ୍ରୟାଗ ଖର୍ବରେ
 ଆଗୁଆଣୀ ଦେଲ ସେହୁ ମଇତ୍ର ପକ୍ଷରେ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତେଜ ଯୋଦ୍ଧା ଚଢ଼ି ମଉନାଗ ପିଠି
 ଗଜ ଧୁଆଁ ଇଲେ ଧରି ଧନୁରେ ମୁଣ୍ଡି ।
 ଜଳଧାରରେ ଯେସନେ ଝଟକେ ବଜୁଳି
 ତେସନେ ଅସ୍ତ୍ର ବନ୍ଧିଲେ ସେହି ସବ୍‌ବଳୀ ।
 ଆଗୁଆଣୀ ଥାଟେ ଥିଲ ମାଧବ ନୃପତି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ଗୁମୁରେ ଯାଇ ମିଳିଲ ଝଟକି ।
 ରେ ରେ କରଣ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ କୁମର ଉଠିଲ
 ମାଧବ ନୃପତି ପରେ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲ ।
 ମାଧବ ଆଗେହିଥିଲ ମଳକଣ୍ଠ ଗଜେ
 ତାହା ଦେହରେ ଡାଳିମ୍ବା ରତ୍ନମଣି ସାଜେ ।
 ସେହି ଗଜକୁ ବନ୍ଧିଲ ଶର ଖଣ୍ଡଶମ୍ଭୁନା
 ଏକା ପ୍ରହାରେ ଫୁଟିଲ ଗଜବର ସେହ୍ନା ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ସେହି ଗଜକୁ ଧରିଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ବୁଲଇ ଗୁଡ଼ି ଦିଅନ୍ତେ ଗଲ ଅନ୍ତଃସେ ।
 ଉଭୟ ବଳ ଦେଖିଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ମହିମା
 ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଦ୍ରୋଣ କୃପବର୍ମା ।
 ଅନ୍ତଃସକୁ ଉଠନ୍ତେ ହସ୍ତି ଗଜଗାଜ
 ଦେଖିକରି ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଳାଇଲେ ଭଜ ।
 ବୁଲଇ ପିଙ୍ଗଲ ଗଜ ନୃପତି ସହଚେ
 ସେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଗ୍ରତେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସର ଶରପଣ ଦେଖିଲେ ସାକ୍ଷାତେ
 ବିସ୍ମୟ ହୋଇଣ ରାଜା ଶକୁନ ସହଚେ ।
 ପୁଣି ତାର ସୈନ୍ୟମାନେ ଉଠନ୍ତେ ଗଜଗାଜ
 ମାଧବସେନର ସୈନ୍ୟ ପଳାଇଲେ ଭଜ ।
 ସିଂହ ଦେଖି ପଳାବନ୍ତ ଯେହ୍ନେ ଗଜଧୂଅ
 ତେହ୍ନେ ପଳାନ୍ତି ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ପ୍ରହାରର ଘାତେ ।
 ଅସମ୍ଭାଳେ ପଳାବନ୍ତ ରାଜାର ସଇନ
 ପୁଣି ପ୍ରହାରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ସେନାପତି ଭଜ ।

ମାଧବର ସେନାପତି ଜୟ ଯେ ବିଜୟ
 ହରି ହର ବୋଲି ତାର ଦୁଲଟି ତନୟ ।
 ଏହି ଗୁରୁଜଣ ଯହୁଁ ଅଟନ୍ତି ଅଭିଭା
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସର ତୁଲେ ଯାଇଁ କଲେକ ସାଗ୍ରାମ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସର ମହିମା ହୋ ବଳେ କେହୁ କହ
 କେଶରୀ ଆଗରେ ଗଜଧୂଅ କି ରହଇ ।
 ବୁଲଇଣ ବେନି ଗଦା ଧରି ବେନିକରେ
 ଦୁହିଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ ଫିଟେ ଧାଡ଼ିକାରେ ।
 ଗଦା ବିଦାତେ ଦୁହିଙ୍କ ଦେହ ଗଲ ଫୁଟି
 ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ରାଜତାଦି ପଡ଼ିଲେ ଭୁଲେଟି ।
 ଧୁନଶ୍ଚ ବଜ୍ର ପ୍ରହାରେ ମଲେ ହରିହର
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମଲେ ବେନିଶତ ଯୋଦ୍ଧା ତାର ।
 ରୂପରେ ଜର ଜର ଦେଲ ତାଙ୍କ କାଷ୍ଠେ
 ଶରୀର ଦିଶେ ମହାର-କୁସୁମର ପ୍ରାୟେ ।
 ବହୁତ ବିପଦ ଦେଲ ଯେ କୌରବ ଭ୍ରାତା
 ଦେବକୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଏହୁ ସମର ବାରତା
 ପବନଗତିରେ ଶର ବିକଳ ହୋଇ ଯା
 ପଡ଼ିଲେ ତହିଁ ଅନେକ ଦେଶ ନୃପଗଣେ ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଭଙ୍ଗ ଦେଖିଣ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ଶୁଭେ କର ମାର ବୋଲେ ମୋ କରମ ମନ୍ତ୍ର
 ଅଧର୍ମରେ ଅପତୟ ଦେଲ ମୋର ଆଜ
 ପ୍ରଥମ ରଣରେ ନାଶଦେଲ ସବ୍‌ବ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଏତେ ବିରୁଦ୍ଧ କୁପିତ ହୋଇ କୁରୁରାଣ
 ଅର୍ଜୁନସ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନି ଉଠଣ ଆପଣ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ଗୁମୁରେ ମିଳି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ବୋଇଲରେ ସହୋଦରେ କଲୁ ତୁ ଅସ୍ତ୍ରାତି
 ଆଜ ମୁଁ ତୋତେ ପେଶିବି ସ୍ୱାସମା ସୁର
 ଇଷ୍ଟଦେବତାଙ୍କୁ ତୋର ସୁମରଣ କର ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ବୋଇଲ ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ସ୍ୱାମୀ ଶୁଣ
 ସୋମବଂଶୀ ଉଦ୍ଧାରଣ ଅଟନ୍ତି ଆପଣ ।
 ଯାବତ ଶାବକ ମଧ୍ୟ ଜଗନ୍ନାଥ ମୂଳ
 ତାହାଙ୍କର ପ୍ରସାଦରେ ବର୍ତ୍ତିନ୍ତି ସକଳ ।
 ପାଣ୍ଡବବଳ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆବଦାରିବେ ସବୁ
 ଶୂରବନ୍ତ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ କି କରିବ ବାବୁ ।
 କାଳଯାବତ ନରକ କଂସ ଅଶ୍ୱମଲ୍ଲ
 ଯାହାର ହସ୍ତରେ ମରି ଗଲେ ସୁଗନ୍ଧାଳ ।

ଅର୍ଜୁନର ରଥେ ଦେଖ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ରବିନ୍ଦୁ
 ଯେଉଁ ରଥେ ବଜେ ଦେଖ ସେ କପିକେତନ
 ଆଦେ ଭ୍ରାତ ଏହି କଥା ନ ବିଚାର ତତ୍ତ୍ୱେ
 ତେଜଶକୋଟି ଦେବତା ଛନ୍ଦ୍ର ଯାର ରଥେ ।
 ହେ ସ୍ୱାମୀ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମୁଁ କରଇ ଦୟାମା
 ଅର୍ଦ୍ଧରାଜ୍ୟ ଦେଇ ତାଙ୍କୁ କର ସମାଧାନ ।
 ନିଶ୍ଚୟେ ପାଣ୍ଡବେ ଯେବେ ହୋଇବ ବିବାହ
 ବହୁ ଦ୍ରବ୍ୟଦୋଷ ତୁମ୍ଭେ ପାଇବ ଅବଧ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କହନ୍ତେ କୋପି ଉଠେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର
 ଗଗନେ ଗଜିଲ ଯେହ୍ନେ କାଳସର୍ପ ପ୍ରାୟ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ ଦଶସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ଧର୍ମ ତେଜ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଶର ସେ ବିକଳ ।
 ତାହା ଦେଖି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଯେ କହଇ ଏମନ୍ତ
 ଦଶଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତୁମ୍ଭେ ମୁଁ ଏକାମାତ୍ର ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଆଧାନ କଲ ବହୁତର ଶର
 ବା ଜିଲ ସେ ରଣଗୋଳ ହୋଇଲ ଧନୋଳ
 ପାଦଗତ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଉଭା ହୋଇଛନ୍ତି
 କୁରୁସୈନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କୁ ବେଢ଼ି ରହିଛନ୍ତି ।
 ସମର କରନ୍ତେ ତହିଁ ପଡ଼ିଲ ତହଳ
 କୃଷ୍ଣ ପରୁରଲେ ପାର୍ଥ ଏହା କେଉଁ ଗୋଳ ।
 ହନୁ ବୋଲେ ଯାଇଥିଲେ ସେଠାକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଆଟ ଭେଦ ବେଢ଼ି ଅଛି ତାଙ୍କୁ ଧାର୍ଯ୍ୟଗୁଣ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେବ ଆରମ୍ଭିଲେ ଗୋଳ
 ସେ ହେତୁରୁ ମାର ମାର ଶୁଭଲ ତହଳ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣିମା ଗୋବିନ୍ଦ
 ସଦା ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ସେହୁ ଚିନ୍ତାଧାର ମନ୍ଦ ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ ମନରେ ହେଉଛି ବିଷାଦ
 ନିଶ୍ଚୟ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ପଡ଼ିଲ ପ୍ରମାଦ ।
 ସ୍ୱାମୀ ସବଦା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ ଥାଅ ରଖି
 ତୁମ୍ଭେ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଆମ୍ଭେ ହେବୁ କ ନିର୍ମାଣୀ
 କୁ ଆମ୍ଭ ସୋଦର ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାହା
 ବହନ କୁରୁଆଟକୁ ରଥ ମୋର ବାହା ।
 ସଂସାରତାରଣ ନାଥ ତୁହି ଯେ ଅନାଦି
 ତୋ ପର ପ୍ରଭୁ ଥାଉଁ କ ଭ୍ରାତାହେବ ଦୟା ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ନ ଭଲ ଏମନ୍ତ
 ସେମାନେ ତୁମ୍ଭେ ସୋଦର ଅଭିଳାଷୀ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଜା ଦ୍ରୋଣ ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ଗୁରୁ
 ଏମାନେ ଅଛନ୍ତି ମନେ ଚିନ୍ତା କର୍ତ୍ତା କରୁ ।
 ଶଲ ଅଟନ୍ତି ତୁମ୍ଭର ସୋଦର ମଉଳା
 ଦ୍ରୋଣି ତ ଅଭିଳାଷୀ ଗୁରୁକର ଶଳା ।
 ତୁମ୍ଭେ ସବୁ ଏକା ଅଟ କେହି ନୁହ ଭଲ
 ଏକ ପିତାଠାରୁ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଜନମ ।
 ସେ କର୍ତ୍ତା କରବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଅପରାଧେ
 ମିଛ କଥାରେ ଚିନ୍ତା ନ କର ଧନଞ୍ଜୟେ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ଦେବ ଦୃଷ୍ଟୀକେଶ
 ସକଳ ଜାଣ କପାଳି କର ଉପହାସ ।
 ନ ନେଉ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ସେହି ବନ୍ଦୀକରି
 କେଗକରି ମୋର ରଥ ବାହା ଦେବହରି ।
 ମୁଁ ତୋତେ କହୁଛି କ ଦେବ ନ ବିଚାର
 କୁରୁଏ ଚିନ୍ତା ମନ୍ଦ ଧର୍ମ ଲଢ଼ି କରି ।
 ଶୁଲନ୍ତ ଆଜ ସମର କରିବ ଯେ ମୁଁ
 ମାରିବି ଯେ କୁରୁବଳ ରଖିବି ଯେ ନାହିଁ ।
 କୁରୁସାଗର ମଧ୍ୟକୁ ବାହା ମୋର ରଥ
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରସାଦେ ଆଜିରେ କରବି ଅନର୍ଥ ।
 ଅରଜୁନଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖତକ କଲେ ଚକ୍ରପାଣି ।
 ଯାଅ ଯା କହି ଅଶ୍ୱକୁ ଚାଲିଲେ ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ
 ରଥକୁ ଘେନି ଉଠିଲେ ଗଗନେ କୁରଙ୍ଗ ।
 କୁରୁବଳ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଯେ ସାଗର ବୋଲନ୍ତି
 ସେ ସାଗରେ ଏହି ଅଶ୍ୱ ହେଲେ ହସପନ୍ତି ।
 ନାଗସୂତା ବଚନରେ ଉଡ଼ି ହସବର
 ମହାନଳ ଜାଣି କୃଷ୍ଣ ପୁଣି ପାର୍ଥବାର ।
 ଗଜ ହସବାର କଉରବେ ଥାଟେ ପଣି
 ସେ ନନ୍ଦାଦୋଷକୁ ଶ୍ରୀ ଉଗ୍ରାଳଲେ ଆସି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କୁହୋ କୁକୋଦର ଯାଅ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବଙ୍କୁ ତୁ ସାହାପକ୍ଷ ହୁଅ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନରେ ତଳେ ଗାରମଣି
 ଯୋଜନ ବାହୁ ସମାନ ଟେକଅଛି ପାଣି ।
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାର ଗଦା ଭେଦ ହସ୍ତେ
 ମନ୍ଦର ଗିରି ଆସିଲ ପ୍ରାୟ ହୁଏ ପ୍ରଚେ ।
 ଯେହ୍ନେ ନାଶ କରେ କାଳବନ୍ତୀ ଭେଦକରେ
 ଶ୍ରୀମମୁରତି ହରିର ତେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ।

କୌରବ ଆଟ ମଧ୍ୟରେ ପଣି ଶ୍ରୀମସେନ
 ଦୁରୁ ଡାକେ କାହିଁଗଲୁରେ କଳିଙ୍ଗସେନ ।
 ମହାକୋପେ ଧାଏଁ ଶ୍ରୀମ ଧରି ଶରୀରୁ
 ସେ ରୂପ ଦେଖି ଶ୍ରୀମଲ କୌରବଙ୍କ ଦର୍ପ ।
 ତମସାସ୍ତ୍ର ବୁଲିଉଛୁ ତାର ବେନି ଆଖି
 ହାସେ ଶ୍ରୀମଲେ ସମସ୍ତେ ଶ୍ରୀମରୂପ ଦେଖି ।
 ଅନେକ ଗାରଦମାଲୁ ଭେଷ୍ଟ ଭୂଷ ବାଜେ
 କୌରବ ଆଟକୁ କିବା ସମକଲ ବିଜେ ।
 ଧାମର ମାରୁତ ଶ୍ରୀମେ ସମରେ ଅଭୟେ
 ରଣଗୋଳ ଧନ୍ଦୋଳ ସେ କରିଲ ଏକାଏ ।
 ଉଭୟ ବଳ ସଜନି ମଧ୍ୟେ ସେ ଶକତା
 ମନ ମଧ୍ୟରେ କାହାକୁ ନ କରେ ଗଣିତା
 ରଣରଙ୍ଗରେ ସୋହଡ଼ କକ୍ଷା ଜଗଜ୍ଜିଠି
 ଗବାବର ବୁଲଇଣ କୁରୁସୈନ୍ୟ ପିଟି ।
 ଶ୍ରୀମନ୍ତୁ ରଥ ପଡ଼ନ୍ତି ବହୁ ମହାମରୀ
 ସେ ସୈନ୍ୟ ସିନ୍ଧୁ ଫୁଲେ ଶ୍ରୀମହିଁ ସକତା ।
 କାହିଁସା ଦେଶର କାମପାଳ ନରପତି
 ତାହାର ତୁଲେ ଯେ ଥିଲେ ତନୁସସ୍ତ୍ର ରଥ ।
 ଏତେ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ସେହି ନୃପ କାମପାଳ
 ଶ୍ରୀମସେନକୁ ଆବୋରି ଆରମ୍ଭିଲ ଗୋଳ ।
 ଯେଉଁ ଶ୍ରୀମସେନ ଅଟେ ଶମ୍ଭୁ ସହାରନ୍ତା
 ତା ଶ୍ରୀମକୁ କାମପାଳ କି ଦେବ ଶକତା ।
 ଧାମର ପାଣ୍ଡବ ତାଙ୍କ ବଳ ମଧ୍ୟେ ଆସି
 ଶ୍ରୀମସୁଦେ କାମପାଳ ନ ପାରେ ଭରସି ।
 ଧାଇଁ ଶ୍ରୀମ କାମପାଳେ ଗଦାବର ପିଟି
 ତନ୍ତ୍ରମାକୁ ଯେସନେକ ଶତ୍ରୁ ଅଛୁ ଘୋଟି ।
 ପୁଣି ଗଦାବର ପିଟେ ଦ୍ରୁପୀ ମାତୁଳକୁ
 ସେ ଘାତେ ସେ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଗଲେ ଶମନ ପୁରକୁ
 ରଥେକ ଧରି ଆରେକ ରଥରେ କରୁଡ଼ି
 ଭୟେ ଯୋଦ୍ଧା ପଳାଇଲେ ସେହି ସ୍ଥାନ ପୁଡ଼ି
 ସମରରେ ଅତୃପତ ସେବଣ ପାଣ୍ଡବ
 ସହଦା ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଅଟେ ଯାହାର ସୁଗ୍ରବ ।
 କୌରବ ଯୋଦ୍ଧା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ମହାବଳୀ
 ଶ୍ରୀମ ଉପରେ ପିଟନ୍ତି ଗଦାବର ତୋଳ ।
 ବିଶେଷ ଶ୍ରୀମର ବଳ ଅଟେ ବାମସଙ୍ଗ
 ପ୍ରହ୍ଳାଦ ଗଦା ଗୁରୁକି ହୋଇଯାଏ ଭଜ ।

ପାଦଗତି କରି ଶ୍ରୀମ ଯାକୁ ମାରେ ମୁଖେ
 ସେ ଘାତେ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଦୁଃଖର ରଥାଦି ସହଚେ ।
 ବିକଟ ଦଶନ ଯଦୁ ଅଧର ବିକାଶି
 ନରସିଂହ ରୂପ ପ୍ରାପ୍ତ ଶ୍ରୀମସେନ ଶଶି ।
 ଶୁରସିଦ୍ଧ ଦେଶ ରାଜା ଅଟେ ଚିତ୍ରପାଳ ।
 ପାଞ୍ଚସସ୍ତ୍ର ତୁଲେ ନବସୌଖୀ ଅଙ୍ଗବଳ ।
 ବହୁତ ପ୍ରଜ୍ଞା କରି ବଳବନ୍ତମାନେ
 ଉଗ୍ରାଳିଲେ ବହୁଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ଶ୍ରୀମସେନେ ।
 ବହୁତ ସଜନୀ ତାର ନ ଦ୍ରବ୍ୟ କଳନା
 ପୃଥ୍ବୀ ଘୋଟି ପାରନ୍ତି ସେ ରଣେ ମହାମନା ।
 ବୁଲି ଆସୁଅଛନ୍ତି କି ଯେହ୍ନେ ଗିରିମାଳ
 ସେହିପରି ହରିଶ ଯେ ତା ରଥ ସକଳ ।
 ଗହଳ ମହାଧନ୍ଦୋଳେ ନ ଦିଶେ ମାର୍ଗଶ
 ଏକାକେ ଆବୋରିଲୁକ ଶ୍ରୀମ ସେହି ସୈନ୍ୟ
 ବହୁତ ସଜନୀ ଦେଖି ଗାର ବୃକୋଦର
 ଶ୍ରୀତ ନୋହି କମ୍ପାଇଲ ଆପଣା ଶରୀର ।
 କୋପେ ବିକାଶିଲ ଗାର ବୃକୋଦର ମୂର୍ତ୍ତି
 ଏକା ପ୍ରହରେ ପଡ଼ନ୍ତି ପାଞ୍ଚସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ରହାରର ଗାର ଗଦା ତୋଳ
 ଉଡ଼ନ୍ତି ଅନେକ ରଥ ଗଜ ହୋଇ ଧୂଳି ।
 କଲକ ରଣ ଧନ୍ଦୋଳ ଶ୍ରୀମ ବଳବନ୍ତା
 ଶ୍ରୀମରେ କେ ରହିବାକୁ ନୋହିଲେ ଶକତା ।
 ଉଠି ପଡ଼ନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି ରଣେ ମହାଯୋଧ
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ନାଗବତ୍ସୁ ବିନି ।
 ବିନ୍ଧୁଛନ୍ତି ଶରମାନ ଅନେକଶ ଶେଷେ
 କୁକୁଳା ପୋକ ଯେହ୍ନେ ଉଡ଼ନ୍ତି ଆକାଶେ
 ବଜ୍ରର ପ୍ରାପ୍ତ ଅଟଇ ଯାହାର ଶରୀର
 ତା ଦେହେ ଛୁର ନାଗବତ ପଡ଼ି ଦ୍ରବ୍ୟ ତରୁ
 ଚିତ୍ରପାଳ ରାଜାବଳ ହୋଇଲ ନରେଶ
 ଭଜିଲେ ଦୁରନ୍ତବଳ ପାଇ ମହାଦୁଃଖ ।
 କେହି ନ ରହିଲେ ଶ୍ରୀମସେନର ଆଗର
 ଦୁଇଶଗ ହୋଇଗଲ ସେ କୁ ରୁସାଗର ।
 କାଳରୁଦ୍ର ସମ ଶ୍ରୀମ ସୈନ୍ୟ ପିଟି ପିଟି
 ଧାମନ୍ତେ ଭେଟିଲ ଯାଇ ଧରମ ସୁଧର୍ମ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ରଥରେ ଛନ୍ଦି ଧର୍ମଙ୍କର ବାଳ
 ପୁତ୍ରବନ୍ଧୁ ସୁଦ୍ଧ ସୁଦ୍ଧ କରେ ମହାଗୋଳ ।

ଉଜାଣି ଦେଶର ଶ୍ରୀମା ନାମ କେତୁମାଳ
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ଯୋଦ୍ଧା ଶେଷ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଉଜାଣି ।
 ତାହାର ତୁଳେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ସମର କରଇ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମାର ବୋଲି ମୁଖାବ ଦୋଇ ।
 ଦୁରନ୍ତ ଶୁଣି ଭିତରେ ପଶିଲ ମାରୁକ
 ସୈନ୍ୟ ଭିତରେ ପଶିଣ ଧରି ବଶମୁଖି ।
 କାଳାନ୍ତକ ମୁଖି ଯହୁଁ ଦେଖିଲେ ସଜନ୍ୟ
 ମହାଭୟେ ଶ୍ରୀ କହୁଁ କଲେ ପଳାୟନ ।
 ଉଜାଣି ନୃପତି ଧର୍ମସୁତେ ବେଢ଼ିଥିଲା
 ଶ୍ରୀମଦେନ ଗଦାଦାତେ ତହୁଁ ପଳାଇଲା ।
 ଉଭୟ ବଳ ମଧ୍ୟରେ ଗଲଗାଳି ଶ୍ରୀମ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ପାଦେ କଲକ ପ୍ରଣାମ ।
 ବୋଇଲା ଧର୍ମ ଆଶ୍ରମେ ଅଇଲ ହେ ସ୍ବାମି
 ବଧୂର ଶୁଣେ କି କାହିଁ ସୁଶାବ୍ୟ ରାଗିଣୀ ।
 ତହୁଁରେ କହି ଆସିଲ ଧରମ ପୁରାଣ
 ବୋଲି ନ ମାନ ଅଇଲ ପଡ଼ିଲା କଷଣ ।
 ପାଦରେ ଚଢ଼ି ଅଇଲ କାଞ୍ଚନ ରତନ
 ବିପ୍ରସକ କାଳେ ବୁଦ୍ଧି ହୁଅଇ ଏସନ ।
 କର୍ମଣ ମଧୁପିଞ୍ଜଳ ଯାହାର ସକୃତି
 କର୍ଣ୍ଣ ଶକୁନର ତୁଳେ ଦୁଃଖା ମୃତମତି ।
 ଶ୍ରୀମେ ତୁମ୍ଭର ଅନନ୍ତ ନ କରିଲେ ଯାହା
 ପୁଣ୍ୟବଳରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ହେଲା ତୁମ୍ଭ ସାହା ।
 ବୁଢ଼ାଇଣ ଥିଲା ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ସମାପ୍ତି
 ଏକା ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ରଖିଲ ଆତ୍ମର ବିଭୂତି ।
 ନ ସମ୍ଭାଳି ହୋଧେ ତୁମ୍ଭେ ଆସିଲ ଏଠାକୁ
 କାଳେ ମନ୍ଦ ଅଇରି ସେ ପଡ଼ିଲା ତୁମ୍ଭକୁ ।
 ଶ୍ରୀମଦେନ ପାଦତଳେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ପ୍ରଣମି
 ବୋଇଲା ମୋତେ ଶରଣ ରଖ ଦେବସ୍ବାମି ।
 ଶ୍ରୀମଦେନ କୋଳକରି ଧରି ଦୁର୍ଦ୍ଦାସକୁ
 ବୋଇଲା ଉଦ୍ଧରିଲୁ ତୁ ତୋହରି ବଂଶକୁ ।
 ତୁ ଯେ ସୋହର ଆତ୍ମର ଅଟୁ ହିତକାଶୀ
 ଶ୍ରୀମକୁ ରଖିଲୁ ଧନ୍ୟ ବିପଦେ ଆତ୍ମର ।
 ବାବୁ ଆତ୍ମ ଦେହେ ପ୍ରାଣ ଥିବା ପରିସନ୍ତେ
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବେ କଷ୍ଟ ନାହିଁ ତୋତେ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ବୋଇଲା ମାଡ଼ି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଧାଟ
 ଶ୍ରୀକା ଉପାୟ କର ନ ପାଇବା ବାଟ ।

ନାଗପୁଣ୍ୟ ଅଗ୍ରତେ କହନ୍ତି ଫାଲଗୁନ
 ସ୍ବାମି ମୋହର ଉତ୍ତର କର୍ପା ଚକ୍ର ବେଳ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମାର ବୋଲି ଶୁଭଲ ଚକ୍ର
 ସମସ୍ତେ ପ୍ରିୟ ହୋଇଲେ ଶୁଭଅଛି ଗୋଳ ।
 ଯଦ୍ୟପି ସେଠାକୁ ଦେବ ଗଲେ ଶ୍ରୀମଦେନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନ ଦେଖିଲେ ପ୍ରିୟ ଦୂତେ ମନ ।
 ବେଗରେ ସେଠାରେ ରଥ ବାହୁ ଦୃଶ୍ୟକେଶ
 ନୟନେ ଦେଖିଲେ ମୋର ପିଟିବ ସନ୍ଦେଶ ।
 ଶ୍ରୀମଙ୍କର ନ ଶୁଭର କର୍ପା ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର କଉରବେ ଅବା ଗଲେ ଘେନ ।
 ବେଗକରି ରଥ ମୋର ବାହା ନାଗପୁଣ୍ୟ
 କପଟେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ପଶି ନ ଆସ ଶରଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଆତଙ୍କ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଯଦୁନାଥ
 ଧାଡ଼ିକାରେ ତଳାଇଲେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ।
 ଆକାଶେ ଶେପି ଶୁଭାନ୍ତ ଦୟାବର ଶୁଭ
 ଧାଟ ଭିତରେ ପଶିଲେ ଅଶ୍ବେ ଆଗସରି ।
 ଯେସନେ ଆରତ ହୁନ୍ତି ବାସଭଗ୍ନ ପ୍ରଣୀ
 ଶ୍ରୀକଳେକ କୁନ୍ତବଳ ନନ୍ଦିଘୋଷ ଦେଖି ।
 କୌରବଙ୍କ ଧାଟଭଗ୍ନ ଦେଖି ଗଙ୍ଗାଶିଖି
 ରଥ ଆଗେହଣ ଆଗଭର ହେଲେ ଆସି ।
 ଅଶୀସସ୍ତ୍ର ବଳ ଧନୁ ଶ୍ରୀଭୁଜରେ ଧରି
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥକୁ ସେ ରହିଲେ ଆବୋରି ।
 ଡାକନ୍ତି କାହିଁକି ଯାଉ ଆରେ ଶରପାର୍ଥ
 ମୋର ଶ୍ରମରେ ରଖାଅ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଗୁରୁପରେ ଗୁରୁ
 କିଏ ସାମର୍ଥ ହୋଇବ ଶୁଭବାକୁ ମେରୁ ।
 ଉଭୟ କୁଳର ଗୁରୁଦେବ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ
 ତୁମ୍ଭର ଆର୍ତ୍ତ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ୁଅଛି ଏବେ ।
 ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ବାବୁରେ ଆପଣାର କୃତ୍ୟ
 ତାହାକୁ ଯେ କର୍ମ ବୋଲି କହିଛି ବ୍ୟାଧି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଏବେ ଅଇଇ ଯେ ବୁଦ୍ଧି
 ରଣେ ହତ୍ୟା ନୋହୁଁ ତୁମ୍ଭେ କର ଯାଇ ସନ୍ଧ୍ୟା
 ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେକ ବାବୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଯେ ସରିଲା
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ଶରଣ ପଶି ଯୁଧିଷ୍ଠି ରଖିଲା ।
 ସୋହର ଧର୍ମ ଲଘେ ଯେ ତାର ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧି
 ଏଥୁ ସବୁକାଣ ମୁଖେ ନ ବୋଲି କୁସନ୍ଧ୍ୟା ।

ଆଉ କେବେହେଁ ନୁହଇ ସନ୍ଧି ଆରେ ବାବୁ
 ଆଗେ ଆମକୁ ଜଣିବ ଏହା ଶୁଭ ଥିବୁ ।
 ଆମେ ସେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲୁ ଅଶ୍ରୁଧାମା ବାକ୍ୟେ
 ସମସ୍ତ କୌରବ ବସିଥିଲେ ଆମ ପାଖେ ।
 ଯେବେ ତୁ ସମରେ ମୋତେ ଜଣିପାରୁ ପାର୍ଥ
 ତେବେ ସେ ଆମର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ସିନା ବ୍ରତ
 ରଥ ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଯାଇ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶୁଷ୍କ ଚରଣ ଧରି କଲକ ବିନୟ ।
 କୋଳନ୍ତି ଗାଙ୍ଗେୟ ତୋର ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛି ।
 ପଞ୍ଚସୁକ୍ତୀ ଶ୍ରେଣୀ କର ଆମର ଯେ ଇଚ୍ଛା ।
 ଗଙ୍ଗାନନ୍ଦନ ଏରୂପେ କଲାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ
 ପୁଣି ଶୁଷ୍କ ମୁଖ ଚାହିଁ ଅର୍ଜୁନ ପକ୍ତିଲେ ।
 ସ୍ବାମି କାଳକାଳୁ ସେହେ ପାଳିଲ ଆମର
 ତୋତେ ନାଶିବାକୁ ଚିତ୍ତ ବଳବ କେମନ୍ତ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେକ ପାର୍ଥ ଏମନ୍ତ ନୁହଇ
 ଏତେବେଳେ କୁହ ଏହା କହୁ କାହିଁପାଇଁ ।
 ସହୋଦର ବଧୂବାକୁ ଯେବେ ନାହିଁ ଇଚ୍ଛା
 ବନବାସ ଗ୍ରହ କର୍ପା ଶଙ୍ଖ୍ୟ କର ବାଞ୍ଛି ।
 ସୋଦରରେ ହୋଧଧେବେନାହିଁରେ ତୋହରି
 ତେବେ ଯୁଦ୍ଧ ତେଜ ଏଥୁ ଯାଅ ଅପସରି ।
 ତେବେ ଯେ ଜାଣିବା ତୋର ସୋଦରିମାପଣ
 ତୁମ୍ଭେ ନ ଯୁଦ୍ଧିଲେ ବଂଶ ହୋଇବ ରକ୍ଷଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଆମ୍ଭେ ହେଲୁଦୋଷୀ
 ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ଦେଇ ଆମକୁ ନ ପୋଷି ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ବାବୁ ରେ ନୁହେଁ କାର କଲ
 ଦେଇ ନ ଦେଇ ନ ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ମଲ
 ଏସନ ନିର୍ମାଣ ବିହ କରଅଛି ପୁଣେ
 କେ ତାହାକୁ ନାସ୍ତି ପୁଣି କରିବାକ ଏବେ ।
 ଦେଇ ମଲ ବଳୀ ମଲ ନ ଦେଇ ଶବଣ
 ଦେଖି ମଲ କାସ ଦଶରଥ ନ ଦେଖିଣ ।
 ଏବେ ନ ଦେଇ ମରିବ ରଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ବୋଇଲେ ପୁଣି ସେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଯେବେ ନ ଦେଇ ମରିବ ରଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ତା ସକାଶେ ତୁମ୍ଭେ କର୍ପା ହସଇବ ପ୍ରାଣ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ଏ କଥା ଜାଣୁ ରେ ଅର୍ଜୁନ
 ଭୁରତପୁତ୍ର ମରିଲେ ଲଭିବା କାରଣ ।

ଅର୍ଜୁନ ବସୁଧା ହେଲେ ଏସନ ଶୁଣିଲେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରୁ ଦେନ ଶ୍ରାମ ମିଳେ ଏକାରଥେ ।
 ଶୁଷ୍କ ତୁଲେ ଅଛନ୍ତି ବଂଶସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ଶ୍ରାମସେନ ଗଦାଦାତେ ପିଟନ୍ତି ସବୁକୁ ।
 ପଳାଇଲେ ସୈନ୍ୟମାନେ ହୋଇଣ ନରେଶ
 ଉଚ୍ଚସ୍ତରେ ଡାକ ଦେଲେ ଶୁଷ୍କଦେବ ରଣ ।
 ହରି ବୋଇଲେ ହେ ପାର୍ଥ ମାର ଶର ବିହ
 ବିଚାରୁ କୁରୁ ପାଣିବେ ହୋଇବ କି ସନ୍ଧି ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ବାବୁ ରେ ଶୁଣ ଗରପାର୍ଥ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ଜଣି କେ ହେବ ସାମର୍ଥ ।
 ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ ଯା ସହାୟ ଛନ୍ତି
 ସୈନ୍ୟଲେକ୍ୟେ ଜଣିବାକୁ କେ ଅଛି କୁରୁପତ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ସସେ, ଶୁଷ୍କ ଦୁଇସସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୋଣ
 ବୃଷସସ୍ତ୍ର, ଶଲ୍ୟ ଛନ୍ତି ଆଠସସ୍ତ୍ର, କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଏ ସମସ୍ତ ଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା କୌରବ ଆଟରେ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ରଣେ କେହୁ ରଖିପାରେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ଶୁଷ୍କ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଗୁରୁ
 ନିଷ୍ଠୁରପୁତ୍ର କେ ମୋର ଆଗେ ଧନୁ ଧରୁ ।
 କହୁ କହୁ ଶେଷ ହେଲେ ଗାର ପାଳଗୁନ
 ଶୁଷ୍କକୁ ବିହବାପାଇଁ ଶର କରେ ଦେନ ।
 କଉଣିକମନ୍ତେ ଶର ଧନୁଗୁଣେ ସନ୍ଧି
 ନମସ୍କାର କରି ଗାର ପାଞ୍ଚଦାଣ ବିହ ।
 ଶୁଷ୍କ ଅଗ୍ରତେ ଯାଇ ପଡ଼େ ପାଞ୍ଚଶର
 ଗୁରୁ ବୋଲି ଆଗେ ତାଙ୍କ ବନ୍ଦିଲେ ପୟର ।
 ବିନୟାବ ଦେଖିଣ ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ଶିଷି
 ପଞ୍ଚ ନାଗର ପୁରୁର ବିହଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖେ ରୁମ୍ଭ ଦେଲେ ସେହୁ ବାଣ
 ପୁଣି ଉପୋଧ ଗ୍ରହଣେ ଶୁଷ୍କ ମହାଶୟ ।
 କଳସପ ପର ଆଉ ଲୁହା ଶାସ୍ତ୍ରମୁନା
 ଶୁଷ୍କ ପେଷନ୍ତେ ଭେଦଲ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସେହା ।
 ପୁଣି ଶୁଷ୍କ ବିହଲେକ ସାତଗୋଟି ଶର
 କୁଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ହେ ପାର୍ଥ ଏହାକୁ ନିବାର
 ସି ଶାଶା ନାଗର ପାର୍ଥ ବିହଲେକ ତନି
 ଶୁଷ୍କର ସପ୍ତଶର ଛେଦଲ ସେଷଣି ।
 ପୁନରପି ଗଙ୍ଗାପୁତ୍ର ବିଶ୍ଵରୂପେ ବ୍ୟାପି
 ପଞ୍ଚବଂଶ ଶର ଗୁଣେ ବସାଇଲେ କୋପି ।

ଦେଲକୁଦେଲ ଗାଙ୍ଗେୟ କୋପେଣ ପ୍ରଜ୍ଞା
 ନାଗରମାନ ବନ୍ଧଲେ ଦେନ ଆଦ୍ରାବଳି ।
 ଶାନ୍ତନୁର ନନ୍ଦନ ସେ କଷା ଜଗଜ୍ଞେ
 ଘୋଟି ଜଳଧାର ପ୍ରାୟ କଲେ ଶରଦୁଷ୍ଟ ।
 ଉଦ୍ରଗୋପୀ ସେ ତାରାସୀ ନାମେ ପକ୍ଷୀ ଆସି
 ସମର ଦେଖଇ ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥେ ବସି ।
 ଅଠରଦିନ ସମର ସେହି ଦେଖିବାକୁ
 ଉଡ଼ଇ ଗଗନ ପଟେ ମୁକତ ଦେବାକୁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶର ଯାଆନ୍ତେ ଆକାଶର ପଥ
 ବାଜନ୍ତେ ଯାଇ ତାରାସୀପକ୍ଷୀ ଗର୍ଜଗତ ।
 ସେକ୍ଷଣ ସେହି ପକ୍ଷୀଣୀ ଦେଲ ବେନପାଳ
 ତା ଚାହିଁ ଶୁଭେଟି ତମ ପଡ଼ଇ ଭୁତଳ ।
 ଯୁଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଭୟ ସୈନ୍ୟ ମଧ୍ୟଭୂମି
 ଚଢ଼ି ପଡ଼ିଲେ ଶୁଭେଟି ତମ ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଘୋରରଣ ଶରଦାତେ
 ପଡ଼ନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା ଏ ଗଜ ଅଶ୍ଵର ସହିତେ ।
 ଯାମଜକ ଦେଶ ରାଜା ଶିବ ନରପତି
 ଶ୍ଵେତମଳର ବୋଲଣ ତାର ମନ୍ତ୍ରଦ୍ରୁପୀ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଟରେ ସେହୁ ହେଲ ଆଗ୍ରଆଣି
 ମଥୁ ଚେକ ମଉଗଜ ତା ଆଟେ ପଲ୍ଲଣି
 ହାବୋଡ଼ା ଶରେକ ମାର ଶାର ପାଲଗୁନ
 ଶ୍ଵେତମଳର ହସ୍ତୀର ପରାଣକୁ ଦେନ ।
 ସେହି ହସ୍ତୀକର ଯଦୁ ପଡ଼େ ମଡ଼ଭ୍ରମେ
 ପଡ଼ଇକ ଶିବପାଦ ନୃପ ଅସାଷ୍ଠମେ ।
 ସେ ଗଜବରର ଘଣ୍ଟି ପଡ଼ଇକ ଛୁଡ଼ି
 ବୁରିଗୋଟା ତମ୍ବୁପରେ ପଡ଼ଇକ ମାଡ଼ି ।
 ସେହି ଘଣ୍ଟିଟି ଏପରି ଭାବରେ ପଡ଼ଇ
 ତମ୍ବୁ ନ ଘାଟି ଏପରି ଭାବରେ ରହିଲ ।
 ସେ ଘଣ୍ଟି ଉପରେ ମାଡ଼ିପଡ଼େ ମନ୍ତ୍ରଦ୍ରୁପୀ
 ଚଢ଼ି ଉପରେ ପଡ଼ିଲେ ମହା ମହା ରଥୀ ।
 ଭରତଯୁଦ୍ଧ ଆଦ୍ୟରେ ପାର୍ଥ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରଣେ
 ତାରାସୀ ତମ୍ବୁ ରହିଲ ଏପନ କଥାନେ ।
 ଜୟ ଜୟ ହେ ଅଗସ୍ତି କୁମୁରସି ସୁନୁ
 ସଂସାରକୁ ମୁକ୍ତିଗତ ଦେଲ ଦିନୁ ଦିନୁ ।
 ମାତାର ନନ୍ଦନ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ବ୍ରହ୍ମକେଶ
 ଦୁରନ୍ତ ଦଳନ ଅଟେ କୁମୁର ସମତା ।

ପ୍ରଳୟ ତର ଅପାର କାଳ ତୁମ୍ଭେ ଶ୍ରେଣୀ
 ଜଗଜ୍ଞ ନ ହତପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଅନୁରାଣୀ ।
 ଯଶୋବନ୍ତୀଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ତୁମ୍ଭେ ଅବତର
 ଶତେକ ତର ବଢ଼ିଲ ଯୋଗ ସାଧକର
 ଗର୍ଭ ଅବତର ରହି ତପ କଲୁ ଘଟେ
 ତମ୍ବୁ କାମକଳା ବାଟଗୋଟି ସେହି ଅଟେ ।
 ଅଜର ଅମର ଜ୍ୟୋତି ଧରି ସୁଷ୍ମମୁନା
 କୋଦଣ ଦେବତା ତୋ ମୁଖର ସାଧନା ।
 କହନ୍ତେ ମହିମା ଗୋଟି ଯାର ନ ସରଇ
 ମୁହିଁ କାହୁଁ କହିବି ତା ନରଦେହ ବହି ।
 ଶ୍ରୀଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କର ଚରଣେ ଶରଣ
 ଶୁଦ୍ଧ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ମାଗଇ କାରଣ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ପ୍ରଥମ ଦିନର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ତାରାସୀ ପକ୍ଷୀର ବିବରଣ

ମନୁରଜା ପରୁରଲେ ମୁନିବର କହ
 ସେ ଶୁଭେତମ୍ବୁର କଥା ବଡ଼ଇ ସନ୍ଦେହ ।
 ସେ ତାରାସୀ ପକ୍ଷୀ ପୁରୁଷଜନ୍ମେ କଷ ଥିଲ
 କି ହେତୁ ସମରକ୍ଷେତ୍ରେ ତା ପେଟ ପାଟିଲ ।
 କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଯୁଦ୍ଧଭୂମି ଅଟେ ପୁଣ୍ୟସ୍ଥାନ
 ପୁଣ୍ୟସ୍ଥାନେ ପଡ଼ି କଳା ହୋଇଲ ନିଧନ ।
 ଏହା ଶୁଣିବାକୁ ମୋର କଳଅଛି ଇଚ୍ଛା
 ତବ ମୁଖୁଁ ଶୁଣି ମୋର ପୁରରବି ବାଞ୍ଛା ।
 କହନ୍ତୁ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ନରସାଇଁ
 ତାରାସୀ ପକ୍ଷୀର ପୁରୁଷଜନ୍ମ କହୁଥାଇଁ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଶ୍ଵେତକନ୍ତ ବୋଲଣ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ସମସ୍ତେକ ସ୍ଵର୍ଗେ ସେହୁ ହୋଇଥିଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ।
 ସେହି ନୃପତି ଅଟଇ ମହାବଳବନ୍ତ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଜନମି କଲ ସ୍ଵର୍ଗରେ ରାଜଇ ।
 ବୁଝି ବୋଲିବି ନାମ ତାଙ୍କର ସନ୍ତତି
 ପଦ୍ମନାଭ ଦ୍ରାପିଦ ସେ ଅଟେ ଅଧିପତି ।
 ବଡ଼ ବିଶ୍ୟାତ ଅଟଇ ଶୁଣି ମହାବଳା
 ପଦ୍ମାବତୀ ବୋଲିବି ତାହାର ଶ୍ରୀଯା ।
 ପତିବ୍ରତା ନାଶ ସେହୁ ଅଟେ ମହାସଖା
 ଦୟା ଧର୍ମ ଦାନସୁଖେ ସଦା ସେହୁ ବଢ଼ି ।

ସତ୍ୟକୁ ମିଳ ନ କହେ ସେହୁ ସବୁକାଳେ
 ବୁଦ୍ଧିପୁର ଉତପତ୍ତି ହେଲେ ତାର କୋଳେ ।
 ସାର ସୁର ସର ମିର ଏହି ବୁଦ୍ଧି କଳା
 ପଶୁ ଗମ ସଦୃଶରେ ଚେତ ଅନର୍ଗଳା ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁଣ ଦୌଷ୍ଟ୍ୟାପ ଶାକଲ ଯେ ଦ୍ୱୀପ
 ଏ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱୀପରେ ସେହି ବୁଦ୍ଧି ହେଲେ ନୃପ ।
 ପଦ୍ମଦ୍ୱୀପ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଶୁଦ୍ଧ ମହାଶୟା
 ତହିଁ ରହି ମହାସୁଖେ ପାଳେ ସେହୁ ପ୍ରଜା ।
 ତା ରାଜ୍ୟେ ପରଜାଗଣ ସଦା ମହାସୁଖୀ
 ସମସ୍ତେ ତ ଧନବନ୍ତ ଜଣେ ନାହିଁ ଦୁଃଖୀ ।
 ସବୁ ପୀଡ଼ାରେ ରହିଛି ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଳସ
 ଶୁଦ୍ଧବନ୍ତରେ ପ୍ରଜାଏ ହରନ୍ତି ହବସ ।
 ଯେ କୃଷି କରଇ ନିଏ ଦଶଅଂଶରେସି
 ସୈନ୍ୟ ପାଳବାକୁ ଦନ୍ତ ବାଜାୟବା କୃଷି ।
 ଆଟ ସୈନ୍ୟ ନାହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ରାଜାଙ୍କର ତୁଲେ
 ଏକେଶ୍ୱର ପଞ୍ଚଦ୍ୱୀପ ରକ୍ଷା କରେ ଭଲେ ।
 ପରିଧାନ କରେ ରଜା ପଶୁଚର୍ମ ଗୋଟି
 କଣ୍ଠସ୍ଥ ମୃଗର ଛୁଲ କଟିରେ କାନ୍ଧଟି ।
 ଭସ୍ମ ବିଲେପନ ରଜା ମାଥେ ଏକ ଜଟା
 ପଦ୍ମଦ୍ୱୀପେ ସର୍ବସୁକ୍ଷ୍ମ ରାଜ୍ୟ ପାଞ୍ଚଗୋଟା ।
 ପଦ୍ମଦ୍ୱୀପ ଆସୁତନ ଶୁଭଲକ୍ଷ ଯୁଗ
 ଏକା ହବସରେ ରଜା କରଇ ପ୍ରୟାଗ ।
 କନ୍ୟା ମାସରେ ଯେ ରଜା ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଦିନ
 ଲିଆ ନଟିକାଳ ବେଳେ କରଇ ଭୋଜନ ।
 ସେହି ଦିନୁ ତାର ଆଉ ଭୋଜନ ଯେ ନାହିଁ
 ଧନ ଭଣ୍ଡାର ସମ୍ପଦ କେ ଗଣି ପାରଇ ।
 ସେ ରାଜ୍ୟର ଦ୍ୱିଶାନ୍ୟରେ ଉଦ୍ଦେଶିବି ସ୍ଥିତ
 ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ପ୍ରତିଦିନ ହୁଅନ୍ତି ଉଦିତ ।
 ଶୁଦ୍ଧଙ୍କର ଚେରଲକ୍ଷ ପଞ୍ଚବିଂଶ ଅଙ୍କେ
 ଅନୁ ସମୁଦ୍ରର ବୋଲ ସମୁଦ୍ରର ଏକେ ।
 କନ୍ୟାମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଅଟଇ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ
 ଅଶ୍ୱିନ ନକ୍ଷତ୍ର ଗୁରୁକାରରେ ଯେ ଭ୍ରମି ।
 ବକ ନାମେ କରଣ ଦୃଶଣ ନାମେ ଯୋଗ
 କନ୍ୟା ସଂହାନ୍ତି ସତର ଦିନ ହୁଏ ଭୋଗ ।
 ରଜା ଦୁର୍ଜୟାଗ ସେହି ଦିନ ଦେବାବେଳେ
 ଅନ୍ୟାୟ ହେଲ ଦଣ୍ଡଣ ସମୁଦ୍ରର କୁଳେ ।

ମେରୁନାଭ ଖଣ୍ଡରେ ଯେ ସୁନ୍ଦର ଗ୍ରାମ
 ତହିଁ ଆସ ବୈଷ୍ୟ ଏକ ବୈଶ୍ଣାବର ନାମ ।
 ତାର ଭାରିଯାର ନାମ ଅଟଇ ମାଳତୀ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ସେହୁ ସ୍ୱାମୀରେ ଭକତ ।
 ସେହି ବୈଷ୍ୟର ଭାରିଯା ପାକାପୁର୍ଣ୍ଣ କାଳେ
 ସ୍ନାନହେତୁ ଗଲ ପଦ୍ମତୋଳା ନଦୀକଳେ ।
 ସ୍ନାନ ସାରି ବାଳାମଣି ବାହୁଡ଼ ଆସନ୍ତେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଲେ ରାତି ଶେଷ ହୁନ୍ତେ ।
 ସେ ନଦୀ ପାଶେ ସହଜ ନାମେ ଅଛୁ ବନ
 ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ଏକା ବାଳୀ କରଇ ଗମନ ।
 ବଣିକେଶନ ବୋଲଣ ଏକ ଶୁଦ୍ଧଜାତି
 ବଳାଙ୍ଗରେ ସେ ବାଳୀକୁ ଧରେ ପାପମଣି ।
 ପେଲ ପକାଇ ତାହାକୁ ବୋଲଇ ମାଳତୀ
 ଶୁଦ୍ଧରଜା ରାଜ୍ୟେ ତୋର ଏଡ଼େକ ଅମାତ ।
 କୋପକରି କନ୍ୟା ତାକୁ କହଇ ଏସନ
 ତୁମ୍ଭ ମୋତେ ଧର ନାହିଁ ଶୁଦ୍ଧସାର ରଣ ।
 ଶୁଣି ସେ ବଣିକେଶନ କଲେ ଧରି ଆଣି
 ବୋଲେ ମନ୍ଦନ ଆରତୁଁ ରଖ ସଙ୍ଗାତୁଣି ।
 ରଜା ନାମ ଧରି କନ୍ୟା ଉଡେ ଡାକ ଦେଲ
 ଏହି ରାଜ୍ୟେ ଶୁଦ୍ଧ ଥାନ୍ତେ ଅମାତ ହୋଇଲ ।
 ଲିଆ ନଡ଼ିଆ ପୁଡ଼ାଏ ଦେନଶ ରାଜନ
 ବସିକରି କଉତୁକେ କରଇ ଭୋଜନ ।
 ଉଦ୍ଦେଶିବି ପର୍ବତକୁ ପଦ୍ମତୋଳା ଘାଟ
 ବୁଲିଗସସ୍ତ ଯୋଜନ ନୁହଇ ନିକଟ ।
 ଏତେଦୂରେ ଥାଇ ବାଳୀ ଆରତେ ଡାକଲ
 ଶୁଦ୍ଧରଜାର କର୍ଣ୍ଣରେ ତାହା ସମ୍ଭାଲଲ ।
 ଭୋଜନ ବେଳରେ ରଜା ଯେସେ ଶରଗୋଟି
 ଯେ ବଳେ ହରୁଛି ତାହା ଅଶ୍ରୁ ପକା କାଟି ।
 ବୁଲିଗସସ୍ତ ଯୋଜନେ ପଡ଼ଲ ସେ ବାଣ
 ସେ ବଣିକେଶନ ଅଶ୍ରୁ କାଟିଲ ବହନ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
 କୌଣସି ଶାବ ନ ବଧେ ଶୁଦ୍ଧ ନୃପବର
 ଅଶ୍ରୁ ଥିଲେ ହରନ୍ତା ସେ ସିନା ପରନାଶ
 ତେଣୁ ଶର ବୁଲିଗଲ ଅଶ୍ରୁ ଛେଦକରି ।
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଜାକୁ ପାଳେ ନରପତି
 ତାର ରାଜ୍ୟେ କେହି ତେଣୁ ନ କରେ ଅମାତ ।

ଏସନ ମନ୍ତ୍ରମା ଅଟେ ଶୁନ ନୁପଡ଼ର
ଦରିଦ୍ର ଜଣେ କେ ନାହିଁ ଶୃଙ୍ଖଳେ ତାହାର ।
ଏଥୁଅନ୍ତେ ମହାଶୟା ହୋଇଣ ଭୟାଣୀ
ବସି ଶ ଯୁଗ ଶ୍ରେଣିଲ ହୋଇ ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ।
ସେହି ଶଜାର ଧର୍ମକୁ ନାଶିବା କେମନ୍ତେ
ଇନ୍ଦ୍ର କୁବେର ଏ ଦୁହେଁ ଭୁଲି ଏକତାରେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବିଭୁରଇ କାଳେ ନିଏ ମୋର ସ୍ୱର୍ଗ
କୁବେର ବୋଲେ ମୋ ଧନ କରିବାକ ଶ୍ରେଣ
ଏସନକ କଥା ବେନି ମନେ ବିଭୁରିଲେ
ଦରିଦ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣବେଶେ ତା ପାଶେ ମିଳିଲେ ।
କେଶବାସ ମଳନତା ଶ୍ରବ ଅତି ଦୁଃଖୀ
ମେଳି ବଟକଲେ ତାଙ୍କୁ ଶୁଣିଗଲା ଦେଖି ।
ମନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହରଷ ହେଲେ ନରଈଣ
ବିଭୁରିଲେ ସ୍ୱାଙ୍କ ଯୋଗେ ଧର୍ମ ହେଲ ନାଶ
ମୋ ଶୃଙ୍ଖଳେ ଦ୍ୱିଜଙ୍କର ନାହିଁ ଏତେ କଷ୍ଟ
ଭୁଲି ବୋଲେ ମାଗ ଦୁହେଁ ଯେ ଅଛୁ ଅଶ୍ୱଷ୍ଟ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ତୁ ନୁପଡ଼
ଆମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ହୋଇଅଛୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୂନ୍ୟାଶି ।
ଶୁଣ ବୋଲେ ମାଗ ଆହେ ଯେ ତୁମ୍ଭର ଇଚ୍ଛା
ସତ୍ୟ ମୋର ପୁରାଇବ ତୁମ୍ଭ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
ଉପର ହସ୍ତ କରିଣ ଶଜା ଦ୍ୟନ୍ତେ ପାଣି
ମହୁ ମାଂସ ଶ୍ରେଜନ ସେ ମାଗିଲେ ସେଷଣି ।
ଶୁଣ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ନୁହଁ
କି ଜବର ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଏହା କର୍ପା କହ ।
ମୁହିଁ ଜାଣିଲି ତୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ଗଣସ
ଅସୁରମାନେ ଶ୍ରେଜନ କରନ୍ତି ଯେ ମାଂସ ।
ବସ ବୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗଣସ ବା ହେଉ
ସତ୍ୟ ଲଢ଼ିଲି ବୋଲି ତୁ ଆମ୍ଭେ ଫେରିଯାଉ
ଆମ୍ଭର ପ୍ରାର୍ଥନା ନୋହୁ ବଳେ ବଳେ ଯାତି
ନ ଦେଲେ ଏ ବେଳେ ଧର୍ମ ନହେବ ତୋ କହି
ଶୁଣିଗଲା ବୋଲେ ଏହା କହ କାହିଁପାଇଁ
ଏଡ଼େ ଆପଦରେ ମୋତେ ଫିଙ୍ଗିଲ କିପାଇଁ
ଆଜ୍ଞା ଯେବେ ସତ୍ୟ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭରେ କରିଛି
ଭକ୍ଷ ମହୁମାଂସ ମୋର ଦେହରୁ ଦେଉଛି ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ତୋର ବହୁକାଳ ମାଂସ
ତାହା ଭୁଞ୍ଜିଲେ ତହିଁରେ ଅଛି କିଏ ରସ ।

ତୋହର ଅନନ୍ତ ଯେଉଁ ବ୍ୟବର୍ତ୍ତି ନୟନ
ସେହି ବୁଦ୍ଧିକି ସନ୍ତୋଷେ ଦିଅ ତୁ ଶ୍ରେଜନ ।
କହିଁ ମଧୁର ଦୁଇଟି ଭକ୍ଷଣ କରିବୁ
ଆଉ ଦୁଇଗୋଟି ଆମ୍ଭ ଫି ଶପାଇଁ ନେବୁ ।
ତୋପରି ଶଜାକୁ ଭେଟିଅଛୁ ଶୁଦ୍ଧବେଳେ
ଆମ୍ଭେ କୁପତି ଲଭୁବୁ ତୋର ସୁଖ୍ୟବଳେ ।
ଶୁଣ ବୋଲେ ବୃକ୍ଷମାଂସେ ଶ୍ରୀରାମୁହେଁ ଯେବେ
ବୁରିଗୋଟି ପୁଅ ମୋର ଅଛି ଦେବ ତେବେ
ଜାଣିଲି କଷ୍ଟ ଦେବାକୁ ଆସିଅଛୁ ତୁମ୍ଭେ
ବୁରିଗୋଟି ପୁଅ ଭକ୍ଷ ଦେଉଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ।
ଦୁଇଟି ପୁଅଙ୍କୁ ଭକ୍ଷି ଦୁଇଗୋଟି ନିଅ
ତୁମ୍ଭର ଦୁଇ ଶର୍ପ୍ୟାଙ୍କୁ ସେ ଦୁହିଁକି ଦିଅ ।
ଏମନ୍ତ ବଚନ ଯହୁଁ ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଶୁଣିଲେ
ତୋହର ମଞ୍ଜଳ ହେଉ ଶଜାକୁ କହିଲେ ।
ଶୁଣ ଶଜାର ବଚନେ ଗଲେ ବସ୍ତ୍ର ବେନି
ବୁରି ପୁଅଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ କାଳାନଳ ଜଣି ।
ସାର ସୁର ସର ସିର ବୁରିସୁର ନାମ
ଅଜାବ ସୁନ୍ଦର ସେହୁ ଅଭିନବ କାମ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ମନେ କେତେ ମମତା ନୋହୁଲ
ସେ ବୁଦ୍ଧିକି ମାରିବାକୁ ସେନେହ ବଳିଲ ।
ଦ୍ୱିଜଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ପୁଅ କୁଶଳ ପୁଞ୍ଜନ୍ତି
କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ତୁମ୍ଭର ଅଟଇ ବସତି ।
ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ଦୁଇ ଦ୍ୱିଜ କଳାଶ ବାଣ୍ଟିଲେ
ଶୁଣ ଆହେ ବାବୁ ତୁମ୍ଭ ପିତା ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ।
ପିତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ତୁମ୍ଭେ ଦେନ ବାବୁ ଶିରେ
ଶୁଣି ଯୋଡ଼ହସ୍ତେ ଉଭା ହୋଇଲେ କୁମରେ
ସେ ବସ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ମଧୁମାଂସ ଶ୍ରେଣୀ
ତୁମ୍ଭ ପିତା ସତ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ଉପଯୋଗୀ ।
ସତ୍ୟପାଳ ଶୁଣିଗଲା ଦେଲେ ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
ବୁଦ୍ଧିକି ଶାଈବାପାଇଁ କହିଲେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣି ଶଜାଙ୍କର ପୁଅ ବୁରିଗୋଟି
ତୁମ୍ଭର ମାଂସ ଭକ୍ଷିବୁ ଆମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ବାଣ୍ଟି ।
ତୁମ୍ଭ ବୁଦ୍ଧିକି ଆମ୍ଭେ ଦୁଇଟି ଭକ୍ଷିବୁ
ଆନ ଦୁଇଟିକୁ ନେଇ ଶ୍ରୀଯାକୁ ଦେବୁ ।
ଶଉଚ ହୋଇଣ ସୁର ଇଷ୍ଟ ଯେ ଦେବତା
ମାରି ମାଂସ ଭକ୍ଷିବାକୁ ଦେଲେ ତୁମ୍ଭ ପିତା ।

ଏହା କହି ଦୁଇ ଦିନ ଅନ୍ଧାବ ବ୍ୟସ୍ତରେ
 ହାଣିବା ନିମନ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରିଲେ ସେ କରେ ।
 କୁମର ବୋଇଲେ ରତ୍ନ ରତ୍ନ ବସ୍ତ୍ରବର
 ଏପରି ପିତା କି କାହିଁ ଦେଖିବ ପୃଥ୍ବୀର ।
 ପୁତ୍ରେ ଶୁଣିଅଛି ଶିବ ନାମେ ନରପତି
 ଆପଣା ମାଂସକୁ ଦେଇ ରଖିଲ କପୋତା ।
 ଆଉ କେ ରଜା ଥିଲ ଜାମୁକ ବାହନ
 ନିଜ ଦେହ ମାଂସ ଦେଇ ତୋଷିଲ ପୁଷ୍ପର୍ଣ୍ଣ ।
 ଭଞ୍ଜନ ସୁଲ୍ଲୀନ ଯେବେ ପିତା ହୋଇଥାଇ
 ପୁରପାଇଁ ବସ୍ତ୍ରଠାରେ ଭଜନ କରଇ ।
 ବଶ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପିତା କରେ ବାଞ୍ଛା
 ଅନେକ ଦୁଷ୍ଟରେ ପୁର କରେ ରକ୍ଷା ଛା ।
 ପୁର ନାଶ ନ କରଇ ପିତା ହୋଇକରି
 ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିଲୁ ପିତା ନୁହେଁ ସେ ଆମ୍ଭର ।
 ପିତା ହୋଇ ପୁର ଭଲ ନ ଚିହ୍ନିଲ ଯେବେ
 ତାହାର ଆଜ୍ଞା ପାଳିବା ଆମ୍ଭେ କିପାଁ ତେବେ
 ଫେରିଯାଅ ବସ୍ତ୍ର ଆମ୍ଭ ପାଶରେ ନ ରହି
 ସେ ନୃପତି କହୁ ତୁମ୍ଭ ଅନ୍ୟମାଂସ ଦେଇ ।
 ଏପରି ନିରାଶ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦ୍ଵିଜବରେ
 କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ମିଳିଲେ ନୃପତି ପାଶରେ ।
 ନରପତିକ ଅନାଇଁ କହନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ସେହିମାନେ ନୁହନ୍ତି ତୋର ପୁର ଜାଣ ।
 ସେ ଲୋକ୍ୟରେ ଖ୍ୟାତ ଅଟେ ତୋ ଧାର୍ମିକପଣ
 ଏବେ ଆମ୍ଭେ ଦେଖିଲୁ ତେ ଅପୁର ଉଆଣ ।
 ତୋର ବାଞ୍ଛାରୁ ସେମାନେ ଜନମ ନୁହନ୍ତି
 ତୋ ଭାର୍ଯ୍ୟା ଜାତ କରିଛୁ କରି ରୋଷ ପ୍ରୀତି ।
 ଯଦ୍ୟପି ସେମାନେ ତୋର ପୁର ହୋଇଥାନ୍ତେ
 ତୋହର ଆଜ୍ଞା କଦାପି ଲାଗି ନ ପାରନ୍ତେ ।
 ଏପରି ଅନ୍ୟାୟ ଜାଣିଥିଲେ ଆମ୍ଭେ ତୋର
 କି ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଆମ୍ଭେ ହୋନ୍ତୁ ନରେଶ୍ଵର
 ଦ୍ଵିଜଙ୍କ ଝିଜାସ ରଜା ନ ପାରିଲ ସହ
 ଶତ୍ରୁଗ ଘେନି ଧାଇଁଲ କୋପାବିଷ୍ଣୁ ହୋଇ ।
 କୋଲେ ଭାର୍ଯ୍ୟାମୁଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡି କାଟିବ ଏକ୍ଷଣି
 ସ୍ତ୍ରୀହତ୍ୟା ହେଉ ପଛକେ ଯାଅ ବସ୍ତ୍ରମଣି ।
 ସ୍ତ୍ରୀ କହି କୋପେ କମ୍ପାଇ ଆପଣାର କାୟ
 ଉପପତି କରି ଜନ୍ମ କଲୁ ମୋ ତନୟ ।

ଏଥିରୁ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୁ ପାଅ ଏହିଲଗେ
 ପକ୍ଷୀହୋଇ ଜାତ ହୁଅ ତୁହି ଏହିଯୋଗେ ।
 ଏ ଗୁରୁପୁତ୍ରେ ତୋହର ଗର୍ଭେ ଡମ୍ବ ହେବେ
 କର୍ମଦ୍ଵାରେ ସେମାନେ ଏ ଫଳ ଭୋଗିବେ ।
 ମୋ ବଚନ ନ ମାନିଲେ ତୋର ଗୁରୁପୁତ୍ରେ
 ଡମ୍ବ ହୋଇ ରହିବେ ସେ ତୋର ଗର୍ଭଗତେ
 ଦୁରପଦ ଶାପ ଯହୁଁ ଦେଲୁ ମହାରଜା
 ବିକଳ ହୋଇଣ କହେ ତାହାର ଭାରିଯା
 ଅବୋଷରେ କିପାଁ ପ୍ରଭୁ ଦେଲ ଅଭିଶାପ
 ମୋର ଗୁରୁପୁତ୍ରେ ଅବା କଲେ କେଉଁପାପ ।
 ଦ୍ଵିଜଙ୍କର ଛଳକଥା ଜାଣି ନ ପାରିଲ
 ଅଳପ କଥାରେ ମୋତେ ଅଭିଶାପ ଦେଲ ।
 କେମନ୍ତେ ଖଣ୍ଡନ ହେବ ମୋର ଅଭିଶାପ
 ତାହାର ବିକଳ ବାଣୀ ଶୁଣି ନରାଧ୍ୟପ ।
 ଶତ୍ରୁହୋଇ ଦେଖି ରଜା ଭାର୍ଯ୍ୟାର ବିକଳ
 ବୋଇଲୁ ମୋ ଅଭିଶାପ ନୋହିବ ନିଶ୍ଚଳ ।
 ସତ୍ୟ ଯେତେପୁଁ ହାପର ତିନିପୁର ଅନ୍ତେ
 ପୁର ଡମ୍ବ ହୋଇଥିବେ ତୋର ଗର୍ଭଗତେ
 ହାପର ଶେଷେ ଭାବତ ସମର ହୋଇବ
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ସେଠାରେ ଘଟିବ ।
 କୃଷ୍ଣ ସାରିଥି ହୋଇବେ ଅର୍ଜୁନର ରଥେ
 ଶ୍ଵାସ ଯୁଦ୍ଧ କରିବେଟି ପାର୍ଥର ସହଚେ ।
 ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତହୋଇ ହେବୁ କରିଥିବୁ
 ପ୍ରଥମ ଦିନର ଯୁଦ୍ଧ ସେଠାରେ ଦେଖିବୁ ।
 ଦୁଷ୍ଟପୁର ଜନ୍ମକଲୁ କୁହ ଗର୍ଭଗତେ
 ତୋ ପେଟ ଗର୍ଭହୋଇବ ଶ୍ଵାସ ଶରାଘାତେ ।
 ସେହି ଯୁଦ୍ଧେ ତୋର ମାଂସ ଟିକି ଟିକି ହେବ
 ତହୁଁ ମୁକ୍ତି ଲଭେ ମୋର ମନ୍ତରେ ଆସିବ ।
 ତୋ ଗର୍ଭ ପଡ଼ିବ ଗୁରୁ ଡମ୍ବ ସେହିଠାରେ
 ଘଣ୍ଟି ଆବରଣ ହେବ ଡମ୍ବଙ୍କ ଉପରେ ।
 ତହିଁ ଉପରେ ପଡ଼ିବ ସେନା ସହ ହସ୍ତୀ
 ତଥୁ ଉପରେ ପଡ଼ିବ ରଥୀ ମହାରଥୀ ।
 ପଡ଼ିବ ନ ତାଳ ଉଡେ ତହିଁ ମୃତପିଣ୍ଡ
 ଯାତକାଳ ଚୂର୍ଣ୍ଣହେବ ରତ୍ନମି ଖଣ୍ଡ ।
 ଶ୍ଵାସ ଯୁଦ୍ଧ ବେଳେନେ ସେହି ଡମ୍ବ ପୁଟି
 ତହିଁ ସମର ଦେଖିବେ ପକ୍ଷୀ ଗୁରୁଗୋଟି ।

ପିତାର ବାକ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ଯଦୁ ଶୁଣିପୁଣେ
 ଭରଣିଆ ନାମ ବନ୍ଧୁ ରହିଲେ ସୁଗାନ୍ତେ ।
 ଶୁଣି କେବସୁତ ମନୁ ପ୍ରିୟକର ମତ
 ତାଗଣୀ ପକ୍ଷୀର କଥା ଅଟେ ଏହିମତ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଶୁଦ୍ଧକଥା ପୁଣେ ଯେଣୁ ମେଣି
 ସେହି ଦୋଷେ ତାଗଣୀର ସେଟଗଲ ପାଟି ।
 ଶୁଣିକରି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ମହାଗଜା
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଚରଣରେ କଲେ ଦବ୍ୟପୂଜା ।
 ଶ୍ରୀଶ୍ରଦେବଙ୍କ ସଂଗ୍ରାମ ବଡ଼ଇ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
 ତାଗଣୀର ଗର୍ଭକଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଲଭ ।
 ଶୁଣିଲେ ପାପ ଖଣ୍ଡିକ ଯାହା ଥିବ ଅଙ୍ଗେ
 ପରମ ଗତି ଲଭଣି ବସିବ ସେ ସ୍ଵର୍ଗେ ।
 ଅଗସ୍ତି କହୁଅଛନ୍ତି ମହାବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞତା
 ବିଲଙ୍କା ଦେଶର ରାଜା ଅଟନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୋତା
 ଶ୍ରୀଶ୍ରଦେବଙ୍କୁ ଯେତେ ଶର ଅର୍ଘ୍ୟନକୁ
 ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ନର କି ଲେଖିବ ତାକୁ ।
 କହନ୍ତେ ନ ସରବ ଯେ ଶ୍ରୀଶ୍ରଦେବଙ୍କ
 ତାଙ୍କ ବାଣୀବାଚେ ପୃଥ୍ଵୀ ଦେଲ ଥରହର ।
 ମହାକ୍ଷସିୟ ଅର୍ଘ୍ୟନ ସାଧୁ ତା ମହିମା
 ଶ୍ରୀଶ୍ରଦେବ ପ୍ରତିଶର କରନ୍ତି ମହାମା ।
 ନୟନ ଛଟକେ ସେହୁ କରଇ ସଂଗ୍ରାମ
 ନିଶ୍ଚୟ ମାରବା ପାଇଁ ନାହିଁ ସେ ବିଶ୍ରାମ ।
 ଆଗରେ ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପଛେ ଧର୍ମସୁତ
 କୌରବ-ସୈନ୍ୟ ମାଇଲେ ତନି ଅଭଗ୍ରତ ।
 ବଡ଼ ଗୁରୁତର ତହିଁ ଦେଲ ମହାରଣ
 ଗଜ ଅଶ୍ଵ ପଦାତ କେ କରିବ କଲନ ।
 ପବନ ନ ସହେ ଯେଉଁ ବୃକୋଦର ଶ୍ରୀ
 କର୍ଦ୍ଦମ ହେଉଛୁ ରନ୍ତେ ତହିଁ ବସୁନ୍ଧର ।
 ଆଟ ଶ୍ରୀ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଆସନ୍ତେ
 ଉଗାଳିଲେ ଅଶ୍ଵଥାମା କର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କୁ ପଥେ ।
 ସେ ଦୁହିଙ୍କ ତୁଲେ ଛନ୍ତି ସିଂହକୋଟି ଯୋଧୀ
 ଏକମୁଖେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କି ସବେ ଶର ବିନ୍ଧି ।
 କୂଳୀପୁତ୍ର ବୃକୋଦର ଅଟେ ମହାବଳୀ
 ତାକୁ ଦେଖି କୃତବର୍ମା ଶଲ୍ୟ ଯେ ଓଗାଳି ।
 କର୍ଣ୍ଣ ସାରକୁ ଦେଖିଣ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ବୋଲଇ
 ପଥଶୁଦ୍ଧ ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ ବିଶେଷ ବାଧଇ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତ
 ତେଣୁ ବିନୟ କରିଣ କହୁଛୁ ବହୁତ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ତୁ କଲୁ ମୃତ୍ୟୁରଜ୍ଞା
 ବୁଢ଼ାଇଲୁ ଶ୍ରୀସମ୍ପଦ ଏହା ଥିଲ ବାଞ୍ଛା ।
 ନାଶପିବାକାଳେ ଦେଲ ବିପକ୍ଷର ବୁଦ୍ଧି
 ପାଦରେ ଏଡ଼ିଲୁ ତୁହି ଏଡ଼େକ ସମୃଦ୍ଧି ।
 କୋପ ବହଣ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଗଦା ଦେନ ହସ୍ତେ
 ପ୍ରହାର କଲକ ନେଇ କର୍ଣ୍ଣସାର ରଥେ ।
 ଶ୍ରୀକଣ ସେ ରହୁବର ହୋଇଗଲ ତୁନା
 ଡେଇଁ ରଥ ଆଡ଼ହେଲେ କର୍ଣ୍ଣ ମହାମନା ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ବିରଥ ଦେଖି ଧାଏଁ ସୋମଦତ୍ତ
 ଉଗାଳିଲୁ ବହୁରଥୀ ଦେନ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 କୁନ୍ତ ଅସିପଥ ଆଉ ଲଜିଆ ଗୁରୁଜ
 ପ୍ରହାରନ୍ତେ ଦିଶେ ଯେହ୍ନେ ବିଜୁଳିର ତେଜ ।
 ଏକ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ବେଡ଼ିଲେ ଦଶସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ତାହାଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ମନେ ନ କରଇ ଶ୍ରୀତ ।
 ରେରେକାର କରିଣ ସେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଧାମଇ
 ଗୁଗଳ ପଲକୁ ଯେହ୍ନେ ବ୍ୟାଘ୍ର ଘଉଡ଼ଇ ।
 ଗର୍ଜିଣ ଧାଇଁଲେ ଯଦୁ କୌରବ ସଭନ
 ମୁଖ ଧୂଳିରେ କର୍ମ ତ ହୋଇଲ ମେଦନା ।
 ଗହଳ ଧାନ୍ଦୋଳ ଶୁଣି ଧାଏଁ ଶ୍ରୀମସେନ
 ରୂପ ଦେଖି ଜଣାଯାଏ ଯେହ୍ନେ କାଳଯମ ।
 ବୃକୋଦରକୁ ଦେଖିଣ ସୈନ୍ୟ ଗଲେ ଶ୍ରୀ
 ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର ଆସୁ କୋପେ ଗଳଗାଜ ।
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଯେ ଶ୍ରୀମସେନ ଏକଇ ମୁରତି
 ଧର୍ମଙ୍କୁ ଦେନ ମିଳିଲେ ଅର୍ଘ୍ୟନଙ୍କ କତି ।
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ରଥେ ଚଢ଼ି ତଳିବାରୁ ବେଗେ
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଯାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଓଗାଳିଲେ ଆଗେ ।
 କରେ ଧନୁଶର ଧରି ସେ ଗାର ପାଞ୍ଚାଳ
 ବିନ୍ଧଇ ନାଗର ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ତଳାଳ ।
 ନିବାରନ୍ତେ ପାଞ୍ଚଶର ଦେନ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ଦେଖିଣ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନନ ଛେଦିଲ ତା ଦୁରୁ ।
 ପଞ୍ଚଦଶତ ନାଗର ଦେନ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ
 ପବନହୁଁ ବେଗକରି ବିନ୍ଧିଲେ ତକ୍ଷଣ ।
 ତଞ୍ଚଳ ଗଡ଼ରେ ଶର ବିନ୍ଧେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଦେଖି ତାହା ନିବାରଇ ଦୁରୁ ।

ଦୁରିତସେନ ସେ ଧୃଷ୍ଣୟମୁର ସାରଥୀ
 ବାୟୁଗତ ପରି ଅଶ୍ୱ କାହେ ଶୀଘ୍ରଗତ ।
 କ୍ଷଣେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ରହେ ପୁଣି କ୍ଷଣକେ ଆକାଶେ
 ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରଣୟା କରନ୍ତି ସୁତଙ୍କୁ ବିଚିତ୍ତେ ।
 ଶଲ୍ୟରଥୀ ସୂର୍ଯ୍ୟମୟ ରଥଗୋଟି ମଣ୍ଡି
 ତହିଁରେ ବସି ଯାଆନ୍ତେ ଉଗାଳେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ।
 ଶଙ୍ଖତଳ ପକ୍ଷୀ ଲଗା ନାସତ ଦ୍ୱାଦଶ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ବିନେ ଦ୍ରୁପଦର ଝିଣ୍ଟ ।
 ଶାୟକ ଆସିବା ଦେଖି ଶଲ୍ୟ ମହାରଥୀ
 ବାୟୁବ୍ୟ ଅସ୍ତରେ ଗାର ତାହା ନିବାରନ୍ତି ।
 ଘାତ ପ୍ରତିଘାତେ ଶୁଭେ ଶସ୍ତ୍ର ପରିଚାଳ
 ଉଠଇ ଅଗ୍ନିର ଶିଖା ଯେହ୍ନେ ଦ ବାଜଲ ।
 ଅନ୍ଧକାର ହୁଏ ଯେହ୍ନେ ବରଷା ଋତୁରେ
 ଶରେ ଅନ୍ଧକାର ହୁଏ ସେପରି ଦିନରେ ।
 ବେଳୁବେଳ ଶୁଭେ ଉତ୍ସବର ମୁଖଧୂନ
 ତରୁନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି ଗାରେ ମଞ୍ଜରୀ ଜଣି ।
 ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଗାର ବଡ଼ଇ ସମର୍ଥ
 ଏକ ପ୍ରତି ଆରେକ ଯେ ଅଟେ ବଳବନ୍ତ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ରାଜାନନ୍ଦନ କରେ ଧରି ବାଣ
 ବିନ୍ଦି ଶଲ୍ୟ ଶରୀରକୁ କଲ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ।
 ବିଶାଘାତେ ନାସତକୁ ଶଲ୍ୟ ଧରି କରେ
 ବିନନ୍ତେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ରଥ ଭାଙ୍ଗିଲ ସଭାରେ ।
 ତହୁଁ ଶିଖଣ୍ଡୀ କୁମୁଦ ଗଜ ଆଗେହଲ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ କୁନ୍ତ ପ୍ରହାରିଲ ।
 କୁନ୍ତ ମୁନରେ ଶଲ୍ୟଙ୍କ ରଥକୁ ସେ ତୋଳି
 ଚନ୍ଦ୍ରପରି ବୁଲାଇଲ ତାକୁ ମହାବଳୀ ।
 ରଥ ତେଜ ଶଲ୍ୟଗାର ପଡ଼ି ଭୂମିଗତ
 ତାହାଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଧାଏଁ ସୋମଦତ୍ତ ।
 ଶଲ୍ୟ ଯାଇ ଆଗେହଲେ ସୋମଦତ୍ତ ରଥ
 ଦୁଇ ଯୋଦ୍ଧା ଏକ ହୋଇ କଲେ ଶରଘାତ ।
 ଦୁହେଁ ଶର ବରଷିଲେ ଏକରଥେ ବସି
 ସେ ଅସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କ ତେଜ ଅଗ୍ନି ପ୍ରାୟ ଦଣି ।
 ସମରରେ ଜ୍ୱାଳାବଳି ଜାଣ ଆତ୍ମପାତେ
 ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗଗନର ପଥେ ।
 ଦେଖ ଆହେ ମହିମା ସେ ଗାର ଶିଖଣ୍ଡୀର
 ରଣେ ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ କ୍ଷଣି ମହାବୀର ।

ଏକା ଯୋଦ୍ଧାକୁ ବିନ୍ଦିଲେ ପଞ୍ଚସପ୍ତ ରଥୀ
 ସବେ ଏକମୁଖ ହୋଇ ନାସତ ବିଚନ୍ତି ।
 ମହା କମ୍ପିଲ କ୍ଷଣିକ ଗୁଣନାଦ ଶବେ
 ପୃଥୀ ଟଳମଳ ହେଲ ଗଜଙ୍କର ପାଦେ ।
 ଶଲ୍ୟ ସୋମଦତ୍ତ ଏହି ବେଳି ମହାରଥୀ
 ଶତ ଶତ ନାସତ ସେ କୋପରେ ବିଚନ୍ତି ।
 ଦୁରନ୍ତ ଦେଖିଣ ତାହା ପାଞ୍ଚାଳ ନନ୍ଦନ
 ଧାଡ଼ିକାରେ ବିନ୍ଦିଲ ସେ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ବାଣ ।
 ସୋମଦତ୍ତ ଶଲ୍ୟଙ୍କର ନାସତ ଜେହଲ
 ତନି ତନିବାଣ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ବିନ୍ଦିଲ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ବିନେ ନାସତ ଅତି ଅଗୋଚର
 ସେ ଅସ୍ତ୍ରମାନ ପଡ଼ିଲ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଉପର ।
 ସେହ୍ନା ପୁଟି ନାସତ ଯେ ଭେଦେ ସବୁଅଙ୍ଗ
 ମହାର କୁସୁମ ପରି ଦଶେ ତାଙ୍କ ରଙ୍ଗ ।
 ତହୁଁ ଯୁଦ୍ଧେ ଭଙ୍ଗ ଦେଲେ ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାଏ
 ସାଧୁ ବୋଲି ପ୍ରଶଂସିଲେ ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ଶାଏ ।
 ଏଡ଼େ ବଳବନ୍ତ ତୁହି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରସାଦେ
 କିଏ ସେ ଠିଆ ହୋଇବ ତୋ ଗୁମୁରେ ଯୁଦ୍ଧେ
 ଶସ୍ତ୍ର ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଅତି ଘୋରତର
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ କିଏ ସମାନ ତାଙ୍କର ।
 ମାରି ନ ପାରିଲେ ଯହୁଁ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ବେଳକୁ ବେଳ ସମର ହେଲ ଅତିଶୟ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧେ ସେ ଧୃଷ୍ଣୟମୁନ
 ନକ୍ଷତ୍ରପତ୍ତି ପରାୟେ ବିନେ ଶରମାନ ।
 ଶଲ୍ୟ ସୋମଦତ୍ତ ବେନି ଏକାକେ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ସୋଳସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧାରେ ହୋଇଛୁ ସେ ମଣ୍ଡି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସଙ୍ଗତେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ଦୁଃଶାସନ
 ନକୁଳର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧେ ଜୟଦ୍ରଥ ଜାଣ ।
 ଉପସ୍ଥେ ନାହିଁ କିଛି ନ ଦୃଷ୍ଟି ରଣେ
 ଅଶ୍ୱ ଗଜ ଆବୋରିଣ ସୁଦ୍ଧି ଜଣେ ଜଣେ ।
 ଏପରି ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ବେନିପକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହୋଇବାକୁ ଅଛି ଉଡ଼ି ତନି ।
 ସୁଧା ଭୂଷାରେ ବିମୁଖ ହେଲେ ରଥୀ ଯୋଧୀ
 ସବେ ଅଶକ୍ତେ ଶର ନ ପାରନ୍ତି ବିନ୍ଦି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଗ୍ରତେ କହଇ ଶକୁନି
 ଉପବାସେ ଅଶକ୍ତ ହେଲେ ସବୁ ସୈନ୍ୟ ।

କୃଷ୍ଣ ଶରଣାଗତ ଥିବୁ ମହାବାହୁ
ଆଜ୍ଞାତ ଅକୃଷ୍ଣ ନାଥ ଯୁଦ୍ଧ ଆଜ ରହୁ ।
ମନ୍ତ୍ରୀବରର ବଚନେ କହେ କୃଷ୍ଣରାଜ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହ ମାତୁଳ ଯୁଦ୍ଧ ରହୁ ଆଜ ।
ରାଜାଙ୍କର ବଚନରେ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶକୁନି
ରଥଧ୍ବଜ ପରେ ଯାଇ କଲ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ ।
ଆଜ ଯୁଦ୍ଧ ରହୁ ବୋଲି ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ରୀବର
ବେଳ ଅସ୍ତ ହେଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସମର ନ କର ।
ସମରରେ ମହାଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ର ହେଲ ବେଳ ଅସ୍ତ
ଧନୁ ଧରି ନ ପାରିବୁ ଦେବ ଅଶକ୍ତ ।
ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କୁ ଭରସ ସେ ଦେଖି
ଶାନ୍ତନୁଙ୍କର ନୟନ ସମର ଉପସ୍ଥିତି ।
ରଣ ତ୍ୟାଗ କରୁଁ କରୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେଲେ
ଉଭୟ ପକ୍ଷର ସୈନ୍ୟ ଉପାସେ ରହିଲେ ।
ପାର୍ଥକୁ ଚାହିଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ କହିଲେ
ସମର ରହିତ ହେଲ ଦେଖ ତୁମ୍ଭେ ଭଲେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟର ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯାଇ ଏକାସନେ
ଆସ୍ଥାନ କରି ବସିଲେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଦୁଃଶାସନେ ।
କର୍ଣ୍ଣାର୍ଜୁନ କଲେ ଏକ ଆସନରେ ବିଜେ
ସୋଦର ଗୁଣ ଦେଖିଲେ ରାଜା ମହାରାଜେ ।
ଯୁଦ୍ଧକଥା ପରସ୍ପର କୁହାକୁହି ହୁଅନ୍ତି
କିଏ କାହାକୁ ମାଇଲ ବୋଲି ପଚାରନ୍ତି ।
କେହି ରାଜନ ଶ୍ରୋତବ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗିଲେ
କେହିଯୁଦ୍ଧେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ହୋଇ ଅଚେତେ ଶୋଇଲେ
ଏମନ୍ତ ଶ୍ରମ ହରିଣ ଗଲେ ଯେହ୍ନା ବାସ
ନିତ୍ୟକର୍ମ ହେଜନାନ୍ତେ ହେଲେ ନିଦ୍ରାବଶ ।
ରଜନୀ ଶେଷରେ ଯହୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଲ
ଅରୁଣ ସାରଥୀ ରଥ ସଜାଇ ଆଣିଲ ।
ପୁରୀ ସେହି ସପ୍ତଅଶ୍ବ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପାଇଥିଲେ
ସାରଥୀ ଆଣି ସବୁଙ୍କୁ ରଥରେ ଯୋଡିଲେ ।
ବିଦ୍ୟ ରହରେ ମଣ୍ଡିତ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ରଥ
ଉଦୟାତଳେ ଆଶନ୍ତେ ବିଜେ ବିନାଥ ।
ସ୍ଥିର ବଢ଼ିଉନାଥ ଜହେ ପ୍ରତିପାଳ
ଅନ୍ଧକାର ନିବାରଣ କଲେ ଅଂଶୁମାଳ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଯୋଗୀ ଶୁଭବନ୍ତ ଯତି
ନିଶା ତଡ଼ାଗରେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଆଚରନ୍ତି ।

ଏ ସମୟେ ଜେନାଦ କଲେ ମଧୁକାଶ
ଦଣ୍ଡ ସାଜ ସାଜ ବୋଲି ବାଜେ ଭେଷ୍ଟ ଭୁଷ
ନନ୍ଦରବଜ ପକ୍ଷରେ ସବୁ ସୈନ୍ୟଆଟ
ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରିବାକୁ ଗଲେ ନିଜ ଘାଟ ।
ଶାନ୍ତନୁସୁନ୍ଦର ସ୍ବାହାନ ତପଶାସି ସାରି
ଘରେ ବସି ମାଧବଙ୍କୁ ଚିତ୍ତରେ ସୁମରି ।
ମାଧବ ହେତୁରୁ ମୋର ସମସ୍ତ ମଙ୍ଗଳ
ପୁଜେ ଗଣେଶ ମୁଁ ଭକ୍ତିକରି ଚରକାଳ ।
ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ହସ୍ତରେ ଶାରଙ୍ଗ
ପୃଥ୍ବୀଶ୍ରୀ ନିବାରଣ କରୁ କୁଟୁଭଜ ।
ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ମାଳକନ୍ଦର ନିବାସୀ
କଳିକାଳ ଦୁଃଖ ତବ ଦରଶନେ ନାଶି ।
ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ କୃଷ୍ଣ ସାଧୁ ହିତକାଶ
ସର୍ବଜନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧରୁ ଜଗତ ବିହାସ ।
ଜୟ ଜଗତଜୀବନ ଜଗଦୁଦ୍ଧାରଣ
ଗୋପୀଙ୍କ ମନମୋହନ ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ।
ଯୋଗୀଜନ ବଶସ୍ଥଳେ କୃଷ୍ଣ ପଦମାଳ
କାଳିନ୍ଦୀ ଦ୍ରବରେ କାଳୀନାଗ ଦର୍ପ ବଳ ।
ଭକ୍ତ ଜନ ବାନ୍ଧବ କୃଷ୍ଣ ଜଗନ୍ନାଥ
ଭବର ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡନେ ଅଟୁ ସାମରଥ ।
ଭୁଳସା ବଢ଼ିଉ ପାଦେ ଆଉ ମୋର ଧ୍ୟାନ
ଶୁଦ୍ରମୁନି ଶାରଙ୍ଗର କୁ ମାତ ଶରଣ ।

—*—

ଦ୍ଵିତୀୟାଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୀଷ୍ମ କର୍ଣ୍ଣକ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଦଶସହସ୍ର
ଯୋଦ୍ଧା ପତନ

ଏହି ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ମନ କର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ
ଦୁଃଶାସ୍ତ୍ର ଦିନର କଥା କହିବଇଁ ମୁହିଁ ।
ସ୍ବାନବିଧି ସାରି ସୈନ୍ୟ ଶଙ୍ଖରେ ଶୁଣି
ସଜ୍ଜିତ ହୋଇଲେ ସବେ ଅସ୍ତ ଶୟନ ଦେଲ ।
ବୀରତର ବାଜଇ ଯେ ଟମକ ନିଶାଣ
ଧନ ହେଲେ ରାଜାମାନେ ଦେଖି ଧନୁ ତୁଣ
ସାଜ ସାଜ ବୋଲି ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ବେଗୁବେଗ
ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ସାଜ ହେଲେ ବେନି ଭାଗ ।
ଆବେଶ ରହିଲେ ବଳ ସେ ଯାହାର କତି
ପୁରୀ ପାଣ୍ଡବେ ପଶ୍ଚିମ ଭାଗେ କୁରୁପତି ।

କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣର ହୁଙ୍ଗେ ସମ ମହାନାଗ
 ଦିବ୍ୟବେଶେ କୁରୁଗଣ ସଜ ହୁଏ ବେଶ ।
 ଉଭାରିଲେ ପାଟଛତ୍ର ଉଦଣ୍ଡ ରୂପର
 ଚାରକାସୁର ଯୁଦ୍ଧରେ ଯେସନେ କୁମାର ।
 ଡାହାଣରେ ଦୁଃଶାସନ ବାମେ ଜୟଦ୍ରଥ
 ଆସେ ସିର ମଲ୍ଲ ଦେନ ଦଶସପ୍ତ ରଥ ।
 ପଛେ ଅଳମୁଷ ରଜା ଥାଟକୁ ପଲଣି
 ବାମେ ଦକ୍ଷେ ସୈନ୍ୟ ଚାର ଏକାଦଶ ଶୌଣି ।
 ଧାର୍ମିଶ୍ରୁ ସମ୍ଭାରରେ ହୋଇଲ ବାହାର
 ବିରୁପାକକୁ ସୁମର ମନର ମଧାର ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ର ଯୋଗ ବେଳାରେ ବିଜେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଧର୍ମନିଷ୍ଠ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦୟର ।
 ଧର୍ମଙ୍କ ବାମେ ଦ୍ରୁପଦ ଡାହାଣେ ବିରାଟେ
 ନିର୍ଦ୍ଦର ଦେଶର ରଜା ଅଗ୍ରଗାମୀ ଥାଟେ ।
 ସମସ୍ତେ ବୁଝି ଦେଖିଲେ ସେ କପିକେତନ
 ହନୁମନ୍ତ ମୁଖ ଦେଖି କଲେକ ଗମନ ।
 ଦଧିବାମନ ପରସ୍ତେ ଦିଶେ ତାର ମୁଖ
 ଦଧିବାମନ ସୁମର ହିଅନ୍ତୁ ସେ ଡାକ ।
 ଗଜ ପୃଷ୍ଠରେ ଆସେନ୍ତେ ହାନ୍ତ ଧର୍ମସୁତ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରଥରେ ଚଢ଼ି ଯଙ୍ଗେ ଦେନ ପାର୍ଥ ।
 ଶୁଣ ହେ ଚୈତନ୍ୟ ପଞ୍ଚମନ କରି ପ୍ରିୟ
 ମନୁବଳ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଅଟେ ଏକ ମୋର ।
 ମନ ବୋଲେ ଚୈତନ୍ୟ ତୁ ହେତୁକର ଶୁଣ
 ହତ ହେବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଥାଟ ବହୁସୈନ୍ୟ ।
 ଶ୍ଵଶୁଦେବଙ୍କର ଅଟେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତୁଲ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି
 ଇଚ୍ଛାମୃତର ସେ ଗାଙ୍ଗେୟ ଅଟେ ମହାରଥୀ ।
 ନିଧୁ ମଞ୍ଜୁ ସଦୃଶ ବିରାଜଇ କାୟ
 ବେନ ଲୋଚନ ଭ୍ରମର କାଳଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟ ।
 ସହସ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ପରସ୍ତେ ତାଙ୍କ ତେଜ ଦିଶି
 ଏକାକେ କି ସର୍ବସୈନ୍ୟ ପକାଇବେ ନାଶି
 ଦେଖିକର ପ୍ରଣାମର ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ
 ସମପରି ଦିଶୁଅଛି ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ମୁଖି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଗାଙ୍ଗେୟ ମୋର ଯେଉଁଲେ ଦୁର୍ଗତ
 ପାଣ୍ଡବ ବଳକୁ ଆଜି ଦହିବେ ଏ ଘାନ୍ତି ।
 ପଲ୍ଲବ ନାଗପୁଣ୍ୟ ଯେ ଦେନ ରତ୍ନମାଳା
 ନେଇ ଲମ୍ବାଇ ଦେଲକ ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ଗଳା ।

ତୁମ୍ଭେ ଯଦ୍ୟପି ଜଣିବ ଏ ଭାଜକ ଯୁଦ୍ଧେ
 ଭୃଞ୍ଜି ବଇଁ ପଞ୍ଚଗନ୍ଧା ତୁମ୍ଭର ହସାଦେ ।
 ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ତୁମ୍ଭେ ସମରକୁ ଯାଅ
 ଅସଂଖ୍ୟ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ଵଙ୍କୁ ସଜାତରେ ନଥ ।
 ଗଙ୍ଗାର ନନ୍ଦନ ରଥେ ନିଷାଦ ସାଇଥି
 ଶ୍ରୀବତ୍ସର ନନ୍ଦନ ସେ ଜଗଜ୍ଜିତ ସନ୍ଧୀ ।
 ଶ୍ଵେତାର ଭୂରଙ୍ଗମ ଯେ ହରିତାଳ ମେଦ
 ପଦ୍ମ ଅଧିକ ତଳେ ତାର ରଥ ବେଗ ।
 ଅଶୀସପ୍ତ ବଳ ଭୂଜେ କଟୟୁର ଧନୁ
 ନିବାଣ ଦିବ୍ୟାକୁ ଝିଟା ଦେଲେ ଶାୟନୁ ।
 ନାଗର ପୁରର ଦେନକୋଟି ବେନିରୁଣେ
 ଧବଳ କେଶର ଚନ୍ଦ୍ର ଉଡ଼ାଇଲେ ଶୂନ୍ୟେ ।
 ଦିନକର ରଥପ୍ରାୟେ ଆସନ୍ତେ ଦିଶଇ
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରୁଷ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ କି ଆସଇ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖିକରି ହାତେ ଧନୁ ଧରି
 ଆଜି କାହିଁ ଯିବୁ ପାର୍ଥ ନୁହେଁ କାଲିପରି ।
 ଦୁର୍ଘସ ଶରଣ ପଶି ରଣ କଲ କାଲି
 ସନ୍ଧି ହେବ ବୋଲି ଯୁଦ୍ଧ ଉପସ୍ଥେୟ କଲି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ କାଲି ମୁଁ ପ୍ରତିଲି ଉପ୍ରୋଷେ
 ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ପଦ ଆଜି ବୁଢ଼ାଇବି ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ଦେଖୁଥିବେ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁତ୍ରକୁ କେନ୍ଦ୍ର ରଖି ନ ପାରିବେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଗଙ୍ଗାଙ୍କର ସୁତ
 କହୁଁ କହୁଁ ଆଦମିଲ ନନ୍ଦବୋଷ ରଥ ।
 ଯେମନ୍ତେ କି ବାହୁ ଗ୍ରାସ କରଇ ଶଶାଙ୍କ
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଗ୍ରାସକଲ ସନ୍ଧୀ ରଣରଙ୍ଗ ।
 କରେ ନାଗରକୁ ଧରି ଟଙ୍କାରଇ ଧନୁ
 ଶର ଯୋଗଣ ଅର୍ଜୁନ ଦିନେ ଶ୍ଵଶୁ ତନୁ ।
 ଦେଖି ଧନୁରେ ପୁରଇ ଶର ଅସୁବୁତେ
 ଗଙ୍ଗା ନନ୍ଦନ ଦିଶିଲେ କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ରଥେ ।
 ପୁଣି ସହସ୍ର ନାଗର ଦିଶିଲେ ଆକର୍ଷ
 ନନ୍ଦବୋଷ ରଥପରେ ନାଗର ବରଣି ।
 ଅନିବାରଣ ଶରକୁ ଦେନ ଗରପାର୍ଥ
 କେ ଘାନ୍ତିକେ ପେଶିଲ ନାଗର ଅସୁତ ।
 ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ନାଗରକୁ ଛେଦନ ପାଲୁଣି
 ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ପେଶିଲ ଦିବ୍ୟଅସ୍ତ୍ର ଦେନ ।

ଶବ୍ଦହୁଁ ଗୁରୁ ଅଟେ ଶ୍ରୀମତେ ଚନ୍ଦ୍ର
 ପିଠକେ ପଦ୍ମ ସବୁ ହୋଇଯାଏ ପଦା ।
 ନ୍ୟାୟକର ରଥପରେ ପିଠି ଗଦାବର
 ତାହାର ରଥ ଗୋଟିକୁ କଲ ଖଟରୁର ।
 ଅଗ୍ନି ସାରଥିକୁ ଶ୍ରୀମ ନାଶିଲା ଭରିତେ
 ସର୍ବେ ନାଶ ଗଲେ ଶ୍ରୀମ ଗଭୀର ଆବାତେ ।
 ସୋମଦତ୍ତ ମଣ୍ଡପାଳ ଲୋହିତଗଡ଼ ନେଇ
 ଶ୍ରୀମ ବସସ୍ଥଳେ ତାହା ପିଠିଲ ନଠାଇ ।
 ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀମ ପାତଲ ତାର ବାମଅଙ୍ଗ
 ସୋମଦତ୍ତ ଗଦା ପଡ଼ି ହୋଇଗଲା ଭଙ୍ଗ ।
 ଗଦା ଭାଙ୍ଗି ଯାନ୍ତେ ସେହୁ ହେଲା ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ
 ସମରରୁ ଭୃଷ୍ଟଗଲା ହୋଇଣ ନିସତ ।
 ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ତହିଁ କାଳଦଣ୍ଡ ପାଣି
 ରହଇତ ସୋମଦତ୍ତ ହୋଲେ ଗରମଣି ।
 ସୋମଦତ୍ତକୁ କଟାଳ ଦେଖି କୃପାଭାର୍ଯ୍ୟ
 ଶ୍ରୀମତେନକୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ସହସ୍ର ନାଗର ।
 ନାଗର ପଡ଼ିଲେ ତହୁଁ ଗଜଣ ପାବନ
 କୃପାଭାର୍ଯ୍ୟ ଉପରକୁ ଧାଏଁ ଗଦା ଦେଲ ।
 ଗଜସୁଅ ଦେଖି ଯେହେଁ ଧାମଇଁ କେଶରୀ
 କୃପକୁ ଭେଟଇ ତେହେଁ ଗଦାହାତେ ଧରି
 ଆନ୍ତୋରେ କୃପଙ୍କର ରଥେ ନେଇ ପିଠି
 ମନ୍ଦର ଗିରି ଯେସବୁ ବଜ୍ରଧାତେ ପାଟି ।
 ଦେଖି କୃପାଭାର୍ଯ୍ୟ ତେଇଁ ପଡ଼ିଲେ ବହନ
 ସାରଥିର ମୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ି ଫେରେ ଶ୍ରୀମତେନ ।
 ରତିଗୋଳରେ ଧନ୍ଦୋଳ କଲେ ମହାସାର
 କାଳାନଳ ମୁଣ୍ଡି ଦେଖି ଭାଲେ କୁରୁସାର ।
 ପବନ ନନ୍ଦନ ଧୃବେ ମହାବଳୀସ୍ଵାର
 ଲେଉଟିଣି କୁରୁସାର ବେଡ଼ିଲେ ସରର ।
 କେହୁ ଶତେ କେହୁ ସସ୍ତ୍ର ଲକ୍ଷେ ବାଣମାରି
 ଏକା ଶ୍ରୀମକୁ ବନ୍ଧି ସର୍ବେ କୋପ କରି ।
 ତହୁଁ ଘୋର ଶଙ୍ଘ ଶୁଣି ଧାମଇଁ ଦୁର୍ଜୟ
 ଶ୍ରୀମତେନ ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରଇ ସୁଦକ୍ଷ ।
 ଚକ୍ରପାଠି ଭାର ଗଦା ଦେଲ ବେନ କରେ
 ରରେବରେ ମହିଲ ଆଟର ଭିତରେ ।
 ଶ୍ରୀମତେନ ଦୁର୍ବକ୍ଷର ହୋଇଲକ ସଖା
 କୌରବ ସେ ନ୍ୟକୁ ମନେ ନ କରିଲେ ଶଙ୍ଘା

ଏକକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେବ ଅଳମ୍ବୁ ଗୁପ୍ତସ
 ସବୁର ବ୍ୟାଘ୍ର ବାହନ ଖାଜର ଯେ କେଶ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ରମେଁ କରନ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟ ଅଶାରେ
 କାମ କରରେ ମୁଖଳ କାତି ଦକ୍ଷକରେ ।
 କଳିକାସେନ ପରାସ୍ତେ ପୁଣି ମାରୁତି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ଧାଇଁଲେ ଚଢ଼ିତି ।
 ବେନ ଅସୁତ ଯେ ଛାକୁ ବେନ ଦୁଃଶାସନ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଆଗେ ମିଳି କରଲ ସଂଗ୍ରାମ ।
 କରୁଁ ସାରଥୀ ଗର ଦୁଃଶାକୁ କହଇ
 ଦେଖ ଦେଖ ଭ୍ରାତ ଚକ୍ର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶଟି ଏହି ।
 ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଏକା ଯୋଦ୍ଧା ମାରେ
 କରେ ନାଚନ୍ତି ରକ୍ତ ମାଂସ କର୍ଦ୍ଦମରେ ।
 ଦୁଃଶା ବୋଲେ ଆଜି ମୋର ଅଟେ ଶୁଭଦିନ
 ତାହାକୁ ଭେଟିଲେ ଯିବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମାନ
 ଶରଣ ପଶିଲ ପଳ ପାଉ ମୋର ଭାଇ
 ଜ୍ୟନ୍ତା ଧରିନେବ ପ୍ରାଣେ ନ ମାରଣ ମୁହିଁ ।
 ଦୁଃଶା ପୁା କହୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ମହାବଳେ ଉଠି
 ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରହାରଲ ଯଷ୍ଟି ।
 ବଜ୍ର ମୁଦୁଗର କରେ ଧରି ଗଲ ଧାଇଁ
 ଦୁଃଶାର ସେନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରହରଲ ନେଇ ।
 ଗହ୍ୱ ଦେଶେ ଯେସନେ ପକାନ୍ତି ବୃଦ୍ଧାକେ
 ସେହିରୂପେ ପକାଇଲେ ଯୋଦ୍ଧା ସ ସତକେ
 ରେରେକାର କରି ଗଗେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସେ ଉଠି
 ବଜ୍ର ମୁଦୁଗର ନେଇ ଦୁଃଶାରପେ ପିଟି ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଏବ ରଥ ପଡ଼ିଲକ ଭଜ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଜନିଷ୍ଠ ପୁତ୍ର ଧାଏଁ ଗଲଗାଳ ।
 ତାହାଣ କରରେ ରଥ ଧରିଣ ବୁଲଇ
 ଅନ୍ୟ ଏକ ରଥପରେ ପିଟିଲକ ନେଇ ।
 ଏପରି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପ୍ରତି ବେନ ଦଣ୍ଡ କଲ
 ତନିଗତ ରଥୀକୁ ଯେ ଭୂମିରେ ପିଟିଲ ।
 ଶୁଣି ତରଳନ ଧର୍ମ ନନ୍ଦନର କଥା
 ପାଣ୍ଡବେ ଯେ କୃଷ୍ଣ ପରସାଦେ ବଳବନ୍ତା ।
 ବଡ଼ ବଡ଼ ହସ୍ତକୁ ନ କରନ୍ତି ଶଙ୍କା
 ଗମାନୁଗ୍ରହେ ଧୂସିଲ ଦୁନୁ ଯେହ୍ନେ ଲଙ୍କା ।
 ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ବେଡ଼ି କରି ରେ ପ୍ରହାରନ୍ତି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପ୍ରହାର କେହି ସହି ନ ପାରନ୍ତି ।

ଏକ ଏକ ପ୍ରହାରକେ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ଲେଟି
 ସମରେ ଯେତେଲ ଯୋଦ୍ଧା ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥାନେ ଦୋଟି
 ସମରେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପାଇ ବଡ଼ ଦୁଃଖ
 ପକାଇଲେ ଅପସରି ହୋଇଣ ନରେଖ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଆନ କଥା ଶୁଣ ଦେ ଗଜନ
 ବ୍ୟାତାର ଘଟସୁତ କେ କରିବ ଆନ ।
 ଚକଣେ ଶଲ ଉପରୁ ଦେଖି ଦୁଃଶାସନ
 ପ୍ରାଣକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ଦେବ ମିଳିଲ ଗଜନ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ବୋଲଇ ଯେ ଦୁଃଶାସନ ବେଶି
 ଆରେ ବାବୁ କପାଇଁ ତୁ ହେଲୁ ଯେ ନିରାଶି
 ପାଣ୍ଡବେ ଯେ ଗୋଳକୁଣ୍ଡା ପୃଥ୍ୱୀରେ କହନ୍ତି
 ବଣେଷେ ଭ୍ରାଣୀ ବନବାସୀ ସେ ଅଟନ୍ତି ।
 କଳ୍ପତରୁ ପ୍ରତି ଆଶା କଲୁରେ ଏରଣ୍ଡ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତେ ମୁଁ କାଟିବି ତୋ ମୁଣ୍ଡ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ବୋଲଲ କୁମ୍ଭ ମରଣ ନିକଟ
 ଅଳ୍ପଦିନ ମାତ୍ର ରହ ହେବ ଯମ ଭେଟ ।
 ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବ ଆବର ଜଗନ୍ନାଥ ଥିଲେ
 ମୋତେ କେ ଜଣିବ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବଳେ ।
 ତୁମ୍ଭମାନେ ଲକ୍ଷଯୋଦ୍ଧା ମୁହିଁ ତ ଏକାକୀ
 କେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବ ଆସୁ ମୋର ଭୁଲେ ଦେଖି
 ଆରେ ଦୁଃଶାସନ ତୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ ସାଧୁ
 ପରାସ୍ତେ ଶର କୁହ କପାଇଁ ନ ଭୟ ।
 ଶୁଣିକରି ଦୁଃଶାସନ ଗର୍ଜି ମହାବଳେ
 କୁଳାବଳି ନାସକକୁ ଭରେ ଅତି ବେଗେ ।
 ଦୁଃଶାସନର ନାସକେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପାଲଟି
 ଗହାବରକୁ ବୁଲଇ ତା ରଥରେ ପିଟି ।
 ଜଳଣ ତାହାର ରଥ ହୋଇଗଲ ତୁନା
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିବ ହେଲ ଦୁଃଶାସନ ଜେନା ।
 ଗହା ବ୍ୟାତରେ ଦୁଃଶା ହୋଇଗଲ ମୁକ୍ତି ।
 ପାଶେ ମିଳଣ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ତାକୁ କରେ ପୁକ୍ତି ।
 ଉଠ ଉଠ ସ୍ୱାମୀ ବୋଲି ଧରେ କୋଳକରି
 ଦୁର୍ଜୟକୁ ବୋଲେ ଦେବଦାସ ଅସୁସରି ।
 ତଦନ୍ତରେ ଦୁଃଶାସନ ସାଷ୍ଟାମ ହୁଅନ୍ତେ
 ଦୁଃଶାସନକୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କହଇ ଏମନ୍ତେ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ କଣ୍ଠ ଆଦି ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ
 ଆସବ କାଳରେ ତୋତେ ରଖି ନ ପାରିଲେ

ଆହେ ଭଲ ଏବେ ମୁଁ କହୁଅଛି ତେ
ଆହେଲେ ନ ପଶିବ ଯୁଦ୍ଧ କଦାଚିତେ ।
ଦ୍ଵୌପଦକୁ ଦିଜାସିଲ ଭୁଲେ ଯଶୋବଳେ
ଶ୍ରୀମଦେବ ଲେଖିଛନ୍ତି ତ ହା ବସନ୍ତଲେ ।
ତେରର୍ଷେ ସତୀନବେ ଦିନ ଗତ ହେଲ
ପ୍ରଜ୍ଞା କରିଣ ସଖି କେଣ ନ ବାନ୍ଧଲ ।
ଉପାତଣ ବେଞ୍ଚୁନ ଯୁଦ୍ଧେ ଶ୍ରୀମ ଗୋର
ସେ ରୁଧିରେ ମହାସଖୀ ପଶାଳିଲେ ଶିର ।
ତେବେ ସେ କେଣ ବାନ୍ଧବେ ଦ୍ରୁପଦଉତ୍ତମ ।
ଏହି ପ୍ରମାରେ ପ୍ରଜ୍ଞା କରିଅଛି ଶ୍ରୀମା ।
ଶ୍ରୀମଦେବ ଅଛନ୍ତି ସେ ଅଳମୁଷ ଯୁଦ୍ଧେ
ଜାଣିଲେ ମାଗବେ ତୋତେ ଏହି ରଣ ମଧ୍ୟେ ।
ବନାକେତେ ଦର୍ଶିଥାଅ ଆହେ ଦୁଃଶାସନ
ସଗ୍ରାମରେ ନ ରହିଣ ପଳାଅ ବହନ ।
ଏହା ଶୁଣି ଦୁଃଶାସନ ବସିଲକ ରଥେ
ବାହୁଡ଼ିଲେ କୁରୁସେନା ଦୁଃଶାର ସହିତେ ।
ଦୁଃଶାସନ ରଣେ ଭଜ ଦେଖିଣ ବିଦର୍ଭ
ବେନଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେବ ଧାଇଁଲେ ବହନ ।
ମାର ମାର ବୋଲି ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ସେ ଦିଗରେ
ପୃଥ୍ଵୀ କର୍ମ ତ ହେଲ ତାଙ୍କ ପାଦଭରେ ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଆକୋଶଲ ତା ପାଶକୁ ଆସି
ନାଗରମାନ ଭଜଲେ ତାହାକୁ ଆଶି ।
ଶୁଣ ଆହେ ଚରଚର ପ୍ରିୟକରି ମନ
ଅଳମୁଷ ଭୁଲେ ତେଣେ ଯୁଦ୍ଧରେ ଶ୍ରୀମ ।
ସମରେ ପ୍ରଜ୍ଞା କରେ ଶ୍ରୀମଦେବ ଗୋଷ
ଏକଗୋଟି ବ୍ୟାଘ୍ର ଯେହ୍ନେ ଗୁରପର ଧୂଃସେ ।
ଶ୍ରୀମ ଅଳମୁଷ ଯୁଦ୍ଧ ଅଟ ଅନୁପମ
ଏହା ଦେଖିବାକୁ କେହି ଧୋଇବ ସକ୍ଷମ ।
କୌରବ ସୈନ୍ୟକୁ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରହାର କରନ୍ତେ
ଅଳମୁଷ ଆକୋଶଲ ଆସିଣ ଅଗ୍ରତେ ।
ଏକ ଏକ ରଥେ ଯୋଦ୍ଧା ଅଷ୍ଟ ଅଷ୍ଟ ବ୍ୟାଘ୍ର
ଏସନକ ଦିପଶବ୍ଦ ଦେଖି ଶ୍ରୀମ ଆଗ ।
ସମରରେ ବୃକାଦର ନିର୍ଭୟ ଅଟଇ
କଟକ୍ଷୁରିର ସଦୃଶ କାୟା ବିକାଶଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କରଣ ପରସ୍ପେ ଦିଶେ ତାର ଗମ
ସମଦେବ ଜଣିବାକୁ ପାହାର ଆଶୁର୍ବା ।

ବଳପଲ ଦେଖି ଦେହ ଧାମେ ଶ୍ଵେତପଣି
ଶ୍ରୀମା ଧାମେ ଦେସନେକ ଦୈତ୍ୟକେ ଦେଖି ।
ଶ୍ରୀମଦେବକୁ ଦେଖିଣ ଦୁର୍ଜନକ ସୈନ୍ୟ
ଚକେକପୁର କେଣ ବେଢ଼ିଲେ ହେଣ ।
ଲୌହଗଦା ଅଛି ହସ୍ତେ ଶତ ଶତ ଭର
ଦଳତ୍ୟେ ଦଶୁଅଛନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା ଗିରିବର ।
ଏକା ପଶୁବକୁ ବିନିଅସୁତେ ସେ ଯୋଦ୍ଧା
ଶତ ଶତ ନାଗବକୁ କରନ୍ତି ସେ ଭେଦା ।
କହନ୍ତା ମାସର ଯେହ୍ନେ ହୁଏ ଜଳଦୃଷ୍ଟି
ସେପରି ବାଣ ବରାନ୍ତ ଅଗ୍ରମାର ଘୋଷି ।
ଅସୁର ପ୍ରହାର ଦେଖି ଗାରବର ଶ୍ରୀମ
ଲେକୁଲେ ମନରେ କରି ଗୁରୁତମ ।
ସ୍ଵାମି ଗଦା ମୁଦ୍ଗର କୁନ୍ତ ଶର ସଖି
ଦେବ ସକଳ ଅସୁର ଏକମୁଖେ ଉଠ ।
ପ୍ରହାରିନ୍ତି ନେଇ ତାହା ଶ୍ରୀମଦେବ ପରେ
ଶ୍ରୀମ ହୁଡ଼ା ହୋଇଅଛି ଶ୍ରୀମ ନାହିଁ କାରେ ।
ପରି ଦେଖି ମାତୁତ ବାମଅଙ୍ଗ ପାତ
ପଡ଼ିଣ ଚୁର୍ଣ୍ଣ ହେ ଭଲ ଗଦା ସେ ଶକତି ।
ନାଗବ ଗୁରୁତ କୁନ୍ତ ଛେର ମୁଦ୍ଗର
ସନ୍ତ୍ର ଚୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲେ ମାତୁତ ଅଙ୍ଗର ।
ଗର୍ଜନ କରି ଯୋଦ୍ଧାଏ ଯେତେ କୁନ୍ତ ପଶୁ
ମରନ୍ତି ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼େ ତା ଦେହେ ନ ଫୁଟି ।
ଲଜ୍ଜି ଧାମର ସେବ ପାଶୁବ ଧୂର
ଗଦା ଦେବ ପ୍ରହାରୀନ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଉପର ।
ଶ୍ରୀମର ପ୍ରହାର କେହି ନେଇ ନ ପାରିଲେ
ରଥୀ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ାଡ଼ିବ ଚୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲେ ।
ରକତରେ ବଳେପିତ ଶ୍ରୀମଦେବ ଅଙ୍ଗ
ହରଣୀ ବିହାର ଯେହ୍ନେ ଦଶନ୍ତ ନୃସିଂହ ।
ଅସୁରମାନ ଶକିଲେ ଶ୍ରୀମରୁପ ଦେଖି
ସମସ୍ତେ ପଳାଇ ଗଲେ ସମର ଉପେଶ ।
ରଥ ଜେ ଅଶ୍ଵ ତେଜ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ବଳେ
ପଳାଇଲେ ସବେ କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ।
ହଲିଲେ ସୈନ୍ୟ ଲେଉଟି ପଛେ ନ ବୁଝାନ୍ତି
ଗଦା ଦେବ ସମସ୍ତାସ୍ତେ ଧାମର ମାତୁତ ।
ଅଭ୍ୟାଗଣ ବନାଏ ଦେଖି ଅଳମୁଷ
ଅସୁର ଯୋଦ୍ଧା ଭୁଲେ ଯେ ସମସ୍ତାଗ ।

ଦଳବନ୍ଧ ଶୁଭବନ୍ଧ ଅଳାୟୁଧ ସୁତ
 ଏକେ ଏକେ ଶର ନାଶି ପାରେନ୍ତି ଦେବତ ।
 ଦୁଠାର ଅୟୁଧ ସେହୁ ଧରିଛନ୍ତି କରେ
 ଧାତକରେ ପିଟିଲେ ସେ ଶମର ଉପରେ ।
 ତହୁଁ ଶ୍ରୀମଦ୍ଦେବୀ ଚାହାଜ୍ଞ ବିଦାତ
 ଆଶେ ଧଇଲ ଯାଇ ଅଳମୁଷ ରଥ ।
 ଅଳମୁଷେ ଦୁଲଲ ଟେକ ରଥବନ୍ଧ
 ଅଳାୟୁଧ ରଥେ ନେଇ ପିଟିଲ ଛତଣ ।
 ସେ ଦାତରେ ଦୁଇରଥ ଚୁଣ୍ଟି ହୋଇଗଲେ
 ଅଳମୁଷ ଅଳ ପୁଅ ପାଦତଳ ହେଲେ ।
 ଲୁହାର ଶକତି ଦେନ କୋପରେ ଧାଇଁଲେ
 ଶ୍ରମସେନର ଉପରେ ନିଠାର ପିଟିଲେ ।
 ଦେଖି ଶ୍ରମସେନ ଗାର ପାତେ କାନଅଙ୍ଗ
 ଦେନ ଶକ୍ତି ପଡ଼ି ତହିଁ ହୋଇଗଲା ଭଙ୍ଗ ।
 ଦେଖି ବିରାଟ ହୋଇଲେ ପିତାପୁତ୍ର ଶ୍ରେ
 ପଛରୁ ଗୋଡ଼ାଇ ପିଟେ ଚାହାକୁ ପାଦମା ।
 ଅଳମୁଷ ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର ଦଳବନ୍ଧ ନାମ
 ଗଦାଦାତେ ଆକାଶକୁ ଉଡ଼ାଇଲେ ଶ୍ରୀମ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରୀମ ପ୍ରହାରଲେ ଗଦାବର ତୋଳ
 ସେ ଆଦାତେ ଅଳାୟୁଧ ଦେହ ଦେଲ ଧୁଳି
 ପଳାଇଲା ଅଳମୁଷ ଆଶ୍ରୟ ପୁତ୍ର ଦେନ
 ଗୋଡ଼ାଇ ଶ୍ରୀମ ମାଇଲେ ତାର ବହୁ ସୈନ୍ୟ ।
 କାହୁଡ଼ାଇ ଦଣ୍ଡଭଗ୍ନ କରି ବୃକୋଦର
 ଆସିଣ ମିଳିଲ ବେଗେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପାଶର ।
 ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଏକସଙ୍ଗ ହେଲେ
 କେତୁ ମଙ୍ଗଳ ଗ୍ରହର ପରାସ୍ତେ ବସିଲେ ।
 ଶଲ୍ୟ ସୋମଦତ୍ତ କର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ୱଥାମା କୃପ
 କୋଣକେ ରହିଲେ ଦେଖି ଦୁହିଙ୍କର ରୂପ ।
 ଯୁଦ୍ଧରେ ସୁହୃଦପଣ ଏ ଦୁହିଙ୍କ ନାହିଁ
 ଶରଣ ବୋଇଲେ ରକ୍ଷା ନ କରନ୍ତି ସେହି ।
 ଅଧର୍ମ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖିଣ ଯୋଦ୍ଧା ଆଡ଼ ହେଲେ
 ଛମୁରେ ରହିବାକୁ କେ ସାହସ ନ କଲେ ।
 ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଆସୁ ଆସୁ ଫେର
 ଯେହୁ ହାକୁଡ଼ ପଡ଼ଇ ନ ଯାଏ ଉଦ୍ଧର ।
 ରଣଗୋଳ ଧନ୍ଦୋଳେ ସେ ଅଟନ୍ତି ଶକତା
 ରଣେ ପଡ଼ିଲେ ତାଙ୍କର ନ ଥାଏ ସେ ଚିନ୍ତା ।

ଭୁବିଶ୍ରବା ଆଗେ ଉଭା ଅଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ ଭେଟି ।
 ଧୂର୍ଦ୍ଦଶଙ୍କୁ ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁତ୍ର କରି ପଳ
 ଭୁବିଶ୍ରବା ସଙ୍ଗେ ଭେଟ ହୁଅନ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଶତ୍ରୁ ଯେହୁେ ତହୁଁ ମାକୁ ଯାଇ ଗରାସଇ
 ସେପରି ଭୁବିଶ୍ରବାକୁ ଓଗାଳିଲ ଯାଇ ।
 ସାଧୁରେ ନନ୍ଦନ ତୋର ଧନ ପିତାମାତା
 ଜାଣିଲୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ତୁମ୍ଭି ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା ।
 ପ୍ରସଂଶା କଲେନ ଏହା ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଦେଖି
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ ନାଗର ଭୁବି ତୋରବ ଉପେକ୍ଷି ।
 ମେଣ୍ଟିଲ ଭୁବିଶ୍ରବାଙ୍କ ନାଗର ପଡ଼ନ୍ତେ
 ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବନ ଭୁବି ନାଗର ସେ ଶତେ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁତ୍ର ବୁଲଇ ଦୁଇ ଗଦାବର
 ଭୁବିଙ୍କ ନାଗରମାନ କରିଦେଲ ତୁର ।
 ବହୁଶର ଭୁବିଶ୍ରବା ଚାହାକୁ ମାଇଲେ
 ପ୍ରତି ଅସୁରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସକଳ ନାଶିଲେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ କେଉଁମତେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ
 ଶର ବିନ୍ଧି ବିନ୍ଧି ଯହୁଁ ବିମୁଖ ହୋଇଲେ ।
 ସପ୍ତଶର ଶର କାଡ଼ି ବସାଇଲେ ଗୁପ୍ତେ
 କେନ୍ଦ୍ର ସେ ଗଳଗଲ ଶ୍ରେମେ ଶ୍ରେମେ ଦର୍ପେ
 ଯେସନେକ ସର୍ପମାନେ ପଶନ୍ତି ବିଦରେ
 ସେପରି ଶର ଗଳିଲ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଦେହରେ ।
 ରଣେ ଅସାଷ୍ଟମ ହେଲ ଗାନ୍ଧାରୀର ବଳା
 ଧରିଥିବା ଧନୁ ହସ୍ତ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା ।
 ଚାହା ଦେଖି ଭୁବିଶ୍ରବା ରଥରୁ ଡେଇଁଲେ
 ଆକର୍ଷଣ ଗାନ୍ଧାରୀର ତନୟେ ଧଇଲେ ।
 ପକାଇଲେ ନେଇ ତାକୁ ଆପଣାର ରଥେ
 ବିରୁଦ୍ଧରେ ବସିଦ୍ରୋହ କରିବ କେମନ୍ତେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ନେଲବେଳେ ଧୂର୍ଦ୍ଦଶ ଦେଖିଲେ
 ମୋ ଶରକୁ ଭୁବିଶ୍ରବା ରଥେ ଦେନଗଲେ ।
 ଏହା କହି ଡାକିଦେଲେ ଧାଇଁଆସ ଶ୍ରୀମ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ବନ୍ଦି କଲେ ଗଲ ଆସୁ ଧର୍ମ ।
 ଶେଷେ ଶର ତା ଜୀବନ ଦେଲ ସେ ଆମୁକୁ
 ମୋହର ଦେଖନ୍ତେ ଧରିନେଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ
 ଧୂର୍ଦ୍ଦଶର ଦେବ ଯହୁଁ କଲେ ଘୋରଧୁନ
 ସମରେ ଥାଇଣ ଚାହା ଶୁଣିଲେ ପାବନ ।

ଭୂଗୁଣିକା ମାର କୋଳ ଶୁଭଲକ ଧୁନ
 ତହୁଁ ଉଗାଳିଲେ ତାଙ୍କୁ ଧୂସରି ର ସୈନ ।
 ଶ୍ରୀମଦେନ ସହିତରେ କୁମର ଶିଖଣ୍ଡୀ
 କୁବେରର ରଥପରି ଯାହା ରଥ ମଣ୍ଡି ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଳ ଯହୁଁ ଚଉପାଶେ ଘୋଟି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଘେନି ଭୂର ଅଇଲେ ଲେଉଟି ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ପରଜୟ ଯୁଦ୍ଧେ ସରନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରଣ
 ପ୍ରବେଶିଲେ ଭୂଗୁଣିକା ପଛେ ଶ୍ରୀମଦେନ ।
 ରେ ରେକାର ଶବ୍ଦ କରି ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର
 ଭୂଗୁଣିକା ରଥେ ଗଦା କରିଲ ପ୍ରହାର ।
 ମହାକୋପେ ଶ୍ରୀମ ଯହୁଁ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲ
 ଭୂଗୁଣିକା ରଥ ଶ୍ରୀ ଶତଶତ୍ରୁ ହେଲ ।
 ଗଦା ରଥେ ବାଜି ବାଜେ ଭୂଗୁଣିକାପରେ
 ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଭୂମିର ଉପରେ ।
 ଜ୍ଞାନ ପାଇ ଭୂଗୁଣିକା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନାଶ
 ଆଟ ମଧ୍ୟରେ ପଶିଲେ ଯାଇକରି ବେଗ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ତୋଳ ରଥେ ବସାଇ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ବାମକରେ ଅଛୁ ତାର ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଭୂଷଣୀ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଘେନି ଶ୍ରୀମ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଏ ବେଳ
 ଧୂସରି ର ପାଦତଳେ ଯାଇଣ ପ୍ରଣମି ।
 ଏପରି ଚରିତମାନ ଶ୍ରୀ ପାର୍ଥ ଦେଖି
 ଦୁହେଁ ଶର ପ୍ରହାରନ୍ତେ ଉପ୍ରୋଧ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଶ୍ରୀ ଆଉ ଅର୍ଜୁନର ହେଲ ମହାଧୁର
 ଦୁହିଙ୍କର ଶରେ ହେଲ ଆକାଶ ନିର୍ଭୟ ।
 ଶର ବୃଷ୍ଟି ହେତୁ ଧୁନ ଗହଳ ହୋଇଲ
 ଦଶହର ଅଳଙ୍କାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ବାଜିକରି ହେଲ ପରିତାଳ
 ତେଣୁକରି ତହିଁରୁ ଯେ ଉଠିଲ ଅନଳ ।
 ପରସ୍ପରେ ଦୁଇଜଣ ହେଲେ ବିଚାବିଚି
 ନାସତ ନାସତ ପଡ଼ି ହୁଏ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦ ।
 ସାମାନ୍ୟ ନାସତେ ଶ୍ରୀମ ନ ପାରନ୍ତି ଜଣି
 ସହସ୍ରଧାର ନାସତ ବିନ୍ଧିଲେ ତଣ୍ଡି ।
 ଗଙ୍ଗାପୁର ଆକର୍ଷଣ ପାର୍ଥକୁ ବିନ୍ଧିଲେ
 ଏହା ପ୍ରତିକାର କର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବଚନରେ ପାର୍ଥ ପ୍ରତିଶରେ ବିନ୍ଧି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ନାସତକୁ ପକାଇଲେ ଛେଦି ।

ତହୁଁ ପୁଣି ଗଙ୍ଗାପୁର କୁହବାଣ ଶେଣି
 ଘୋଟିଗଲ ନାସତ ଯେ ଆକାଶ ନ ବିଶି
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ଅଗ୍ରତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ
 ଦେଖ ଅର୍ଜୁନ କପଟ ଯୁଦ୍ଧ ଶ୍ରୀ କଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବାକ୍ୟେ ଦରଦାସେ ଗାର ସନ୍ଧ୍ୟାସାତୀ
 ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ ଶର ବିନ୍ଧେ ଗୁଣକୁ ଆମସ୍ତ ।
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ତେଜ ଯହୁଁ ଆକାଶ ଘୋଟିଲ
 କୁହନ୍ତି ସକଳ ବେଗେ ନାଶ ହୋଇଗଲ ।
 ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ପରଜୟ ନାସତ ପେଶିଲେ
 ଗଜିକରି ସର୍ପମାନେ ପଶା ଟେକିଗଲେ ।
 ସର୍ପମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ପାର୍ଥ ମହାବଳୀ
 ଖଗବର ନାସତକୁ ବିନ୍ଧେ ବେଗେ ତୋଳି ।
 ଦେନତେୟ ତେଜ ଯହୁଁ ଯୁଦ୍ଧ ବିକାଶିଲ
 ସର୍ପଶର ତାକୁ ଦେଖି ମୃତବଚ ହେଲ ।
 ଏହିପରି ଘୋର ସବ ହେଲ ବେଳୁବେଳ
 ତୃଣସୁ ପ୍ରହର ଆସି ହୋଇଲକ ବେଳ ।
 ମହା ଘୋରତର ରଣ ଯେତେବେଳେ ହେଲ
 ପଶ୍ଚିମରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଜ୍ୟୋତର ବଳା ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସମ୍ମୁଖେ ହେଲେ ମାରଣେ
 ଦବା ଗ୍ରୋଗ ହେଲ ଆସି ଚଢ଼ୁଣ ଶ ଦଣ୍ଡ ।
 ପଶୁ ପୁର ମୁଖ କଲେ ସନ୍ଧ୍ୟାପରିପନ୍ତେ
 ମୁଖ ତେଜ ଲଗେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପଶ୍ଚିମେ ରହନ୍ତେ
 ଅନୁକ୍ଷଣ ବାଣ ବିନ୍ଧୁ ଗଙ୍ଗାଙ୍କର ସୁତ
 ଝାଲେ ଜର ଜର ହେଲ ଗରବର ପାର୍ଥ ।
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ତେଜ ସମାନ ଶସ୍ତ୍ର ସବୁ ଜଳ
 ପାର୍ଥ କପାଳୁ ସିପଣ୍ଡି ଝାଲ ପଡ଼େ ଗଳି ।
 ବେଳକୁ ବେଳ ହୋଇଲ ଘୋରତର ରଣ
 ଚାରି ଶର ସାରଥୀକ ବିନ୍ଧେ ଶ୍ରୀଗୁଣା ।
 ଧନ୍ଦାଘୋଷ ରଥପରେ ବିନ୍ଧେ ହନୁମନ୍ତ
 ତାକୁ ସହସ୍ର ନାସତ ବିନ୍ଧେ ଗଙ୍ଗାପୁତ ।
 ରଥର ଚାରି ଅଶ୍ବକୁ ଚାରିପସ୍ତ ଶର
 ବେଳ ସହସ୍ର ବିନ୍ଧିଲେ ପାର୍ଥର ଉପର ।
 ତହିଁକି ପ୍ରତି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ବନମାଳୀ
 ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ କୁ କି ପାରିବୁ ସମ୍ଭାଳି ।
 ସବୁକୁହିଁ ଉପସେଧ ଗୁଡ଼ିଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ବେଗହୋଇ ନିବାରଣ କର ଧନଞ୍ଜୟ ।

ପାର୍ଥ ବୋଲେ ଅଛୁ ଯେତେ ଦାଣ ସେ କହିବେ ।
 କହିବ ନାଶରେ ତାହା କାହିଁବେ ସବେ ।
 ଏ ଗୁରୁ କଥାକୁ ଶୁଣି କର୍ମ କର ଶୁଭ
 ଦୟା ଅହେ ଶୁଣି ଶର ନେହିବ କଳେବ ।
 ପିତାର ଚେର ଯହିଁ ଥାଏ ଜମାହେଇ
 କହିବ ଅନଳେ ତାହା ଜଳ କି ନ ଯାଇ ।
 ବହୁଶର ନିଶେପିଲେ ଶୁଣି ହୋଇ ଶେଷି
 କହିବ ନାଶରେ ତାହା ଅର୍ଜୁନ ବିନାଶି ।
 ପୁଣି ଅଭଗୁତ ଶର ଅର୍ଜୁନ ବିକଲେ
 କେଶୀ ଅଞ୍ଜୁ ଶୁଣି ଦେନ ଝାଳ ପୋଡ଼ି ଦେଲେ
 ଏତେ ମାତ୍ର ଶୁଣି ପାଇ ଶୁଣି ଶରସନ
 ଧାତକାରେ ମାରିଗଲେ ଦଶସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ।
 ସମର ରହୁ ବୋଲିଣ ଶୁଭେ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ
 ଜୟକରି ବାହୁଡ଼ିଲେ କୁରୁବଳ ସେନ ।
 ସମର ରହୁ ବୋଲିଣ ଶୁଭେ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ
 ଜୟକରି ବାହୁଡ଼ିଲେ ଶର ଶାସ୍ତ୍ରନାମ ।
 ଇଚ୍ଛେ ତୁ କଣ ବୋଲିଲେ ଆରେ ରେ ଅର୍ଜୁନ
 ଦେଖିଲୁଟିକ ପ୍ରଜ୍ଞା ମୋର ସାରପଣ ।
 ଆଜ ଦଶସପ୍ତ ଜାଣ ନାଶ ତୋର ଯୋଦ୍ଧା
 କାଲି ଦଶସପ୍ତ ନାଶିବେ ଶର ବିନ୍ଧ ।
 ଏହା କହି ବାହୁଡ଼ିଲେ ସେଠାରୁ ଗାଞ୍ଜବେ
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ସେନା ପତାକ ସମ୍ଭବେ ।
 ବାମ ଡାହାଣରେ ଦେଖ ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ
 ଦଶସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ତୋର ଶୁଣି ନାଶ କଲେ ।
 ରଥ ଓଡ଼ାଇ ଦେଖଇ ପାର୍ଥ ମହାମତ
 ସୈନ୍ୟମାନେ ବେନ ବେନ ଶତ୍ରୁ ହୋଇଛନ୍ତି ।
 ଶତ୍ରୁକୁ ମୁଖ ବୁଝି ପୁଛଇ କରୁଛି
 ଜୟକରି କୁରୁବଳ ଯାଅନ୍ତି ଲେଉଟି ।
 ଏହି କଥା ଦେଖି ମୋତେ ଲଗଇ ତାଟକା
 ପାଣ୍ଡବଗଣଙ୍କୁ ଏବେ ଆଉ ନାହିଁ ରକ୍ଷା ।
 କପାଳରୁ ଝାଳ ଦେବ ପଶନ୍ତେ ନେତ୍ରେ
 ଯିବୁତେ ଶର ପେଶିଲେ ପୋଡ଼ିବା କାଳରେ
 ଏତେ ଦୟା ଆରମ୍ଭିଲୁ ତୁହି ଅନମିତ୍ରେ
 ଆମକୁ ତୁ ଆଉ ରଖିପାରୁ କେମନ୍ତ ।
 ଏତକ ଶୁଣୁକୁ ସୈନ୍ୟ ଦଶସପ୍ତ ମାରି
 ଗଲେ ଜୟଶଙ୍କ ବାଉ ମହାନାଦ କରି ।

ଯଶ କରିଣ ପତାକା ଉଡ଼ାଇଲେ ରଥେ
 ପ୍ରଜ୍ଞା ରକ୍ଷା କରିଲେ ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ପୁତେ ।
 ବିକଳ ହୋଇଲେ ପାର୍ଥ ଯୋଦ୍ଧା କଷ୍ଟ ଦେଖି
 ଦୁଃଖେ ଲେଟକ ତାର ବହେ ବେନ ଆଶି
 ବୋଲେହେ ହରିମୋମୁଖୁନୋହେୟାଙ୍କ ଆଶେ
 ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ସିନା ଏମାନେ ମୋ ଯୋଗେ
 ମନ୍ଦର ଦେଶର ରଜା ଶ୍ରୀମ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ।
 ସେ ରଜା ତୁଲେ ପଡ଼ିଲେ ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ।
 ଯୋଜନେକ ଆସୁତନେ ପଡ଼ିଲେ ପତାକ
 କାନ୍ଦଇ ଧାଲୁଗୁନ ଦେଖି ଏହିପରି ଗତି ।
 ଦରିଦ୍ର ବୋଲିଲେ ଅତି ବ୍ୟାକୁଳିତ ହୋଇ
 ଏ ଜୀବନେ ଆଉ ମୋର କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ
 ହୋ ଦେଖି ଜାଇବାର ମୃତ୍ୟୁ ବଡ଼ ସୁଖ
 ଜୟନ୍ତ ଭୁବନେ ସ୍ବାମୀ ଗୁଣିବ କା ମୁଖ ।
 ବହୁଭାବ କରିଣ ସେ ଅଇଲେ ସରବେ
 ସମର କରିଣ ଆମ୍ଭ ଶତ୍ରୁକୁ ମାରିବେ ।
 ସବେ ବୋଲନ୍ତି ପାଣ୍ଡବେ ଜଗତରେ ଜିତା
 ରାଜସୀ ଯାଗେ ଦେଖିଲେ ପୁଣି ଦଳବନ୍ତା ।
 ସେ ପ୍ରାୟ ମଣି ଅଇଲେ ଆମ୍ଭ ବୋଲକରି
 ସୁଦ୍ଧରେ ପଡ଼ିଲେ ସେହୁ ହୋଇ ଆଗୁସରି ।
 ଅନଳ ବିକଳ ହୋଇ କାନ୍ଦେ ପାର୍ଥବାର
 ଶାନ୍ତ କରିଣ କହନ୍ତି ଦେବ ଶିଶୁଧର ।
 ଶୋକ ସହର ହେ ତୁମ୍ଭେ ଆରମ୍ଭିଛ ସୁଦ୍ଧ
 ଯେତେବେଳେ ନିଜେ କର୍ମ ନ ହୁଅ ପ୍ରକୋପ
 ସମ୍ପଦ ବିପଦ ଦୁଇ ଆପଣାର କର୍ମ
 ଦରିଦ୍ରା ଶିଖିବା କଥା ସନ୍ଧୀକର ଧର୍ମ ।
 ପରାଧୀନ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଡ଼ିଲେ ସମରେ
 ସଂଗ୍ରାମେ ପଶିଲେ ଜାଣ ହୁଏ ଏ ପ୍ରକାରେ ।
 ସଂଗ୍ରାମ ପ୍ରମଦ ନିଜ ବଳନାଶ ହେତୁ
 ଶୋକେ ତା ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗେ ହେଉଛି ବେପୟ
 ମଞ୍ଚେ ଚଳିଲେ ଦେବତା ହୋଇଲେ ମରଇ
 ଏ କଥା କହେ ଅର୍ଜୁନ ତୋତେ ଜଣାନାହିଁ ।
 ବିରୁଣିଣ ସମ ଏହା କରେ ଆତଯାତ
 ଯାହାର ସେ କର୍ମ ଦୋଷେ ପୁଣ୍ୟର ଅର୍ଜିତ ।
 ମହାଶବ୍ଦ ଭୂମି ସେ ପୁଣ୍ୟ ଥିଲେ ପାଇ
 ଏ ସ୍ଥାନେ ପଡ଼ିଲେ ବାବୁ କେକୁଣକୁ ଯାଇ ।

ଆକାଶକୁ ଲୟ ତୁ ହୋ କର ଗାରପାର୍ଥ
 ଯେତେକ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ଯାନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗପଥ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନେ ଗାର ଆକାଶେ ଗୁଣ୍ଡିଲ
 ବହୁତ ହିମାନ ଦେଖି ପ୍ରବଧ ହୋଇଲ ।
 ଦେଖିଲେ ସମରେ ଆଜି ମଲେ ଯେତେସୈନ୍ୟ
 ସମସ୍ତେ ଆଗେହିଛନ୍ତି ପୁଷ୍ପକ ହିମାନ ।
 ବହୁ ରହମାନଙ୍କରେ ହୋଇଛନ୍ତି ମଣ୍ଡି
 ଆଗରେ ଯେ ଗାରତୁର ବାଜଇ ଦାଉଣ୍ଡି ।
 ପାଟଛବ ଉଡ଼େ ଆଉ ହୁଏ ସ୍ୱପ୍ନବୁଝି
 ଉଭୟ ସମସ୍ତ ବଳ ଦେଖିଲେ କରୁଟି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯେ ପ୍ରଣିପାତ ହରି ପାଦତଳେ
 ହସାଦ ଚିତ୍ତ ଗୁଡ଼ିଲେ ପାର୍ଥ ତେତେବେଳେ
 କୁହ ଦେବ ଶଙ୍ଖ ତହ ଗଦା ଶାଙ୍ଖ ଧାଣ୍ଡ
 ଶୟଳର ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଅବତରି ।
 ଏ ତୋର ଶ୍ରୀମୁଖ ପ୍ରଭୁ ଦେଖିଣ ଅଦ୍ୟାପି
 ପାଇଣ ପରମ ଗତି ଚରିଯାନ୍ତି ପାପୀ ।
 ତମ ଗୁଣ୍ଡାଳ ଯେ ଏଥୁ ଥିବା ବାଦ୍ୟକାର
 ସମସ୍ତ ଦେଖିଲ ଦେବ ଯାନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗପୁର ।
 ସାର୍ଥକ ଜୀବ ତାଙ୍କର ଦେଖିଲ ଶ୍ରୀପତି
 ଜୀବନ୍ତାତ୍ମ ମରଣ ଏ ଅଟେ ସଦଗତି ।
 ବହୁତ କାନ୍ଦଣ ଚନ୍ଦ୍ରା କରୁଥିଲେ ପାର୍ଥ
 କ୍ଷଣକେ ତା ଉଡ଼ାଇଲେ ଜଗତର ନାଥ ।
 ଜୟ ତୁହି ହୃଷୀକେଶ ପୃଥ୍ୱୀ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି
 ତୋହର ଦର୍ଶନେ ଗତି ମୁକ୍ତି ପାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୀତ ମାଳବର୍ଣ୍ଣ ଧରି ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି
 ବଡ଼ ଦେଉଳ ମଧ୍ୟରେ କରିଛ ବସତି ।
 ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଭକ୍ତିଭରେ ଚିହ୍ନେ ହୁଏ ମଧ୍ୟେ
 ତାର ସମଦଣ୍ଡ ନାଥ ଶକ୍ତି ଅସ୍ତ୍ରମାଦେ ।
 ମହାଶୁରତ ଚରିତ ଶୁଭ ସୁଖକର
 ମୁହିଁ କି କହିବି ତାହା ବେବେ ଅଗୋଚର
 ସେହି ଚକାଡ଼ୋଳା ଯାହା ଦେଉଛନ୍ତି କହି
 ତାହା ମୁଁ ଲେଖଇ ଏଥେ ମୋର ଦୋଷନାହିଁ
 ଦୁହଇ ପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ପତିନାହିଁ ତଳେ
 ହୃଦରେ ଭାବଇ ଏକା ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳେ ।
 ନ ପଡ଼ି ପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ହେଲ ତାଙ୍କ ବୋଲେ
 ଶାରଳା ଦାସ ଶରଣ ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ନିକଟରେ ପୁରୋହିତଙ୍କର
 ଅନୁଦାନ କଥା ବର୍ଣ୍ଣନ

ବେ ବସନ୍ତ ମନୁ ଆଗେ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସମ୍ମାନିତ ଆସନ୍ତେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ବିଜୟ ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥପୁରେ
 ହରସରେ ତଳଗଲେ ସର୍ବ ମହାବୀର ।
 ସ୍ନାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି କଲେ ଦେବ ପୂଜା
 ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରି ମଣୋହିକୁ ବିଜେ ବେବରଜା
 ଶୁଣ ଦେ ଚୈତନ୍ୟ ଏବେ କୌରବ ସଭନ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଶୁଷ୍କ ବୋଲି କଲେ ମୁଖଧ୍ୱଜ ।
 ବହୁରହ ବନ୍ଦାଇଲେ ରଜା ଶୁଷ୍କମାଥେ
 ଲକ୍ଷେକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦାନ କଲେ କୁରୁନାଥେ ।
 ବୋଲେ ଏମନ୍ତେ ସମର କଲେ ଶୁଷ୍କଦେବେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସଭନ ଆଉକି ବର୍ଣ୍ଣିବେ ।
 ଏବେ ଯେ ଜାଣିଲି ପିତା କୁମ୍ଭର ସୁଦେହୁ
 ଧରମ ଦେବତା ମୋତେ କରିବେକ ସାହୁ ।
 ଏସନକ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲ ମହାପାଳେ
 ତୁମ୍ଭାୟ କାଳର ସ୍ନାନ ସନ୍ଧ୍ୟାହିଁ ସାରିଲେ ।
 ମଣୋହିକୁ ବିଜେଦେବକଲେ ଯେତେବେଳେ
 ଦାନରେ ବାଣ୍ଟି କରନ୍ତି ଶାୟନ୍ତନୁ ବାଳେ ।
 ଭୋଜନାଦି ସାରି ଶୁଷ୍କ ଆସ୍ଥାନେ ବସିଲେ
 ପ୍ରୋହିତଙ୍କୁ ତକାଇଣ ଏପରି ପୂଜିଲେ ।
 ବୋଇଲେ ପ୍ରୋହିତ ମୁହିଁ କଲ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା
 ଏଥକୁ ଉପାୟ କହ ଲଗେ ଗୁରୁଚିନ୍ତା ।
 ପ୍ରୋହିତ ବୋଲେ ଏଥକୁ ଅନୁଦାନବେଳେ
 ହତ୍ୟାଦୋଷମୁକ୍ତ ହେବ ଅଲେ ଶାନ୍ତି ହେଲେ
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତ ଅଛି ଯେବେ ପୁଣେ
 ତବ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ହାଦେ ତା କରିବ ଏବେ ।
 ପୁରୋହିତ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ପୁଣ୍ୟକଥା
 ଶୁଭୋଦକ ବୋଲି ସତ୍ୟଧ୍ୱଜର ବାରତା ।
 ପୁରୁରବା ବଂଶେ ଶ୍ରେତକକୁ ବୋଲି ରାୟେ
 ଦାନେ ଶୁରବନ୍ତ ସେହୁ ହରପାଳ ପ୍ରାୟେ ।
 ବହୁଯାଗ ଯଜ୍ଞ କଲ ସେହି ନରନାଥ
 ଗଜ ଅଶ୍ୱଆଦି ଦାନ ଦେଲକ ବହୁତ ।
 ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦାନ ଜଳଦାନ କୁରଙ୍ଗ ଶକଟ
 ଏହି ଦାନ ହିଏ ସର୍ବା ଯେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ପାତ ।

ପ୍ରତିଦିନ ଏହିପରି ଦିଏ ସେ ଶୁଭନ
 ଶ୍ରେୟନ ଦାନରେ ତାର ନ ବଳିଲ ମନ ।
 ବହୁସ୍ୱପ୍ନ ବର୍ଷ ଶୁଭା ସତ୍ୟଯୁଗେ ବଢ଼ି
 କାଳେ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲ ସେହି ନରପତି ।
 ଯାସେ ତା ପାଶେ ନଇଲେ କେହି ଯମଗଣ
 ବିରୁଦ୍ଧ ହେଲ ଗୁରୁ ଧର୍ମିଙ୍କ ସଦନ ।
 ଦେବଲୋକେ ବସାଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଆସ୍ଥାନରେ
 ବହୁରହୁ ଆଇରଣ ପିନ୍ଧାଇଲେ ତାରେ ।
 ଶୁଧାରେ ଅତି ହଳଲ ହେଲ ନୃପମଣି
 ସ୍ୱର୍ଗରେ ନରେନ୍ଦ୍ର ତାଙ୍କୁ ମାଗେ ଅଳ୍ପପାଣି ।
 ବିଧାତା ବୋଇଲେ ତୁ ନ ଦେଲୁ ଅଳ୍ପଦାନ
 ଦେଇଥିଲେ ପାଇଥାନ୍ତୁ ଖାସ୍ତର ବିଧାନ ।
 ବିଧାତାବୋଇଲେତୋତେଷୁଧାଲଗେ ଯେବେ
 ଏ ସ୍ଥାନରୁ ନରପତି ତୁହି ଯାଅ ଜବେ ।
 ତୋ ପିଣ୍ଡ ଦହନ କଲେ ଯେବଣ ଶୁଣାନ
 ସେ ପାଉଁଶ କର ତୁହି ପ୍ରତିମା ଗଠନ ।
 ସେହି ପାଉଁଶ ପିତୁଳ ତୁହି ଯେ ଖାଇଲେ
 ତୋର ପିଣ୍ଡ ସୁସ୍ଥ ହେବ ଯାଅ ଆମ୍ଭ ବୋଲେ
 ପିତାମହଙ୍କ ବଚନେ ଗଲ ତହୁଁ ବେଗେ
 କୁରୁନାମେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଜେ କଲେ ମଧ୍ୟସ୍ୱର୍ଗେ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ପାଞ୍ଚେ ବୋକ
 ଶ୍ରେ ପିତା ଏଥୁ କପରି ମୁକତି ପାଇବ ।
 ଧାତା ବୋଇଲେ ଅଗସ୍ତି ନାମେ ଯେଉଁ ଋଷି
 ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ବୁଦ୍ଧ ମୁକତି ହୁଅସି ।
 ଶେତପୁ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗ ହାଦେ ବହୁଗଲ
 କଳୟୁଗ ଆସିକରି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ମାଟି ଖାଇବା ପାଇଁକ ଆସେ ନରବର
 ଶୁଣାନେ ମାଟି ଖାଉଛୁ ଶ୍ୱେତ ଚରତର ।
 ଆଦିବାର ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ହସ୍ତା ସେ ଦିନରେ
 ଆମ୍ଭେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ମହାକାଳ ଶାରେ ।
 ବୋଇଲୁ ବହୁଭୁଷଣ ଦେଖୁ ତୋର କାୟେ
 ଶରୀର ଦଶଇ ଯେହ୍ନେ ଦେବତା ପରାୟେ ।
 ଛୁର ମଣାଣି ପାଉଁଶ କପାଇଁ ଖାଉଛୁ
 ଅମୃତ ତେଜ୍ୟା କରିଣ ଏହା କପା ଇଚ୍ଛୁ ।
 କେମନ୍ତ କାରଣ ଏ କି ତୋହର ପ୍ରକୃତି
 ସେ ବୋଲେ ମୋ ନାମ ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ମଣ୍ଡପତି

ବହୁଦାନ ଦେଲି ମୁଁହିଁ କଲି ବହୁସଜ୍ଜ
 ଅଳ୍ପଦାନ ନ ଦେଲି ମୁଁ ମୋହର ଅଶ୍ରବ୍ୟ ।
 ସମୟେନ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ ହେଲି ଯେତେବେଳେ
 ବହୁତ ଦୁଃଖ ପାଇଲି କ୍ଷୁଧାର ବିକଳେ ।
 ଏହିପରି ହୋଇବାରୁ ପିତା ପାଶେ ଗଲି
 ବହୁତ ଦିନସ୍ଥ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ଜଣାଇଲି ।
 ପିତା ବୋଇଲେକ ତୁ ନ ଦେଲୁ ଅଳ୍ପଦାନ
 ତୋହର ମୃତପିଣ୍ଡକୁ କର ତୁ ଭକ୍ଷଣ ।
 ମୁଁ ବୋଇଲି ପ୍ରତିକାର କର ଏଥୁ ମୋତେ
 ଏ ଘୋର ସଙ୍କଟପାରି ହୋଇବି କେମନ୍ତେ ।
 ପିତା ବୋଇଲେ ଅଗସ୍ତି ଋଷିଙ୍କର ଭେଟ
 ପାଇଲେ ଯିବ ତୋହର ଏ ମହତ କଷ୍ଟ ।
 ଆବର ବୋଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ କହିବୁ
 ସେହି ମହାମୁଖ ଯୋଗେ ଏ କଷ୍ଟ ଚରିବୁ ।
 ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ଗୁଣା ମୁଖ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
 ଶୁଲଗଲୁ ଆମ୍ଭେ ତହୁଁ ହୃଦେ ତାହାଦେବ ।
 ମେଖଳା ଗଙ୍ଗାଜଳରେ ଯାଇଣ ପଶିଲୁ
 ଯେ ବିଧି ବିଧାନ ନିତ୍ୟକର୍ମମାନ କଲୁ ।
 ପୁଣି ବାହୁଡ଼ି ଅଇଲୁ ନିତ୍ୟ ଆଶ୍ରମକୁ
 ଭେଟିଲୁ ଯାଇଣ ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ଗୁଣାଙ୍କୁ ।
 ଶୁଣ ଆହ୍ୱା ମହାଗୁଣା ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ହୋଇଲୁ ଯେ ବାଳଶିଳା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ତତି ।
 ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଶ୍ରେୟନ ଦିଅ ମୋ ହସ୍ତର
 ଏ ଘୋର ପାପରୁ ତେବେ ହୋଇବୁ ତୁ ପାର
 ଶୁଣିକରି ଯେହିଷଣି ଜଳ ତଳ ଆଣି
 ଆମ୍ଭ କରେ ଟେକି ଦେଲୁ ଶ୍ୱେତ ନୃପମଣି ।
 ସତ୍ୟ ସକଳୁ କରିଣ ତହୁଁ ଦେଲୁ ଜଳ
 ବୋଇଲେ ଶଶି ଲ ତୋର ଦୁର୍ଗତି ସକଳ ।
 ଏବେ ଶବ୍ଦସ୍ଥ ଆଉ ନ କର ଶ୍ରେୟନ
 ଏଣିକି ମିଳିବ ତୋତେ ହବ୍ୟଶାଳ ଅଳ୍ପ ।
 ଇଦଂ ବାକ୍ୟ କହି ଆମ୍ଭେ ବାଞ୍ଛିତେ କଲାଣ
 ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ଗୁଣା ଅଳ୍ପଦାତା ଦେଲୁ ଜାଣ ।
 ଯେଉଁ କିଆସନ୍ତ ଗଣଧାନ କାଟିନେଲ
 ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଧାନ ଯାହା ପଡ଼ିଥିଲ ।
 ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କରୁ ଖୁଣ୍ଟି ନରନାହା
 ବିଶଦେନ ଆମ୍ଭ ହସ୍ତେ ସବୁ ଦେଲୁ ତାହା ।

ଶୁଣନ୍ତେ ଗାଙ୍ଗେୟ ଏହା ବୋଲନ୍ତି ପ୍ରୋହତେ
ଅଳ୍ପଦାନ ନ ଦେଲେ ଯେ କଷ୍ଟ ପାଇ ଏତେ ।
ଅଥବା ଯେହୁ ବହୁତ ଦେଇପାରେ ଅଳ୍ପ
ତାହାର ପୁଣ୍ୟ କହିବା କେ ଅଛି ହଜନ ।
ତଥାପି ଦୁଃଖ ଯେବେ କି ପାଏ ସେହୁ ପ୍ରାଣୀ
ଯଥାସାଧ୍ୟ ଅତିଥିକୁ ଦେବ ଅଳ୍ପପାଣି ।
ଶୁଷ୍କ ଯେ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ଲକ୍ଷେ ବିପ୍ରକୁ ଭୋଜନ ଦାନ୍ତି ନିତ୍ୟେ ଆଣି ।
ସରସ୍ୱତୀ ନଦୀତୀରେ ଦେଲେ ଅଳ୍ପହସ
ଯେ ଯେତେ ଲଜ୍ଜା ଭୋଜନ ପାଆନ୍ତି ସମସ୍ତ ।
ଭାତ ତିଅଣ ଜଳ ଯେ ଆଉ କଷ୍ଟଦାନ
ଯୁକ୍ତର ଶ୍ରମେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ତହିଁ ସଦ୍‌ଜନ ।
ଯେ ଯେତେ ମାଗିଲେ ତାଙ୍କୁ ଦିଅଇ ସବୁନ୍ତି
ଦାନ ଧର୍ମ କରନ୍ତେ ଯେ ପ୍ରସରିଲା ରୁଚି ।
ଏ ସମୟେ ଚଳିଗଲେ ଶୁଷ୍କ ନିତ୍ୟକର୍ମେ
ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ବିଜେ ମାଧବ ଦର୍ଶନେ ।
ବରଣନ ସାରି ସେହୁ ଯୁକ୍ତେ ବାହାରିଲେ
କେଉଁପରି ଯୁକ୍ତ ହେବ ମନରେ ଶାଳିଲେ ।
ଶୁଦ୍ଧିବାଇ ସେଦିନ ଯେ ସାଧନାମେ ଯୋଗ
ବିଚ୍ଛା ସଂହାନ୍ତର ସତାଇଣ ଦିନ ଭୋଗ ।
ଭୁଞ୍ଜୟ ଦିନର ଯୁକ୍ତ ହେଉଅଛି ଲେଖା
ପାଣ୍ଡବବଳକୁ ଶୁଷ୍କ ନ କରନ୍ତି ଶଙ୍କା ।
ଗାରୁଡ଼ର ବିଜୟୋଷ ମଙ୍ଗଳ ଦାଉଣ୍ଡି
ଅନେକ ରହରେ ଶୁଷ୍କଙ୍କର ରଥ ମଣ୍ଡି ।
ଏକଲକ୍ଷ ପାଟଈସ ଆଲମ୍ବ ଉଦଣ୍ଡ
ଝୁଲକନ୍ତି ମଣିମୁକ୍ତା ଯେହ୍ନେ ମାରତଣ୍ଡ ।
ଅନଳ ମଣ୍ଡଳ ମଘତନ୍ତ୍ର ଚୁଡ଼ାମଣି
ବିରଜନ୍ତି ଅଷ୍ଟରହ ଦୁଦେ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ।
ତାଡ଼ ତୋଡ଼ର ବାହୁଟି ଆଉ ଜଗଦ୍‌ବଳା
ବିଦ ମୁଦ କଙ୍କଣ ଯେ ଗଲେ ରହମାଳା ।
ଦବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାର ମଣ୍ଡି ହୋଇ ଗଙ୍ଗାସୁତ
ରଥେ ବିଜେକଲେ କରେ ଧରି ଧନୁ ଅସ୍ତ୍ର ।
ଶ୍ରୀଭୁଜେ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଘେନିଣ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଶୁଷ୍କଙ୍କର ଶିରେ ନେଇ ବନ୍ଦାଏ ଚକ୍ର ।
ଦଧିବାମନ ସୁମର ତଳ ପିତାମହ
ଏ ମୋହର ଅଭିମାନ ଫେଡ଼ିବ ନିଶ୍ଚୟ ।

କୌରବବଂଶକୁ ନାଥ ଭୁକ୍ତ ସେ ଧାରଣ
ଭୁଲେ ସେ ମୋହର ବଂଶ କରସି ରକ୍ଷଣ ।
ଅନାଥ ଜନକୁ ନାଥ ଭୁକ୍ତ ସେ ରକ୍ଷଣା
ଭୁଲେ ଅଟ ମହା ନାଗ ମୁଁ ମୁଞ୍ଚିବ ଭୁକ୍ତା ।
ଭୁଲର ଶରଣ ବିନା ନ ବାଞ୍ଛିବ ଆନ
ସୋମବଂଶ ରକ୍ଷ ଭୁଲେ ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ କର୍ତ୍ତୃ ।
ଏହିପରି ପୁରଃସରି କହେ କୁରୁପତି
କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରାୟେ ଦଶେ ଶୁଷ୍କମୁର୍ତ୍ତି ।
ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ ପାଞ୍ଚ ସଉଣୀ ପଦାତ
ପାଞ୍ଚ ଅଇଗୁଡ଼ ରଥ ଅଛି ଡାବେ କଡ଼ ।
ରୁକ୍ମିଣ ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ହୋଇଲେ ଗଣିତା
ଏତେକ ଦେନି ବାହାର ଶୁଷ୍କ ମହାରଥା ।
ଗଗନ ଉଡୁଲଇ ଯେ ମୁଖରବ ଧନ
ସମଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟେ ଶୁଷ୍କ ହେଲେ ଆଶୁଆଣି ।
ପାଣ୍ଡବ ବଳ ଯେ ଶୁଷ୍କ ଗରୁଡ଼ ପ୍ରଂସି
ନିଶ୍ଚୟ ପାଣ୍ଡବବଳ ଦେବେ ଆଜି ଧ୍ୟାସି ।
ଏସନ ସମୟେ ଶୁଷ୍କ ସରମା ରୁଲନ୍ତେ
ଶ୍ୱେତ ନାମରେ ରଥ ଯେ ବିସତର ପୁତେ ।
ରଥର ପ୍ରମେ ସ୍ପଟିକ କଣସ୍ତ ଗୁଣି
ଅଷ୍ଟ ରହରେ ରଥକୁ କରନ୍ତି ମଣ୍ଡି ।
ଶଙ୍ଖ ଶ୍ୱେତ ଉତ୍ତର ଯେ ବିସତର ପୁଟ
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ପାଶେ ସେହୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସାମର୍ଥ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଜଣାଇଲ ପଡ଼ଣ ପୟରେ
ମୋତେ ସେନାପତି କର ଆଜିର ସମରେ ।
ବିଶ୍ୱାମିତ୍ରଠାରୁ ବିଦ୍ୟା ପାଇଅଛି ଭଲେ
ନିମିଷକେ ଜଣିବ ମୁଁ ଯେତେ ଶୁଷ୍କ ହେଲେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ସମ୍ମତ କଲେ ତାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ଅର୍ଜୁନ ଗୁମ୍ଫାରେ ତାକୁ ଉତ୍ସରିଲେ ଆଣି ।
ବୋଲନ୍ତି ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଶୁଣ ସବ୍ୟସାଚୀ
ଶ୍ରଷ୍ଟେ ଜଣିବାକୁ ଶ୍ୱେତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଭୁଲେ ଶୁଣ ଦେବ ଧର୍ମେ
ସ୍ତ୍ରୀ ଭର ଉତ୍ତର ନେଲ ଗୋଧନ ହରଣେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସୈନ୍ୟ ଦେଖି ହୋଇଲ କାତର
ମୋତେ ଦୋଇଲ ଆଣିଲୁ ସମୁଦ୍ର ଭିତର ।
ମୁଁ ଯେତେବେଳେ କହିଲି ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର କଥା
ମୋତେ ଗୁଡ଼ି ପଳାଇଲ ଦେଇଣ ଅବସ୍ଥା ।

ଅଜ୍ଞତ ବନବାସକୁ ମୁଁ ନ କରି ଆଶ
 ଅଠର ଶ୍ରୋଣୀ ସୈନ୍ୟରେ ଏକା ଦେଲି ଝାସ ।
 ଏହାଙ୍କର ମହମା ମୁଁ ଜଣାଇ ଯେ ଭଲେ
 ରଜ୍ୟ ଆଶା ଗୁଡ଼ ଦେବ ସ୍ବାକୁ ଆଶାକଲେ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରମାଦ ଦେବ ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ
 ଏହାକୁ ଆଶା କରିଲେ କିଛି ନ ହୋଇବ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ସ୍ବାର ରୂପ ଦିଶୁଛନ୍ତି
 ସ୍ବାକୁ ଆଶାକଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଭେଳା ଦୁଃଖବନ୍ଧ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ହୁଏ କପଟିଆ ଲେକେ
 ତାକୁ ଆଶାକରି ଭେଳା ବୁଢ଼ାନ୍ତି ଯେ ଥୋକେ
 କନ୍ୟା ଯଦ୍ୟପି ବାଳୁକ ବିଧବା ହୁଅଇ
 ତାକୁ ଆଶା କଲେ ଜାଣି ଧର୍ମ ନାଶଯାଇ ।
 ସ୍ବାମୀ ଧନବନ୍ତ ହୋଇ କୃପଣ ହୋଇଲେ
 କାହିଁ ଧର୍ମ ରହଇ କି ତାହାର କୁଳରେ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଯେବେ ସେ ଆରମ୍ଭ କରିବ ସଂଗ୍ରାମ
 ତାହାର ପ୍ରହାରେ କେବେ ନ ଟଳିବ ଲେମ ।
 ଆହେ ସ୍ବାମୀ ଶୋଧେ ପ୍ରେତ ବିସ୍ତାରିବ ଭୂଷ୍ଟ
 ବୋଲଇ ଭକ୍ଷିବ ମୁହିଁ ସପତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 କାଲେ ତାହା ତ ନୁହଇ ଏ କଥା ତେସନ
 ସୁପନ ପଳକୁ ଆଶାକରେ ମୂର୍ଖ ଜନ ।
 ଏହା ଶୁଣି ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣର ହୋଇଲେ ମଉନ
 ନାଗପୁଣ ମୁଖ ଚାହିଁ ବୋଲଇ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅଜ୍ଞା ସୁଧ ରହଇ କି ବ୍ୟାଘ୍ରର ଆଶ୍ରମ
 କୁମ୍ଭେ ଅନୁଗ୍ରହ କର ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
 ସହସ୍ରେକ ଶ୍ଵଶୁ ହେଉ ଦୁଇସପ୍ତ ଦ୍ରୋଣ
 ସହସ୍ରେକ ଅଶ୍ଵଥାମା ଲକ୍ଷେ ହେଉ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଯେତେକ ସାର ହେଉନ୍ତୁ ଜଣିବ ଅର୍ଜୁନ
 ପ୍ରଜ୍ଞା କରିଣ ପାର୍ଥ କହଇ ଏସନ ।
 କୁମ୍ଭେ ପ୍ରଭୁ ବାହୁଧର ରଥକୁ ମୋହର
 ମୋହର କେବଳ ଆଶା ନାମଟି ତୁମ୍ଭର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଆଉ ଛଦ୍ର ଭଦ୍ର ହୋଇବ ଯଦ୍ୟପି
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯାକ ଜଣିବ ମୁଁ ମନଭେଦ କ୍ଷେପି ।
 କୁହ ଦେବ ଜଗତର ଜନ ଚିନ୍ତାମଣି
 ମାନ ଉଦ୍ଧାରଣ କୁହ ଆୟୁଦ୍ଧାତା ପୁଣି ।
 ସ୍ବାମୀ ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଯୋଧୁ
 ମାନବ ହୋଇଣ କିଏ ତାକୁ ସାରେ ସାଧୁ ।

ପୁତ୍ରଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ବହୁ କଥା କହୁଥିଲି
 ସାଥେଥିଲେ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରାପତ ହୋଇଲି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ ତଳେ ଶରଣ ମୁଁ ନିତ୍ୟେ
 ଶୂଦ୍ରମାନ ଶାରଳା ଯେ ଉଦେ ହୃଦଗତେ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ତୃତୀୟ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ
 ଚତୁର୍ଥଦିନେ ଶ୍ଵେତ ସେନାପତି
 ପଦେ ନିଯୁକ୍ତି

ଶୁଣ ଆହେ ଚକ୍ରତନ କହଇ ମୁଁ ତୋତେ
 ପ୍ରଜ୍ଞା କରିଣ ପାର୍ଥ ବିଜେକଲ ରଥେ ।
 ସାରଥୀ ହୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଅଭେଦାତ୍ମା ଜାଣି
 ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଶାରଙ୍ଗ ଯେ ଗଦା ଶୋହେ ପାଣି ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ଵେତ ଗୋସ୍ଥର ଯେ ହସ୍ତ କାମପାଳ
 ହଂସ ପ୍ରାୟ ପହଁରନ୍ତି ରଣକ୍ଷେତ୍ର ଜଳ ।
 ଉଭୟ ବଳ ସୈନ୍ୟ ଯେ ସମୁଦ୍ର ଅଟନ୍ତି
 ହଂସ ରୂପେ ଚାରି ଅଂଶ ତହିଁ ବିହରନ୍ତି ।
 ଭଦ୍ର ପୁରୁଷ ରଣଭୂମି ଦ୍ଵାଦଶ ଯୋଜନ
 ତଳ ଦଣ୍ଡରେ ଭେଟିଲେ ପାଇ କୁରୁସୈନ୍ୟ ।
 ଦେଖିଲେକ କୁରୁଥାଟେ ଶ୍ଵଶୁ ଆଗୁଆଣି
 କୁରୁ ସାଗର ଆବୋରିଛନ୍ତି ବିଦ୍ଧ ଜାଣି ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ଛାମୁରେ ଯେ ଭେଟି
 ଦେଖିଣ ଗଙ୍ଗାନନ୍ଦନ ରଥେ ଥାଇ ଲେଟି ।
 ରଥରେ ଥାଇଣ ଶ୍ଵଶୁ କଲେ ପ୍ରଣିପାତ
 ତବମୁଖ ଚାହିଁ ଯେହ୍ନେ ସ୍ଵର୍ଗ ହେଉ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲଲେ ଶ୍ଵଶୁ ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛି
 ଯାହା ତୁ ମାଗିଲୁ ଶ୍ଵେତଙ୍କର ତୋର ଇଚ୍ଛା ।
 ଗାଙ୍ଗେୟ ବୋଲଲେ ହରି ଦୁଇ ବଳ ମଧ୍ୟେ
 ମୋ ମୁକ୍ତିଦାତା ସାରଥୀ ଅର୍ଜୁନ ସଲିଧେ ।
 ବାଞ୍ଛି ସିଦ୍ଧ ହେଉ ବୋଲି ହୋଇଲୁ ପ୍ରସନ୍ନ
 ରଣେ ତୋର ଆଗେ ମୋତେ ଛେଦୁ ଏ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲଲେ ଶ୍ଵଶୁ ଯେବେ କଲୁ ଇଚ୍ଛା
 ଅର୍ଜୁନ ନିଶ୍ଚୟ ତୋହର ପୁରାଇବ ବାଞ୍ଛି ।
 ପୁନଃ ପୁନଃ ରଥେ ଭୀଷ କଲେ ନିଉପୁଳି
 ତାକୁ କଲ୍ୟାଣ କରନ୍ତି ଦେବ ବନମାଳୀ ।
 ଏତେକ ବୋଲଣ ଭୀଷ ଧନୁ କରେ ଦେନି
 ଶ୍ରୀକରେ ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁ ଧରିଲେ ପାଲ ଗୁଳି ।

କହୁଁ କହୁଁ କୁପିତ ସେ ଗର ପାଲଟୁନ
 ଶୁଣୁ ବିଚ୍ଛଳେ ସନ୍ଧ୍ୟା ନାଗରକୁ ଦେବ ।
 ପୁନର୍ବାର ବିଚ୍ଛଳେ ଯେ ରେ ପସ୍ତୁ ଶୁର
 ଶୁର ଅଶୁ ସାରଥୀକ କୃଷ୍ଣ ଆଦିକର ।
 ପୁନର୍ବାର ଅଳଗୁର ଦେବଣ ନାଗର
 ବିଚ୍ଛଳେ ଆଳସ୍ୟ କପିକେତନର ଧୁନ ।
 ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ରତା ଯାହା କହୁ ତ କେ ପାରି
 କକଡ଼ା ମାସରେ ଯେହ୍ନେ ବରଷଇ ବାରି ।
 ନାଗର ତେଜେ ଆଦିତ୍ୟ ତେଜ ଦେଲ ନ୍ୟୁନ
 ଏପରି ଶର ବିଚ୍ଛଳେ ଶାନ୍ତନୁ ନନ୍ଦନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଭୁବି ଶୁଣିବିରେ ପାର୍ଥ
 ଶୁଣୁକ ଶର ଘୋଟି ଆସି ତୋର ରଥ ।
 ନାଗପୁଣ୍ୟଙ୍କ ବଚନେ ପାର୍ଥ ଗାରମଣି
 ପାଞ୍ଚ ଅଳଗୁର ଶର ବିଚ୍ଛଳେକ ଟାଣି ।
 ଶୁଣୁଦେବ କହୁତର ଶର ଯେ ବିଚ୍ଛଳେ
 ଏକ ଏକ ନାଗରକେ ପାର୍ଥ ତା ଛେଦଲେ ।
 ଗଙ୍ଗାର ନନ୍ଦନ ଏହା ଦେଖିଣ ପ୍ରଂସି
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ରେ ଅର୍ଜୁନ ତୋର ଗୁଣଗୁଣି ।
 କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ପଡ଼ିତାଳ ଶରୁ ଅଗ୍ନି ଉଠି
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ନାଗର ଯେ ସବଦଗ ଘୋଟି ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ରେତ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଉତ୍ତର
 ପୁଣି ସେହୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଅର୍ଜୁନ କୁମର ।
 ଦିବ୍ୟ ଅବତାର ହୋଇଛନ୍ତି ସ୍ଵତ୍ଵରଥୀ
 ଶ୍ରେତ ଆବୋରିଲ ଯାଇ ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ
 ଧନୁରେ ଶର ପୁରାଇ କୁମାର ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ଅଶ୍ରୁଥାମା ଆଗରେଣ ରଥ ନେଇ ମଣ୍ଡି ।
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଯେ କ୍ଷତ୍ରିୟ କୁଳକୁ ଉତ୍ତମା
 ରଥ ଆବୋରିଲେ ନେଇ ଆଗେ କୃତବର୍ମା ।
 ଶଙ୍ଖ ନାମେ ରଥୀ ଯେହ୍ନେ ବିବଟର ପୁର
 ଶଙ୍ଖଙ୍କର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କଲ ଅସ୍ତମିତ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ତୁଲେ ଉତ୍ତର କୁମାର ଯେ ମିଳି
 ସୋମଦତ୍ତେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗାର ଯେ ଓଗାତ ।
 ଭୁରଶ୍ରବାର ସମର ଦ୍ରୁ ପଦର ତୁଲେ
 ବିବଟ ଛମ୍ପୁରେ କୃପ ଆହୁର୍ଯ୍ୟ ମିଳିବେ ।
 ପ୍ରସନ୍ନିଶ ରଥୀ କୁଲ ରଜା ଜୟଦ୍ରଥ
 ଆସିଣ ମିଳିଲେ ଭୀମସେନର ଅଗ୍ରତ ।

ଜୟଦ୍ରଥକୁ ଚାହିଁଣ ଭୀମସେନ ହସି
 ଏତେ ଦିନେ ମୋ ଗୁମ୍ଫାରେ ପଡ଼ିଲୁ ତୁ ଆସି ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଶ୍ରେଣିକଲୁ କାଳେବର ବନେ
 ସେ ଦିନରୁ ଭେଟ ନାହିଁ ଭେଟ ଆଜ ରଣେ
 ସାତବେଣି କଲ ମୁଁ ରେ ତୋର ବାଳନେତ
 ଦେଖିବାରେ ତୋର କେଶ କେମନ୍ତେ ହୋଇଛୁ
 ଗଳାଇଣ ଛୁଡ଼ିଥିଲି ତୋତେ ଜାଗୁକଲେ
 ସୁ-ଗିଲୁ ପାସୋରିଲି କଥା ଏତେକାଳେ ।
 ନଖେ ବିଦାରିଣ ତୋର ଛୁଣ୍ଡାଇବି ଗଳା
 ଅଜ ସେ ଦିବ୍ୟ ନାଶ ହୋଇବି ଦୁଃଖୀଳା
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ଭୀମା କଲୁ ସାତବେଣି
 ସେହି ଅପମାନେ ମୁଁହିଁ ସେବଇ ଧର୍ମଟି ।
 ପ୍ରସନ୍ନରେ ବର ଦେଲେ ମୋତେ ଶିଳେତନ
 ପର୍ଥକୁ ପ୍ରତି ମାରିବୁ ତୁହି ଶୁଣିଣଣ ।
 ସନ୍ତୋଷରେ ଏହି ବର ଦେଲେକ ଶ୍ରୀମାନ
 ଏକମାସ ଯମରେ ନ ଜଣିବୁ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଭୀମ ବୋଲେ ଶ୍ରେଣିରୁ ସେବଲୁ ପାପିଷ୍ଠ
 ପାର୍ଥେ ଜଣିବାକୁ କପା ନ କଲୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେକ ପାର୍ଥେ ଜଣିବାକୁ
 ବୋଲୁଁ ସେ ବୋଇଲେ ଯଶ ନୁହଇ ମୁଁ ତାକୁ
 ପର୍ଥକୁ ଶ୍ରେଣିର ଯେବେ ଯମର୍ଥ ନୋହିଲେ
 ମାନବ ହୋଇଣ ମୁଁହିଁ ଜଣିବି କି ଭଲେ ।
 ଭୀମସେନ ବୋଲେ ତୁହି ଏହା ଯେବେ ଜାଣୁ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଗେ ମୃତ କପା ନ ବଢ଼ାଣୁ ।
 ଶ୍ରେଣିର ଦେବତା ଯାକୁ ଯୁଦ୍ଧେ ନୁହେଁ ସରି
 ତାହାର ସଙ୍ଗରେ ତୁମ୍ଭେ ଯୁଦ୍ଧେ କପରି ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ମୋତେ ବରଦେଲେ ହର
 ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିକର ମୃତ୍ୟୁ ମୋହର ହସ୍ତର ।
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଲେ ଏକା ହୋଇବି ଅର୍ଜୁନ
 ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଆବୋରିଲେ ଘେନିବେ ଶାବନ
 ଭୀମସେନ ବୋଲେତୋତେ ବରଦେଲେ ହର
 ତୋହର ମରଣ ନିଶ୍ଚୟ ମୋହର ହସ୍ତର ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ଭୀମ କହଇ ମୁଁ ତୋତେ
 ମୋହର ମରଣ କାହିଁ ଲେଉଟୁ ତୋର ହସ୍ତେ ।
 ଲକ୍ଷେବଳ ଧନୁରେ ସେ ନାଗର ପୁରାଇ
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ଶିର ଯେ ପାରେ ଛୁଣ୍ଡାଇ ।

ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ିଣ ଯେବେ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିବ
 ପୁନରପି ସେହି ମୁଣ୍ଡ କନ୍ଦରେ ଲଗିବ ।
 କନ୍ଦରୁ ଛୁଡ଼ିଣ ମୁଣ୍ଡ ଲେନେ ନ ପଡ଼ିବ
 ଅନ୍ତରାକ୍ଷ ମାର୍ଗେ ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ିଲଣ ନେବ ।
 ମୋର ପିତା ତପକରେ ଅନ୍ଧକର ଗର୍ଭେ
 ସେ ମୁଣ୍ଡ ପଡ଼ିବ ଯାଇ ତାହାଙ୍କର ହସ୍ତେ ।
 ନୟନ ବୁଜିଣ ତପ କରୁଛନ୍ତି ତାତ
 ମୋ ମୁଣ୍ଡ ପଡ଼ିବ ଯେବେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ହସ୍ତ ।
 ଧ୍ୟାନଭଗ୍ନ ହୋଇଣ ସେ ଚକ୍ଷୁକୁ ମେଲିବେ
 ଭୟ ହୁଅ ବୋଲି ତହୁଁ ଅଭିଶାପ ଦେବେ ।
 ପିତା ଭୟ ବୋଲନ୍ତେ ଯେ ଜଳିବ ମୋ ଶିର
 ଏତେବାଣେ ଆରେ ଭୀମ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ମୋର
 ଭୀମ ବୋଇଲ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦେଖ ଆରେ ମୋର
 କେଉଁପରି ରକ୍ଷା ତୋତେ କରବେ ଶିଶୁର ।
 ଏହା କହି ଭୀମ ଗଦା ପିଟନ୍ତେ ରଥରେ
 ଜୟଦ୍ରଥ ରଥୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲ ଭୂମିରେ ।
 ଗଦାବର ପ୍ରହାରଲ ଯହୁଁ ଭୀମସେନ
 ବଳ ଅଶୁ ସାରଥୀ ତା ହୋଇଗଲ ରଥୁଁ ।
 ଭୀମସେନ ଡାକିବ କୟଦ୍ରଥ ରହ
 ହର ବର ଦେଇଛନ୍ତି ଶୁଣି ମୋର ସହ ।
 ପଳାଇଣ କୟଦ୍ରଥ ନ ଚାହେଁ ଲେଉଟି
 ବଳାମାନଙ୍କୁ ଗୋଡ଼ାଇ ଭୀମସେନ ପିଟି ।
 ମନ୍ଦର ପବନ ପ୍ରାୟ ଭୀମସେନ କାୟ
 ଗଦା ଦୁଇ ଦିଶଇ ଯେ ଶାଳଦ୍ରବ ପ୍ରାୟ ।
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ଦଶ ହିଂସା ରଥ ଭଳି
 ରଣଗୋଳ କରେ ଭୀମ ରାଗେ ଗଲଗାଳି ।
 ସମରରେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଳାବନ୍ତି ଡରେ
 କେତେକ ଯୋଦ୍ଧା ପିଟନ୍ତି ଗଦା ଭୀମ ଘରେ
 ଗଦା ପଡ଼ିନ୍ତେଣ ସାର ପାତେ ବାମଅଙ୍ଗ
 ପଡ଼ିଣ ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ହୋଇଯାନ୍ତି ଭଙ୍ଗ ।
 ବଜ୍ରର ସମାନ ଅଟେ ଭୀମ ଅଙ୍ଗ ଗୋଟି
 ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ବିଛନ୍ତେଣ ଶ୍ଵେତେ ନ ଫୁଟି ।
 ବିକର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗରେ ହେଲ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସମର
 କାଳାଗ୍ନି ପ୍ରାୟେ ଦିଶନ୍ତି ତହିଁ ବେନି ସାର ।
 ମୁଦ୍‌ଗର ବୁଲଇ ବୋଲେ ସାର ଯେ ବିକର୍ଣ୍ଣ
 ରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଆଜି ତୋର ଦେନିକି ଗାବନ ।

ଶିରିବର ତେଜ ଆଶ୍ରା ବୃକ୍ଷକୁ ତୁ କଲୁ
 ଆପଣାର କୁଳରେ ତୁ କାଳି ଲଗାଇଲୁ ।
 ବିକର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି ଦୋଲଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ
 ପଡ଼ିଲୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଆଜି ହୋଇଲୁ ନିରେଖ ।
 ଏତେଦିନେ ତୁହି ଅସି ମୋ ମୁଖେ ପଡ଼ିଲୁ
 ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା କେହି ନାହିଁ ଅରକ୍ଷ ହୋଇଲୁ ।
 ଗଦାକୁ ବୁଲଇ ବୋଲେ ରହ ଆହେ ଭାଇ
 ଆକାଶି ପ୍ରହାର କଲ ରଥ ପରେ ନେଇ ।
 ବଜ୍ର ପ୍ରହାରେ ଯେସନେ ହୁଏ ଶିରିବର
 ବିକର୍ଣ୍ଣର ରଥ ଭାଙ୍ଗି ହେଲ ସେ ପ୍ରକାର ।
 ସଞ୍ଜୟନନ୍ଦନ ପାଦଗତ କରି ଉଠି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଉପରେ ଗଦା ଆକାଶିଣ ପିଟି ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପରେ ପଡ଼ିଲ ଗଦାବର ବେନି
 ରଣେଣ ଶବଦରେ ଉଠିଲ ବଦନି ।
 ଦୁହିଙ୍କର ଗଦାବାଜି ହେଲ ମସିଗୁଣ୍ଡା
 ଗରଜଇ ସମରେ ସେ କଉରବ ଶଶୁ ।
 ରଣଗୋଳ କରନ୍ତି ସେ ବେନି ମାଲବଜ
 ମୁଥେ ମୁଥ ପ୍ରହାରନ୍ତି ହୋଇ ଅତି ହୋଧ ।
 ରେମେ ରେମେ ଗଲଣ ଯେ ବଦଇ ଶୋଣିତ
 ଦୁହେଁ ଏକଇ ହୋଇଣ ମାଲବଜେ ବ୍ୟସ୍ତ ।
 ଯାମଳା ବୃକ୍ଷ ପ୍ରାୟେକ ନ ଯାନ୍ତି ବାରଣ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ହରାଇଲ ବିକର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଜାଣ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସାରକୁ ତଳେ ପକାଇ ବିକର୍ଣ୍ଣ
 ହୃଦରେ ମାଡ଼ିବସିଲ କରଣ ଗର୍ଜନ ।
 ତାହାଣେ ମୁଥ ଉଠାଇ ବାମେ ଧରି ତୋଟି
 ବିଦାରିବ ବକ୍ଷ ଆଜି ପଡ଼ିଲୁ ଭାଇଟି ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖିଣ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ବିକର୍ଣ୍ଣ ଉପରେ ନେଇ ପ୍ରହାର ଭୃଷଣୀ ।
 ନିଦାତ ଶବଦ ଜାଣି ଶିରରେ ବାଜିଲ
 ଦାଏଣ ବିକର୍ଣ୍ଣ ସାର ତଳିଣ ପଡ଼ିଲ ।
 ତହୁଁ ଉଠଣ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସମରେ ଚାହିଁଲ
 ଧାଇଁ ଯାଇଣ କୁମାର କୃପାଶୁଧଇଲ ।
 ବିକର୍ଣ୍ଣ ଉପରେ ନେଇ ପଟିଲ ବଦନ
 ବେନିଗଣ୍ଡ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲ ଯେ ବିକର୍ଣ୍ଣ ।
 ବିକର୍ଣ୍ଣର ହତ ଦେଶ ଦ୍ରୁପଦ ନନ୍ଦନ
 ଜୟଶଙ୍ଖ ଧ୍ବଜ କଲେ ସେ ଧ୍ବଜୁଦ୍ୟମନ ।

ଅଗସ୍ତି ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
 ଶିଶିର ତୁଲେ ଯୁକ କରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ସମରେ ଅନିବାର ସେ ପଣ୍ଡିତ ଗଜା ନାତି
 ଏକାକୀ ସମରେ ସେହି ଲକ୍ଷେବଳ ମନୁ ।
 ତନୁସ୍ତ୍ର ରଥୀ ସେହୁ ନାଟକଲ ଦେଲେ
 ଦିଶା ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରାୟେକ ଦିଶେ ରଣଗୋଳେ ।
 ମନ୍ଦର କନ୍ଧଲ ଯେହେ ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଦନ
 ତେହେ କୁରୁସୈନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରେ ବିରାଟ ନନ୍ଦନ ।
 କାଶୀଗଜା ତୁଲେ ତାର ସମର ବହୁତ
 ନିଦ୍ରାଦ ବାଣ ବିରଜ ଗାରବର ଶ୍ରେତ ।
 ସହସ୍ରେକ ରଥୀ ସେହୁ ମାଇଲ ସମରେ
 ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ଦୁଇସପ୍ତ ପଡ଼ିଲେ ସେଠାରେ ।
 ତନୁସ୍ତ୍ର ଅଶ୍ୱଯୋଦ୍ଧା ମାଇଲେକ ରଣେ
 ଅକଳିତ ସାଗରକୁ ମନ୍ତ୍ରେ ଏକା ଜଣେ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ନାଗତ ଯେ ବିନେ ଗଳଗାଳି
 ଦେଖିଣ କାଶୀକ୍ଷିର ପଳାଇଲ ଗୁଳି ।
 ଗଜାର ଅଗ୍ରବେ ସୈନ୍ୟ ପଳାଇଲେ ଗୁଡ଼ି
 ବହୁଶର ବିନେ ଶ୍ରେତ କରି ଘୋର ରଡ଼ି ।
 ପାଞ୍ଚସହସ୍ର ରଥୀ ସେ ଦୁଇସପ୍ତ ଯୋଧୀ
 ଏକମୁଖୀ ହୋଇ ଗାର ତହିଁ ଶର ବିକ୍ଷି ।
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ମାଇଲ ସେହି ଏକାଜଣେ
 କଳାଉଜ ଦେଶ ଗଜା ପଡ଼ିଲକ ରଣେ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଗାର ତୁହି ବିରାଟ ନନ୍ଦନ
 ତୋହର ମହିମା ଅଟେ ସ୍ୱପାରେ ଧନ୍ୟ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ କାର୍ତ୍ତିକେୟ ପରସ୍ତେ ସେ ଦିଶି
 ସାଧୁ ସାଧୁ ବୋଲି ଦୁଇବଳରେ ପ୍ରଶଂସି ।
 ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ସମର ହୁଏ ଘୋରତର
 ଜ୍ୱଳାବଳ ବାଣଙ୍କରେ ଦିଶେ ଅନିବାର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୁଦ୍ଧ କହିବା ଶକ୍ତି ଅଛି କାହିଁ
 ସର୍ବୀହୋଇ ତାଙ୍କ ଆଗେ ରହିବ କେ ଯାଇ
 କାମଦେବ ବୋଲିକରି କାର୍ତ୍ତିର ଗଜା
 ଶାବ୍ଦକୁ ବାହନ ତାର ଅଟେ ମହାତେଜା ।
 ହାତକରେ କୁନ୍ତ ଆର ହାତକରେ କାତି
 ଅନଙ୍ଗାବତାର ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ ତାର ଜ୍ୟୋତି
 ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ଦୁହିଙ୍କ ରଣ ମଧ୍ୟସ୍ଥାନେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଗ୍ରବେ ଆସି ଓଗାଳେ ବହନେ ।

ଶ୍ରୀ ବୋଲିଲେ କୁ କପା ଆସୁ ମୋ ଆଗରେ
 ଅର୍ଜୁନ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଯୁଦ୍ଧ ନ କରେ କାହାରେ ।
 ଶୁଣ ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ ବୋଲେ ଗୋ କାମପାଳ
 ଦଣ୍ଡେକ ମାତ ରହିଣ ମୋ ରଣ ସମ୍ଭାଳ ।
 ଏହା ଶୁଣିକରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେଲେ କୋପଅଗ୍ନି
 ରୁଦ୍ରାଗ୍ନି ପ୍ରାୟେକ ଶର ପେପିଲେ ସେ ତନ
 କାମପାଳ ଆଗେହଣ ଥିଲକ ଶାବ୍ଦକୁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶର ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ବନ୍ଧିଲକ ।
 ବନ୍ଧିଲେ ପଡ଼ି ଶର କଲ ଦେନିଶ୍ରେ
 କରୁଛି ତଳେ ତାର ନ ପଡ଼ିଲ ମୁଣ୍ଡ ।
 କଳର ଉପରେ ତାର ରହିଅଛି ଶିର
 ସେ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲି ଯେହେ ତଟ ବୁଲିଲ ।
 ଅଧରରେ ଦନ୍ତରୁପି ତରୁଣିଣ ଡେଲି
 ନାତଲ କବଳ ତହିଁ ହୋଇ କୁଡ଼ୁଲି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ
 କୁଡ଼ୁଲେ ସେହି ଶର ହେ ନ ପାରିଲେ ।
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୁଜା କଲେ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
 ଶରେ ଛେଦିଲେ କପା ନ ପଡ଼େ ତାର ତନୁ
 କେବଣ ମହାତ୍ମା ସେହି ଥିଲଟି ପୁରରେ
 କବଳ ହୋଇ ନାତଲ ଏ ରଣ ମଧ୍ୟରେ ।
 ଶୁଣ ଆହେ ମହାଗଜା ବହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ବିଶ୍ୱାବସୁ ନାମେଶ ନୃପତି ।
 ବିଶ୍ୱାବସୁ ପୁତ୍ର ଦକ୍ଷ ମାରକଣ୍ଡ ବୋଲି
 ଦଗଦିଜେ କରେ ଦେନ ଦକ୍ଷକରେ ହୁଣି ।
 କାର୍ତ୍ତିକର କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ
 ପଣ୍ଡିତ ବାର ନକ୍ଷତ୍ର ସ୍ୱାମୀ ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ସେହିପରି ବିଶ୍ୱାବସୁ ପୁତ୍ରକୁ ହଜାର
 ବୋଲେ ବନୁ ଏକଗଣ୍ଡା ଖୋଜିଆଣ ମାର ।
 କାମ୍ୟଗ୍ରୀବ କରିବାହିଁ ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ଆଜ
 ପିତାଠାରୁ ଆଜ୍ଞାପାଇ ତଳର ଆମ୍ବନ ।
 ଅଶ୍ୱେକ ଆଗେହଣ କରେ ଧରି ଶରକାଣ୍ଡ
 ବନସ୍ତରେ ଭ୍ରମଇ ସେ ଦକ୍ଷ ମାରକଣ୍ଡ ।
 ଅନେକ ବନସ୍ତ ଗିରି କନ୍ଦର ଖୋଜିଲ
 ବୁଲି ବୁଲି କାହିଁ ଗଣ୍ଡାମାବ ନ ପାଇଲ ।
 ନିଶି ଉପବାସେ ସେହି ବୁଲିବେଶ ଶ୍ରମେ
 ଯାନେଣ ଦେଖିଲ ସେହୁ ଏକଇ ଅଶ୍ରୁମେ ।

ବାଳଶିଳା ବଂଶେ କୃପାଜଳ ମହାରଣି
 କହ୍ନକାକୁ ଗଣ୍ଡାଟିଏ ଚନ୍ଦ୍ର ସେହି ପୋଷି ।
 ରୁଣି ଯାଇଛନ୍ତି ସନ୍ଧ୍ୟା କରିବା ନିମନ୍ତେ
 ଗଣ୍ଡା ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ବଜ ଶାରପୁର ପରବତେ ।
 ଦେଖିଣ ଧାଇଁଲ ମାରକଣ୍ଡ ଶାରମଣି
 ଗୋଡ଼ାଇ ଗୋଡ଼ାଇ ତାକୁ ପକାଇଲ ଦ୍ରାଘି
 ଶତ୍ରୁଗ ପ୍ରହରେ ଗଣ୍ଡା ହେଲ ବେନିଶଣ୍ଡ
 ଧନୁରେ ଶର କରିଣ ଆଣଇ ମାର୍କଣ୍ଡ ।
 କୃପାଜଳ ଯନ୍ତ୍ରା ଯାଉ ଲେଉଟି ଆସିଣ
 ଦେଖିଲେ ଗଣ୍ଡାଟି ଶର ଦେନିଯାଏ ପୁଣି ।
 କୃପଜଳ ବୋଇଲେ ଏ ଆମ୍ଭର ଗଣ୍ଡାଟି
 କପାରେ ଦୁଷ୍ଟ ଦ୍ରାଘିଲୁ ହୋଇ ମୁଣ୍ଡଟି
 ବିଦ୍ୟାଧର ହୋଇ ତୁହି ବଡ଼ ମନ୍ଦ ଅଟୁ
 ଶରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଶ୍ଵଷ୍ଟ ତୋର ମୁଣ୍ଡ କାଟୁ
 ଶ୍ଵଷ୍ଟ ଅରଜୁନ ଦେନି ଯୁଦ୍ଧଭୂମି ମଧ୍ୟ
 ଖେତର ଭୂତର ହୋଇ ନାଗରୁ କବଚ ।
 ମୋହର ଶାପ ତୋତେରେ ଫଳିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ
 ପୁଣି ଗଣ୍ଡାଶର ଥୋଇ ବିଶ୍ଵାବସୁ ବନ୍ଧୁ ।
 ବିନୟହୋଇଣ ତହୁଁ ମାର୍କଣ୍ଡ କହଇ
 ଏ ଶାପରୁ କି ପ୍ରକାରେ ମୁକ୍ତ ହେବି ମୁହିଁ ।
 ତା ଶୁଣି ବୋଇଲେ କୃପାଜଳ ମହାରଣି
 ଗଣ୍ଡା ଗୋଟି ନେଇ ତୋର ବାପକୁ ବିଅସି ।
 ପିତୃଲୋକକୁ ତୋଷୁ ସେ ଅମାବାସ୍ୟା ଶ୍ରାବେ
 ତୁହି ମୁକ୍ତ ହେବୁ ମହାଶରତର ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଶତେବାର ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ସରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ଶ୍ଵଷ୍ଟ ଶିର ହେଉ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥିବେ ତୋତେ
 ମୁକ୍ତି ହେବୁ ଶତେବାର ଶିରଶ୍ଚେଦ ହେଲେ
 ବିଶ୍ଵାବସୁ ଦରଶନ ପାଇବୁ କୁ ଭଲେ ।
 ଶୁଣି ମାରକଣ୍ଡ ଗଣ୍ଡା ସେନି ଚଳିଗଲା
 ପିତାଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ଯାଇ ସମସ୍ତ କହିଲା ।
 ବନବନରେ ଦେବ ଗଣ୍ଡା ନ ପାଇଲ
 କୃପାଜଳଙ୍କର ଗଣ୍ଡା ନ ଜାଣି ମାଇଲ ।
 କୋପେ ମୋତେ ଶାପଦେଲେ କୃପାଜଳରୁଣି
 ମଧ୍ୟସ୍ଵର୍ଗେ ଜାତହୁଅ ହୋଇଣ ମାନୁଷି ।
 ଶରତ ଯୁଦ୍ଧେପଣିକୁ ତୁହି ଅନ୍ଧମିତ୍ରେ
 କବଚରୁପେ ନାଗରୁ ଭୀଷ୍ମ ଶରଦାତେ ।

ସେ ଯୁଦ୍ଧେ ଶିରଶ୍ଚେଦନ ଦେବ ଶତେବାରୁ
 ତେବେ ସେ ଆସିବୁ ତୁହି ସ୍ଵର୍ଗ ବାରସୁର ।
 କୃପାଜଳ ରୁଣିଙ୍କର ଶାପ ଅଛୁ ପୁରବ
 ସେହି ମାରକଣ୍ଡ ଦକ୍ଷ କାମପାଳ ଏବେ ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ନାଗରେ ସେହି ମୁକ୍ତି ପାଇଲ
 ଦଗ୍ଧପୁରେ ଯାଇ ବିଶ୍ଵାବସୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲ ।
 ସୁଜନନମାନେ ଏହା ହୃଦୟରେ ଶ୍ରବ
 ଶ୍ରୀମହାଶରତ ଏହୁ ସମରେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 କବଚ ତଳେ ପଡ଼ିଣ ଗଡ଼େ ଯେତେବେଳେ
 ଚର୍ଚ୍ଚିତ୍ରବା ସୈନ୍ୟ ସବେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ରୁହିଲେ ।
 ଧନୁଧର ବିରୁଥିଲେ ଶର ଧନଞ୍ଜୟ
 କବଚ ନାଚନ୍ତେ ପାର୍ଥ ଚର୍ଚ୍ଚିକ ଅନାଏ ।
 ଏକକି ଶୁଭ୍ର ପାଇଣ ଭୀଷ୍ମ ମହାରଥୀ
 ଦଶସସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧାମାରି ପଶ୍ଚିମ ମୁରତି ।
 ରଥୀ ମହାରଥୀ ହସ୍ତୀ ଯୋଦ୍ଧା ଆଦି ଲେଟି
 ଯୁଦ୍ଧଭୂମିରେ ରକତ କର୍ଦ୍ଦମ ଯେ ଉଠି ।
 ଜୟ ଖେ ବାଇ ଭୀଷ୍ମ ହେଲେ ପୃଷ୍ଠଗତ
 ଅର୍ଜୁନ ପୁଞ୍ଜିଲେ ଶୁଣ ଦେବ ଶିଶିପତି ।
 ଭୀଷ୍ମଦେବ ଯୁଦ୍ଧ ତ୍ୟାଗକଲେ କାହିଁପାଇଁ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶର ପାର୍ଥ ଶୁଣ ତୁହି ।
 ମହାରଥୀ ଭୀଷ୍ମ ତୋର ଦଶସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ମାରିତଲେ ଲୋଟାଇଲେ ଦେଖ ଦେଇ ଦୃଷ୍ଟି
 ରଥର ବାମ ଡାହାଣେ ଦେଖ ଶର ପାର୍ଥ
 ପଦାତି ସହ ପଡ଼ିଲେ ଦଶସସ୍ତ୍ର ରଥ ।
 ଶୁରସସ୍ତ୍ର ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ରଥୀ ସସ୍ତ୍ର ତନି
 ପଦାତି ଯେ ଦଶସସ୍ତ୍ର ଅୟୁକେ ସଇନି
 ଦେଖି ପ୍ରମୁଦଭୂତ ହେଲା ଶର ଧନଞ୍ଜୟ
 ତନି ଭୁବନେ ପାଇଲି ଲଜ୍ଜା ଅତିଶୟ ।
 ମୁହିଁ ମରାଇଲି ବରୁ ଯୋଦ୍ଧର ସମସ୍ତ
 ଆଦର ଶାବନ ମୋର କସ ପୁରୁଷାର୍ଥ ।
 ନିଜ କି ହୃଦୟ କପା ଯାଇନାହିଁ ଫାଟି
 ଲଗେଟେ କର ମାରିଣ କାନ୍ଦଇ କିଶୋରୀ ।
 ତୁହି ଶାବନର ନାଥ ଜଗଜ୍ଜନଙ୍କର
 ନରେଶ ହୋଇଲି ମୁହିଁ ଦେଖନ୍ତେ ତୋହର
 ଧରି ରଣ ଜୟକରି ଗଲେ କଉରବେ
 ହସ୍ତିନାରେ ପଶିଲେ ସେ ବଡ଼ଇ ସମୁଦେ ।

ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କୁ ନ କାନ୍ଦ ପାଲଗୁନ
 ଦେଶ ଆରେ ଧନଞ୍ଜୟ କୌରବ ସଭନ ।
 କୁହ ଜଣେ ସିନା ତାଙ୍କୁ ନ ପାରିଲୁ ରଣେ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହାରଥୀଙ୍କର ସେନାପତିପଣେ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଶିଖଣ୍ଡୀ ସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧୃଷ୍ଣୟମୁ
 ଏମାନେ ମାଇଲେ ତେଣେ ବହୁତର ସୈନ୍ୟ
 ଦେଶ ଦେ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ
 ମରିଥିବା କୁରୁସୈନ୍ୟ ଦେଖାଇଣ ଦେଲେ ।
 ତାଳେକ ଉତ୍ତର ପଡ଼ିଅଛନ୍ତି ସଭନ
 ତାହା ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଲେ ପାଲଗୁନ
 ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖାଦି କଲେ ଦେବ ହରି
 ହରଷେ ଚଳିଲେ ସୈନ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ପୁଷ୍ପ ।
 ସ୍ଥାନ ଦେବାଦିନ ଆଦି କଲେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ
 ଅନେକ ଉତ୍ତର ହେଲୁ ହସ୍ତିନା ଭୁବନେ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଶଂସା କରଇ ସଜା କୁରୁନାଥ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଭୀଷ୍ମଦେବ ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ସୁତ ।
 ମୋଠାରେ ଅଛି ଯଦ୍ୟପି ଏଡ଼େକ ସଦୟ
 କୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ମୋର ଯିବ ସର୍ବଭୟ ।
 ହନକରେ ହନାଶିଲ ଦଶସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ଦଶଦିନ ଯୁଦ୍ଧକଲେ ପାଣ୍ଡବେ କି ବର୍ତ୍ତି ।
 କୃଷ୍ଣ କଥାରେ ପାଣ୍ଡବେ କଲେ ପ୍ରତିଆଶା
 ପାଣ୍ଡବେ ମରିବେ ନାହିଁ କୃଷ୍ଣର ଭରସା
 ଏପରି ଭୀଷ୍ମେ ପ୍ରଶଂସା କରେ କୁରୁସୈନ୍ୟ
 ଏବେ ଆସି ହୋଇଲକ ସମ୍ପଦ ସମୟ ।
 ଏକାଳେ ସଞ୍ଜୟେ ପୁଣେ ଅଛ ନରନାଥ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା ତ ଶୁଭୁଛି ବହୁତ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଏଣିକି ଘଟିବ ଘଟା ତୋତେ ବଡ଼ କଷ୍ଟ ।
 ଦୁଇକ୍ଷୋଣୀ ଯୋଦ୍ଧା ମଲେ ଦୁଇଦିନ ରଣେ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା ସଜା କରୁଛନ୍ତି ଏଣେ ।
 ତୋର ପୁଅ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପଶିଲ ଶରଣେ
 ନ ସସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ମାଇଲୁ ସେହି ଏକଦିନେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଅଟେ ମହାରଥୀ
 ପାଞ୍ଚସସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ସେହି ମାରେ ଏକ ଘାନ୍ତି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁମର ବୋଲଣ ଉପାଟର ବାଳ
 ବାରସସ୍ତ୍ର ମାଇଲେ ସେ ରଥୀ ଏକାବେଳ ।

ସମରେ ପଶିଲ ଯାଇ ସେ ଧୃଷ୍ଣୟମନ
 ଦେଉସସ୍ତ୍ର ରଥୀଙ୍କୁ ସେ କରଇ ନିଧନ ।
 ପାର୍ଥର ପୁଅ ଅଟଇ ନାମ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଆଠସସ୍ତ୍ର ନାଶିଲ ସେ ହୋଇ ବାଳସୁର ।
 ଘଟିଉଛନ୍ତି ନାମରେ ହୁଡ଼ମ୍ବୀ ନନ୍ଦନ
 ଏକଦିନ ମାଇଲୁ ସେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସୈନ୍ୟ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ କଳନା ନୁହଇ
 କେ କେଣେ ପଡ଼ିଅଛନ୍ତି ସୁତେନା ଯେ ନାହିଁ
 କହିତ ନୁହଇ ସ୍ବାମୀ ଭୀମର ମହମା
 କୋଡ଼ିଏ ସଦସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ମାଇଲୁଟି ଭୀମା ।
 ସଞ୍ଜୟ ମୁଖରୁ ସଜା ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ହରଷ ଗୁଡ଼ି କ୍ଷୟ ସ୍ବେ ମନମଧ୍ୟେ ଶୁଣି ।
 କାନ୍ଦଇ ସଜନ ଶିରେ କରତାଡ଼ି ପୁଣି
 ସଞ୍ଜୟ ବହୁ ପ୍ରବୋଧ କରେ ନୃପମଣି ।
 ଏସନକ ସମୟରେ ହୋଇଲ ପ୍ରସନ୍ନ
 ଯେ ଯାହାର ସମୟରେ ହେଲେ ସର୍ବେ ରତ
 ଶର ସନ୍ତାନ ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପାହିଗଲ ସତ
 ସ୍ଥାନ ଆଦି ଶେଷକଲେ ଗଙ୍ଗାଙ୍କ ସନ୍ତତି ।
 ଦଣ୍ଡ ସାଜ ଦଣ୍ଡ ସାଜ ଶୁଭିଲ ଚହନ
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ସଜ କଲେ ସୈନ୍ୟବଳ ।
 ବାଜଇ ଚମକ ଭେଷ୍ମ ଉଡ଼ଇ ନିଶାଣ
 ମର୍ଦ୍ଦଳ ମଦ୍ରସ ଆଦି ବାର ବାଦ୍ୟମାନ ।
 ଉଡ଼ାଡ଼ନ୍ତି ଛବମାନ ଉଡ଼ାନ୍ତି ଆଲମ୍ବେ
 ତଳନ୍ତି ଗଜନ୍ତି ଶୀଘ୍ର ଯିବାରେ ସମ୍ଭବେ ।
 ବହୁ ଅଳଙ୍କାର ଘେନ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଦିନେ କଲେ ସମ୍ଭବରେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର କତି ।
 ବହୁରହେ ଭୃଷଣ ଯେ କଲେ ଭୀଷ୍ମକାୟେ
 ଭୀଷ୍ମ ଦଶିଲେ ସିଂହର ଅନ୍ତକର ପ୍ରାୟେ ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ରୂପ କାଳ ଅନଳ ସମାନ
 ଭୟେ ବୁଜି ହୋଇଗଲ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ନୟନ ।
 ଶୁଭୁଜେ ଧଇଲେ ସସ୍ତ୍ରବଳର କୋଡ଼ି
 ଗୁଣାଘୋଷ କରନ୍ତେ ଯେ କର୍ମେ ଗୁହ୍ୟାଣ୍ଡ ।
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦକଲେ ଭୀଷ୍ମ ମହାରଥୀ
 ପ୍ରୋଷ କୃଷ୍ଣ ଶନିବାର ପ୍ରତିପଦା ତଥା ।
 ମୃଗଶିର ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ଶୁଭଲଗ୍ନ ବେଳ
 ପରମ ଆନନ୍ଦେ ଭୀଷ୍ମ ଯୁଦ୍ଧେ ଅନୁକୁଳ ।

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କଥା
 ବିଷାଦ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେଖି ସମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଳମାନେ ଶ୍ରବଣ କରାଦେ ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ଆଗେ ସମର୍ଥ ଅଛି କେତୁ ହାଦେ ।
 ବିରାଟର ନନ୍ଦନ ଯେ ଶ୍ଵେତ ମହାରଥୀ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ପଦପାଦେ ପ୍ରଣମେ ଚଡ଼ିତ ।
 ସ୍ଵାମୀ ଆଜ ସେନାପତି କର ଯେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ
 କୁରୁବଳ ଶିଖିବ ମୁଁ ମାରିବ ଶ୍ରବଣୁ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପରୁରଲେ ଶୁଣ ହେ ସଞ୍ଜୟ
 ଆଜିର ଯୁଦ୍ଧେ ହୋଇବ କେବଣ ଉପାୟ ।
 ତୁ ମୋହର ମନ୍ତ୍ରୀ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା
 ଗତ ଆଗତ କହିବା ତୁହି ସମରଥା ।
 ଜୟ କି ଅଜୟ ହେବ ଆଜିର ସମର
 ଏହା ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ମୋହର ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି କହନ୍ତି ସଞ୍ଜୟ
 ଶୁଣ ଏବେ ସାବଧାନେ ଅମ୍ଭ କା ଚନୟ ।
 ତୋହର ଆଗରେ ମୁଁହିଁ ଯାହା ବଞ୍ଚାଇଲି
 ଗତ ଯୁଦ୍ଧର ବାରତା ଥୋକାଏ କହିଲି ।
 ଶ୍ଵେତକୁମାର ବୋଲଣ ବିରାଟ କୁମର
 ସେନାପତି ହୋଇବ ସେ ଆଜିର ସମର ।
 କହୁଥିଲ ହେବ ଆଜି ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 କହୁ ଅପତୟ ଜାଣ ହେବ ତୋର ଆଟ ।
 ମଦଦେଶର ରାଜା ଯେ ନାମ ଶାରଦାହ
 ତନୁସପ୍ତ ସୈନ୍ୟ ତୁଲେ ପଡ଼ିବେଟି ସେହୁ ।
 ଅରବିନ୍ଦ ଦେଶ ରାଜା ଅଟେ ମାନଭଞ୍ଜ
 ପଡ଼ିବ ନ ଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ରଣଭଞ୍ଜ ।
 କଳିଙ୍ଗ ଦେଶର ରାଜା ନାମ ବଜ୍ରକେତୁ
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ସହ ହେବ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ।
 ବିମଳାକ୍ଷ ଦେଶ ରାଜ ମଙ୍ଗଳନନ୍ଦମି
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ପଡ଼ିବ ସେ ଭୂମି ।
 କନାଉଜ ଦେଶ ରାଜା ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ଵଜ
 ତନୁସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ପଡ଼ିବ ସେ ରାଜ ।
 କାଞ୍ଚନ ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଇନ୍ଦ୍ରଧ୍ଵଜ
 ନବସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ପଡ଼ିବ ସେ ଆଜ ।
 ମନ୍ଦର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ବିରୁପାକ୍ଷ
 ତାହାର ତୁଲେ ପଡ଼ିବେ ସଭନ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଏମାନଙ୍କ ତୁଲେ ଯୋଦ୍ଧା ଅନେକ ଅଛନ୍ତି
 ଅସଂଖ୍ୟ ପଡ଼ିବେ ତହିଁ ସୈନ୍ୟ ଅଶ୍ଵ ହାତୀ ।
 ପଞ୍ଚଦଶ ଘଡ଼ିଯାଏ ହୋଇବ ସମର
 ତୋର ସୈନ୍ୟ ଜାଣ ଏତେ ହେବ ଅପହାର
 ତୁହି ଯାହା ପରୁରଲେ କହିଲ ମୁଁ ତାହା
 ଏପରି ସମର ଆଜି ହେବ ନରନାହା ।
 ଶୁଣ ଆହେ ଚଇତନ ସଞ୍ଜୟ ମହିମା
 ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶୁଦ୍ରକ ନାମରେ ସେ ବ୍ରହ୍ମା ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ସଞ୍ଜୟ ଅଟେ ଦବ୍ୟଚକ୍ଷୁ
 ଗତ ଆଗତ ବାରତା ଜାଣଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ତେଣୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ତାକୁ ସକଳ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି
 ସମସ୍ତ ବିଷୟ ତାଙ୍କୁ ସଞ୍ଜୟ କହନ୍ତି ।
 ଗାଲବ୍ୟନନ୍ଦନ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତଜ୍ଞତା
 ତେଣୁ ବଶାରେ ଗତ ଆଗତ ବାରତା ।
 ଶ୍ଵେତର ମହିମା ଯହୁଁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶୁଣିଲେ
 ସେଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ତାକୁ ସେନାପତି କଲେ ।
 ଅଶ୍ଵରୁହ ଅକଙ୍କାରେ କଲେ ବିଭୂଷଣ
 ଶିରରେ ରତ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲେ ବହନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେପରି ପାରିଜାତ ହରଣରେ
 ତେସନକ ଦଶେ ଶ୍ଵେତ ଏ ରଣ-ଭୂମିରେ
 ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଗୃହିଁ
 ଯୁଦ୍ଧ ସେନାପତି କଲେ କହି ହେବ ନାହିଁ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହି ଶୁଣ ପାଲ୍‌ଗୁନ
 ଅନେକ ଧ୍ୟାନ କାଲି କୌରବ ସଭନ ।
 ଏହି ଯେବେ ହୋଇଥାନ୍ତା କାଲି ସେନାପତି
 କୌରବ ସଭନ ଆଉ ନ ଥାନ୍ତେ ବରତ ।
 ଆପଣେ ରଥ ଓହ୍ଲାଇ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲେ ନେଇ ଶ୍ଵେତଗାର ମାଥ ।
 ଶ୍ଵେତକୁ ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ଏହିପରି
 ଜୟଶଙ୍ଖ ବଜାଇଲେ ଦେବ ଚଇତ୍ୟାରି ।
 ବହୁତ ସାନନ୍ଦ ଦେଲେ ରାଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଦେବଗଣେ ପୁଷ୍ପବୃଷ୍ଟି କଲେକ ଅପାର ।
 ଶ୍ଵେତ ପ୍ରଣମିତ ହୋଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୟରେ
 ବୋଲେ କୌରବ ଶିଖିବ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରସାଦରେ ।
 ଶ୍ରୀ ଗ୍ରୋଶଙ୍କ ଛମ୍ପରେ କରବ ମୁଁ ରଣ
 ଉତ୍ତମ ସାରଥ୍ୟ ମୋତେ ଦିଅ ଏକକଣ ।

ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିଲେ ସାତ୍ୟକ
 ବୋଇଲେ ସାରଥୀ ହୁଅ ଶ୍ରେଷ୍ଠର ଚକ୍ରାକ ।
 ବାବୁ ବାବୁଳା ଯୋଦ୍ଧା ଏ ନ ଜାଣେ ସମର
 ବୁଝି ଶୁଣି କରି ରଥ ବାହୁକୁ ଏହାର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞାପାଇ ବୋଲଇ ମାଧବ
 ମୁଁ ଯେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରଥେ ସାରଥୀ ହୋଇବି ।
 ମୋହର ଆଗରେ ସେହି କରୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ
 ସଂଗ୍ରାମରେ ନ ଜିଣିଲେ ନ ଫେରେ ମୋ ରଥ
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲ ସୁଦେଷ୍ଟାର ବଳା
 ସାତ୍ୟକ କଣ୍ଠରେ ଦେଇ ରତନରୁ ମାଳା ।
 ମୋର ସଦୃଶ ସାରଥୀ ପାଇଲି ମୁଁ ତୋତେ
 ଆଜି ଏ ଯୁଦ୍ଧରେ କିଏ ସମ ହେବ ମୋତେ ।
 କୁ ଯେବେ ସାରଥୀପଣେ ଏଡ଼େ ସାମରଥ
 କରୁବ ସୈନ୍ୟ ଆଜି ହେବ ରସାଗତ ।
 ସାତ୍ୟକକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯଦୁ ଏପରି କହିଲ
 ସାତ୍ୟକ ରଥ ମଣ୍ଡନ କରିଣ ଆଣିଲ ।
 ଆଉରଣେ ଗାରବେଶ ହୋଇଣ ବସନ୍ତି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପଦ୍ମପାଦେ ଯାଇକରି ଲେଟି ।
 ଶତେସସ୍ତ୍ର ବାରଧାଏ ହୋଇ ପରଶାମି
 ବୋଲେ ସର୍ବଶୁଭେ ମୋତେ ଆଜି ଦିଅ ସ୍ବାମି
 ବହୁ ଆନନ୍ଦ କଲାଣ କଲେ ଧର୍ମଯୁକ
 କୌରବଙ୍କୁ ଜଣି ଅଭିମାନ ଫେଡ଼ି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ଦଧିବାମନ ସୁମର କଲେ ଅନୁକୁଳ
 ରଥରେ ବଜୟ କଲେ ସୁଦେଷ୍ଟାର ବାଳ ।
 ଆଗରେ ଅର୍ଜୁନ ଗାର ନନ୍ଦିଘୋଷ ସାଜି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଦ୍ଧାଲେ ସେହି ରଥେ ଚାରିବାଜା ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୋଷ୍ଠର ଯେ କାମପାଳ ଚାରି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠପକ୍ଷୀ ପ୍ରାୟେ ଶୂନ୍ୟେ ଯାନ୍ତି ଗଡ଼କରି ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ପାଶେ ଧୁଷ୍ଟଦ୍ୟୁମନ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ଶଙ୍ଖର ତୁଲେ ଉଡ଼ିର ଅଭିମନ୍ୟୁ ମଣ୍ଡି ।
 ଶଙ୍ଖ ଉଡ଼ିର ଏ ଦୁହେଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପକ୍ଷେ ଯାନ୍ତି
 ପୁଷ୍ପକ ସଦୃଶ ରଥପରେ ବସିଛନ୍ତି ।
 ଚଳିଯାନ୍ତି ହସ୍ତବର ଏକୁ ଏକ ତଳ
 ଆକାଶ ବ୍ୟାପି ଉଡ଼ିଲେ ଆନନ୍ଦରେ ଗର୍ଜି ।
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାର ଜଳେକର ଗଦା
 ସ୍ବାମ ଧରି ଗଲେ ସୈନ୍ୟ କରିବାକୁ ପଦା ।

ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଚଳିଲେ
 ହିତମୁଖୀ ନନ୍ଦନ ଘଟଉଳୁଚିହିଁ ଗଲେ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହସ୍ତୀରେ ଆଶ୍ୱେଷ ଦେବ ଧର୍ମସୁଦେ
 ବସନ୍ତି ଦ୍ରୁପଦ ସହ କରଲେ ବଜସ୍ୱେ ।
 ବହୁ ସମୃଦ୍ଧ ଚଳନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ସରଜ
 ଆକାଶ କମ୍ପୁଛି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡେବ ଧନ ।
 ସମଦଣ୍ଡ ସରଜ୍ୟ ଯେ ହୋଇଲେ ନିକଟ
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଳ ହେଲେ ଯାଇ ଭେଟ ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ପ୍ଳୁମ୍ବରେ ଆଜି ରହିତ କେ ପାରି
 ଯେସନେକ ଗଜଯୁଥ ଆବେଗରେ କେଶରୀ ।
 କାଳାନଳ ପ୍ରାୟେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ତସୁ ଦେନ
 ଦେଖିକରି ହାସ କଲେ ପାଣ୍ଡବ ସରଜ ।
 ଗର୍ଜନ୍ତି ଚର୍ଚ୍ଚନ୍ତି ତହିଁ କରୁବ ଗାର
 ରେରେକାର ଶରକର ପଶିଲେ ସମରେ ।
 ବାଜିଲକ ରଣଗୋଳ ଭୀଷ୍ମାର୍ଜୁନ ବେନ
 କର୍ଣ୍ଣର ପ୍ଳୁମ୍ବରେ ଯାଇ ରେଟିଲ ପାବନ ।
 ପଞ୍ଚଶଠି ଯୋଦ୍ଧା ଘେନ ଦ୍ରୁପଦ ରାଜନ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଆଗେ ଯାଇ ଓଟାଳେ ବହନ ।
 ସୋମଦତ୍ତ ସେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଆଟେ କରୁଥିଲେ
 ତାହାଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇଣ ବସନ୍ତି ମିଳିଲେ ।
 ବସନ୍ତର ନନ୍ଦନ ଯେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହାରଥୀ
 ତା ରଥଧୃଜେ କେଶରୀ ଚାଲି ଉଡ଼ନ୍ତି ।
 ଉଡ଼ଇ ରଥେ ପତାକା ହୋଇ ଫରଫର
 ଉଡ଼ସୁ ବଳ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଅପାର ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୃପ ଆବୃର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିଣ
 ଗୁଣଘୋଷ ନାଦ କଲେ ତା ଆଗେ ଯାଇଣ ।
 କୃପାବୃର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିକରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗାରୁଡ଼ି,
 ବେଗରେ ଶର ବନ୍ଧିଲେ କରି କୋପମତ ।
 ସୁଣି ପତିତ ନାଗର ଘେନି କୃପରଥୀ
 ବନ୍ଧିଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁ ଧରି କାଳାନଳ ମୁଣି ।
 ପୁନରପି ପଞ୍ଚଶଂଖ ଶର ଘେନି କୋପେ
 ଆକର୍ଷି ବନ୍ଧିଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁମାର ସମୀପେ ।
 ଦ୍ରୁପଦିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠଗର କୃପ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖି
 ବନ୍ଧିଲ ବାଣ କୃପଙ୍କୁ ଉପ୍ରୋଧ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଇଲି ଜାଣିଲି ତୁମ୍ଭର ଏ ବଳ
 ବନ୍ଧୁଅଛୁ ତେ ମୁଁ ଏହାକୁ ସମ୍ମାନ ।

ଏହିପରି କହିଣ ଯେ ବିରାଟର ଯୁଦ୍ଧ
 ହାବୋଡ଼ା ଶରକୁ ଦେନି ବିନ୍ଧିଲ ଉଚିତ ।
 ସେହି ଭୟଙ୍କର ଶର ଗଲ ବେଗକରି
 କୃପଙ୍କ ରଥରେ ପଡ଼ି ଦେଲ ତାକୁ ଚୁରି ।
 ଲେହମୟ ରଥ ଶୁଦ୍ଧ ଦେଲ ମସିଗୁଣ୍ଡା
 ସବେ ପ୍ରଣୟିଲେ ଧନ୍ୟ ଶ୍ଵେତ ଗଣଗଣେ ।
 ଆରେକ ରଥ ଆଗେଷ୍ଠୀ ସୁଦେବର ନାତି
 ଶତେକ ନାଗର ଦେନି ବିନ୍ଧିଲ ଚଡ଼ଚି ।
 ନାଗର ଆସନ୍ତେ ଦୁରୁ କୁମାର ଦେଖିଲେ
 ପ୍ରସାଶ ନାଗର ଦେନି ତାହା ନିବାରିଲେ ।
 ଯେସନେକ ଆକାଶରୁ ପଡ଼ଇ ନିର୍ଦ୍ଦାତ
 ସେପରି ପଡ଼ି ଶୁଦ୍ଧ କୃପଙ୍କର ରଥ ।
 ପାଦଗତ ହୋଇଲେ ସେ କୃପ ମହାରଥ
 ଯୁଦ୍ଧ ତ୍ୟାଗ କଲେ ତହୁଁ ହୋଇଣ ବିରଥ ।
 କୋପରେ ଧାଇଁଲେ ତହୁଁ ବିରାଟର ବଳା
 ହସ୍ତରେ ଧରି ଅଛଇ ଶତଗର ପଳା ।
 ଶୁଦ୍ଧତେଜ ଜଣି ଦିଶେ ବିରାଟ ନନ୍ଦନ
 କୃପଙ୍କ କେଶ ଧଇଲ କରି ଆକର୍ଷଣ ।
 କୋପେ ଉଠାଇଣ ବୀର ମାରନ୍ତେ କୃପ ଶ
 ହୃଦରେ ଦେଖିଲ ତାର ବ୍ରାହ୍ମଣର ଚିହ୍ନ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ଲକ୍ଷ୍ମୀନ ଦେଖି ଚିହ୍ନିଲ କାଳ
 ବୋଇଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୋହୁଁ ଅଟୁ ତୁ ଗୁଣ୍ଡାଳ ।
 କେବଣ ପାତକ ଭୁବି କରିଥିଲୁ ପୁବେ
 ସେଥିପାଇଁ ଏ ଭାରତେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁ ଏବେ ।
 ମୁହିଁ କହୁଅଛି ଏଥୁ ପଳାରେ ପାମର
 କିପ୍ର ନୋହିଥିଲେ ଅଳି କାଟନ୍ତି ତୋ ଶିର ।
 ଶୁଦ୍ଧଦ୍ୟନ୍ତେ ପଳାଇଲେ କୃପ ମହାରଥୀ
 ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ସେହି ଅଶ୍ଵଥାମା କଳ ।
 କୃପ ବୋଲେ ଅଶ୍ଵଥାମା ମୋର ଦୁଃଖ ବେଶ
 ବିରଥ ହୋଇଲି ମୁହିଁ ପାରୁ ଯେବେ ରଖ ।
 କୃପଙ୍କର ତୁଲେ ଥିଲେ ପାଞ୍ଚଶତ ଯୋଧୀ
 ଅବିଷଣେ ଶ୍ଵେତ ତାଙ୍କୁ ଶରମାନ ଦିଅ ।
 ଯେଉଁପରି ଚୁଡ଼ଫଳ ପଡ଼େ ବାତ୍ୟାତେ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ଶିର ଛୁଡ଼ିପଡ଼େ ସେହିମତେ ।
 ଏକ ନାଗରେ ପଡ଼ନ୍ତି ଦଶଦିଗ ରଥୀ
 ଭକତେ କହୁ ମ ଦେଉଅଛି କିୟମଣ ।

ତାଗରଣ ମଧ୍ୟେ ଯେହ୍ନେ ହେ ପାଏ ଶୋଭା
 ସେହି ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ଶ୍ଵେତକୁମାରର ପ୍ରଭା ।
 ସହସ୍ରେକ ଶର ଦେନି ବୀରବର ଦ୍ରୋଣି
 ଶ୍ଵେତ କୁମରକୁ ତାହା ବିନ୍ଧିଲେକ ଟାଣି ।
 ଦ୍ରୋଣପୁତ୍ର ଶର ଦିନେ ଗୁଣ୍ଡକୁ ଟଙ୍କାର
 ତାଙ୍କ ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ରତା କହି କେ ନ ପାରି ।
 ବିରାଟ ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଯୁଦ୍ଧେ ଜଜ୍ଜିତା
 ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର ଶର ଛେଦେ ଶ୍ଵେତ ମହାରଥ ।
 ପୁଣି ଅଧୁତେକ ଶର ଦେନିକରି ଦ୍ରୋଣି
 ଶ୍ଵେତ ଉପରକୁ ତାହା ବିନ୍ଧିଲେକ ଟାଣି ।
 ଜୁକୁଜୁଳା ପୋକ ଯେହ୍ନେ ଉଡ଼ନ୍ତି ଗଗନେ
 ରୋମାନ ଦେଖ ଯାନ୍ତି ସେହିପରି ଶୂନ୍ୟେ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ପ୍ରଣୟଇ ଧନ୍ୟରେ ବିରାଟି
 ଏହା କହି ବିନ୍ଧିଲ ସେ ବାଣ ଚଉଷଠି ।
 କୋପେ ଶୁଭସସ୍ତ୍ର ବାଣ ବିନ୍ଧିଲେକ ଶ୍ଵେତ
 ପୁଣି ଅଶ୍ଵଥାମା ଶର ଦିନେ ଅଭଗ୍ରତ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ଅଟଇ ଯେ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାଯୋଦ୍ଧି
 ଅପର୍ଯ୍ୟପ୍ତ ଶର ଶ୍ଵେତକୁମାରକୁ ବିନ୍ଧି ।
 ପୁଣି ବିନ୍ଧିଲ ନାଗର ପାଞ୍ଚ ଅଭଗ୍ରତ
 ରଥୀ ସାରଥୀ ଆଦିଙ୍କୁ ବିନ୍ଧେ ଦ୍ରୋଣପୁତ୍ର ।
 ସାରଥ୍ୟ ଅଶ୍ଵକୁ ନ୍ୟୁନ ଦେଖି ବୀର ଶ୍ଵେତ
 କୋପରେ ବିନ୍ଧିଲ ଶର ପାଞ୍ଚ ଅଭଗ୍ରତ ।
 ରଥୀଙ୍କୁ ଅଧୁତେ ସାରଥ୍ୟକୁ ଅଭଗ୍ରତ
 ଶ୍ଵେତ ବିନ୍ଧିଲ ନାଗର ହୋଇ କୋପଗତ ।
 ବେନି ଶର ଆକାଶରେ ହୁନ୍ତି ପରିତାଳ
 ଝଲକ ଝଲକ ଅଗ୍ନି ଯେହ୍ନେ ଦାବାନଳ ।
 ଧୂଣି ପାଞ୍ଚଶତ ଶର ଦେନି ବୀର ଶ୍ଵେତ
 ବିନ୍ଧିକରି ଭଗ୍ନ କଲ ଅଶ୍ଵଥାମା ରଥ ।
 ପୁଣି ଯାଇ ଅନ୍ୟ ରଥ ଆଗେହଲେ ଦ୍ରୋଣି
 ଶତେ ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ଶ୍ଵେତ ପକାଇଲ ଦାଣି ।
 ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ଶତ ଗୁଣ୍ଡେକ ମୁଖଳ
 ଝଲ ଚଢ଼ି ନାଗର ଯେ ତେଜରେ ପ୍ରଜ୍ଵଳି ।
 ବେନି ରଥୀଙ୍କର ଶର ନ ପାଇ ଦର୍ଶନ
 ଶୁଭସରେ ଆସି ମିଳିଗଲେ ସେହି ସ୍ଥାନ ।
 ଶ୍ଵେତ ଶଙ୍ଖ ଉତ୍ତର ସେ ବୀର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଏମରେ ଏକସ ଦେଲେ ଏହି ଶୁଭସୁଧୁ ।

ଯେସନେକ ପକ୍ଷୀରୁ ଦେହ ତୁଣ୍ଡିବି
କୌରବ ସୈନ୍ୟକୁ ତେନ୍ତେ ପକାଇଲେ ଧୂସି
ଏ ଗୁଣି ଗାରେ ଧାମନ୍ତୁ କରି ଏକଦୃଷ୍ଟି
କୁଳାବଳି କାଶମାନ କରିଣ ସେ ଦୃଷ୍ଟି ।
ଉଠିଲେକ ଦଣ୍ଡିତରୁ ଦେଖି ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁ
ଦେଖି ଅଭିମନ୍ୟୁ ତାଙ୍କୁ ଓଗାଇଲେ ଦୁରୁ ।
ଯୁଦ୍ଧେ ଦ୍ଵିତୀ କାମ ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ ପ୍ରହରଣ
ଦୃଢ଼ରେ ରହୁ ବରଜେ ତମିରକୁ ଜଣି ।
କରେ ଶୋଭାପା ଏ ଅଜଗତ ନାମେ ଧନୁ
ଦେଖି ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରଶଂସନ୍ତୁ ଧନ୍ୟ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
ଏଡେ ବଡ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋ ଚକ୍ରବ ବରଷେ
ଯୁଦ୍ଧବଦ୍ୟା ସାଧୁକୁ କୁ ଏଡେକ ସାହସେ ।
ଆଡ଼ ଦୁଷ୍ଟ ଯୁଦ୍ଧେ ତୋର ସମୟ ନୁହଇ
ଅଜ୍ଞାନ ପୁଅ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ ନ ଯୋଗାଇ ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗୁଡ଼ି ଦ୍ରୋଣ ଗଲେ ଅପସରି
ଶ୍ଵେତ ଗୁମ୍ଫାରେ ମିଳିଲେ ଦ୍ରୋଣ ଧନୁ ଧରି ।
ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସାଧକ ଅଟେ ବରଜର ବଳା
ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଶର ଦିନିଲ ସଖୀ ଅନର୍ଗଳା ।
ନାବର ବର୍ଷର ଯେନ୍ତେ ବର୍ଷେ ଫେରାମାଳ
କରେ ଧରିଅଛି ସେହି ଧନୁ ଅଦ୍ରାବଳ ।
ଅଶ୍ଵଥ ମାକୁ ବରଥ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଦେଖି
ଶର ହରିଲେ ଶ୍ଵେତକୁ ଉପ୍ରୋଧ ଉଠେଣି ।
ଅଶ୍ଵଥାମା ତୁଲେ ପକ୍ଷୀଗତ ରଥୀ ଥିଲେ
ଶ୍ଵେତ ଶରେ ଶତରଥୀ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ନାଶିଲେ ତହିଁ ବେନିଗତ ରଥୀ
ଅଭିମନ୍ୟୁ ନାଶକଲେ ନବସସ୍ତ୍ର ରଥୀ ।
ଏତେକ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ ଅଶ୍ଵଥାମାଙ୍କର
ଶ୍ଵେତ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ସମର ହେଲ ଗୁରୁତର ।
ଶ୍ଵେତଗାର ସସ୍ତ୍ର ଶର ଦିନିଲ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ
ପୁଣି ଶୁଣିସସ୍ତ୍ର ଶର ଦିନିଲ ଅଶ୍ଵଙ୍କୁ ।
ଶ୍ଵେତ ଦ୍ରୁପଦ ବ୍ୟାଧୀ କହି ତ ନ ପାରି
ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଦିନିଲ ପୁଣି ଶର ସସ୍ତ୍ର ଗୁରି ।
ପୁଣି ପକ୍ଷୀଠି ଶର ଧନୁରେ ପୁରାଇ
ଆକର୍ଷି ଦ୍ରୋଣେ ଦିନିଲ ଗାର ବେଗେ ଧାଇଁ
ଅପୂର୍ବେ ଲୁହାର ଶର ଅଟେ ଶୀଘ୍ରମୁନା
ବିଜିତେ ଭେଦଲ ସେହି ଦ୍ରୋଣିକର ସେନା ।

ବରଦାନ ସୁତ ପର୍ଶୁରାମ ସମକ୍ଷୀ
ଦ୍ରୋଣେ ଜଣିବାକୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟସୁରେ କା ଶକତି ।
ନୁହୁ ପାଣ୍ଡବେ ଯା ବଦ୍ୟାବଳେ ହେଲେ ସଖୀ
ସେ ଦ୍ରୋଣ ଗୁମ୍ଫାରେ ଶ୍ଵେତକୁମାର ଯେ ରଥୀ
ଅବକ୍ଷଣେ ବିରୁଦ୍ଧି ଦ୍ରୋଣ ଶର ଦେନ
ଗ୍ରୀଷ୍ମେ ଯେନ୍ତେ ପରବତ ଦହଇ ସେ ବହୁ ।
ଦ୍ରୁପଦ ବ୍ୟାଧୀ କେନ୍ଦ୍ର କହି ତ ନ ପାରି
ତୁଣୁ କାଡ଼ି ବିରୁଦ୍ଧି ଶର ବ୍ୟାଧକରି ।
ଯେଉଁପରି ଆକାଶେ ପଡ଼େ ଜଳଧାର
ସେପରି ଗଗନରୁ ପଡ଼େ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶର ।
ଶ୍ଵେତକୁମାରର ରଥ ହେଲ ଅଦୃଶ୍ୟ
ତାହା ଦେଖିଣ ବରଜି ଶର ସେ ଦିନିଲ ।
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଶର ଦେଉଟେ ସେସବେ ତମିର
ଶ୍ଵେତଙ୍କ ବାଣ ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ଗଲ ଅପସରି ।
ଶ୍ଵେତର ନାବର ଯନ୍ତ୍ର ଆକାଶରେ ଘୋଟି
ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରଶଂସା କରିଲେ ଧନ୍ୟରେ ବରଜି ।
ବାରୁଣା ଶର ଦେନିଣ ଦ୍ରୋଣ ବେଗେ ପେସି
ସେ ଶର ଶ୍ଵେତକୁମାର ବେଗରେ ଦିନାଣି ।
ନଦୀର ବାଣକୁ ପୁଣି ପେସିଦ୍ୟନ୍ତ ଦ୍ରୋଣ
ପ୍ରତିଅସ୍ତେ ଶ୍ଵେତ ତାକୁ କଲେ ନିବାରଣ ।
କୋପେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଉପାଗତ ଶର ପେସି
କାଳାନଳ ବ୍ୟାଧି ଶ୍ଵେତ ତାହାକୁ ଦିନାଣି ।
ଲଦବ ଶରରେ ଦ୍ରୋଣ ନ ପାରନ୍ତେ ଜଣି
ବଡ଼ବାନଳ ଶରକୁ ପେସିବେ ସେ ଆଣି ।
ପର୍ଶୁରାମ ଜଣିଥିଲେ ପୃଥ୍ଵୀ ଯେଉଁ ଶରେ
ଅଜ୍ଞାନେ ପେସିଲେ ତାହା କଷ୍ଟର ସମରେ ।
ସୈନ୍ୟଙ୍କ କମ୍ପାଇ ଯେଉଁ ଶରେ ସମକ୍ଷେ
ଧର୍ମକୁ ଗୁଡ଼ିଲେ ଗୁରୁ ସମର ବମ୍ବୁଖଣ୍ଡ ।
ସଦୃଶ୍ୟ କିଶା ବ୍ରହ୍ମାଜଳ ଶର ଦେନ
ତାକୁ ଦେଖି ରାୟକଲେ ଭୟପୁ ସରଜ ।
ଅଜ୍ଞାନ ନାବର ସେ ଶୂନ୍ୟପଥେ ଗଲି
ବର୍ଦ୍ଧିତ କି ଗଗନରୁ ପଡ଼େ ଗଳଗାଳି ।
ବହୁର ତେଜ ଦେଖିଣ ପକାଇଲେ ବଳ
ସାତ୍ୟକି ଭୀଷଣ ଶ୍ଵେତ ସମ୍ଭାଳ ସମ୍ଭାଳ ।
ତୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୁଣି ଧର ଦେବ ଦେଖି ତୋଷ
ପାଣ୍ଡବେ ଭରତଯୁଦ୍ଧେ କଲେ ତୋତେ ଆଶ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲେ ଚୁକ୍ତି ସାହା ହୋଇଥିବୁ ରୂପେ
 ଦେଖିବା ଅଜ କୌରବ ଶୈବେ କେମନ୍ତେ
 ଏ ଶର ଦେଖିଣ ଚୁକ୍ତି ନ କର ଯେ ଭୟେ
 ସେ ମୋତେ ବଞ୍ଚୁଛୁ ଜୁଜୁକିଲା ପୋକ ପ୍ରାୟେ
 ଶ୍ରେକ୍ଷୁମାର ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ହେ ସାରଥୀ
 ଏହିକ୍ଷଣି ପ୍ରକଟରେ ଦେବ ମୁଁ ନିଦର୍ଶି ।
 ପୁଣି ମରୁତାସୁ କୋପେ ବନ୍ଧନକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଅନଳ ଆସନ୍ତେ ଦୁରୁ ଘୋଷିଲକ ବାତ ।
 ପାଣ୍ଡବବଳକୁ ଅଗ୍ନି ବାଣ ଆସିଥିଲ
 ବାୟୁ ବଦାତେ ଶେଷେ ଚହୁଁ କେଉଁଟିଲ ।
 ସସ୍ତ୍ରୀଶାହୋଇ ଅଗ୍ନି ପଲେ ଲେଉଟି
 ସେଥିରେ ଦହନ ହେଲ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ରଥଟି ।
 କୌରବ ଆଟରେ ଫଗ୍ନ ପଡ଼ିଲ ଝିଆର
 ବହୁରଥ ଧୁସ ହେଲ ଅଗ୍ନିଜେନ ପାଇ ।
 ଦବନ ବହନ୍ତେ ଯେ ନ ଲଭଇ ଅନଳ
 ପଳାଇଲେ କୁରୁପତି ହୋଇ ଅସମ୍ଭାଳ ।
 ଅଡ଼ାଇ ପ୍ରହର ହେଲ ଆସି ଦନକର
 ଚହୁଁ ପୁଣି ଅଗ୍ନି ଜେନ ହେଲ ଖରବେ ।
 କଉରବେ ପଳାନ୍ତେଣ ପାଣ୍ଡବେ ଗୋଡ଼ାନ୍ତ
 ପବନ ବହନ୍ତେ ଦୁଇ ହେଲ ଅଗ୍ନିଜାନ୍ତି ।
 ଶୁକ ସମଦଣ୍ଡ ପଳାଇଲେ ଏକମୁଖେ
 ସୈନ୍ୟ ପଳାଉ ଅନ୍ତେ ମନର ବିମୁଖେ ।
 ପଳା ଆଡ଼େଣି ଶକତି ଗୁରୁଜ ଲଙ୍କିଆ
 ଶୁକ୍ତ ପଳାନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା ଏ କେହି ନୋହିଁ ଠିଆ
 ସୈନ୍ୟ ପଳାବନ୍ତେ ଭୀଷ୍ମ ହୋଇଲେକ ଏକା
 ବେତୁନ୍ତି ଭୀଷ୍ମଦେବଙ୍କୁ ପାଇଲେ ସେ ଶଙ୍କା ।
 ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର ଗାର ବୃକୋଦର ଉଠି
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ରଥ ଉପରେ ବୋ ନେଇ ପିଟି ।
 ଗଦା ବାଜନ୍ତେଣ ରଥ ହେଲ ବେନଶ୍ଚକ୍ତ
 ହସ୍ତ ସାରଥୀ ସହିତେ ହେଲେ ମସିଗୁଣ୍ଡ ।
 ଭୀଷ୍ମ ମଣିନାଗ ନାମେ ହସ୍ତୀଏ ଆଗେହିଁ
 ପଛକୁ ଦୃଷ୍ଟିଲେ ଭୀଷ୍ମ ଶସ୍ତ୍ରକୁ ପୁରାଇ ।
 ଶର ବିରୁ ବିରୁ ପଛଦୃଷ୍ଟା ଦେଇ ଆସି
 ବେନଶୋଣ ପରେ ଯାଇ ନିଜ ଆଟେ ମିଶି ।
 ବେଳ ଆସି ଅବସାନ ଶ୍ରମେ ମହାଶୁଆ
 ଯୁଦ୍ଧରେ ଉଗ୍ରବଳ ଅଗ୍ନି ଜେନେ ବାଧା ।

ନ ପାରନ୍ତି ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ନ ପାରନ୍ତି ଚାଲି
 ଡାକନ୍ତି ଶରଣ ଲେଖି ରଖ ବୋଲି ।
 ଶୁଣି ଗାର ଶିଖଣୀ ଯେ ଗାର ଧୂଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ
 ଯଜେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉତ୍ତର ଯେ ଭୀମର ନନ୍ଦନ ।
 ନରପେଶ ସମର ସେ ତାଙ୍କ ପିଲାବୁଦ୍ଧି
 ଶରଣ ବୋଇଲେ ଦୁଇଗଣ ଶର ବିନ୍ଧି ।
 ପଡ଼ନ୍ତେ ଯୋଦ୍ଧା ଏ ତହିଁ ବହୁରଥ ରଥୀ
 ଆବର ଅଶ୍ୱ ଯୋଦ୍ଧାଏ ବହୁତ ପଦାତି ।
 ଚେରକୋଶ ପରିସନ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ମୂର୍ଦ୍ଧାର
 ନଦୀଏ ବହନ ମୃତପିଣ୍ଡ ରକରର ।
 ପଛେଇ ସୈନ୍ୟ ପଳାନ୍ତି ଶିରେ କର ତୋଳି
 ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରେ ରକ୍ତସୋଗୁଁ ମନିଷ୍ୟ ଧୁଳି ।
 ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ କୌରବଙ୍କ ଆଟେ
 ମଣି ନ ପାରିଲେ କେହି ପାଣ୍ଡବ ନିକଟେ ।
 ଯମୁନା ନଦୀରେ ସବେ ପଶିଲେକ ଯାଇ
 କେ ଅବା ପଶିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ଲୁଗୁଦେଇ ।
 ଦନକର ମେରୁପୁଷ୍ପେ ଉଦ୍ଧାଡ଼ ହୋଇଲେ
 ଯମପ୍ରସ୍ଥ ଗଙ୍ଗାଠାକେ ପାଣ୍ଡବେ ରହିଲେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତଗଲେ ହେଲ ବେନସ୍ତ ଶୁକ୍ତ
 ଅନ୍ଧ ଆଗେ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଯେ ମିଳନ୍ତି
 ସବେ ପ୍ରଣାମା କରନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠର ମହିମା
 ସାଧୁ ସାଧୁରେ ବିସ୍ତାପୁତ ମହାତମା ।
 ଧୃତବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରଣାସନ୍ତ ଧନ୍ୟ ହେ ସଞ୍ଜୟ
 ଭୁବିରେ ମହାପଣ୍ଡିତ ଅତି ଜ୍ଞାନମୟ ।
 କାଲି ମୋତେ ଯାହା କହିଥିଲୁ ତୁ ନିଶାରେ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପାଳଲ ତାହା ଶୁଣିଲି କର୍ଣ୍ଣରେ ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ସଞ୍ଜୟ ଅଟେ ମହାଜ୍ଞାନୀ
 ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ବର୍ଣ୍ଣମାନ ଜାଣେ ତିନି ।
 ଏହା ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କରି ଅତି ରାଗ
 କାରେ କୋପଭର କାକୁ ପାଶୁ କରେ ତ୍ୟାଗ
 ମହାବୀରୀ ଅଟେ ପୁଣି ଦୁଷ୍ଟ ତା ଶକ୍ତ
 କାହାକୁ କିଛି ନ କହେ ବିରୋଧ ତା ମତି ।
 ଭୂମିରେ ହସ୍ତ ତାଡ଼ଣ ଓଷ୍ଠେ ଦନ୍ତବୃନ୍ଦି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠର ପ୍ରଣାମା ଶୁଣି ହେଲ ମହାକୋପୀ ।
 ଜାଦୁରେ କରକୁ ଠୁକି ରୋମ ଉଲ୍ଲସାଇ
 ବାହାମୋଟ ମାରି କୋପେ ଦେହକୁ କମ୍ପାଇ ।

ଦୃଶ୍ୟସନ ଦୃଶ୍ୟ ସେ ଦୁର୍ମୁଖ ଦୁରନ୍ତ
ଦୁର୍ବଳ ଦୂର୍ମନ ଆଦି ତାକି ଯୋଦ୍ଧରନ୍ତ ।
ଏମାନଙ୍କୁ ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଜ୍ଞା ଦେଲା
ଶୁଣୁ ଆଉ ରାଜାମାନେ ଯାଆନ୍ତୁ ବୋଇଲୁ ।
ଅପରାଧୀ ଜନମାନ ସଂସାରରେ ମୋହର
ଅନେଶୁକ ଭାଇ ଦେନ ଜଣେ ସମର ।
ଶୁଣୁ ଭୁବିଶ୍ୱବା ଦ୍ରୋଣ ଆଦି ରଥୀ ଯାନ୍ତୁ
ରାଜାଦି ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଦେନ ସକଳେ ଫେରନ୍ତୁ
ସଂସାରରେ ଅପରାଧୀ ନୋହୁ ମୋର ନାମେ
ଅନେଶୁକ ଭାଇ ଦେନ ପଶିବ ସଂଗ୍ରାମେ ।
ନିଜ କର୍ମକୁ ଆଦର ବୋଲେ ଧାର୍ଯ୍ୟବ୍ରତ
କହୁଥିଲା ଏହି କଥା ଆଗରୁ ସୁଧୂଷି ।
ଅଜ୍ଞାନ ପଣରେ ସିନା ଜଳ ମୁଣ୍ଡି ମନ୍ଦ
ବହୁ ଲୋକ ଛୁଣି କରି ଆସିଲେ ବନ୍ଧୁ ।
ବହୁଲୋକରେ ଇନ୍ଦ୍ର ନୋହେ କେବେ ମାରି
ଭାଲେ କର ମାରେ ନିଜ କର୍ମ ନିନ୍ଦାକରି ।
ବହୁତ ପାଶ ଦୋଇଲେ ମାରେ କି ସଂଗ୍ରାମ
ବହୁ ଅଜାପଲ ବ୍ୟାଧି ମାରିବେ କି ପୁଣି ।
ବହୁତ ହସ୍ତେ ଜାଣ ନାଶ ଯାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ
ବହୁ ଫୁଲରେ ସୁରୁଷ ପାରନ୍ତି କି ଜଣି ।
ମୁଣ୍ଡି ମୁଖ ନ ଜାଣିଣ କଲ ବହୁ ରୁଣ
ବହୁତ ଗାଈ ମିଶିଲେ ନାଶିବେ ସେ ଶଶୁ ।
ବହୁତ ରାଜାଏ ଛୁଣି ହେଲେ ଅନିମିତ୍ତେ
ମୋହର ବଂଶ କୁଡ଼ିବ ଏହାଙ୍କ ସାକ୍ଷାତେ ।
ଛୁଗଳପଲ ସମାନ ହେଲେ ମୋର ଆଟ
ବ୍ୟାଧି ସମ ପୁଣି ଜନ୍ମ କରିଛି ବରାଟ ।
ମୋହର ସୈନ୍ୟ ସକଳ ରମ୍ଭାବନ ହେଲ
ପ୍ରବଳ ପ୍ରବଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତାକୁ ଲେଟାଇଲା ।
ହସ୍ତୀପରେ ରହିଥିଲେ ମୋହର ଯେ ଆଟ
ଦୁଇପୁଣ ପରିଯନ୍ତେ ନ ପାଇଲେ ବାଟ ।
କେଶରୀ ଦେଖି ପଳାନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ଗଜଯୁଥ
ସେହିପରି ସୈନ୍ୟ ମୋର ହେଲେ ଇତସ୍ତତଃ
ନୋହିବ ମୋହର କାର୍ଯ୍ୟ ଘଟିଲ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା
ମେରୁ ଆଶ୍ରୟ କଲି ମୁଁ ନ ପାଇଲି ଭରସା
ତୁଣ ସମାନ ହୋଇଲେ ମୋହର ସଜନି
ବସନ୍ତନନ୍ଦନ ହେଲ କାଳାନଳ ବହି ।

ପ୍ରବଣ ପ୍ରବଳ ମୋହେ ହୋଇଲ ପାତ୍ୟକ
ଲଙ୍କାକୁ ଧୂମିଲ ଯେହ୍ନେ ମାରୁତ ଏକାକୀ ।
ଏପରି ବହୁ ହିଙ୍ଗାସି ବୋଲନ୍ତି ନୃପତି
ଶଗେ ସବୁରୁ ଉଠିଲେ ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ ।
ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ରେ ମାନଗୋବନ୍ଦ
କାହାରି ବୋଲ ନ ଜଣି ଆସିଲୁ ବନ୍ଧୁ ।
ରାମ ରାବଣର ପ୍ରବେଶ ହୋଇଥିଲା ସୁତ
ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କୁ ଯେଉଁଠି ଯେସେ ନାଗବନ୍ଧ ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣେ ବସନ୍ତଲେ ଶକତି ପଡ଼ିଲା
ଭିଷ୍ମ ସଂସାଦେ ପୁଣି ଜବନ ପାତଳ ।
ଗୀତା ଦରଶେ ରାମକୁ ବଢ଼ି ପଡ଼ିଲା
କୈକେୟୀ ବିମାତା ଯୋଗେ ଏ ଗଣ ଘଟିଲା
ତବତାଏ ଜାଣି ମନ୍ଦ ପାଞ୍ଜିଲେ ବନ୍ଧୁ
ରାବଣ ମରିବ ରାମ ଗଲେ ଅରଣ୍ୟକୁ ।
ଭୁବନେ ମାନଗୋବନ୍ଦ ନ ଜାଣୁ ଏମାନ
କପଟେ ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ କରୁଛୁ ସେନ ।
ବେଶ୍ୟାତ ସଙ୍ଗେ ପଡ଼ିଲେ କାମୀ ନାଶପାଳ
ତସ୍ତର ସଙ୍ଗେ କରିଲେ ବନ୍ଧନ ହୁଅଇ ।
ବନ୍ଧଗର ପ୍ରସଙ୍ଗେ ଜଣ ନାଶପାଳ ବସୁ
ରାଗ ହରିଲେ ଶଶରେ ଜାତ ହୁଏ ଶୟ ।
ପରପୁରୁଷରେ ନାଶ ଯାନ୍ତି ସୁବଂଶ
କୁଳସ୍ତ୍ରୀ ନାଶପାଳ ହୋଇଲେ ଦୋଷୀ
ସ୍ତ୍ରୀ ବଶେ ରହିଲେ ନର ହୁଏ ମୋହମଦ
କୁଟୁମ୍ବରେ ହୁଏ ସଦା ହୃଦୟ ବଦାଦ ।
ଅଥବା ଏଥିରୁ ଯେବେ ପାରୁ ଅପସର
ବଶ ରହା ହେବ ଆଉ ଭୁଞ୍ଜିବୁ ତୁ ଶିଶୁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଶୁଣୁ ଦୁହଇ ଏମନ୍ତ
ତୁମ୍ଭେମାନେ ଦୁଷ୍ଟାସୀ ହୋଇଣ ନିସତ ।
ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ରାଜା ତୋ ହିଙ୍ଗାସ ଶୁଣିଲ
ଆମର ସମର ରାସ୍ତେ ଦେଖିବୁ ତୁ କାଲ ।
ଯେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାୟେ ହେବେ ସହସ୍ରେକରଥୀ
ମୋହର ଛୁମ୍ବରେ କେହି ନ ଯିବେ ବରତ ।
ଅଥବା ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁ ଯେବେ ନ ପାରିବ ମାର
ସଂଗ୍ରାମେ ସେ ଛୁଡ଼ିବ ସତ୍ୟ ଯେ ମୋହର ।
ଏପରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯହୁଁ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ କଲେ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଛୁମ୍ବରେ ପଶୁଥିବେ ଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀମତେନ ବୋଲେ ଶୁଭ୍ର କି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର
 ଏକା ଆତ୍ମ ଶ୍ରୀୟା ସିନା କର ଏତେ ଦୂର ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ କରିଥିଲେ ଶୁଷ୍କ ମହାରଥୀ
 ତତ୍ପର ସୁଯୋଗ ସେହୁ ମାରିବାକୁ ନିତି ।
 ଆକର ସୁଦିନେ ଜଣେ ନ ପାରିଲେ ମାରି
 ରଖି ନ ମାରିଲେ ସେହୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାଙ୍କର ।
 ଶ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେବେ ଅନ୍ୟଥା ହୋଇବ
 ମହତ ଲୋକର ଯେବେ ବଚନ ଟଳିବ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ କହେ ମିଥ୍ୟାକଥା
 ଆପଣା ସତ୍ୟରକ୍ଷା ଯେ ନ କରେ ସବଥା ।
 ଗଙ୍ଗାର ପୁମ୍ପରେ ଯେବେ କହିବ ଅମୀତ
 ପୁଣି ହୋଇ ପିତା ମାତାରେ ଅଭିନତି ।
 ପ୍ରିୟର ସହିତ ଯେବେ ଉପୁଜେ ଅରିଷ୍ଟ
 କପା ଲହୁଁ ଦେବ ତେବେ କରିବ ବା ବୃଷ୍ଟି
 କଳ୍ପପମୁଣ୍ଡ ପ୍ରସାରି ଯେହ୍ନେ ଗୁପ୍ତକରି
 ଶୁଷ୍କ ଦେବଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହେଲୁ ସେହିପରି ।
 ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଆସେ ବାଳକଙ୍କ ମନେ
 ଅନ୍ୟଥା ନ ଭାବି ସେହୁ କହନ୍ତି ବଚନେ ।
 ଶୁଷ୍କଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତ ଏମନ୍ତ ହୋଇଲୁ
 ଯାବତ କାଳକୁ ଏହି କଥା ଯେ ରହିଲୁ ।
 ଜୟ ସଂସାରବନ୍ଧୁ ତୁହି ବାଧୁଦେବ
 ତୁହି ସିନା ଜାଣୁ ନାଥ ଭାବ ସେ ଅଭାବ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉ ଅଥବା ଶୁଦ୍ର ହାବେ ହେଉ
 ତବ ଲୟ ନ କହିଲେ ମୁକ୍ତି ଅଛି କାହୁଁ ।
 ଜ୍ଞାନାଞ୍ଜନେ ହେଉ ଅବା ସବ୍ୟେ ଅପସବ୍ୟ
 ବିୟା ବା ଅସିୟା ହେଉ ଯେହ୍ନେ ହୃଦେ ଭାବେ
 ସେ ଲୋକକୁ ତୁହି ନାଥ ମୁକତି ଯେ ଦେଉ
 ସତେତ ଅତେତ ନାଥ ତୁହି ଯେ କରୁ ।
 ଭାବ କରାଇଣ ନାଥ ନାଶ ଯେ କରଇ
 ସବୁ ଦେଖୁ ଅଛୁ ତୋତେ ନ ଦେଖନ୍ତି କେହି
 ନ ଜାଣି ଲୋକେ ପଶନ୍ତି ନାନା ଶ୍ରୀ ପଥେ
 ନ ଧରନ୍ତି ତୋ ମଧୁର ନାମ ହୃଦଗତେ ।
 ସକଳ ଶ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି ତୋ ପାଦନମ୍ବଳେ
 ବୁଲନ୍ତି ଲୋକେ କେବଳ ମନର ଚକ୍ରରେ ।
 ଗୁରୁଙ୍କର ଉପଦେଶ ତୋର ନାମଗୋଟି
 କଲ୍ପବଟ ତଳେ ଅଛୁ ଭୋଜି ଶ୍ରୀକୋଟି ।

ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ତୁ କରୁଣାମୟ
 କ୍ଷେପ ଜାଣି ନ ମାଡ଼ଇ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ତୁହି ନାଗପୁଣ ବଣେ ବାସ କରୁ ପଶୁ
 ବହୁପୁର ପରିଯନ୍ତେ ଶ୍ରୀ ସେ ବୋଲଇ ।
 ଅପୁଷ୍ପ କରିଣ ଏକ ଦ୍ଵାରକା ରଚିଲ
 ତାକୁ ଏକ ମହାଶ୍ରୀ କରିଣ ରଖିଲ ।
 ଯହିଁ ପ୍ରଭୁ ନିମିଷେକ କରନ୍ତି ବଳପୂ
 ଯାବତହୁ ଯାଏ ମହାଶ୍ରୀ ସେ ବୋଲୁଏ ।
 ଲୀଳାରେ ଜନମ ତୁମ୍ଭେ ବାଳରୂପ ଧରି
 କୁତୁହଳ ଭାବେ ପ୍ରଭୁ ନାନା ଖେଳା କରି ।
 ତବ ନାମଗୋଟି ଆଉ ମମ ହୃଦଗତେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚରଳିତ ତାହା ନ ହୁଏ ଯେମନ୍ତେ ।
 ଯେଉଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି ମୋତେ ସେ ଅମ୍ବିକା
 କୁପାଜନ ନନ୍ଦିନୀ ମୋ ହୃଦହାର ଏକା ।
 ଅଜସ୍ରା ପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ଅକର୍ମୀ ଅଟଇ
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ପାଦେ ସବଦା ଖଟଇ
 ଯେଉଁ ଭାରତ ଶ୍ରୀକ କରିବଇଁ ଲେଖା
 ଏଥେ ମା ଶାରଳା ଦେବୀ ହେଲେ ମୋରସଖା
 ମୋ ହୃଦେ ବସି କହନ୍ତେ ତେଣୁ ମୁଁ ଜାଣିଲି
 ଶରଣା କରିଣ ଏହା ଯତନେ ଲେଖିଲି ।
 ଗଙ୍ଗାକୂଳ ବାଲି କେତୁ ପାରେ ଅନ୍ତ କରି
 କେତୁ ବା ଗଣି ପାରିବ ସମୁଦ୍ର ଲହରୀ ।
 ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ ଚଣ୍ଡୀ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦେବୀ
 ତାଙ୍କ ପାଦେ ବଦଇଁ ମୁଁ ଶ୍ରୀ ଶାରଳାକବି ।
 ହେ ଜନେ ତରିବ ଯେବେ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଦିପୁନ
 ସେହି ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଭକତଦୟାଳ ।
 ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯୁଗଳ ପାଦ ଅରବିନ୍ଦ
 ରସପାନ କରୁ ସଦା ମୋ ମନ ଶହସ୍ରଦ ।
 ଏହି ଆଶା ସବୁବେଳେ ଶାରଳା ଦାସର
 ଏ ବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେବ କି ହେ କରୁଣାକର ।

ପଞ୍ଚମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ

ବ୍ରହ୍ମାସ୍ତ୍ରରେ ଶ୍ଵେତର

ପତନ

ବୈବସ୍ଵତ ଅଗ୍ରସ୍ତିଙ୍କୁ ପୁଣି କଲେ ପୁଣି
 ଭାରତ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ମୋର ବଡ଼ ଇଚ୍ଛା ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ଦେବ ଶ୍ରୀମଦ୍ଦେବ ପଦ୍ମର ଯେ କଥା
 କହ ମହାମୁନି ମୋତେ କୁହେ ସଦାକାଳ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅପ୍ରାଜ୍ଞସ୍ତେ ତତ୍ତ୍ୱ ଧନର ।
 ବହୁତ ସମର କଲ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏକା ରଥେ
 କୌରବେ ପଡ଼ିଲେ ତେରକୋଶ ପରିଯନ୍ତେ
 ନବସସ୍ତ୍ର ଗଜା ଆଉ ଶିଂଶସସ୍ତ୍ର ଦାଣ୍ଡ
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଅଶ୍ୱ ଯୋଦ୍ଧା ପାଞ୍ଚକୋଶୀ ରଥୀ ।
 ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ସବେ ପଡ଼ିଲେକ ସୁତେ
 ସରନ୍ୟ ପଡ଼ିତ ହେଲେ ବସି ଶ ପରାଜିତ ।
 ପଞ୍ଚଯୋଗ ସେ ଯେ ଦୀର୍ଘ ଦୁଇଯୁଗ ପ୍ରତି
 ପାଞ୍ଚକାଳ ଉତ୍ତରରେ ପଡ଼ିଲେ ପଦାତି ।
 ଯମପ୍ରସ୍ତ ବୋଲି ନଦୀ ସରସ୍ୱତୀ କୁଳେ
 ପାଣ୍ଡବେ ରହିଅଛନ୍ତି ବାଞ୍ଛାବଟ ତଳେ ।
 ପୁଣି ପାଣ୍ଡବେ କୌରବେ ହେଲେ ଏକଯୋଗ
 ରଜନୀ ବଞ୍ଚିଲେ ସବେ ହୋଇଣ ସଂଯୋଗ ।
 ପୁରୀଦେବ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯଦ୍ୱ ଉଦୟ ହୋଇଲେ
 ବାସୁଦେବ ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ କଲେ ।
 ଆକାଶେ ଶୁଭଲ ଯଦ୍ୱ ହରି ଶଙ୍ଖଧ୍ୱଜ
 ସାଧୁରେ ପାଣ୍ଡବେ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ପଦୁଯୋନି ।
 ସ୍ନାନ ଆଦି ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ବେଗ ବେଗ
 ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମ ହୋଇଣ ରହି ବେନିକାଗ ।
 ବାଜଇ ଯେ ଗାରୁଡ଼ ଟମକ ଦାଉଣ୍ଡ
 ଗାରୁଡ଼େଶେ ଅଳଙ୍କାରମାନ ସବେ ମଣ୍ଡି ।
 ତର୍କନ୍ତ ଗର୍ଜନ୍ତ ଗାର ଡାକି ନାମ ଧରି
 ସାଜରେ ସାଜରେ ବୋଲି ବାଜଇ ମହୁଷୀ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥରେ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାରଥୀ
 ଧନୁ ଧରିଲେ ବିଚିତ୍ରବୀର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ନାତି ।
 ଭୀମସେନ ରଥରେ ଯେ ସାରଥୀ ବିଜୟ
 ବଶ୍ୟବସୁଙ୍କର ସେହୁ ଅଟଇ ତନୟ ।
 ଭୀଷଣର ସାରଥୀ ଯେ ନକୁଳର ସାଥେ
 ଅନଙ୍ଗ ପୁତ୍ର ସାରଥୀ ସହଦେବ ରଥେ ।
 ସୁଧୂର୍ଜିତଙ୍କ ସାରଥୀ ଶାକଳ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନାତି ସେହୁ ପୁତ୍ରରେ ବ୍ରହ୍ମଣୀ ।
 ଧୃଷ୍ଣୟମନ ସାରଥୀ ଅରୁଣ ଅନୁଜ
 ଦ୍ରୁପଦ ରଥେ ସାରଥୀ ଯେ ମକରଧ୍ୱଜ ।

ଜାମୁନକ ସାରଥୀ ଯେ ବିରାଟ ସଙ୍ଗତେ
 ସାତ୍ୟକି ସାରଥୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠକୃମାରର ରଥେ ।
 ହରିସାଗର ବୋଲଣ ଦକ୍ଷ ଏକ ଥିଲ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ରଥରେ ସେହୁ ସାରଥୀ ହୋଇଲ ।
 ସୁଭଦ୍ରାର ନନ୍ଦନ ଯେ ଗାର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 କେତୁକ ସାରଥୀ ତାର ବିଶ୍ୱାସୀ ସୁନୁ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟଇ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ସମର୍ଥକ ସାରଥୀ ଯେ ତାର ରଥ ମଣ୍ଡି ।
 ହିଡ଼ିମ୍ବିକା ନନ୍ଦନ ଯେ ଘଟୋଜ୍ଞତ ବଳୀ
 ତାହା ରଥରେ ସାରଥୀ ହେଲ କୃଷ୍ଣାବାଳୀ ।
 ଶଙ୍ଖ ନାମରେ ରଥୀ ଯେ ବିରାଟର ପୁତ୍ର
 ଗୌତମ୍ୟ ନାମେ ସାରଥୀ ବାହେ ତାର ରଥ ।
 ଉତ୍ତରକୃମାର ଅଟେ ସୁବେଷ୍ଟାର ବଳା
 ତାହାର ରଥେ ସାରଥୀ ନାମ ତନ୍ତ୍ରକଳା ।
 ଘଟୋଜ୍ଞତ ନନ୍ଦନ ଯେ ପାର୍ଥ ସମ ଗାର
 ତାହାର ରଥେ ସାରଥୀ ନାମ ଦିବାକର ।
 ଜଗସର ପୁତ୍ର ସହଦେବ ଜୟସେନ
 କୁନ୍ତ ନକୁନ୍ତ ସାରଥୀ ଅର୍ଜୁନ ନନ୍ଦନ ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ରଥେ ସାରଥୀ ନାମ ଭୀମସେନ
 ଅରୁଣର ପଣନାତି ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
 ସର୍ବ ସୁ ଭାଗେଇମଲ ଅଟେ ଗାର କର୍ଣ୍ଣ
 ଶୋଷକ ସାରଥୀ ତାର ରଥେ ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ରଥରେ ଯେ ବିଷାଦ ସାରଥୀ
 ଅଗ୍ନିଦେବଙ୍କର ସେହୁ ଅଟେ ପଣନାତି ।
 କୃପଙ୍କର ସାରଥୀ ଯେ ଭୀଷଣର ଗୁରୁ
 ବିଶ୍ୱଦେବଙ୍କ ପୁତ୍ର ସେ ଅଲଲ ସୁଗୁରୁ ।
 ଅଶୂଥାମା ରଥେ ଏକଜଣା ଯେ ସାରଥୀ
 ଗୋରେଖ ନନ୍ଦନ ସେହୁ ମହୋଦଧିଙ୍କ ନାତି ।
 କୃଷ୍ଣାଣ୍ଡ ପୁତ୍ର ଅନନ୍ତ ସବାଣିକ ନାମ
 ଶଙ୍ଖଙ୍କ ରଥେ ସାରଥୀ ସେହୁ ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ବୈଲେଚନ ନାମେ ବସୁ ଅନଳର ପୁତ୍ର
 ସାରଥୀ ହୋଇ ବାହିନୀ ଭୂଗଣ୍ଡବା ରଥ ।
 ମହାର ଦେଶର ଗଜା ନାମ କଳାକେତ
 ସୋମବତ୍ସ ରଥରେ ସେ ହୋଇଛୁ ସାରଥୀ ।
 ଜୟଧ୍ୱଜ ରଥେ ପୁତ୍ର ନାମ ବାଳମୀକ
 ଅସ୍ତ୍ରକର ସାରଥୀ ଯେ ରଥୀ ବୃନ୍ଦାବନ ।

କୁରୁକୁଳର ମଣ୍ଡନ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ତାହାର ରଥେ କୁମୁଦ ଅଟଇ ସାରଥୀ ।
 ବାହୁଥିଲ ଶବ୍ଦର ରଥ ସବୁକାଳେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଥ ସେହୁ ବାହୁଲ୍ୟ ଏକାଳେ ।
 ଭ୍ରାତା ପୁତ୍ର ସେ କୁମର ନାମ ଅପ୍ସମତ
 ଅହର୍ନିଶି ବାହର ସେ ଦୁଃଶାସନ ରଥ ।
 ଗାଲବ୍ୟଙ୍କର ନନ୍ଦନ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ସଞ୍ଜବେ
 ଧୃତବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ରଥ ସେହୁ ବାହୁଥାଏ ।
 ସିନ୍ଧୁ ଦେଶର ନୃପତି ନାମ ଜୟଦ୍ରଥ
 ତାହାର ସାରଥୀ ଅନୁପମ ମନମଥ ।
 କର୍ଣ୍ଣାଟ ଦେଶର ରାଜା ଅଟେ କର୍ଣ୍ଣକେଶୀ
 ତା ରଥ ବାହେ କାମାକ୍ଷୀ ନାମରେ ଯେ ଦାସୀ
 କାଶୀଦେଶ ରାଜା ନାମ ଅଟେ କାମେଶ୍ବର
 ଭୈରବ ସାରଥୀ ଥାଏ ତାହାର ରଥର ।
 ମାଳବ ଦେଶର ରାଜା ନାମ କୃତବର୍ମା
 ତାହାର ରଥେ ସାରଥୀ ମଳୟ ମହାତ୍ମା ।
 ନିର୍ଦ୍ଦର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଗଣପତି
 ତାହାର ରଥେ ସାରଥୀ ଅଟେ ଧନୁକେତ ।
 ଅନେକ ରଥୀ ସାରଥୀ କହି କେ ସମର୍ଥ ।
 ସଞ୍ଜେପି କହିବାକୁ ମୁଁ ନୁହଇ ବକତା ।
 ଅଳ୍ପକ୍ଷ ଶର୍ପି ପୁମାନେ ମହା ମହାବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଠିକ ଠିକକରି ମୁହିଁ କହିଲି ଥୋକାଏ ।
 ଏତେ ରଥଙ୍କର ମଧ୍ୟେ ପାର୍ଥ ଶିରୋମଣି
 ତାଙ୍କର ରଥ ସାରଥୀ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଶ୍ବେତଦ୍ରୁପ୍ତୀରେ ଆସେହି ବିଜେ ଧର୍ମସ୍ଥାନୀ
 ସମସ୍ତେ ବାହାର ହେଲେ ତହୁଁ ରଣଭୂମି ।
 ବିରାଟ ରାଜନନ୍ଦନ ଶ୍ବେତ ବଳବନ୍ତ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବାନ୍ଧଲେ ଯେ ମୁକୁଟ ତା ମାଥ ।
 ବେନି ଥାଟର ମଧ୍ୟରେ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲ
 ବିରାଟ ନନ୍ଦନ ଶ୍ବେତ ସେନାପତି ହେଲ ।
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଯେ ଭଉର ପଲ୍ଲୀ
 ସବଦଳ ମଧ୍ୟେ ଶ୍ବେତ ଅଟେ ଆଶୁଆଶି ।
 କୁରୁବଳ ଆଗେ ଯାନ୍ତି ଭୀଷ୍ମ ସେନାପତି
 ତାଙ୍କ ଗ୍ରମୁରେ ମିଳିଲେ ଶ୍ବେତ ମହାରଥୀ ।
 ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ କୁହତ ବାହୁତ ଅଜ୍ଞାନ
 ତୋର ତୁଲେ କାହିଁ ମୋର ସମର ବିଧାନ ।

ସମରେ ଜଣିଲେ ତୋତେ ନାହିଁ ପରୁରୁଷ
 ଯୁଦ୍ଧେ ବାଳକ ମାଇଲେ ହୁଏ ବଡ଼ ଦୋଷ ।
 ଶୁଣିଣ ଶ୍ବେତକୁମାର କୋପରେ ପ୍ରଜ୍ବଳ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ବିନ୍ଧିଲି ଗାର ବାଣ ଜୁଳାବଳ ।
 ଅଦଭୁତେ ଶରବୃଷ୍ଟି ହୋଇଲ ଗଗନୁ
 ଶ୍ବେତକୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଗଙ୍ଗାଦେବୀ ସୁନୁ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ମହମାରେ ଯୁଦ୍ଧେଶ୍ବର ଯୁଦ୍ଧ
 କାହା ପ୍ରସାଦେ ସମରେ ତୁ ଏଡ଼େ ସମର୍ଥ ।
 ଶ୍ବେତ କୁମାରକୁ ଆଡ଼ ହେଲେ ଭୀଷ୍ମ ରଥୀ
 ଅର୍ଜୁନ ଗ୍ରମୁରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ଝଟକ ।
 ବିରାଟ ନନ୍ଦନ ଶ୍ବେତ ରଣରଙ୍ଗେ ମଜ୍ଜି
 ଭଉସୁ ଥାଟେ ପଶିଲି ଗାର ଗଳଗାଳି ।
 ସାତ୍ୟକି ସାରଥୀ ତହୁଁ ବାହିଲି ତୁରଙ୍ଗ
 ପବନ ସମାନେ ରଥ ବାହେ ବେଗ ବେଗ ।
 ଯାଆନ୍ତେ ଭେଟିଲ ସେହୁ ଗାରବର କର୍ଣ୍ଣ
 ଶ୍ବେତ ଉପରକୁ ଶର କଲକ ସଜାନ ।
 ଲୁହାଣରେ ଲଗିଅଛି ଶଙ୍ଖତଳ ପର୍ଯ୍ୟା
 ଅପାର କାଳରୁ କର୍ଣ୍ଣ ତାହା ଥିଲ ରଣି ।
 ଅଗ୍ନି ଶର ପ୍ରାୟେ ବାଣ ପଞ୍ଚସଂ ଗୋଟି
 ପୁଣ୍ୟଗଣ ଦେନି କର୍ଣ୍ଣ ତାହା କଲ ବୃଷ୍ଟି ।
 ମେଦିନୀ ପୁରଣ ତହିଁ ଘୋଟିଲକ ବାଣ
 ପ୍ରତିଦାନ କରି ଶ୍ବେତ ବିଜେ ପଞ୍ଚବାଣ ।
 ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ଦେନିଲ ଯେ ଶତେ ବଳମୁନା
 ଆକର୍ଷି ବିନ୍ଧିଲ ତାହା ହୋଇ କୋପମନା ।
 ନାଗଜ ଆସନ୍ତେ ଦୁରୁ ଦେଖିଲ ଯେ ଶ୍ବେତ
 କର୍ଣ୍ଣ ଶରକୁ ଛେଦନ କରି ପ୍ରତିଅସ୍ତ ।
 କାମ୍ୟକ ଶର ପ୍ରହାର କଲ ଗାରଶ୍ବେତ
 ଶରଦାଏ କର୍ଣ୍ଣଗାର ହୋଇଲ ଅଚେତ ।
 ଯେଉଁପରି ବିକରରେ ପଶନ୍ତି ଭରଗେ
 କର୍ଣ୍ଣର ଶରରେ ଶର ପଶିଲ ସେ ବାଗେ ।
 ସମ୍ଭାଳ ସମ୍ଭାଳ ବୋଲି ଶ୍ବେତ ଡାକଦେଲ
 ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି କର୍ଣ୍ଣ ମୂର୍ଚ୍ଛାରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ଶ୍ବେତର ସାରଥୀ ରଥ ନେଲ ଅପସରି
 ସେହୁା ଭେଦ କର୍ଣ୍ଣ ବେଦ ରୁଧିରେ ପୁରି ।
 କର୍ଣ୍ଣ ପଳାଇ ଯାଆନ୍ତେ ରାଜଲେ ସରମ
 କର୍ଣ୍ଣ ମାର କର୍ଣ୍ଣ ମାର ବୋଲି ଶୁଭେ ଧ୍ବନି ।

କର୍ଣ୍ଣ କୁଳେ ଅଠାଶୋଇ ସପ୍ତ ଥିଲେ ରଥୀ
 କେନ୍ଦ୍ର ଜଣେ ନ ରହିଲେ ସେ ଶ୍ରେତର କବି
 ଜାକୁଡ଼େ ଉଠିଲେ ବିରଟର ତିନିପୁସେ
 ଏକମୁଖେ ବନ୍ଧିଲେ ସେ ଶର ଅପ୍ରମିତେ ।
 ପ୍ରଜାଣ ରଥୀ ବେଢ଼ିଲେ ତିନି କୁମରକୁ
 ଅନର୍ଥୀପ ବାଣମାନ ବନ୍ଧିଲେ ତାହାକୁ ।
 ପଡ଼ିବାରୁ ବାଣମାନ ଆକାଶ ନ ବଣି
 ଅମାବାସ୍ୟାରେ ଯେସନ ଅନ୍ଧକାର ନିଶି ।
 ପୁଣିମୁନ ବାଣମାନ ଦେନଶ ବରଷି
 ସେମାନଙ୍କ ଉପରକୁ କୋପେ କଲେ ବୃଷ୍ଟି ।
 ଗଜ ଅଶ୍ୱ ପଦାତରେ ପଡ଼ି ଶର ଭେଦ
 ଶମନ ସଦନେ ଗଲେ ବହୁତର ଯୋଦ୍ଧା ।
 ଶରଦାକୁ ଯେଉଁମାନେ ଉକୁଶିଣ ଥିଲେ
 ବିରଟ ପୁସେ ତାହାକୁ ଗୋଡ଼ାଇ ମାଇଲେ
 ଅଶ୍ୱ ରଥେ ଗଜେ ଯେତେ ରଥୀମାନେ ଥିଲେ
 ସେ ସବୁ ଶରଦାତରେ ଗୁଳି ପଲାଇଲେ ।
 ଧୂଷ୍ଟଦ୍ୟୁମନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ତଡ଼ି ବେଗେ ଆସି
 ଦେଖିକରି ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ନାଗତ କରସି ।
 ଉତ୍ତର କୁମର ଦେଲେ ଦୁଃଶାର ଗୁମ୍ଫରେ
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ମିଳିଲ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମାର ଆଗରେ ।
 ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ଶିଖଣ୍ଡୀକି ବୋଲେ ଆରେ ଶୁଣ
 ଆଜି ପଡ଼ିଅଛୁ ତୁହି ମୋହର ଆଗେଣ ।
 ଭଲବେଳେ ତୁହି ଆସି ପଡ଼ିଲୁ ଆଗର
 ତୋତେ ମୁଁ ମାଇଲେ ଶିଖୁ ଯିବ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର
 ପରୁରୁ ପରୁରୁ କୋପେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସୁତ
 ଆକର୍ଷ ବନ୍ଧିଲ ବେଗେ ଶର ଅପ୍ରମିତ ।
 ପଡ଼ିଲେ ନାଗତ ତଳ ବୃଷ୍ଟିର ପରାୟେ
 ସେହ୍ନା ଫୁଟି ଭେଦଗଲ ଶିଖଣ୍ଡୀର କାୟେ ।
 ଶୁଣ ଆହେ ତରତନ ଶିଖଣ୍ଡୀର ଗୁଣ
 ରୋମେ ରୋମେ ଗଳିଅଛି କରୁଅଛି ରଣ ।
 ଗନ୍ଧବାସୁ ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ କର୍ଣ୍ଣ ଦେଇଥିଲା
 ସେ ଶର ଦେନଶ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମାକୁ ବନ୍ଧିଲା ।
 ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ଯେତେ ଶରମାନ ଯୋଡ଼ିଥିଲା
 ଗନ୍ଧବ ଅସୁରେ ତାହା ଛେଦନ ହୋଇଲା ।
 ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ଯୋଡ଼ିଥିଲା ତିନିସପ୍ତ ବାଣ
 ତାହା ସବୁତେ ଛେଦନ ହୁଏ ଧନୁର୍ଗୁଣ ।

ଗୁଣ ଭେଦ କାମକୁଳେ ଯାଆନ୍ତେ ନିକଳି
 ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ଧନୁକକୁ ନ ପାରିଲା ତୋଳି ।
 ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମାର ବିଅର୍ଥ ସାରଥ ସେ ଦେଖି
 ରଥ ଦେନ ପଲାଇଲା ସମର ଉପେଷି ।
 ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ଯାଆନ୍ତେଣ ଗୁଳିଲେକ ବଳ
 ଗୋଡ଼ାଇ କର ଶିଖଣ୍ଡୀ ବନ୍ଧେ ଅନର୍ଗଳ ।
 ପାଦଗତରେ ଗୋଡ଼ାଇ ଧାମର ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ ପିଟଇ ଭୃଷଣୀ ।
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ମାରେ ଦଶଦଶ ବଳ
 କରଇ ସେ କୁତୁହଳ ପଦ୍ମାବତୀ କାଳ ।
 ଅଶ୍ୱ ଗଜ ରଥୀମାନେ ପଡ଼ିଲେ ଭୂତଳେ
 ଗୁଳିଲେ କୌରବ ବଳ ନ ରହି ସେଠାରେ
 ଭୀଷ୍ମ ଅର୍ଜୁନର ରଣ ହୁଏ ଘୋରତର
 ବାଣ ବରଷନ୍ତୁ ଜଣି ବରଷାର ଧାର ।
 ହସ୍ତକୁହିଁ ହସ୍ତ ଦେଖାବନ୍ତୁ ସେହୁ ବେନ
 ତଳ ବସ । ପ୍ରାୟ ଶର ବିରନ୍ତ ସେ ଦେନ ।
 ବେନ ଶସ ପୁ ମିଳିଣ ମହାଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 ସକଳ ସଇନ୍ୟ ତହିଁ ରହିଣ ଦେଖିଲେ ।
 ବିରଟର ନନ୍ଦନ ସେ ଶ୍ରେତ ମହାବଳୀ
 ବିରଇ ନାଗତ ଧନୁ ସବଦା କୁଣ୍ଡଳୀ ।
 ଉଭୟ ଆଟ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେତ ସେ ଶକତା
 ସମର ସମ୍ଭବେ ସେହୁ ନ ଯାଇ ଗଣିତା ।
 ସାରଥ ବାହେ ତୁରଙ୍ଗ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବେଗରେ
 ରଥ ଗୁଡ଼ାଇଲା ନେଇ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଗୁମ୍ଫରେ ।
 ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଧନୁର୍ବିଦ୍ୟା ଗୁରୁ
 ଇନ୍ଦ୍ର ବେବ ଶଙ୍କା କରେ ଯାର ଧନୁ ଧରୁ ।
 ଶ୍ରେତକୁ ଦେଖିଣ ପୁଲ୍ଲଙ୍କଲେ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣେ
 ପୃଥ୍ୱୀରେ କେ ଅଛି ମୋର ସଙ୍ଗେ ଶସୀପଣେ
 ତୁହିରେ ବାକ୍ତବ୍ୟୁଷ କିଛିହିଁ ନ ଜାଣୁ
 ସମର କରିବାକୁ ତୁ ଖେଳ ପ୍ରାୟ ମଣୁ ।
 ଶ୍ରେତ ବୋଇଲା ସେ କଥା ଗୁଡ଼ ଆହେ ଗୁରୁ
 ଗୁଗଳର ପ୍ରାକର୍ମେ କି ଗୁଳିହୁଏ ମେରୁ ।
 ଶୁଣି କୋପେ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ବିଅନ୍ତ ସେ ଗୁରୁ
 ମୁହିଁ ସିନା ଗୁଗଳ ରେ ତୁହି ଅଟୁ ମେରୁ ।
 କେହୁ ଛେଳି କେହୁ ମେରୁ ଦେଖ ଆଜି ଯୁଦ୍ଧ
 ଆଜି ରଣେ ତୋତେ ଯେବେ ନ କରେ ମୁଁ ବଧ

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୁଡ଼ିକ ଆଉ ରଣ ଉପେକ୍ଷିକ
 ଗୁଲ୍ଲ ପଦ ମୁଁ ଆସୁଁ ମଞ୍ଚେ ବୋଲଇବି ।
 କାଳଚକ୍ର ପ୍ରାୟେକ ବୁଲଇଣ ଆଖି
 ବନ୍ଧିଲେ ନାସତ ଗୁରୁ ଉପୋଧ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଶତେ ଶାସ୍ତ୍ରମୁନା ଶକ୍ତି କାଳାନ୍ତକ ପ୍ରାୟେ
 କୋପେଣ ପେଶିଲେ ଇରହାଜଙ୍କ ତନୟେ ।
 ଦେଖିଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ଶାସ୍ତ୍ରଶିଖର ଗୋଟି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶକତିକୁ ପକାଇଲ କାଟି ।
 ପୁଣି କୁମାର ବନ୍ଧୁ ଘେନ ଶାସ୍ତ୍ରମୁନା
 ଦାଏଣ ଘେନିଲ ତାହା ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସେବା ।
 ନାସତ ବନ୍ଧବା ଦେଖି ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ଶର ଘେନ ବନ୍ଧିଲେ ଝଟକ ।
 ନିଦାଘ ଶର ସେ ମହାଅନଳର ପ୍ରାୟେ
 ରଥ ଘୋଟି ବ୍ୟାପିଲ ସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠବୀର କାୟେ ।
 ଅମୃତ ଶର ବନ୍ଧିଲେ ବସନ୍ତ କୁମର
 ସିନ୍ଧୁବନ ବ୍ୟାପିଗଲ କାମରୂପୀ ଶର ।
 ଶରେ ଶର ପରିତାଳ ହୋଇଲେକ ବେନ
 ଦୁହିଙ୍କର ଗୁଣ ଘୋଷେ ପୁରୁଲ ମେଢ଼ନା ।
 ଯେହ୍ନେ ଗଗନେ ଉଡ଼ୟ ହୋନ୍ତି ଅଂଶୁମାଳ
 ସେହିପରି ଦଶୁଅଛୁ ଶର ତେଜ ଝୁଲ ।
 ଚିରଣ ନାସତ ପୁଣି ବିଦ୍ୟାଗୁରୁ ଘେନ
 ତାହାକୁ ବନ୍ଧିଲେ ବେଗେ ଶ୍ରେଷ୍ଠର ମୂର୍ଦ୍ଧନ ।
 ପୁଣି ଶତେକ ନାସତ ପୁରୁଇଣ ଦ୍ରୋଣ
 ସାତ୍ୟକି ସାରଥ୍ୟ କି ଯେ ବନ୍ଧିଲେ ଚତୁର୍ଥଣ
 ଗୁରୁ ଅଶ୍ଵକୁ ବନ୍ଧିଲେ ଗୁରୁ ଗୁରୁ ଶର
 ସହସ୍ରେ ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠର ଉପର ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁଙ୍କ ନାସତ ନ ପଡ଼ୁଣୁ ରଣେ
 କୋପରେ ବନ୍ଧିଲ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାଳଚକ୍ର ବାଣେ ।
 ଅନେକ ନାସତ ବନ୍ଧିଥିଲେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରବାତରେ ଛେଦନ ହୋଇଗଲ ଦୁରୁ ।
 ଶଶ୍ରା ଫିରିକି ନାସତ ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରହାରଲେ
 ମୁଦୁଗର ବାଣେ ତାହା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନିହାରିଲେ ।
 ସହସ୍ର ମୁନା ପେଶିଲେ ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ଶରେ ତାହା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେ ନିପାତି
 ଅରୁଣ କରଣ ଜାଣ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁମାର ବନାଶି ।

କୋପେଣ ହାବୋଡ଼ାଶର ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠବୀର
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ରଥେ ପଡ଼ିଲ ବନ୍ଧୁ ଆକାର ।
 ପୁଣି ପୁଣି ଶ୍ରେଷ୍ଠବୀର ବନ୍ଧେ ଗଲଗଲ
 ବାଣ ପଡ଼ିଲେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ରଥ ଗଲ ଶକ୍ତି ।
 ଆନ ରଥ ଆଗେହଲେ ଉରହାଜ କଳା
 ସମରେ ଗୁରୁ ବନ୍ଧିଲ ଶର ସସ୍ତ୍ରକଳା ।
 ଦ୍ରୋଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୁହିଙ୍କର ଏମନ୍ତ ସମର
 ବନ୍ଧବାକୁ ଅସମ୍ଭବ ଦେବେ ଅଗୋଚର ।
 ଦୁଃସହ ସଂଗ୍ରାମ ହେଲ ଦୁଇ କ୍ଷମିଙ୍କର
 ରୂପରେ ବଲେପନ ଦୁହିଙ୍କ ଶରୀର ।
 ଶରଦ କାଳରେ ଯେହ୍ନେ ଗର୍ଜେ ମେଘମାଳ
 ସେହିପରି ଶକ୍ତି ଶୁଣି ହାସିଲେ ସକଳ ।
 ଶର ଆତଯାତେ ଯେହ୍ନେ ବରଷଇ ପାଣି
 କ୍ଷମି ବର ସୁନ୍ଦର ସେ ବାର ଚୁଡ଼ାମଣି ।
 ବନ୍ଧିଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁମାର ଯୁଦ୍ଧେ ମହାରଥୀ
 ଦୁଇବଳ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅଟଇ ଶକତି ।
 କୋଟି ଏକ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନ ହିତ୍ତମ୍ଭୀ ଆତ୍ମଜ
 ସମରେ ପଣିଲ ସେହି ଦୈତ୍ୟକୁଳ ଗଜ ।
 ସେହି ଅସୁର ଅଟନ୍ତି ପୁଣି କାମରୂପୀ
 ଶିବପୁର କ୍ଷଣକରେ ପାରନ୍ତି ସେ ବ୍ୟାପି ।
 ବେନ ହସ୍ତେ ଗଜ ଧରି ବୁଲଇଣ ପିଟି
 ଉପରକୁ ଫୋପାଡ଼ିଣ ବସ୍ତ୍ରାଞ୍ଚଣ ପାଟି ।
 ଅଶ୍ଵମାନଙ୍କୁ ଧରିଣ ବୁଲଇ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
 ଉପରକୁ ଫୋପାଡ଼ିଣ ପାତନ୍ତି ସେ ଭୁଣ୍ଡ ।
 ଅନେକ ନାସତମାନ ବନ୍ଧିଲ କୌରବେ
 ଭୁଣ୍ଡ ବସ୍ତ୍ରାଞ୍ଚଣ ତାହା ଗିଳନ୍ତି ଦାନବେ ।
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଖି ଶକ୍ତିଲେ କଉରବ ସୈନ୍ୟ
 ତାହା ଦେଖିଣ ଧାଇଁଲ ବାର ଦୁଃଶାସନ ।
 ସଭୁରି ସଭୁରି ଭାର ଗଦା ବେନ ହସ୍ତେ
 ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ଯେସନେକ ଦଶନ୍ତ ପଦ୍ମତେ ।
 ରେ ରେକାର କରଣ ଯେ ଦୁଃଶାସନ ଉଠି
 ଘଟଉଜ୍ଜିତ ଉପରେ ଗଦା ଘେନ ପିଟି ।
 ଗରଜଣ ଉଠିଲ ସେ ହିତ୍ତମ୍ଭୀ ବାଳ
 ବାଜନ୍ତେଣ ଗଦାଗୋଟି ହେଲ ବେନପାଳ
 ହିତ୍ତମ୍ଭୀଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଗଦା ଘେନ ପିଟି
 ସେ ଘାତରେ ଦୁଃଶାସନ ପଡ଼ିଲ ଲେଉଟି ।

ଶିଶୁବର ପଡ଼ିଲ କ ଆସି ଦୁଃଖରେ
 ଦୁଃଖା ଅଚେତ ହୋଇଲ ଦୈତ୍ୟ ଗଦାଦାକେ
 ମୋହରେ ପଡ଼ିଲ ଯହୁଁ ଗାର ଦୁଃଖାସନ
 ଅସିପସ ଦେନ ଦୈତ୍ୟ ଧାଇଁଲ ବହନ ।
 କ୍ଷଣକେ ଚେତା ପାଇଲ ଧୃତବ୍ରହ୍ମ ବଳା
 ସାମ୍ବାମ ଦୋଇଣ ସେହୁ ତହୁଁ ପଳାଇଲ ।
 ଆରେ ଆରେ ବୋଲି ଧାଇଁ ଘଟୋକ୍ତ ଗର
 ରହ ଆରେ ଦୁଃଖା କପାଁ ଉପେଷ୍ଟ ସମର ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ତୋତେ ମୁଁ ମାରନ୍ତି ରେ ଦୁଃଖା
 ତୋର ରକ୍ତକୁ ଘ୍ରୋପଣ କରିଅଛି ଆଶା ।
 ତୋ ଭୁଜକୁ ଉପାଡ଼ିବେ ଗାର ଶ୍ଵାମସେନ
 ସେ ରକ୍ତେ ପାଆଳୀ କେଶ କରିବେ ବନ୍ଧନ
 ପଳାଇ ଯା ଦୁଃଖାସନ ଲୁଚ ହୁଅ ନାରେ
 ଆଉବେଳେ ନ ପଶିବୁ ଏ ମହାସମରେ ।
 ଶୁଷ୍କ ଦେବ ଅରଜୁନ ସମର କରନ୍ତି
 ଅଗଣିତ ଶର ଦୁହେଁ ବିକାବନ୍ଧ ହୁନ୍ତି ।
 ଶ୍ଵେତକୁମାର ସମର ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ତୁଲେ
 ଦିନକର ନାଥ ଆସି ମଧ୍ୟେ ବିଜେ କଲେ ।
 ଭରଦ୍ଵାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ସମରେ ବିମୁଖ
 ବିନ୍ଧି ବିନ୍ଧି ଗୁରୁ ମନେ ପାଇଲେଣି ଦୁଃଖ ।
 ଶ୍ଵେତ କୁମାରକୁ କେବେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ
 କୋପେଣ ଗୁରୁ ପୁନଶ୍ଚ ଧନୁକୁ ଧଇଲେ ।
 କୁହୁକ ଶର ବିନ୍ଧିଲେ କୋପେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ଶରେ ଶ୍ଵେତ ନିକାରିଲେ ଦୁରୁ
 ପୁଣି ଅଗ୍ନି ବାଣ ବିନ୍ଧୁ ଭରଦ୍ଵାଜ ସୁତ
 ଜଳଧାରା ଶରେ ତାହା ନିକାରିଲେ ଶ୍ଵେତ ।
 ଅଗ୍ନିର ତେଜ ହୋଇଲ ଯହୁଁ ନିବର୍ତ୍ତନ
 ସବେ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଶ୍ଵେତ ମହିମା ତୋ ଧନ୍ୟ
 ପୁଣି ପଦ୍ମତାଶରକୁ ପେଶିଲେକ ଗୁରୁ
 ଗର୍ଜଣ ପଦ୍ମତମାନ ପଡ଼ନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ ।
 କୁମାର ଦେଖିଣ ଯହୁଁ ଉରବତ ବୃଷ୍ଟି
 ବଜ୍ରଶରେ ତାହା ସବୁ ଛେଦିଲ ବିରଟି ।
 ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଶ୍ଵେତ ମହିମା ତୋ ଧନ୍ୟ
 କେବଣ ଲକ୍ଷଣେ ଜାତ କଲ ତୋ ଜନନୀ ।
 ଏହା କହି ଦ୍ରୋଣ ମେଘଶରକୁ ପେଶିଲେ
 ପବନା ଶରରେ ଶ୍ଵେତ ତାହା ନିକାରିଲେ ।

ପବନ ଯୋଗେ ଉଡ଼ିଣ ଗଲେ ମେଘଗଣ
 ବହୁତ ପ୍ରଜ୍ଞା କରେ ବିରଟ ନନ୍ଦନ ।
 ପଲ୍ଲବ ଶର ପୁରୁଷ ପେଶିଲେକ ଗୁରୁ
 ପୃଥ୍ଵୀ ପୁରିଲେ ସର୍ପେ ଟେକକରି ଫେରୁ ।
 ଶଗବର ବାଣେ ଶ୍ଵେତ ତାହାକୁ ନିକାରି
 ଦେଖିଣ ସର୍ପେ ବିବରେ ପଶିଲେକ ଡର ।
 ସଂଗ୍ରାମ ହୁଅନ୍ତେ ବେଳ ଚୁଣ୍ଟାୟ ପ୍ରହର
 ଯୁଦ୍ଧ କରିଣ ବିମୁଖ ହେଲେ ବେନି ଗାର ।
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ଗୁରୁ କରନ୍ତି ଶ୍ଵେତକୁ
 ବାକ୍ରତ କୁମର ହୋଇ ଜଣିଲ ଆତ୍ମକୁ ।
 ପୁଣି ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ କର୍ମ ମହାକୋପେ
 ଶରେକ ତୁଣୀରୁ କାଢ଼ି ବସାଇଲେ ଗୁପ୍ତେ ।
 ବ୍ରହ୍ମଶର ବୋଲିଟି ସେ ଅପାଳିତ ଶର
 ତାକୁ ପେଶିଲେ ଶତ୍ରୁକୁ ନିଏ ସମସ୍ତର ।
 ରୁଦ୍ରଶର ଅମୋଘ ସେ ବଜ୍ରମୁନା ଭେଦ
 ଏ ଶର ପେଶିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଶତ୍ରୁ ଦିଏ ଛେଦ ।
 ଏ ଶର କାଢ଼ିଲେ ଗୁରୁ ଅପମାନ ଉପେ
 ନ ମାରିଲେ ଶତ୍ରୁକୁ ଏ ନ ଫେରେ କେବେହେଁ
 ସେହି ଅସୁକୁ ଯୋଚନ୍ତେ ଗୁପ୍ତେ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣ
 ଦେଖୁଥିଲେ ଆକାଶରେ ରହି ଦେବଗଣ ।
 ବୋଇଲେ କହିତ ରଣେ ଏଡ଼େ ସୁଗ ହୋଇ
 ବ୍ରହ୍ମ ଅସୁକୁ ଧରୁଛି ସୁଦ୍ର ଶସୀ ପାଇଁ ।
 ରେ ନିର୍ଦୋଷ ଶୁଣ କହୁଁ ଶିଶୁ ଯେହୁ ମର
 ପ୍ରଜ୍ଞା ତା ନାଶ ଯାଇ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ସରି ।
 ଧୃକ ତୋର ଦ୍ରୋଣ ନାମ ଧୃକ କ୍ଷସି ପଣ
 ଧୃକ ତୋ ବାହୁକୁ ଯାହା ଧରୁ ବ୍ରହ୍ମବାଣ ।
 କୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟର ତେଜ ସେହି ବ୍ରହ୍ମଶର
 ତାହା ଦେଖି ଦେବଲୋକେ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର
 ଅସ୍ତ୍ର ଦେଖିଣ ସାସିଲେ ଉତ୍ତପ୍ତ ସରନ୍ୟ
 ଟିପୁର ଅନ୍ତକ ପ୍ରାୟେ ଦେଖାଗଲେ ଦ୍ରୋଣ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଡାକିଲେ ଥାଇ ନନ୍ଦଦ୍ରୋଣ ରଥେ
 ହେ ସାତ୍ୟକ ଆତ୍ମ କଥା ଶୁଣ କର୍ଣ୍ଣପଥେ ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ପେଶୁଛନ୍ତି ଏବେ ବ୍ରହ୍ମଶର
 ଶ୍ଵେତର ରଥକୁ ତୁମ୍ଭେ ଦୃଷ୍ଟାଅ ସରୁର ।
 ଶୁଣିଣ ସାତ୍ୟକ କେତେ ରଥ ଦୃଷ୍ଟାଇଲ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ କଥନେ ରଥ ଶୂନ୍ୟଗତ ହେଲ ।

ଶ୍ରେତ ବୋଇଲ ସାତ୍ୟକ କଲୁ ଶ୍ରୀନକର୍ମ
 କସ ଅଥେ ଛଡ଼ାଇଲେ ମୋହର ସଗ୍ରାମ ।
 ଜନମୁଖେ ଅପ୍ୟାୟ ଯୁଦ୍ଧରେ ଅଯଶ
 ସନ୍ଧୀଏ ଶୁଣିଲେ ମୋତେ ବୋଲିବେଟି କସ
 ସାତ୍ୟକ ବୋଇଲ ଦ୍ରୋଣ ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର କଲ
 ତାହା ଦେଖି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଶଙ୍କା ଜାତ ହେଲ ।
 ଶ୍ରେତ ବୋଲେ ଏସନକ ନୁହଇ ସାତ୍ୟକ
 ବହନ ମୋ ରଥ ନଥ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ତହିଁକି ।
 ରଣେ ନିସତ ହୋଇ କି ସନ୍ଧୀପଣ କଲେ
 ଅଯଶ ଯଶ ହୁଅଇ ରଣରେ ପଶିଲେ ।
 ଶୁଣିଣ ସାତ୍ୟକ ବେଗେ ନେଲ ରଥ ବାହ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖେ ଶ୍ରେତ ରଥ କଲ ନେଇ
 ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର ତେଜ କୋଟି ପ୍ରକଟିତ ଅଗ୍ନି
 ଦେଖିଣ ସାତ୍ୟକ ତେଜ ପଡ଼ିଲ ଅବନୀ ।
 ବହୁ ଶକ୍ତି ଶରମାନ ବିହଇ ବିରାଟି
 କଳଡ଼ା ମାସରେ ଯଥା ଘନ ହୁଏ ବୃଷ୍ଟି ।
 ସେହି ନାଗତେ ସମସ୍ତ ଦକ୍ଷିଣ୍ୟ ବୋଇଲ
 ଶ୍ରେତ ବସେ ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର ଯାଇଣ ପଡ଼ିଲ ।
 କୋଟିଏ ଅଗ୍ନିର ତେଜ ସେହି ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର
 ପଡ଼ିଣ ଶ୍ରେତ ଗରକୁ କରିଦେଲ ହତ ।
 ତେରସଡ଼ି ସପୂର୍ଣ୍ଣ ସେ ଦିନକର ନାଥ
 ଏ ବେଳେ ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ରରେ ଶ୍ରେତଗର ହତ ।
 ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ ଥିଲେ ଯେତେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ
 ଦ୍ରୋଣକୁ ଧକ୍କାର କଲେ ସବ ବୃନ୍ଦାରକ ।
 ଶ୍ରେତକୁମାର ନିଧନ ଶୁଭିଲ ସମରେ
 ଜୟଶଙ୍କ ବଜାଇଣ ଗଲେ କୁରୁଶାରେ ।
 ସାତ୍ୟକଠାରୁ ବିରାଟ ସମସ୍ତ ଶୁଣିଲେ
 ଆହା ପୁତ୍ରକୋଲି ରଜା ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ବାବୁରେ ଶ୍ରେତ ତୁ ଅଛୁ ଏଡ଼େ ବଳବନ୍ତା
 ବାଇଣି ବରଷେ ତୁହି ଏଡ଼େକ ଶକତା ।
 ମୋତେ ମରଣ ନୋହିଲ ତୋର ମୁଖ ବୁଝି
 ସମୁଦ୍ରେ ପଡ଼ିବି ବଳା ପ୍ରାଣେ ଆଶାନାହିଁ ।
 କୁଲର ମଣ୍ଡନ ବାବୁ କେଣେ ଚାଲିଲେ
 ଏ ମହାବୀରତ ରଣେ ଯଶ ରୁହାଇଲୁ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ସମରେ ତୁ ହେଲୁ ଶକତା
 ସେମାନ ସୁମର ମୋର ହୃଦେ ଗୁରୁଚକ୍ରା ।

କହୁତ ଶୋକ କରନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ସଭନ
 ଶ୍ରେତ ଥିଲେ କୌରବେ କି ଯାନ୍ତେ ପ୍ରାଣଦେବ
 ଶଙ୍ଖ ଉଡ଼ିରର ଶୋକ କେନ୍ଦ୍ର କହିପାରି
 କେଉଁ କଡ଼ ଗଲୁ ଗୁର ଅନାଥ ତୁ କରି ।
 ଏପରି ଶୋକ କରନ୍ତି ଶିରେ କର ତାଡ଼ି
 ତାର ମୃତ ପିଣ୍ଡଗୋଟି ନ ପାଆନ୍ତି ଲେଡ଼ି ।
 ବେଳ ଅବଶେଷେ ଅସ୍ତ୍ର ଗଗନ ବିହାରୀ
 ରହିଲେ ପାଣ୍ଡବେ ଯାଇ ବରୁଣା ନଗରୀ ।
 ସ୍ନାହାନ ଗୋଜନ ନାହିଁ ଦେବାକାନ୍ତ କଲୁ
 ବିରାଟକୁ ଆଶ୍ୱାସନା କରନ୍ତି ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
 ସେହି ଦେବ ମାୟାଧର ପରମପୁରୁଷ
 ଯାହାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଲେ ଶୋକ ହୁଏ ଧୂସ
 ହରି ବୋଲନ୍ତି ଦେ ରଜା ଶୋକ କି କାରଣ
 ଶସିସ୍ତେ ଶୋକ କରିବା ଅଟେ ଅକାରଣ ।
 ତୋହର ପୁତ୍ର ଶ୍ରେତ ଯେ ପଡ଼ିଲକ ରଣେ
 ଦେଖ ତାକୁ ଦେବେ ନ୍ୟନ୍ତ୍ର ପୁଷ୍ପକ ବିମାନେ
 ଦେବ ଦୁନ୍ଦୁଭି ବଜାଇ ତାହାର ଅଗ୍ରତେ
 ଖଟନ୍ତି ଯେ ବିଳାସିନୀ ତାଣ୍ଡବର ନୃତ୍ୟେ ।
 ବିଦ୍ୟାଧରୀଏ ଗୁମର ତାକୁଛନ୍ତି ଧରି
 କୁବେର ଅମ୍ଳାନ ବସୁ ଖଟେ ନେଇକରି ।
 ଦେଖ ବୋଲି ବିରାଟକୁ ଦେଖାନ୍ତେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ
 ଆକାଶେ ବୁଝି ଦେଖିଲେ ବିରାଟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଦେଖିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲୁ ବିରାଟ ନୃପତି
 ଛୁଡ଼ିଲ ଶୋକଅବସ୍ଥା ମନ୍ତ୍ର ଗଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
 ଯହୁଁ ସେ ଦେଖିଲ ରଜା ଶ୍ରେତ ପୁରୁଷାର୍ଥ
 ଦୁଃଖ ଛୁଡ଼ିଣ ମନରେ ହୋଇଲ ଉପତ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ମହିମା ଏ ଭାରତର କଥା
 ସାଧୁ ସେ ଯେତେ ପଡ଼ିଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାରଥା
 ଶାବନ ତାହାଙ୍କ ଧନ୍ୟ ବଂଶ ତାଙ୍କ ଧନ୍ୟ
 କୋଟି ଶ୍ରୀ ସମ ନୁହେଁ ଭାରତ ସମାନ ।
 ବହୁ ଜପ ଅଶ୍ୱମେଧ ଶ୍ରୀ ପର୍ଯ୍ୟଟନ
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ମନ୍ତ୍ର ନାନା ଉପାଧି ବିଧାନ ।
 ଅଭିଜାନ ବସୁଦାନ ଗଜ ଜଳଦାନ
 ରଣଯଜ୍ଞ ଦାନକୁ ଏ ନୁହଇ ସମାନ ।
 ବହୁତ ପାତକ ଯେବେ ହୋଇଥାଏ ବଂଶେ
 ଆପେ ତରଇ ବସାଏ ବଂଶ ସୁଗଦେଶେ ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଦୋଳଣ ଯେବେ ଦୋଳ ଶୟନାଶୁ
 ରଣଯଜ୍ଞ କଲେ କୋଟି ଅଶ୍ୱମେଧ ସରି ।
 ତେସନ ପୁଅ ଗୋଟିଏ ଦୋଳ ଯେବେ ଦଂଶେ
 କୋଟିଏ ପୁରୁଷ ଘେନି ବସେ ସ୍ୱର୍ଗଦେଶେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ବଚନେ ମଧ୍ୟ ଅଧ୍ୟପତି
 କୋପକୁ ଗୁଡ଼ି କରିଣ ଲଭିଲୁ ତୁପତି ।
 ଜୟ କୁ ଯମଦଗ୍ଧିର ସୁତ ପଶୁ ଗମ
 ରେଣୁକାର ଗର୍ଭ ଜାତ କୃତାନ୍ତକ ସମ ।
 ଲଲଟେ ହରିମନ୍ଦର ଶିରେ ଜଟାଘର
 ଭୁଜେ ଅଜଗବ ଧନୁ ପଶୁ ଶୋହେ କର ।
 ପୀତବର୍ଣ୍ଣର କାଢ଼େଟି କଟିରେ ଶୋଭିତା
 ଯଜନ ଯାଜନ ଆଉ ବିଶୁଣ ପରତା ।
 ଆହାର ମେଥୁନ ନଦ୍ରା ଏ ତନ ତଥାଗୀ
 ବେନି କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ ମହାନନ୍ଦେ ଯୋଗୀ ।
 ପ୍ରଜାଙ୍କ ହିତେ ଘଣ୍ଟିକୁ ବାନ୍ଧିଲେ ଜାନୁରେ
 ତେଣୁ ଜାନୁଘଣ୍ଟ ନାମ ବନ୍ଧିଲେ ସିତରେ ।
 ବାରମାନଙ୍କ ବନ୍ଧନ ନ ଦେଖି ଯେ ଡୋଳେ
 ସସ୍ତ୍ରବାହୁ ନାଶଗଲୁ ତୁମ୍ଭ ଦୋପାନଳେ ।
 ବକାସୁର ନାଶଗଲୁ ଯାହା କୋପାନଳେ
 ତାହାର ପାଦରେ ଏବେ ଶିର ମୋର ଲୁଲେ
 ରୁଣିଭାଇ ମାତା ଶିର କମଳକୁ କାଟି
 ପିତା ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକୁ ନ ମେଣ୍ଟି ।
 ପୁଣି ବନସ୍ତେ ପିତାଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଯେ ବର
 ମାତାସହ ଶାଆନ୍ତିଲ ରୁଣି ସହୋଦର ।
 ପିତାଶୟ ସସ୍ତ୍ରାର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗେ ଦୋଳ ବାଣୀ
 ତାହାର ଶିରକମଳ ପକାଇଲ ଛେଦ ।
 ମନ୍ତ୍ରଗୁରୁ ଦେବଗୁରୁ କ୍ଷତ୍ରୀଙ୍କର ଗୁରୁ
 ଜାତଗୁରୁ ଅଗ୍ନିଗୁରୁ ଅଟ ବନ୍ଧ୍ୟାଗୁରୁ ।
 ଏକବଂଶ ବାର ତୁମ୍ଭେ ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ
 ନିକ୍ଷେପ କରିଲ ଦେବ ନିଜ ଭୁଜବଳେ ।
 ଏକ କୁଠାରକେ ଦେଲେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାଉଂଶୀ
 ରୁଧିର ତର୍ପଣ କରି ତୋଷିଲ ଭୈରବୀ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠ ଠାକୁର ତୁମ୍ଭେ ଦେବଙ୍କ ଦେବତା
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ପୃଥ୍ୱୀରେ ଘରକୁ ହରନ୍ତା ।
 ପରିଧାନ ଯାର କୃଷ୍ଣସାର ତର୍ପଣୋଟି
 ବ୍ୟାଘ୍ର ଲଞ୍ଜ ଗୋଟି ଯାର କଟିରେ କାଢ଼ିଟି ।

ମହାବଳ ବଳିଭ ଯେ ବହୁ ତାର ବୃଦ୍ଧି
 ଏକା ନାଶକେ ସଦ୍ରୂପ ପାରେ ସାଧୁ ।
 ରକତ କୁମୁଦ ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟେ କଳାଡୋଳା
 ବକପନ୍ଥ ଯେଉଁପରି ଦଶେ ମେଘମାଳା ।
 ବିଶ୍ୱବସୁ ତାରିଲ ଯେ ଗଜ ଖଗ ବାଦେ
 ଯତି ଦେଲ ପଶୁ ଗମ ଅବତାର ମଧ୍ୟେ ।
 ଅଭିନବ ସୁନ୍ଦର ସେ ଜଳଧର ମୂର୍ତ୍ତି
 ଅଜଣା ସାଧନ ନାଥ କଳ୍ପାନ୍ତର ପ୍ରତି ।
 ଆୟୁର୍ଜ୍ୟୋତି ଧନୁର ଯେ ଅଟେ ଶିଶୁମୁନୀ
 ଶୂନ୍ୟରୂପ ଆକର୍ଷିତ ସେ କବଚ ସେହୁ ।
 ପରିଧେୟ ସୁବସନ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଆଖି
 ଯାର ମାଳାମୁର ରୂପେ କମଳହିଁ ସାକ୍ଷୀ ।
 ବୈଲେକ୍ୟ ସଞ୍ଚିତ ସେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଶିବେମଣି
 ପରଂଗତ ଦିଏ ସେହୁ ମାଗନ୍ତେଣ ପ୍ରାଣୀ ।
 ଚକ୍ରଅଳ୍ପ ସୁଧାରସ ଯା ବଦନ ଗୋଟି
 ମନ ପୁଣ୍ୟବଳେ ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ମୁଁ ଭେଟି
 ତାମ୍ରମୁଖ ଅମୃତାସ ଅଟେ ଯାର ଦୃଷ୍ଟି
 କହିଲି ମୁଁ ଶ୍ରୀକ୍ଷରତ କୃଷ୍ଣଲୀଳା ଏଟି ।
 ଶୁଭ୍ରମୁଖ ଶାରଳା ଯେ କରଇ ଦିନତ
 ପଶୁ ଗମ ଚରଣରେ ସଦା ତାର ମତି ।

—*—

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଦୁଇ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ଅମୋଘ
 ଶକ୍ତି ପ୍ରେରଣ ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ
 ଚନ୍ଦ୍ରବାସୀ ତାହା ଛେଦନ ଏବଂ
 ବଳରାମଙ୍କ ତୀର୍ଥ ଭ୍ରମଣ
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଶୁଣି ବସସ୍ତ୍ର ଯୁଦ୍ଧର ଯେଉଁପରି ଶକ୍ତି ।
 କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ଦୁହେଁ ବଡ଼ର ମୁଗ୍ଧ
 ସମରେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ଦୁଇବଳ ଥାଟ ।
 ଦୋଳଲ ସଂଗ୍ରାମ ତହିଁ ଶ୍ୱଶୁ ଅର୍ଜୁନର
 ଅନୁସନ୍ଧେ କରନ୍ତି ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ଶର ।
 ଶ୍ୱେତର ମୁଖୁ ହୁଅନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ବସନ୍ତ
 ଖେଳଇରକୁ ଘେନି ବାହୁଲ ସେ ଥାଟ ।
 ସମରକୁ ବାହାରିଲେ ଦ୍ରୁପଦ ନୃପତି
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଜୟସନ ସୁତ ସହଦେବ ନରପତି
 ତେଜଶ୍ଚ ହରିଶୀବଳ ଅଶିଷୋଶୀ ହସ୍ତି ।

ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନଗଲେ ପରାଣ ପରାଣ
 କଳିଙ୍ଗସେନର ତୁଲେ ଲଗାଇଲେ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ଉଦୟମଣ୍ଡଳ ରାଜା ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ନିର୍ଦ୍ଦର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଗଣପତି ।
 ଏହି ବେନରାଜା ତହିଁ କରିଲେ ସମର
 କୃପବର୍ମା ସହିତରେ ନୃପ ଗଣେଶ୍ୱର ।
 ପଞ୍ଚାଶ ଦେଶର ରାଜା ଅନଙ୍ଗ ନୃପତି
 ତା ତୁଲେ ସମର କଲ ଭୀମ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ହୃଦୟିକା ଯୁଦ୍ଧ ଶତଞ୍ଜିତ ରାକ୍ଷସ
 ଅଳମୁଷ ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ସେ ବିଶେଷ ।
 ଅଳାୟୁଧ ଶିଖଣ୍ଡୀର ପ୍ରବଳ ସମର
 ଲେଖନ୍ତେ ଏ ନ ସରଇ ଯୁଦ୍ଧ ଅଗୋଚର ।
 ସମର ସ୍ଥାନେ ପ୍ରବେଶ ପାଣ୍ଡବ ଯେ ଭୀମ
 କାଳଦଣ୍ଡ ଦେନ ଯେହ୍ନେ ଆକର୍ଷଇ ଯମ ।
 ବାଆନ ବାଆନ ଭାର ଗଦା ବେନ ହସ୍ତେ
 ସବେ ଅପସରି ଯାନ୍ତି ଭୀମକୁ ଦେଖନ୍ତେ ।
 ଯେତେକ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ନ୍ତି ତାହାର ଆଗରେ
 ପ୍ରଠାନ୍ତି ଯମ ସଦନେ ଗଦା ବିଦାତରେ ।
 ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥି
 ତାଙ୍କ ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ଦ୍ରୁପଦ ନୃପତି ।
 ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମନ ସମର ଅଶ୍ୱଥାମା ତୁଲେ
 ସମର ସମ୍ଭବେ ସେହି ପୃଥ୍ୱୀ କମ୍ପାଇଲେ ।
 ଭୀଷଙ୍କ ସମର କଥା କେନ୍ଦ୍ର କହିପାରି
 ମୃତ୍ୟୁବିଳେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଶରେଶର ମାରି ।
 ପଣ୍ଡୁର ପୁତ୍ର ଅର୍ଜୁନ କ୍ଷୟା ଜଗଜ୍ଜେଠି
 ତାହାଙ୍କ ବାଣେ ଭୀଷଙ୍କ ଦେହ ଗଲ ଫୁଟି ।
 ଅନେକ ସମ୍ଭାରେ ତହିଁ ହୁଅଇ ସମର
 ହନକର ନାଥ ହେଲେ ଦୁଇ ଯେ ପ୍ରହର ।
 ମକର ମାସେ ଆଦିତ୍ୟ ମହାତେଜ ଜ୍ୟୋତି
 ଅନଳ କରଣ ଜଣି ଦିଶେ ଶରକାନ୍ତ ।
 ଫଳେ ଫଳେ ପରିତାଳ ହୁନ୍ତି ଶର ବେନ
 ବରଷାର ଧାରାପରି ବହଇ ବହନ ।
 ଯୁଦ୍ଧେ ବିମୁଖ ହେଲେଣି ପାର୍ଥ ମହାମତି
 ତୁଣୀରୁ ଗାଜେୟ ତଡ଼ି କାଢ଼ିଲେ ଶକତି ।
 ତୁଣୀରୁ କାଢ଼ନ୍ତେ ସେହୁ ଥିଲା ଏକମୁଖି
 ହସ୍ତରେ ଦେନନ୍ତେ ହେଲା ବଂଶମୁଖି ଶକ୍ତି ।

ଧନୁର୍ବିଶେ ବସାଇଲେ ନେଇ ଯେତେବେଳେ
 ଏକଶତ ମୁରତି ସେ ହେଲା ତେତେବେଳେ
 ଆକର୍ଷଣ ଯେତେବେଳେ କଲେ ଭୀଷ୍ମରଥୀ
 ସେ ସମୟେ ଶକ୍ତି ହେଲା ସହସ୍ର ମୁରତି ।
 ଦେବତା ହେଉ ଅଥବା ଅସୁର ଯେ ହେଉ
 ଏ ଶକ୍ତି ବିଦାତେ ବର୍ତ୍ତେ ନ ପାରିବେ କେନ୍ଦ୍ର ।
 ହେ ରାଜା ସେହୁ ସମୟେ ଗଙ୍ଗାଙ୍କ ତନୟ
 ସିଂହୁର ଅନ୍ତକ ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ତାଙ୍କ କାୟ ।
 ଯେତେବେଳେ ଛୁଡ଼ି ଦେଲେ ଗଲା ସେହିଶକ୍ତି
 ସେ ସମୟେ ହୋଇଲା ସେ କୋଟିଏ ମୁରତି
 ସହସ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ କି ଦେଲେ ତେଜ ଜଣି
 ତେଜରେ ଅନ୍ତର ଦେଲେ ଦେବ ଦିନମଣି ।
 ଦେଖି ଅପସରି ଗଲେ କୌରବ ସଇନ
 ବହୁଦୂରେ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରହେ ତାଙ୍କୁ ଦେନ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସୈନ୍ୟମାନେ ବେଗେ ଗଲେ ଦୁଃଖି
 ଏକାମାସକ ସେଠାରେ ଅର୍ଜୁନ ରହିଛି ।
 ଶତ୍ରୁଯୁଗ ଯାଏ ଭାଜିଗଲେ ବେନବଳ
 ବେନରଥୀ ନିଶ୍ଚଳରେ ଅଛନ୍ତି କେବଳ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଶୁଣ ପାଲଗୁନ
 ସଂସାର ଦହନ ଶରବିନ୍ଦେ ଭୀଷ୍ମ ଦେନ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ଏ ସଂସାର ହୋଇବ ଦହିୟା
 କୋଟିଏ କରଣ ଅଟେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ତେଜ ।
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଶାଠ ପତିଙ୍ଗାଦି କରି
 ଆଜର ଯୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରାଣ ନ ରହେ କାହାର ।
 ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରତିଶର ଅଛି କି ହୋ ପାର୍ଥ
 ସମସ୍ୟା ନ ଦେଇ ପାର୍ଥ ହୁନ୍ତେ ମୌନବ୍ରତ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମନୋରାଜି ଜାଣି ଦେବରାଜ
 ଏହିକ୍ଷଣି ନନ୍ଦିଘୋଷ ହୋଇବ ଦହିୟା ।
 ହୃଦଗତେ ଚିନ୍ତାଲେ ଯେ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଧାତକାରେ ପ୍ରବେଶିଲା ଚନ୍ଦ୍ରସୁଦର୍ଶନ ।
 ଧାନେ ତାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଶ୍ୱଷ୍ମଙ୍କର ଶକତିକୁ ପଜା ବେଗେ ହାଣି ।
 ପାର୍ଥକୁ ଗୋଚର ଏହା ନୋହିଲା ଯୁକ୍ତେ
 ହନୁମାନ ଦେଖିଲା ସେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ।
 ହନୁ ପ୍ରଶଂସେ ପାଣ୍ଡବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧନ୍ୟ
 ପ୍ରାଣୁ ଅଧିକ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କଲେ ନାରାୟଣ ।

ଅଦୃଶ୍ୟରେ ତମ ଗଲ କରି ଶୂନ୍ୟ ଗତି
 ଦୃଶ୍ୟ କରିଲ ଯାଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶକତି ।
 ଶକତି ନାଶିଣ ତମ ହେଲ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ
 ଦେଖିଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୁଣଲେ ହସ୍ତ ଧରି ତୁଣ ।
 ରଥ ଦୃଷ୍ଟାଇଣ ଯାଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭେଟି
 ପାଣ୍ଡବେ ଶରଣ ପଶ ଆହେ ଧାର୍ମରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ଯଦ୍ୟପି ଯାଇ ଶରଣ ନ ପଶ ଅଥବା
 ଗଜ୍ୟ ଗୁଣ ପଳାଇ ତୁ ପ୍ରାଣ ରଖ ବାବା ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ କିସ କାରଣେ ଏ କଥା
 କହିଲ ତାହା ବୁଝାଇ କହନ୍ତୁ ସଦୃଶ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲେ ଆରେ ଶୁଣ ଶୁଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ନାଶିବାକୁ କରିଥିଲ ମନ ।
 ମହାତେଜୀ ଅନର୍ଯ୍ୟାସ ଶକତି ଧରିଣ
 ମନ୍ତ୍ର ସହିତରେ ତାକୁ କଲି ମୁଁ ପ୍ରେରଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ରୂପ ବରୁଣ ସେ କୁବେର ପବନ
 କାହାର ବଳେ ସେ ଶକ୍ତି ନୋହେ ନିବାରଣ
 ପ୍ରଥମେ ଦହନ୍ତା ସେହି ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ
 ଭୂରାଶ୍ଵ ଧୂଳେ ହନୁ କୃଷ୍ଣ ଆଉ ପାର୍ଥ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟେ ଦହନ୍ତା ଶକ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ସଜନି
 ସୁଧର୍ମ ଆଉ ଆଜ କି ଯାନ୍ତେ ପ୍ରାଣ ଦେନ ।
 ଅର୍ଜୁନର ବଳେ ତାହା ନୋହେ ନିବାରଣ
 ତମ ଧରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତା ଛେଦିଲେ ଆପଣ ।
 ସେହୁ ଯେବେ କି ନିଶ୍ଚୟେ ପଶିଲେ ସମରେ
 କିସ ଆଉ ସମର ଯେ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ।
 ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଦୈତ୍ୟ ଯେ କଲେ ନିଧନ
 ତାହାଙ୍କ ତୁଲେ ସମର କିବା ପ୍ରୟୋଜନ ।
 ସୁା ଶୁଣି ବିସ୍ମୟ ହେଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ବଳରାମଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କଲକ ତତ୍ତ୍ଵ ।
 ଆସନ କର୍ମିଲ ଯହୁଁ ଜାଣିଲେ ମୁଷଳୀ
 ଧାତକାରେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ବିଜେ ଦେବ ହଳୀ ।
 କୌରବେ ପ୍ରଶାମ କଲେ ବଳରାମ ଦେଖି
 ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ଏ ଯାନବାହନ ଉପେକ୍ଷି ।
 କାମପାଳଙ୍କ ଚରଣେ ସର୍ବେ ପରଶାମି
 ତୁମ୍ଭ ଶରଣେ ପାଣ୍ଡବେ ଯୁଦ୍ଧ କଲୁ ସ୍ଵାମୀ ।
 ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତବ ଚରଣକୁ ଛୁଇଁ
 ଭରତ ସମରେ ଅସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବି ମୁହିଁ ।

ଗତିଜନ୍ତୁ ଦୋଷ ସେହୁ ଖଣ୍ଡିବା ନମନ୍ତେ
 ସାରଥୀ ହୋଇଣ ଥିବ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ।
 କହିଥିଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଯେବେ ଶସ୍ତ୍ର ମୁଁ ଧରଇ
 ଜନ୍ତେ ଜନ୍ତେ ତୁମ୍ଭ ପାଦେ ଦୋହ ଧେ କରଇ
 ସେହି କଥାମାନ ହରି ସର୍ବ କଲେ ତେଜ୍ୟା
 ଆପଣେ ତମ ଧଇଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଦେବରାଜା ।
 ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ହକାର ଏକଣ
 ତାଙ୍କୁ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ମୁହିଁ କରିବି ଅର୍ପଣ ।
 ସହସ୍ରେ ପାଣ୍ଡବ ହେଲେ ନାହିଁ ମୋର ଶ୍ରୀତ
 କିପାଇଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ହୋଇବି ଅପ୍ରୀତି ।
 କୁହ ଗଦାଗୁରୁ ମୋର ଶିରେ ହସ୍ତ ଦେଲୁ
 ହେ କାମପାଳ ସମୟେ ରଖି ନ ପାରିଲୁ ।
 କୃଷ୍ଣ ଆଶ୍ରୟେ ମୋ ଗଜ୍ୟ ନେଲେ ପଞ୍ଚଦ୍ରାଚ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଶ୍ରେକରି ମୁଁ ହୋଇଲି ଅନାଥ ।
 ଏପରି କହି ଶୁଣିଲେ ତହିଁ ଗଡ଼ସାଲ
 ଶିରେ ହସ୍ତଦେଇ ସର୍ବେ ସାହି ସାହି ବୋଲି
 କୌରବଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବଳରାମ ଦେଖି
 ରକତ କୁମ୍ଭ ପ୍ରାୟ କଲେ ବେନ ଆଖି ।
 ଡାହାଣେ ମୁଷଳ ବାମେ ବଜ୍ରର ଲଙ୍କଳ
 ଯୋଗେଶ୍ଵର କାବ୍ୟୁଷ୍ଠ ପାନେ ମଡ଼ିଗୋଳ ।
 ମେରୁ କୁଲ ଶୋଭାପାଏ ଶିରେ ସପ୍ତଫେଣି
 କୋପେଣ ଗର୍ଜନ୍ତୁ ମେଘନାଦ ପ୍ରାୟେ ଜାଣି ।
 ଭୟରେ ସ୍ଵର୍ଗ ତେଜଣ ଗଲେ ବୃନ୍ଦାବନେ
 କୋପ ଦେଖି କଉରବେ ରହିଲେ ନିଶଙ୍କେ
 କାଳଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟ ବୁଲେ ତାଙ୍କ ବେନିତୋଳ
 ଆପଣେ ସୁଗ୍ରାମେ ବିଜେ ଦେବ କାମପାଳ ।
 ମହାପ୍ରତାପେ ଡାକନ୍ତୁ ସ୍ଵାମୀ ବଳଦେବ
 ଆରେ ଆରେ କୃଷ୍ଣ ଆରେ ଆରେରେପାଣ୍ଡବ
 ଯେସନେ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଖସି ପଡ଼ଇ ଆକାଶୁ
 ତେହେ ପୃଥିବୀ କର୍ମିଲ ବଳଦେବ ଆସୁ ।
 ରଥଧନ ପରେ ଥାଇ ହନୁ ଯେ ଡାକିଲେ
 ସସ୍ତ୍ରାଳ ହୋ ପାର୍ଥ କୋପେ ଘନ ବିଜେକଲେ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଦେଖିଲେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ଥାଇ
 ହଳ ମୁଷଳ ବୁଲଇ ଘନ ଛନ୍ଦି ଧାଇଁ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖ ଗୁହିଁ ବୋଲେ ବୃକୋଦର
 କିସ ଅର୍ଥେ ପଶିଲେକ ଯୁଦ୍ଧେ ମାଳାମୁର ।

ଗଦା ବୁଲଇଣ କୋପେ କାଳଦଣ୍ଡ ପାଣି
 ଗର୍ଜେ ଶ୍ଵାସ ଯେହ୍ନେ ସିଂହ ପରାସନ ଜାଣି ।
 ରାମଙ୍କ କୋପ ଦେଖିଣ କୋପେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶତ୍ରୁର ସପକ୍ଷ ଯେହ୍ନେ ତାକୁ କଥ ବସୁ ।
 ହୃଷିକେଶ ସୁତ ଘଟୋତ୍ତର ମହାବଳୀ
 ଧାମର୍ଦ୍ଦ କୋପେ ଅସୁର ଶାଳ ଶିଳ ତୋଳି
 ରଥ ଉପରୁ ଡେଇଁଣ ବେଗେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଶ୍ଵାସସେନେ କୋଳାହଳ କଲେକ ଭୂରତ ।
 ଆରେ ଶ୍ଵାସ ବଳଦେବେ କୋପ ତୁ ନ କର
 ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ନୁହଇ ବେଶ୍ଵର ।
 ମୋହର ଶପଥ କୁହ ସମରେ ନ ବଡ଼
 ଯାନ ବାହନ ତେଜଣ ସବେ ଶସ୍ତ୍ର ଛାଡ଼ ।
 କୋଟିଏ ସିଂହର ଅଟେ ଯାର ପରାସନ
 ତାହାଙ୍କ ତୁଲେ ଆମ୍ଭର କଥ ଯେ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଦୁହେଁ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ତାହାଙ୍କର ତୁଲେ
 ହସ୍ତି ନା ତାଡ଼ିଲେ ଯେହ୍ନେ କୋପରେ ଲଞ୍ଜଲେ
 ଯେଉଁ ଦେବ ରଜାଅବତାରେ କୁକୁହଳୀ
 ଜଗନ୍ନାଥ ନାଥ ସେହ୍ନେ ରାମ ବନମାଳୀ ।
 ଜଗତଜନ ସୋଦର ସବୁକୁ ବୋଧଲେ
 ତାଙ୍କ ବଚନେ ସେମାନେ ଶାନ୍ତିକୁ ଲଭିଲେ
 ଶ୍ଵାମାର୍ଜୁନ ଆଦି ସବେ ଛାଡ଼ିଲେକ ଶର
 ଶସ୍ତ୍ରସ୍ଥାନେ ପ୍ରଣମିଲେ ରାମଙ୍କ ପୟର ।
 ନାରାୟଣ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେଖି ପୁଣି ପୁଣି
 ନିଜସ୍ଥଳ କରି ବହୁ କଲେକ ଦଇମା ।
 କୃଷ୍ଣେ ବଳରାମ ଦେଖି ରାଗାନ୍ତ ହୋଇ
 କହୁ ନ କହି ରହିଲେ ଆୟୁଧ ବୁଲଇ ।
 ପୁଣି ତାଙ୍କ ପାଦେ ହରି ହୋଇ ନିଜସ୍ଥଳ
 ବିନୟ ଶବ୍ଦେ ପୁଞ୍ଜିଲେ ଦେବ ବନମାଳୀ ।
 ହେ ଅନନ୍ତ ଯୋଗେଶ୍ଵର ଦେବ ହଳଧର
 ଅକାରଣେ କପା ପ୍ରଭୁ ଏଡ଼େ କୋପ କର ।
 ଉକତବସ୍ତୁ କୁମ୍ଭେ ହୁଅ ଶାନ୍ତମୁଖି
 ବୋଷ ଅନୁରୂପେ ବେବ ବୁଝି ଦିଅ ଶାନ୍ତି ।
 ବୋଲନ୍ତି ଯେ କାମପାଳ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 କୌରବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କପା କଲୁ ତୁ ସମର ।
 ଆଜର ଯୁଦ୍ଧେ ବଧବ ମୁହିଁ ପାଣ୍ଡବକୁ
 କୌରବଙ୍କ ଫେଡ଼ିବ ମୁଁ ସମସ୍ତ ଦୁରତ ।

ଦ୍ଵାରକାରେ ନିୟମ ତୁ କଲୁ ପାଦକୁଇଁ
 ବୋଲୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଶସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବ ମୁହିଁ ।
 ଆଜ ସମର ତୁ କଲୁ କପା ଶସ୍ତ୍ର ଧରି
 ଶ୍ଵଶୁର ଅସ୍ତ୍ର ନାଶିଲୁ ଦେବ ମଧୁହାସ ।
 ଶ୍ଵଶୁର ବିଷ୍ଣୁ ଶର ପାଣ୍ଡବେ ଆବୋରି
 କହ ଦେଖି କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର କଲୁ ତୁ କପରି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଦେବ ବୁଝି କୋପକର
 ମୁହିଁ ତ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କ ତୁଲେ ନ କଲି ସମର ।
 ତୁମ୍ଭେ ଅକାରଣେ ଦେବ କୋପ ନ କରିବା
 ଘୋଷ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ଛାଡ଼ି ପରୁର ବୁଝିବା
 ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ନିୟମ କରିଥିଲି ଯାହା
 ତାହା ଲଢ଼ିଥିଲେ ଦେବ ହୋଇବଦୋରେହା
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ କୋପ ଦେବ ତୁମ୍ଭର କି ଅର୍ଥେ
 ବଳ ମୁଷଳେ ଛେଦନ କର ଦେବ ମୋତେ
 ଏତେ ବୋଲି କଲେ ରାମ ଚରଣେ ଦଇମା
 ପୁଞ୍ଜି ବା ପାଇଁକ ଗଲେ ତହୁଁ ହଲପାଣି ।
 ଦ୍ରୋଣ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ରଥର ଉପରେ
 କାମପାଳ ପରୁରଲେ ତାହାଙ୍କୁ ସଉରେ ।
 ଆହେ ଦ୍ରୋଣ ଶ୍ଵଶୁ ତୁଲେ ଯୁଝିଲେ କି ହରି
 ଏହା ଦେଖିଥିଲେ କୁମ୍ଭେ କହ ସତ୍ୟକରି ।
 ବଳରାମଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ କହିଲେକ ଦ୍ରୋଣ
 ମୁହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ନାରାୟଣ ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ପୁଞ୍ଜିଲେ କୁମ୍ଭେ ଥିଲ ଆଗୁଆଣି
 ଦେଖିଲ କି ହୋ ସମର କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲଇ କେସନେ ମିଥ୍ୟା କହିବଇଁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହସ୍ତରେ ଶସ୍ତ୍ର ମୁହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ।
 କୃପ ଅଶ୍ଵଥାମା ଏହି ଦୁହିଙ୍କୁ ପୁଞ୍ଜିଲେ
 ଲେ ଆଉ ଭୂରଶ୍ରବା ସ୍ଵାକୁ ପରୁରଲେ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ କହିଲେ ସମସ୍ତେ
 ଅସ୍ତ୍ର କେହି ନ ଦେଖିଲୁ ବାସୁଦେବ ହସ୍ତେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ପୁଞ୍ଜିନ୍ତି ଦେବ ବଳରାମ
 ଭୁବି କି ଦେଖିଲୁ କୃଷ୍ଣ କରିଲେ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ବଳରାମଙ୍କୁ କହଇ ଶ୍ରୀ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ମୁଁ ଦେଖିନାହିଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରିବାର ଦ୍ରବ୍ୟ ।
 ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୁହିଁ ତ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଥିଲି
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରିବାର ତାଙ୍କୁ ନେତ୍ରେ ନ ଦେଖିଲି ।

କେବେହେଁ ତ ନାଶପୁଣ୍ୟ ସମୟ ନ କଲ
ମିଥ୍ୟା ନ କହିବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯେ ବୋଇଲ
ଏ ମହାଶରତ ସୁଦେ ମିଥ୍ୟା କେ କହିବ
ଜ୍ଞାନ ଥାଉଁ ନରକକୁ କେ ବାଞ୍ଛା କରିବ ।
ଆହେ ଦେବ ହଳଧର ଦ୍ରୋହ କଲ ତୋତେ
ଶ୍ଵଶୁ ରଣ କଲେ ସତ୍ତ୍ଵ ଦବସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
ଆଜି ଯାଏ କୃଷ୍ଣ ହସ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର ଦେଖି ନାହିଁ
ତୁମ୍ଭ ଆଗେ ଦେବ କେହ୍ନେ ମିଥ୍ୟା କହିବଇଁ
ଶୁଣିଣ ବସୁଧା ଦେଲେ ଦେବ ହଳଧାରୀ
ଶ୍ଵଶୁକୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରିଲେ କି ହରି ।
ଶ୍ଵଶୁ ବୋଇଲେକି ତୁମ୍ଭେ ବହନା ବଧାତା
ତୁମ୍ଭର ଛମ୍ପୁରେ ଦେବ କେ କହିବ ମିଥ୍ୟା ।
ଅମୋଦ ଶକତି ମୁହିଁ ଆକର୍ଷି ବନ୍ଧୁଲ
କୃଷ୍ଣ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାର ନେତ୍ରେ ନ ଦେଖିଲ ।
ଶ୍ଵେ ରାମ ଯେବଣ ଶକ୍ତି ମାରିଲ ପାର୍ଥକୁ
ବୁଝା ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଦୁହେଁ ତାହା ନାଶିବାକୁ
ଚନ୍ଦ୍ର ଛଡ଼ା ସେ ଶକ୍ତିର ନୁହଇ ବିନାଶ
ତାହା ଶୁଣି ବୋଲୁଛନ୍ତି କମଳାବଳାସ ।
ଅର୍ଜୁନ କି ମୋର ଅସ୍ତ୍ର ବେଶ୍ଵର ନ କରେ
ନିଜେ ଦେଖିଛ ସୁଭଦ୍ରା ହରିଣ କାଳରେ ।
ଏବେ ତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ସବୁ ବୁଝିଲ ଆପଣ
ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ମୁହିଁ କରିବାର ରଣ ।
ଏହା ଶୁଣି କଳଦେବ କୋପରେ ପ୍ରଜ୍ଞୁଲ
ଶ୍ଵଶୁକୁ ମୁଖକୁ ଚୁହିଁ କୋପିଲେ ମୁଷଳୀ ।
ଗୁଣେ ଥରଥର ଉଦ୍ବେଗ ବହଇ ନିଶ୍ଵାସ
ଆକର୍ଷି ଧରିଲେ ରାମ ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର କେଶ ।
ଶ୍ଵେଷେ ବୁଲଇ ପିଟନ୍ତେ ନେଇ ବଜ୍ରହଳ
ଧାର୍ଯ୍ୟାଲ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ତାଙ୍କୁ କଲେ କୋଳ
ପ୍ରଣେ ଯେଲେକ୍ୟ ଠାକୁର ପୃଥ୍ଵୀ ଶିରୋମଣି
ଶ୍ଵଶୁକୁ ବୁଆରେ କର୍ପା କୋପ କର ସ୍ଵାମି ।
ଦେଖୁଛ ଏ ଅଯାଚିକ ଅସୁଚିକ ପାପୀ
ତୁମ୍ଭ ହସ୍ତେ ମଲେ ପାପୁଁ ତରିବ ଅଦ୍ୟାପି ।
ଏ ଛୁରକୁ କୋପ କର୍ପା କର କାମପାଳ
ଆପଣେ ଶ୍ରୀକରେ ହରି ଛଡ଼ାଇଲେ ବାଳ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସତ୍ୟ କଲ ତୁମ୍ଭର ପାଖରେ
ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ନାହିଁ ମୁହିଁ ଭରତ ସମରେ ।

ତୁମ୍ଭ ପାଦ ଛୁଇଁ ମୁହିଁ ସତ୍ୟ କରିଥିଲ
ଭରତ ସମରେ ଅସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବ ବୋଲି ।
ସତ୍ୟ କେବେ ଲାଗି ନାହିଁ କହୁଛୁ ତୁମ୍ଭକୁ
ରାମକୁ ପ୍ରବୋଧ ନେଲେ ଛଡ଼ାଇ ଶ୍ଵଶୁକୁ ।
ଶ୍ଵଶୁକୁ ତେଜ୍ୟା କରିଣ ରାମଚୂଷ୍ଠ ବେନ
ତଳିଲେ ସଙ୍ଗରେ ଘେନି ଶ୍ରୀମ ପାଲଗୁନ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଗ୍ରତେ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ହଳୀ
ଏକଇ ସୋଦର ତୁମ୍ଭେ ନ କର ସେ କଳ ।
ଅକାରଣେ କି ନିମନ୍ତେ କର ରଣଧାରୀ
ରଣ ତ୍ୟାଗକରି ହଥ ସୁଧୂଷିତ ଶ୍ରୀମ ।
ତୁ ପଞ୍ଚ କଟକେ ଲକ୍ଷ ଯୋଜନେ ନୃପତି
କାହିଁପାଇଁ ସମୟରେ ବଳାଭୁଜ ମତି ।
ଆସ ଦୁଇଜଣକୁ ମୁଁ ମିଳାଇଣ ଦେବ
ପଡ଼ା ଦୁଇଗଣ୍ଡି ଦେଇ ପାଣ୍ଡବେ ତୋଷିବି ।
ବଳରାମଙ୍କ ବଚନେ ବୋଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ତୋ ବାହାକୁ ଆଶ୍ରା କରି ଆରମ୍ଭିଲ ରଣ
ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହେବା ପାଇଁକି ସୁରିଲ କି ତୋତେ
ଏଡ଼େ ଶୂନଗର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ମଣିଲୁ କି ମୋତେ
ବେଳହୁଁ ନାସ୍ତି କରିଛୁ ମୁହିଁ ଯେଉଁ କଥା
ତୁମ୍ଭର ବଚନେ ମୁଁ ନ ବରଇ ସବଥା ।
ଏହା କହି ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ କରିଣ ଲେଉଟି
ହସ୍ତି ନାୟରେ ବଜସ୍ବ ଗଜା ଧାର୍ଯ୍ୟସ୍ତ୍ରୀ ।
କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ ଆଉ ଶର ଧନଞ୍ଜୟ
ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଗସ୍ତେ ଯାଇଣ କରିଲେ ବଜସ୍ବ ।
ବଳରାମ ବୋଇଲେକି ଶୁଣ ତୁ ଅରୁଦ
ଏ ମହାଶରତ କୁହ କର ସମାପତ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କଲୁ ତୋହର ବୁଦ୍ଧିରେ
ନିଶ୍ଚୟ ନାଶ ହୋଇବେ କୌରବେ ସମରେ
ଶ୍ଵଶୁ ଆଜି ଯେଉଁ ଶର କଲକ ପ୍ରେରଣ
ତୋହ ବନା ତାକୁ କିଏ କରନ୍ତା ବାରଣ ।
ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ପଡ଼ିବ ଯେ ବେଳେ
ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ନିକାରିବୁ ତୁହି ତେତେବେଳେ ।
ଦେବଅସୁକୁ ବନ୍ଧିବେ ଶ୍ଵଶୁ ଆଉ ଦ୍ରୋଣ
ଅଦୃଶ୍ୟେ ଚନ୍ଦ୍ରେ ଛେଦିବୁ ତୁ ତାହା ଆପଣ ।
ସ୍ଵକଟେ ସୁରିବ ମୋତେ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ତୋହର ମୋହର ହେବ ଅକାରଣେ ହସ୍ତି ।

ସମସ୍ତ ସମ୍ଭାର ମୁହିଁ ସମର୍ପିଲି ତୋତେ
 ଶୀର୍ଷେ ମୁଁ ଯାଉଛି ଯୁଦ୍ଧଶେଷ ପରିଯନ୍ତେ ।
 ଏପରି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହି ରେବତୀରମଣ
 ସବୁ ତେଜ୍ୟାକରି ଗଲେ ପ୍ରୟାଗ ଶୀର୍ଷେଣ ।
 ଜୟ ଜୟ କାମପାଳ ରେବତୀରମଣ
 ଦେବତାମାନେ ବନ୍ଦନ୍ତି ଯାହାର ଚରଣ ।
 ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ତାହାଙ୍କ ବିହାସୀ
 ଦୃଷ୍ଟି ଦିବ୍ୟ ବାନର ଲଙ୍ଗଳେ ନିବାରି ।
 ଅମ୍ଭା ପ୍ରଳୟା କଦମ୍ଭା ଯେଉଁ ଗାର ତିନି
 ଯୁଦ୍ଧ ସହର ଉଦ୍ଧରିଅଛି ତୁ ମେଘମା ।
 ପୁଟିକ ମଉଳ ପରେ ସପ୍ତଫଣି ସ୍ଥିତ
 ପବନାଦାତେ ସେମାନେ କରୁଥାନ୍ତି ନୃତ୍ୟ ।
 ଦକ୍ଷିଣେ ଲଙ୍ଗଳ ବାମେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମୁଷଳ
 କାଦମ୍ବରୀ ପାନେ ସଦା ତୋର ମତି ଭୋଳ
 ବିରଜନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରରୁଦ୍ର ମୁକୁଟ କୁଣ୍ଡଳ
 ଶଷ୍ପଦଣ ଲେଚନରେ ବିରଜେ ଉଲ୍ଲୋଳ ।
 ଲେକେଶ୍ୱର କୁହ ଯେ ଅଜପାମନ୍ଦେ ସିଦ୍ଧି
 ଅଦ୍ଭୁତେ ମାତା ମୁଦ୍ରାସବୁ ପାରୁ ରୁଦ୍ଧ ।
 ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ସାଧୁକୁ ଉଜାଣି
 ଟେକଣ ଛନ୍ଦିଲ ଅଙ୍କ ନାଭିମେଲେ ଆଣି ।
 କାମିନୀ କନ୍ଦର୍ପନାଥ ଅଭୟ ମେଖଳା
 ହୁଳୟ ଉଦ୍ଧାର ନାଥ ପ୍ରସନ୍ନ ଧବଳା ।
 ଯୋଗେଶ୍ୱର ପୁରୁଷ ତୁ ସବୁଜନ ଚିନ୍ତା
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର୍ମରେ ନାଥ ମହାବଳବନ୍ତା ।
 କୋଟିଏ ମହାଶର୍ପରେ ଯେଉଁ ସ୍ୱାମୀ ମୂଳ
 କୋଟି ଶୀର୍ଷେଣ ପୁଷ୍ପରୟୁକ୍ତ ପାଦତଳ ।
 ମୁହିଁ ମାନବ ମୋହର କ୍ଷୟ ଯେ ଉଦ୍ଧା
 ବଳରାମ ଚରଣକୁ ନିତି ମୋର ଆଶା ।
 ରେବତୀଧୂତ ଚରଣେ ସହଦା ମୁଁ ସେବ
 ଶୁଦ୍ର ଶାରଳା ଦାସ ଯେ ଏଥେ କହେ ଭବ ।

ଭୀଷ୍ମ ଓ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସପ୍ତମ ଦିନ
 ଯୁଦ୍ଧ

ଏଥିଅନ୍ତେ ଜନେ ଶୁଣ ଭାରତ କାହାଣୀ
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ପାତଶ କଥିଥିଲେ ନୃପମଣି ।

ବ୍ରହ୍ମବେଶ ଯୋଗେଶ୍ୱର ମୁନିଙ୍କୁ ଅନାଇ
 ବେଦସୂତ ପରୁରନ୍ତି ହୋଇଣ ଦିନସୀ ।
 ଷଷ୍ଠ ଦିବସର ଅନ୍ତେ ହୋଇଲ ଯେ କଥା
 କୃପାକରି ମୁନିବର କହ ସେ ବାରତା ।
 ରାଜାର ଭକତ ଦେଖି କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଏଥିଅନ୍ତେ ଯାହା ହେଲ ଶୁଣ ନରପତି ।
 ଯଦୁ ବଳରାମ କଲେ ପ୍ରୟାଗକୁ ବିଜେ
 ପାଣ୍ଡବ ଘେନି ଜୟନ୍ତା ବିଜେ ଦେବରାଜେ
 ସ୍ଥାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଆଦି ସାରିଲେ ମଣୋହ
 ସବୁଯୋଗୀ ଶୁଷ୍କ କଥା ହୁନ୍ତି କୁହାକୁହି ।
 ତମିର ବିଦାରି ଉଦେ ହେଲେ ଦିନମଣି
 ପ୍ରଭାତେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଥାଟକୁ ପଲଣି ।
 ଶୁଷ୍କଙ୍କୁ ମୁକୁଟ ଦେଇ କଲେ ସେନାପତି
 କର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ରୋଣ କୃପ ଲେ ସାଜିଲେକ ହାତୀ ।
 ଅନେକ ନିଶାଣ ଉଡ଼େ ଟମକ ଯେ ବାଜେ
 ସମଦଣ୍ଡ ସାଜି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ବିଜେ ।
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନେ ଯେହ୍ନେ ଯାନ୍ତି ବୃନ୍ଦାରକେ
 ତେହେପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଏକେ ଏକେ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ବିଜେ କଲେ ବନମାଳୀ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଇ ଦେବ ସମରରେ ମିଳି ।
 ଶ୍ୱେତ ଦ୍ରୂପୀରେ ଆରୋହଣ ବିଜେ ଧର୍ମଯୁକ
 ଉଦ୍ଧରିଲେ ଅଧୋମୁଖ ହୋଇ ଗଜଯୁଥ ।
 ଅଜଗବ ଧନୁ ଧରି ବିଜେ ଗଙ୍ଗାଯୁକ
 ରଥ ଆରୋହଣ ଯାଇ ଭେଟିଲେକ ପାର୍ଥ ।
 ଶୁଣଘୋଷ ବେଦରେ କମ୍ପେ ଭୂମିଦେବୀ
 ବାଜଇ ଯେ ବିଜଘୋଷ ଦାଉଣ୍ଡ ଦୁନ୍ଦୁଭ ।
 ଗଜ ଧାମନ୍ତେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଶୂନ୍ୟେ ଉଡ଼େ ଧୂଳି
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦେବ ଅଂଶୁମାଳି
 ଶୁଣ ଆହ୍ୱା ମହାରାଜା ଶୁଷ୍କ ମହିମା
 ବିଶ୍ୱାବସୁଙ୍କ ସଦୃଶେ ଯାହାଙ୍କ ଗାରିମା ।
 ଅଜଗବ ଧନୁ ଯାର ଦ୍ରଷ୍ଟେ ଶୋଭାବନ
 ଟାଣି ପାର୍ଥକୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଶାସ୍ତ୍ର ଶରମାନ ।
 ଲେହନାସ ଶର ଆଉ ଶର ଶାସ୍ତ୍ର ମୁନା
 ଆକର୍ଷି ବିଛଲେ ଶୁଷ୍କ ଅର୍ଜୁନର ସେହା ।
 ପୁଣି ପଞ୍ଚଂଶ ବଜ୍ରମୁନା ବାଣ ଦେଇ
 ପାର୍ଥ ଉପରକୁ ତାହା ବିଛଲେକ ଟାଣି ।

ପୁନରପି ପାଞ୍ଚଶତ ପୁରୁଷଣ ଶର
 ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଦେଖିଲେ ତାହା ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ପୁଣି ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ଯେ ବନ୍ଧି ଶାସ୍ତ୍ର ଶର
 ବଶାଣିବ ଶର ବନ୍ଧି ଅଶ୍ରୁକ ଉପର ।
 ଆସନ୍ତି ନାରାଜମାନ ଶୂନ୍ୟପୁର ଘୋଷି
 ପଞ୍ଚଶତ ଶରେ ତାହା ଛେଦିଲେ କଷ୍ଟି ।
 ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ବାଣୀମାନ ଛେଦି ସବ୍ୟସାଚୀ
 ପୁନରପି ଧନଞ୍ଜୟ ଗାଣ୍ଡୀବ ଆମସ୍ଥି ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଟଳମଳ ହେଲ ଧନୁଗୁଣ ଘୋଷେ
 ବୃନ୍ଦାବନଗଣେ ଦେଖି ସାଧିଲେ ଆକାଶେ ।
 କୁଠାର ଆୟୁଧ ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ବନ୍ଧିଲେ
 କୋଦାଳ ଶରେ ପାର୍ଥ ତାହାକୁ ଛେଦିଲେ
 ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ସହସ୍ରେ ଶର କରେ ଧରି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବନ୍ଧିଲେ ତା ଅତି କୋପକରି ।
 କଳପସ ପରିଦାଦି ଶର ଶାସ୍ତ୍ରମୁନା
 ପାର୍ଥ ବନ୍ଧିଲେ ଭେଦିଲ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ସେନା ।
 ଦେଖିଲେ ଅର୍ଜୁନ ଶର ଶାନ୍ତନୁ ନନ୍ଦନ
 ପୁନଶ୍ଚ ଶତେ ନାରାଜ ବନ୍ଧିଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅନର୍ଥ୍ୟାସ ଶର ଚହୁଁ ବନ୍ଧିଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ଅର୍ଜୁନ ନାରାଜେ ତାହା କର୍ମ ସମୁଦାୟ ।
 ପରିଦ ନାରାଜ ଦେଖି ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ମହାରଥୀ
 ଅରଜୁନ ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲେ ଝଟକି ।
 କୌମୋଦିନୀ ଗଦା ଶର ଦେଖି ପାଳଗୁଳ
 ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଉପରେ ତାହା ବନ୍ଧିଲେକ ଟାଣି ।
 ଗଙ୍ଗାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ତାହା ଦୂରରୁ ଦେଖିଲେ
 କାମ୍ୟକ ପଞ୍ଚଶରରେ ତାହାକୁ ଛେଦିଲେ ।
 ସମରେ ମିଳିଲେ ଆସି ଶିଖଣ୍ଡୀ କୁମାର
 ଅଶ୍ରୁଥାମା ସହିତରେ କରିଲେ ସମର ।
 ବଶାଣିବେ ନାରାଜକୁ ବନ୍ଧି ଅଶ୍ରୁଥାମା
 ଦୁଇବଳକୁ ଘୋଷିଲ ଶରଚର ବୁଢ଼ା ।
 ଚୌବିଂଶ ନାରାଜ ଦେଖି ଦ୍ରୁପଦର ବଳା
 ଅଶ୍ରୁଥାମା ଉପରକୁ କୋପରେ ବନ୍ଧିଲ ।
 ପୁଣି ଚଉଷଠି ଶର ଧନୁରେ ପୁରୁଷ
 ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ଅଶ୍ରୁଥାମା ବନ୍ଧିଲ ନଠା ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ବନ୍ଧିଲ କୋପେ ପାଶୁପତ ବାଣ
 ନିଦାଘ କାଳରେ ଯେହ୍ନେ ଆହତ୍ୟ କରିଣ ।

ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ନନ୍ଦନ ତାହା ଦେଖିଲେକ ଦୂରେ
 ଛେଦିଲେ ତାହା ନିଦାଘ ବାଣ ଅନଳରେ ।
 ବେନିଶର ହୋଇଲକ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିତାଳ
 ଉଠିଲେକ ବନ୍ଧି ତହୁଁ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ।
 ପୁଣି ପବତ ଶରକୁ ଦେଖି ଅଶ୍ରୁଥାମା
 ବନ୍ଧିଲେ ଆକାଶେ ସାଧକଲେ ବେଦବୁଢ଼ା ।
 ପବତମାନେ ଆସନ୍ତି ହୋଇଣ ପ୍ରତଣ୍ଡ
 ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ବଳ ଘୋଷିଲ ବୁଢ଼ାଣ୍ଡ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ପରେ ପଡ଼ି କରେ ଧୁଳି
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ରଣ ବୋଲଣ ଶୁଭଲ ବୋବାଳି ।
 ଦ୍ରୁପଦର ନନ୍ଦନ ସେ କଣା ଜଗଜ୍ଜେଠି
 ବଳଶର ପେଶିଦେଲ ପରବତ କାଟି ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ପେଶିଲ ଯହୁଁ ପାଶୁପତ ବାଣ
 ସମୁଦାୟ ପରବତ ଗଲକ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ।
 ଗାରୁଡ଼ର ଶିଖଣ୍ଡୀ ଉଠେ ଗଳଗାଳି
 ରଣେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଚହୁଁ ପଳାଇଲେ ଶ୍ରୀ
 ବେନିଶରେ ଘୋରଚର କରନ୍ତି ସମର
 ଅସ୍ତ୍ରାତଳେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଦେବ ଦିନକର ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମର ହେଲୁ ହେଲ ମହାବାଧା
 ଉଭୟ ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ଚର୍ଚ୍ଚି ଲଗେ ମହା ସୁଧା ।
 ବଳେ କର୍ଣ୍ଣକୁଠାରକୁ ଦେଖଣ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ଧନୁରେ ବସାଇଲେ ଯେ ଶର ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ।
 ସହସ୍ର କୋଟି କରଣ ତେଜେ ପରକାଶି
 ଦିଗପାଳ ଲେକେ ତାହା ଦେଖି ମନେ ସଂସି
 ତେଜ ଦେଖିଣ ମୟୁର ବୁଜିଲେ ସମସ୍ତ
 ରଥେ ଥାଇ ଅର୍ଜୁନର କମ୍ପେ ବେନ ହସ୍ତ ।
 ଭୁଜ କମ୍ପମାନ ହେଉ କମ୍ପିଲ ଶରୀର
 ନନ୍ଦିଘୋଷ କମ୍ପିଲ ଯେ ଦେଖିଲେ ଶ୍ରୀଧର ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ଚକ ଅଚଳ ଅଟଇ
 ଉଲ୍ଲ୍ଲାସାତ ହୋଇବାସୁ ପୃଥ୍ବୀ କମ୍ପଇ ।
 ବଳୟ କର୍ଣ୍ଣକୁଠାର ପଡ଼ି ଧାବକାରେ
 ଦଶସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଯେ ନାଶିଲ ସେଠାରେ ।
 ରକତରେ କରଦମ ହୋଇଲ ବସୁଧା
 ରଣଜୟ କରିଗଲେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ।
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ବଜାଇଲେ କୌରବ ସଭଳ
 ବାହୁଡ଼େ ମାନସୋବଦ ସବ୍ ସୈନ୍ୟ ଦେଲ ।

ସୈନ୍ୟଙ୍କ ହତ ଦେଖିଣ ଅର୍ଜୁନ ଦୁଃଖିତ
 ଶୋକ ଅବସ୍ଥାରେ ସୈନ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ଆରତ ।
 ପ୍ରବେଶ ପାଣ୍ଡବ ଯାଇ ଜୟନ୍ତୀ ଭୁବନ
 ବଳରେ ଫାଲଗୁନ ଭରଷ ବଦନ ।
 ସ୍ନାନ ଦେବାର୍ଜନ ଆଦି ସଟକର୍ମ ସାରି
 ସାଧୁ ହୋ ଗାଙ୍ଗେୟ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଉଚ୍ଚାରି
 ଅନେକ ରହୁ ଦେଖଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଜା
 ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ ରଖି କଲ ପାଦପୂଜା ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ରଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶୁଣ
 ଶ୍ଵଶୁ ଅଜି ନାଶିଲେକ କହୁତ ପରନ୍ତ୍ୟ ।
 ଶବନ ତାହାର ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସାରପଣ
 ଆକାଶରେ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ସୁର ସିଂହଗଣ ।
 ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କ ପରସ୍ତେ ରଜା ଥିଲେ ପଞ୍ଚରାତ୍ରୀ
 ନବଦ୍ଵୀପ ଜଣି ଏହୁ କରନ୍ତେ ନିଷତୀ ।
 ଆଜର ଯୁଦ୍ଧ ଯେ ହେଲ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଉପୋଧ ତେଜ୍ୟା କରିଣ କଲେନ ସମର ।
 ଯାହା ମୁଁ ଦେଖିଲି ରଜା ଶ୍ଵଶୁ ସାର ରଣ
 ନିଷ୍ଠେ ଜାଣିଲି ପାଣ୍ଡବେ ଦୈବ କଷଣ ।
 ଏବେ ପଣ୍ଡୁପୁତ୍ର ନାହିଁ ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ଦୟା
 ପଞ୍ଚରାତ୍ରୀ ଶ୍ରେଗକର ହୋଇଣ ନିରୁପା ।
 ପାଇଲ ହୋ ପଞ୍ଚରାତ୍ରୀ ହୋଇଣ ନିରୁପା
 ଏବେ ସେ ଜାଣିଲି ନାହିଁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଜୟ ।
 ମନ୍ଦୀର ବଚନେ ରଜା ହୋଇଲେକ କୁଷ୍ଠ
 ଶ୍ଵଶୁଙ୍କୁ କହୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ହେ ମଧୁସୂଦନ ଦୁଷ୍ଟ ନିସୂଦନ କାଶ
 ଛେଦନ ନ କର କପା ମୋର ପାଞ୍ଚ ଅର ।
 ସେମାନେ ମୋର ମନକୁ ଥାଏ ନ କରନ୍ତି
 ସବଦା ନାନା ବିପତ୍ତି କୁପସେ ନିଅନ୍ତି ।
 ତହିଁରୁ କପରି ମୁହିଁ ପାଇବ ମୁକତ
 ଏହି ସଦବୁଦ୍ଧି ହିଅ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଏତିକି ପ୍ରାଥନା ତବ ଚରଣ କମଳେ
 ଶାରଳାଦାସର ମତ ରହୁ ସୁନଶ୍ଚଳେ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଅଷ୍ଟମଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ
 ଅର୍ଜୁନଠାରୁ ଶରପ୍ରାପ୍ତି
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନୁ ନରନାଥ
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ କରି ପ୍ରଣମିତ ।

ଯୁଦ୍ଧଲେ ଅଷ୍ଟମଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ସମାପ୍ତ
 କୃପାକରି କହ ମନ ଦେନ ଭକ୍ତି ମୋର ।
 ଶ୍ରୀମଦ୍ରାଘରତ ଶ୍ଵଶୁ ପଦର ସେ ବାଣୀ
 ଶୁଣିଣ ଚରିବ ଏହି ଭବତରଙ୍ଗିଣୀ ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ମହାପତି
 କହିବା ଅଷ୍ଟମଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଯେଉଁ ଶୁଭ ।
 ଏ ସମୟେ ଦିନମଣି ବିଜେ ଉଦ୍ଦେଶିର
 ଦଣ୍ଡ ସାଜ ଦଣ୍ଡ ସାଜ ବାଜଇ ମଦୁସ୍ତ ।
 କୁରୁପତି ଶ୍ରୀଭୁଜରେ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଯେ ଦେନଶ
 ଶ୍ଵଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ବିନୟ ହୋଇଣ ।
 ସାଜନ୍ତି କୌରବବଳ ଉନ୍ନତ ହୋଇଣ
 ଗଣନା କରି ନ ହୁଏ ଅପ୍ରମିତ ସୈନ୍ୟ ।
 ଗୌଷମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀର ତଥ
 ଦଣ୍ଡ ଦେନ ଯୁଦ୍ଧେ ବିଜେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥକୁ ଯେ ସାଜିଲେ ଶ୍ରୀହରି
 ରଥରେ ଯୋଗିଲେ ନେଇ ଶ୍ଵେତ ଅଶ୍ଵ ଗୁରୁ
 ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖ ଆଉ ପଞ୍ଚଜନ୍ୟ ବାଜେ
 ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ରଣସ୍ଥାନେ କଲେ ବିଜେ ।
 ନିଦାଘ ଆଦିତ୍ୟ ଜଣି ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ମୁଣ୍ଡି
 ଗଗନରେ ବିରାଜଇ ତାହାଙ୍କର ଜ୍ୟୋତି ।
 ନନ୍ଦସପ୍ତ ବଳ ଧନୁ ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ହସ୍ତେ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପୁଛି ଶର ଆମଞ୍ଚିବା ମାତେ ।
 ପୃଥ୍ଵୀ ଟଳ ଟଳ ହେଲ ରୀଷୁ ଗୁଣନାଦେ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୁରଲ ସୈନ୍ୟଙ୍କର ମୁଖଶବେ ।
 ସହସ୍ର ଶର ଧନୁରେ ଯୋଗଣ ଗାଙ୍ଗେୟ
 କୋପେ ବିରେ ଯହିଁ ଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଜୟ ।
 ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ସହସ୍ରେ ନାଗଚ ପୁରଇ
 କପିକେତନ ଧ୍ଵଜକୁ ବିଛଇ ନିଠାଇ ।
 ବଦନ୍ତି କେଶବ ଭୃଷ୍ମେ ଦେଶ ଫାଲଗୁନ
 ଦୁଇସପ୍ତ ଶର ଶ୍ଵଶୁ ବିଛଇେ ଏକଣି ।
 ପୁଣି ଶ୍ଵଶୁ ଗୁଣେ ଯୋଗ ଦୁଇଶତ ବାଣ
 ହନୁମନ୍ତ ପରେ ତାହା ବିରେ କରି ଟାଣ ।
 ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ରତା କେହି ଦେଖି ତ ନ ପାରି
 ଆକାଶେ ଅତୃଷ୍ଣା ହେଲେ ଗଗନ ହବାସ୍ତ ।
 ନାଗସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ବଚନେ ପୁଛ ଲେ କରନ୍ତୀ
 ଆଦିତ୍ୟ ଅସ୍ତ ଗଲେ କି ନିଶା ଆସେ ଗୋଟି ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀହରି ତାଙ୍କ ଏ ଉତ୍ତର ଦେଲେ
 ସମରେ ବମୁଖ ପାର୍ଥ ହେଲୁ କି ବୋଇଲେ ।
 ଅନର୍ଥୀୟ ଶରମାନ ଗାଙ୍ଗେୟ ଦିଅଲେ
 ତେଣୁକରି ସୂର୍ଯ୍ୟଅସ୍ତ ପଶ୍ଚାତ୍ ଦିଶିଲେ ।
 କପିଳେତନେ ବିଷନ୍ତେ ଶର ସସ୍ତ୍ର ଜନ
 ପ୍ରତିଶରେ ଛେଦଲେ ତା ବାର ପାଲଗୁନ ।
 ସରଥକ ଗୁହଁ ଲକ୍ଷେ ନାଗର ପୁର
 ଦିଅଲେ ଅସୁତେ ବାଣ ପୁଣି କ୍ୟାସ ହୋଇ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପେଷନ୍ତେ ସେ ଶର ଅଭବୁତ
 ବାବଲ ଶରେ ଛେଦଲେ ତାହା ବାରପାର୍ଥ ।
 ସମରେ ପଶିଲ ଆସି ବାର ବୃକୋଦର
 ବିଶ୍ଵରୂପ ପ୍ରକାଶିଲ ନୃସିଂହ ପ୍ରକାର ।
 ଅଧରେ ଦନ୍ତ ଗୁପିଣ ଶୂନ୍ୟ ଶିର ଲଗି
 ଦେଖିଣ କୌରବ କଳ ପଳାଇଲେ ଭାଙ୍ଗି ।
 ସୈନ୍ୟ ପଳାଅନ୍ତେ ଦୁରୁ ଦେଖିଲ ଶକୁନ
 ଶ୍ରୀମକୁ ଉତ୍ତାଳେ ଯାଇ ଲକ୍ଷେଯୋଦ୍ଧା ଘେନ
 ଶ୍ରୀମ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ ଶକୁନକୁ ଦେଖି
 ବକପଲ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଧାଏଁ ଶ୍ୟାମପତ୍ରୀ ।
 ଗଦା ବୁଲଇଣ ବେଗେ ଶ୍ରୀମସେନ ଉଠି
 ଶକୁନର ରଥେ ତାହା ବଜ୍ରସମ ପିଟି ।
 ଗଦାର ଆଦାତେ ରଥ ଚୁର୍ଚ୍ଚି ହୋଇଗଲ
 ରଥୁ ଶେରଣ ଶକୁନ ବେଗେ ପଳାଇଲ ।
 ଗଦାକୁ ପିଟିଣ ଶ୍ରୀମ ଶେଷ କଲ ସୈନ୍ୟ
 ପଳାଏ ଶକୁନ ଭୟେ ନିଶ୍ଵାସ ହୋଇଣ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ଡାକେ ମାମୁଁ କ୍ଷଣେମାତ୍ର ରହ
 ଦାରିଣ ପଳାଅ କପା ନ କରି ଉପାୟ ।
 ଗାଡେ ଯାଇ ବୃକୋଦର ରଥେ ଗଦା ପିଟି
 ଆକର୍ଷଣ ପିଟନ୍ତେ ସେ ଗଲ ଧୁଲ ଉଠି ।
 ଭାଜି ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ରଥ ଦେଉଅଛି ଧୁଲ
 ବିହମିଣ ଗଦାବର ପିଟୁଅଛି ବଳୀ ।
 ରଥ ସାରଥୀ ଯେ ଚୁନା ହୁନ୍ତି ଏକେ ଏକେ
 ଭୟେ ସମର ଉପେକ୍ଷ ପଳାଇଲେ ଥୋକେ ।
 କରେ ଧରି ଗଜଦନ୍ତ ବୁଲଇ ପାବନ
 ଗଜଙ୍କ ଉପରେ ପିଟେ ହୋଇ ମହାତମି ।
 ବେଳୁବେଳ ଗଜଙ୍କୁ ସେ ବୁଲଇ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
 ପିଟନ୍ତେ ସେ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ମସିଗୁଣ୍ଡ ।

ସମର ବିଦାତେ ଦୂରେ ବହଇ ପବନ
 ରକତରେ ପୃଥ୍ଵୀ ସେ ହୋଇଲ କର୍ମ ।
 ତାହା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶକୁନ ଆଗେଇଲ ଗଜ
 ଧନୁ ଟଙ୍କାର ଶ୍ରୀମକୁ ବନ୍ଧଇ ନାଗଜ ।
 ଶର ପଡନ୍ତେ ପାଣିଲ ଶ୍ରୀମ ବାମଫଳ
 ଶ୍ରୀମ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ଶର ହୋଇଗଲ ଭଙ୍ଗ ।
 ତହୁଁ ଗଦା ବୁଲଇଣ ଶ୍ରୀମ କୋପାଳେ
 ଧାଡ଼ିକାରେ ପିଟିଲ ସେ ହସ୍ତୀ ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ।
 ଦାରୁଣ ପ୍ରହାରେ ହସ୍ତୀ ପଡ଼ିଗଲ ଛିତ
 ପଳାଏ ଶକୁନ ତହୁଁ ହୋଇ ପାଦଗତ ।
 ତହୁଁ କୋପରେ ଧାଇଁଣ ପବନ ଦୁଲ୍ଲଭ
 ଧାଡ଼ିକାରେ ଧଇଲେ ସେ ଶକୁନର ବାଳ ।
 ଦକ୍ଷିଣରେ ଗଦା ବାମେ ଶକୁନର କେଶ
 ବୁକୁରେ ଆଶୁ ଦେଇଣ କରଇ ଝିଙ୍କାସ ।
 ଅନେକ ଅବସ୍ଥା ମାମୁଁ ଦେଖିଅଛି ଆମ୍ଭେ
 ତୋ ବୁଦ୍ଧିରେ ପଡ଼ି ମହ ସବ କଉରବେ ।
 ସୁମର ସୁମର ମାମୁଁ ତୋ ଲକ୍ଷ୍ମଦେବତା
 ଡାକ କୌରବଙ୍କୁ ତୋତେ କେ ଅଛି ରଖିବା
 ତୋର ହୃଦ ବିଦାରିବ ଏହି ନଖେ ମୋର
 ପିଇଣ ଶୋଣିତ ଆଜି ତୋହିତ ଉଦର ।
 କେନ୍ଦ୍ର ନିଧନ ବୋଲି ଶୁଭଲକ ଧୁନ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଉଠିଲ ଏହି କାଳ୍ୟ ଶୁଣି ।
 ଅନେକତ ଭାଇଙ୍କୁ ସେ ଦେଖିଣ ସଙ୍ଗର
 ଦୁଃଖାସନ ଭେଟିଲ ସେ ଶ୍ରୀମର ଆଗର ।
 ବାର ବିହମ ଦେଖାଇ ଯାନ୍ତେ ଦୁଃଖାସନ
 ଶକୁନକୁ ଉପେକ୍ଷିଣ ଧାଏଁ ସୁମସେନ ।
 ଶ୍ରୀମ ଶୁଦ୍ଧିଦ୍ୟନ୍ତେ ତହୁଁ ଶକୁନ ପଳାଇ
 କୌରବ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଲୁଚିଲ ସେ ଯାଇ
 ଦୁଃଖାସନ ଦୁର୍ଜୟ ସେ ପଳାଇଲେ ଯନ୍ତ୍ର
 ସମରେ ଗୋଳ ହୋଇଲ ଗଜ ଅଶ୍ଵ ରଥେ ।
 ଧାମନ୍ତେଣ ଉଡ଼ିଲ ସେ ଚରଣର ଧୁଲ
 ଜମିରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ ହେଲେ ଅଂଶୁମାଳ ।
 ବାରଣ ନ ଗଲ ତହିଁ ପର କେ ଆପଣା
 ଉତ୍ତଳ ଧନୋଳାରେ ଯେ ସବେ ହେଲେ ବଣା
 କେଣେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ କେଣେ ଜଇକା ବାରୁଣା
 ପଥ ନ ପଇଣ ସବେ ହୋଇଲେକ ବଣା ।

ଯାହାକୁ ଯେ ଯହିଁ ଦେଖେ ପ୍ରହାରର ଗଦା
 ପଡ଼ିଲେକ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ଦଶିଲକ ପଦା ।
 ଗଜେ ଗଜ ପଡ଼ି ତହିଁ ଦେଲେ ଛଟପଟ
 ଅଶ୍ବଙ୍କର ମୁଖ ବନ୍ଦ ଉଜ୍ଜ ଦେଲେ ଅଟ ।
 ଅଶ୍ବେକ ଆଶ୍ବେହି ତହୁଁ ନକୁଳ କୁମର
 ଶଲ୍ଲଙ୍କ ତୁଲେ କରିଲେ ସମର ଅପାର ।
 ଅନେକ ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଶଲ୍ଲ ମହାରଥୀ
 ନକୁଳର ସୈନ୍ୟମାନେ ଲଭିଲେ ବିକୃତି ।
 ଶୁଣେ କୁମାର ମାଇଲ ନବନିଶି କୁନ୍ତ
 ଚନ୍ଦ୍ରପାୟେକ ଦୂରଲ ଶଲ୍ଲଙ୍କର ରଥ ।
 ରଥରୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ ଶାକଲର ଗଜା
 ବହୁତ ସମର କଲେ ମାକୁଳ ଭଗଜା ।
 ରଥ ବୁଲଇ ନକୁଳ ଦୁରେ ପିଙ୍ଗି ଦେଲ
 ବେତ ଯୋଜନରେ ରଥ ପଡ଼ି ରୁନା ହେଲ ।
 ଶଲ୍ଲଙ୍କୁ ନକୁଳ କଲେ ବହୁତ କଟାଳ
 ରଣରଙ୍ଗେ ଶଲ୍ଲଙ୍କର ଧଇଲେ ସେ ବାଳ ।
 ବାମକରେ ବାଳ ଧରି ଡାହାଣେ କଟାଶ
 ନକୁଳ ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମ ସୁମର ତୋହରି ।
 ତା ଦେଖି ଧାଇଁ ଅଇଲ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ
 ମାତାଙ୍କ ଶୁଭ ଏ ଆତ୍ମ ମଉଳା ହୁଅନ୍ତି
 ଏହାକୁ ଉପେକ୍ଷା ତୁମ୍ଭେ କରିବା ହେ ଶୁଭ
 ପ୍ରାଣ ଦେନ ସମରୁ ଏ ଯାଆନ୍ତୁ ପଳାଇ ।
 ତାହା ଶୁଣିଣ ନକୁଳ ଶୁଭିଦେଲ ବାଳ
 ପଳାଇଲ ଶଲ୍ଲ ରଥୀ ହୋଇ ଅସମ୍ଭାଳ ।
 କନକ ରଥ ଆଶ୍ବେହି ସହଦେବ ଶର
 ଅଶ୍ବଥାମା ସଙ୍ଗେ ଯାଇ କଲେକ ସମର ।
 ମାଦ୍ରୀସୁତ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ରୁଡ଼ାମଣି
 ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଜାଣି ।
 ସମରେ ଅନିବାରଣ ଅଟେ ଅଶ୍ବଥାମା
 ଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର ଜାଣେ ସେହି ମହାତମା ।
 ଶରେ ଶର ବିରାବନ୍ଧ ହେଉଛନ୍ତି ବେନ
 ବେନିଶର ହାବୋଡ଼ିବେ ଉଠଇ ଯେ ବନ୍ଧି ।
 ନକୁଳ ଦୁଃଶାସନ ଯେ ହେଲେ ଦୁଃହି ଭେଟ
 ନକୁଳ ଯେ ଏକା ଦୁଃଶା ସଙ୍ଗେ ବହୁ ଯାଟ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ନନ୍ଦନ କରେ ଧରି ଦେନି ଗଦା
 ଦୁଇବଳ ମଧ୍ୟେ ସେହି ଅଟେ ମହାଯୋଦ୍ଧା ।

ଦୁହେଁ ମହାବଳବନ୍ତ ସଖୀ ମହାମଲ୍ଲ
 ପାଶାଣକୁ ଭେଦୁଅଛି ଦୁହିଙ୍କର ବୋଲ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲ ଶୁଣ ଦେବ ଦୁଃଶାସନ
 ସହୋଦର ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟ ହେଲୁ ଅକାରଣ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀକୁ ବିବସନ କଲୁ ସଭାତଳେ
 ତାର କେଶ ଧରି ଦେନିଗଲୁ ବାହୁବଳେ ।
 ଆଜିଯାଏ ତାର କେଶ ରହିଛି ମୁଣ୍ଡକୁ
 ସେହିଦିନୁ ଅବସନ ଅଛି ଏହା ବାଳ ।
 ଉପାଡ଼ଣ ତୋର ଦଶ ଭୁଜ ଦୁକୋଦର
 ଶୋଣିତକୁ ନିଉଡ଼ିବେ ଦ୍ରୌପଦୀ କେଶର ।
 ତୋର ଭୁଜ ଶୋଣିତରେ କେଶକୁ ପଶାଳ
 ତେବେ ସେ କେଶ ବାନ୍ଧିବେ ଦୁଃପଦ ଦୁଲ୍ଲଭ
 ଶ୍ରୀମସେନ ଠାକୁରଙ୍କ ଦୃଢ଼ସ୍ତ୍ରୁତ ଏହି
 ଆତ୍ମର ହସ୍ତରେ ତେଣୁ ତୋର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ନନ୍ଦନ ଶୁଣି କୋପରେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳି
 ଚଉଟି ଶର ଗଦା ବୁଲଇଣ ତୋଳି ।
 ଯେସନେକ ବର୍ଷାକାଳେ ହୋ ଏ ଝଡ଼ବାତ
 ସେ ବାତେ ଉଡ଼ି ପଡ଼ିଲେ ଦୁରେ ଗଜଯୁଥ ।
 ମାଦ୍ରୀନନ୍ଦନ ବୁଲଏ ନବନିଶି କୁନ୍ତ
 ସେ କୁନ୍ତ ଆଦାତେ ସୈନ୍ୟ ମରିଲେ ବହୁତ
 ଦୁଃଶା ଉପରେ ନକୁଳ କୁନ୍ତ ପ୍ରହାରିଲ
 ତାହା ଦେଖି ଦୁଃଶାସନ ଆଡ଼ ହୋଇଗଲ ।
 ଦୁଃଶା ନକୁଳ ରଥରେ ଗଦାକୁ ପିଟିଲ
 ନକୁଳ ସେହି ରଥକୁ ବଞ୍ଚାଇଣ ନେଲ ।
 ପୁଣି କୁନ୍ତ ବୁଲଇଣ ମାଦ୍ରୀଦେବୀ ବଳା
 ରଥ ଉପରୁ ଝୁଲାଇ ସଭୁରେ ଧାଇଁଲ ।
 ଦୁଃଶାସନ ରଥପରେ କୁନ୍ତ ନେଇ ପିଟି
 ବନିଶଣ୍ଡ ହୋଇ ଦୁଃଶା ରଥ ଗଲ ପାଟି ।
 ଦୁଃଶାକୁ ବିରଥୀ ଦେଖି ଦ୍ରୌଣୀ ଆବୋରିଲ
 ସହଦେବ ନକୁଳର ପାଶରେ ରହିଲ ।
 ନକୁଳ ଯେ ସହଦେବ ଏକ ସଙ୍ଗେ ତଳି
 ତାଙ୍କ ଆଗେ ଯୁଦ୍ଧେ କେହି ନ ପାରନ୍ତି ମିଳି
 ଏହିପରି ସମର ଯେ ହେଲ ଘୋରତର
 ବଳ ଅବସାନେ ଅସ୍ତ୍ର ହେଲେ ଦିନକର ।
 କୃପାବୃର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ରଣ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ତୁଲେ
 ବହୁତ ସମର ତହିଁ ଏହି ଦୁହେଁ କଲେ ।

ଦ୍ରୋଣ ଆଜି ଦ୍ଵାପତର ହୋଇଲୁ ସଂଗ୍ରାମ
 ଅମାତ୍ୟ ରଣ କରନ୍ତି ଦୁହେଁ ପ୍ରତି ଧର୍ମ ।
 ଉଭୟ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ବହୁତର ରଥୀ
 ଅନେକ ଯେ ପାରିବନ୍ତି ଅନେକ ପଦାତି ।
 ଶ୍ଵଶ୍ରୁ ଅନ୍ଧକାର ଶର ବହୁ କଲେ ବୃଷ୍ଟି
 ଅନ୍ଧକାର ଘୋଷିଅଛି ନ ଦିଶଇ ସୃଷ୍ଟି ।
 ପର କେ ଆପଣା ବୋଲି ନ ପାରିଲେ ଚିହ୍ନି
 ଆପଣା ଆପଣା ମଧ୍ୟ ହେଲେ ଦୁଃଖୀଦୁଃଖୀ ।
 କେଣେ ସେ ଉଦ୍ଧତ କେଣେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତଗଲ
 ଏସନକ ରଣ ହେଲୁ ବାରଣ ନୋହିଲୁ ।
 କାହାର ରଣେ ପଡ଼ିଲେ କେତେକେତେ ଯୋଧୁ
 ଅନ୍ଧ ନୋହିଲୁ ସେ ମହାସମରେ ହିରଣ୍ୟ ।
 ଦୁଇ ବଳକୁ ବାଧୁଲ ସେ ଦିନର ଯୁଦ୍ଧ
 ରଥୀ ସେ ପଡ଼ିଲେ ତହିଁ ପରାଣ ପରାଣ ।
 ଅଣି ପରାଣ ପଡ଼ିଲେ ଦୁଇବଳ ସେନା
 ଅଶ୍ରୁଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ ନୋହିଲୁ ଗଣନା ।
 କେତୁ ଗଣିବ ପଦାତି ପଡ଼ିଲେ ବା କେତେ
 ତାଳେଇ ଉଡ଼ି ହୋଇଲେ ଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ଶୁଧା ପିପାସା ଭୁଲିଲେ ହେଲୁ ଅର୍ଦ୍ଧଶତ
 ଯୁଦ୍ଧ ପରିଶ୍ରମେ ସବେ ଅଶକ୍ତ ହୁନ୍ତି ।
 ଯୁଦ୍ଧରେ ପରାସ ମାସ ଘୋଷିଲୁ କୁହୁଡ଼ି
 ଶୀତରେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଶସ୍ତ୍ର ନ ପାରିଲେ ଧରି ।
 ଅତି ଶୀତ ହେବୁ ସବେ କମିତ ହୋଇଲେ
 କାମୁକରେ ଶର ଘୋଡ଼ି ଦିନ ନ ପାରିଲେ ।
 ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କର କଷ୍ଟ ଦେଖି ଜଗନ୍ନାଥ
 ପାର୍ଥକୁ ବୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧ କର ହେ ପୁଣିତ ।
 ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ କଲେ ଯଦୁ ଦେବ କନ୍ଦୁମାଣି
 ରହିଲୁ ରଣ ଅତୀତ ପ୍ରହର ରଜନୀ ।
 ତେତେବେଳେ କାହାର ଯେ ଚେତନା ନ ଥିଲ
 ସମରକ୍ଷେତ୍ର ଏପରି ଘଟଣା ହୋଇଲୁ ।
 ମହାରଥୀ ରଥୀମାନେ ରଥେ ନିଦ୍ରାଯାନ୍ତି
 ହସ୍ତୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଦୁମାନ୍ତି ।
 ଅଶ୍ଵଙ୍କ ପରେ ଶୋଇଲେ ଯୋଦ୍ଧା କୁଳ ଧରି
 କେବଣ ଯୋଦ୍ଧା ଶୋଇଲେ ମହାକୁ ଆବୋଟ
 ଏହିବେଳେ ସଞ୍ଜୁକୁ ଯୁଦ୍ଧେ ଧୃତବ୍ରତ
 ଏତେ ଶବ୍ଦ ହେଲୁ କ୍ରୋଧୀ ନ ଫେରିଲେ ଥାଟ ।

ସଞ୍ଜୁ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଅମ୍ଭିକାର ଯୁଦ୍ଧ
 ଦୁଇବଳ ଯୁଦ୍ଧ ଆଜି ହୋଇଲୁ ବହୁତ ।
 ଶ୍ଵଶ୍ରୁ ସେ ଦିନରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଶର
 ଦିବସ ମଧ୍ୟ ଘୋଷିଲୁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ।
 ଉଭୟ ସନ୍ଧ୍ୟାମାନେ ହୋଇଲେକ ବଣା
 ବାରଣ ନ ଗଲୁ ତହିଁ ପର କେ ଆପଣା ।
 ଆଜିଦିନ ବଡ଼ ଗୋଳ ହୋଇଲୁ ସମରେ
 ବହୁଗଜ ଅଶ୍ଵ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ ଥାଟରେ ।
 ଶ୍ଵଶ୍ରୁ ଆସ ଅପମାନ ବହୁତ ପାଇଲେ
 ଦଶ ସପ୍ତ ରଥୀ ଆଜି ମାରି ନ ପାରିଲେ ।
 ମାରି ନ ପାରିଣ ସୁଦ୍ଧା ରଣ ନ ଶୁଭକ୍ତି
 ଶବ୍ଦ ଅର୍ଦ୍ଧ ହୋଇଲୁ ରଣ ରଙ୍ଗେ ମାତି ।
 ତାହା ଶୁଣି ସଞ୍ଜୁକୁ ଧୃତବ୍ରତ କହି
 ଅର୍ଜୁନ ଖାବନ ଧନ୍ୟ ସଂସାରେ ଅଟଇ ।
 ରଥ ଗଜ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ଥାଟରେ
 ଅଗଣ୍ୟ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ସମର ଭୂମିରେ ।
 ଶ୍ଵଶ୍ରୁ ଦେବ ଅପମାନ ପାଇଲେ ବହୁତ
 ତେବେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ ଜୟକଲ ପାର୍ଥ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ତତ୍ତ୍ଵ ସବେ ବ୍ୟାଧିଷା କଲେ
 ଧୃତରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପାର୍ଥ ହେଲୁ କେହି ବଳେ ।
 ସଞ୍ଜୁ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଶାନ୍ତବ୍ରଜ ନାତି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ବ୍ୟାଧିରେ କି ପାର୍ଥ ହିନ୍ଦା ସନ୍ଧି ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଶ୍ଵେତ ନାମେ ଗୁଣା ଯାଗ କଲ
 ବଣିଷ୍ଠକୁ ସେ ଆତ୍ମୀୟ ପଣରେ ବଢ଼ିଲ ।
 ଦ୍ରୋଣ ଦୃଷ୍ଟର ଆବର୍ଣ୍ଣ ଏହି ମେଘ ତଳ
 ମୁନିବରଙ୍କର ହେଲେ ଏ ଶୁଭ ପ୍ରୋକ୍ଷଣ ।
 ଧୃତ ସମୁଦ୍ରରୁ ଘୃତ ଆଣି ତଳ ମେଘେ
 ମୁଷଳ ଧାରେ ବସିଲେ ନେଇ ମହାଯାଗେ ।
 ଏ ଧୃତରେ ତତ୍ତ୍ଵବିଂଶ ବର୍ଷ ମହାଯାଗ
 ଲରେ ବୈଶ୍ଵାନର ଘୃତ ଖାଇଲେ ସବୁଗେ ।
 ମହାଗୁଁ ହୋଇଣ ହେଲୁ ଲୁହୁହୁ ବ୍ୟାଧି
 ଧୃତକୁ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ମାଗିଲେ ଔଷଧ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଉଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ମାଗିଲ
 କେହି ତାହାକୁ ପରମ ଔଷଧ ନ ଦେଲ ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବ ଏହିପରି ଔଷଧ ଶୋକଲ
 ସତ୍ୟ ସେତୟା ଯାଉଣ ଦ୍ଵାପର ହୋଇଲ ।

ଏତେକାଳଯାଏ ଯଦୁ ନ ପାନ୍ତେ ଔଷଧ
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ଅନଳ ଦେଲେ ଅତି ସୁଖ ।
 ପାର୍ଥଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତବାସ ହୋଇଲୁ ଯେ କାଳେ
 ଅନଳ ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ କଲେ ତେଜେବେଳେ ।
 ଏ ସମୟେ ଯେବେ ମୁହିଁ ପାର୍ଥ ପାଶେ ଯିବି
 ତାକୁ ଜଣାଇଲେ ନିଶ୍ଚୟ କ୍ୟାଧୁରୁ ଚରିବି ।
 ଏହା ବିରୁଦ୍ଧ ଅନଳ ବିପ୍ରରୂପ ହୋଇ
 ବନେ ପାର୍ଥଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ ।
 ବୋଇଲେ ଦରିଦ୍ର ଚପ୍ର ଦେଖ ମୋ ଅବସ୍ଥା
 ଭିକ୍ଷା ମାଗିବାକୁ ମୁହିଁ ନୁହଇ ଶକ୍ତତା ।
 ମୋହର ଚତୁର୍ଦ୍ଧ ଦରିଦ୍ର ନାହିଁ ଆନ ଜନ
 ମାତା ପିତା ବନ୍ଧୁ ଆଦି ନାହିଁ କେ ମୋ ଆନ
 ଜନ୍ମହୁଁ ଦରିଦ୍ର ମୁହିଁ ବହୁକାଳୁ ଶ୍ରେଣୀ
 ଆହାର ମୈଥୁନ ନଦ୍ରା ସବୁ ପରିତ୍ୟାଗୀ ।
 କୁହ ଜଗତବନ୍ଦନ ଅଟୁ ମହାମଲ୍ଲ
 ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ମୋର କ୍ୟାଧୁ ହେବ ଭଲ
 ଶୁରବର ସୁନ୍ଦର କୁ କଷା ଜଗଜ୍ଞେଠି
 ହେଲେକ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବାବୁ ତୋର ନାମଗୋଟି
 ତୋହର ଦର୍ଶନେ ମୋର କ୍ୟାଧୁ ନଷ୍ଟ ପାଉ
 ମୋର ସନ୍ତୋଷରେ ତୋର ଯଶ ବୃଦ୍ଧି ହେଉ
 ପାର୍ଥ ବୋଇଲେକ କୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଦ୍ଵିଜବର
 ନିପରି ଆଶ୍ଵେଷ୍ୟ ହେବ କୁମ୍ଭର ଶରୀର ।
 ତହୁଁ ଅଗ୍ନି ଅର୍ଜୁନକୁ ସତ୍ୟ କରାଇଲେ
 ମୁଁ ଯାହା ମାଗିବି କୁହ ଦେବୁଟିକ ଭଲେ ।
 ଅଗ୍ନିଙ୍କର ଏହିପରି ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ଭକ୍ତ ହସ୍ତେ ଜଳ ଟେକିଦେଲ ସାରମଣି ।
 ଅନଳ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ
 ମୋର ଶ୍ରେଣ ଭଲ ହେବ ଯେଉଁପରି ଜାଣ ।
 ଖାଣ୍ଡବ ବନରେ ଅଛୁ ଆଶ୍ଵେଷ୍ୟ ଔଷଧ
 ତା ଖାଇଲେ ଭଲ ହେବ ଲୁହୁବୁଧୁ କ୍ୟାଧୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହୃତାଶନ
 ସତ୍ୟ କରାଇଣ ମୋତେ ବଞ୍ଚଇ କଷଣ ।
 ନରଞ୍ଜନରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଖାଣ୍ଡବ ବନରେ
 ଅଶାଶୀସସ୍ତ୍ର ଯୁଗ ତା ଇନ୍ଦ୍ର ରକ୍ଷାକରେ ।
 ଅନେକ ସଂଗ୍ରାମ ତହିଁ କରିବେ ମୋ ପିତା
 ସତ୍ୟ କଲି ନ ଜାଣିଣ ହେ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ।

କରତ ରୂପେ ବୁଲୁଛି ମୁହିଁ ଘୋରବନେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧିବି ମୁଁ କେହ୍ନେ ଶସ୍ତ୍ରଧାନେ ।
 ଅଗ୍ନିଦେବ ବୋଇଲେ କୁ ଆସ ଏହିଠାରେ
 ସବୁ ଦେବଅସ୍ତ୍ର ଆଣିଦେବି ତୋତେ ଖରେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ରୁଦ୍ରାଇଣ ଚଳିଲେ ବହନ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଭେଦିଗଲେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ପୁଣି ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଯାଇ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ
 ଶଙ୍ଖ ଗୋଷ୍ଠସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ଗୁଣ ଅଶ୍ଵଙ୍କ ସହିତ ।
 ମନଭେଦ୍ୟ ଶର ଆଉ ନାଗପୁଣ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର
 ଗାଣ୍ଡିବ ଧନୁ ଆଦର ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଶସ୍ତ୍ର ।
 ଏ ସକଳ ଅସ୍ତ୍ର ନେଇ ଚଳିଲେ ବହନ
 ଶିବପୁରେ ଯିବାପାଇଁ ବିରୁଦ୍ଧିଲେ ପୁଣି ।
 ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ ଅଗ୍ନି କୈଳାସ ପଦ୍ମତେ
 ରୁଦ୍ରଙ୍କୁ ମାଗିଲେ କ୍ୟାଧୁ ଆଶ୍ଵେଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ।
 ପାଶୁପତ ଶର ଆଉ ପିନାକ କାର୍ମୁକ
 ହରଷରେ ସଦାଶିବ ଦେଲେ ଯେ ଏତେକ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଚୁଣ ଯେ ବେନି ମାଗନ୍ତେ ଉମାଙ୍କୁ
 ସନ୍ତୋଷରେ ତାହା ଆଣି ଦେଲେ ଅନଳଙ୍କୁ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଯାଇ ଅଗ୍ନି ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି
 ସେହି ଶକ୍ତି ସମର୍ପିଲେ ତାଙ୍କୁ ବେଦପତି ।
 ବୈଶ୍ଵାନ୍ତର ବିଜେ କରି ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ
 ସପ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବୁଲିଲେ ସେ କ୍ଷଣକ ମାସେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ସେ ଇନ୍ଦ୍ର ଶକ୍ତି
 ଧବତାସ୍ତ୍ର ଦେଲେ ହିମବନ୍ତ ନରପତି ।
 ନିର୍ଦ୍ଦାତକୁ ମାଗିଲେ ସେ ମେଘଶୟ ବାଣ
 ଅଗ୍ନି ଶର ବଜ୍ରହୋଷ୍ଠ ଦେଲେ ତତକ୍ଷଣ ।
 ଆଦିତ୍ୟଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ
 ହେମ ଶର ଦେଲେ ପୁଣି ଇନ୍ଦ୍ର ଦଇବତ ।
 କୁବେରଠୁଁ ରତ୍ନାବଳୀ ଗଦା ମାଗିନେଲେ
 ଏକ ରାସକେ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବୁଲିଲେ ।
 ପଦ୍ମନାଗର ମାଗିଲେ ପଦ୍ମନ ଦେବଙ୍କୁ
 କାଳପାଶ ମାଗିଲେ ଯେ କୃତାନ୍ତ ଦେବକୁ ।
 ବରୁଣ ଦେବତାଠାରୁ ନେଇ ଜଳପାଶୀ
 ଅନନ୍ତଙ୍କଠାରୁ ନେଲେ ନାଗପାଶ ଆସି ।
 କଉଶିକ ଶର ଦେଲେ ଅଶ୍ଵିମାକୁମାର
 ପୃଥ୍ଵୀଭେଦ ଶର ଦେଲେ ପୁଂସ ଅସ୍ତ୍ର ବର ।

ସଞ୍ଜିୟୁ କହିଲେ ଶୁଣ ରାଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଯି ଦଶ ଦେବେ ଜାଣନ୍ତି ଅଗ୍ନିଙ୍କର କଷ୍ଟ ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ ମାଗୁଁ ଅଗ୍ନି ଆଶ୍ରେଣ୍ୟ ନିମନ୍ତେ
 ସବୁ ଦେବତା ଏ ଅସ୍ତ୍ର ଦେଲେ ତୋଷ ଚିତ୍ତେ ।
 କଉତୁବେ ମାଗିଆଣି ସେହୁ ଶରମାନ
 ଅର୍ଜୁନ ପାଶେ ମିଳିଲେ ଆସି ହୃତାଶନ ।
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭ ଲଙ୍କାଶେ ପୁଣି ହୁଅ ପାର୍ଥ
 ଏହି ଶସ୍ତ୍ରମାନ ତୋତେ ହେଉ ପରପତ ।
 ଅରଜନ ଆଶ୍ରେଣ୍ୟ ନଦିଯୋଷ ରଥ
 ମାତଳକୁ ଆଣି ଦେଲେ ଅଗ୍ନି ଦଇବତ ।
 ଶାଣ୍ଡବ ବନକୁ ଗଲେ ଅଗ୍ନି ପାର୍ଥ ବେନି
 ପାର୍ଥକୁ ରୁହାଇ ବନେ ଲଗିଲେ ବହନି ।
 ଉଷାଭଗସପ୍ତ ଯୁଗ ଶାଣ୍ଡବର ସୁକୀ
 ଅଶୀସପ୍ତ ଶୁଭିଶତ ବୃଷ ଅଛୁ ପୁର ।
 ସ୍ତ୍ରୀପୁଷ୍ପ ଯେତେ କେତୁ କରିବ ଗଣନ
 ସମସ୍ତ ଅଗ୍ନିଦେବତା କରିଲେ ଦହନ ।
 ଜାଣି ଅସଂଖ୍ୟ ସମର କଲୁ ମଦବାନ
 ଯୁଦ୍ଧ ନ ସରିଲା ତିନିରାତି ତିନିଦିନ ।
 ଯଶ ଗନ୍ଧର୍ବ ଶୂରଣ ଦେବ ସଙ୍ଗେ ଘେନି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ହାରିଗଲେ ରଣେ ସସ୍ତ୍ରଯୋନି ।
 ପୁଣରେ ଭକ୍ଷଣ କରେ ଅଗ୍ନି ମହୋଷଧି
 ନିଶ୍ଚଳଙ୍କ ହେଲୁ ଅଙ୍ଗୁ ଗଲୁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଧି ।
 ଶାଣ୍ଡବବନ ସମସ୍ତ ଦହନ ହୋଇଲୁ
 ଶୋଷକ ପର୍ଣ୍ଣ ବିକରେ ଗୋପ୍ୟ ହୋଇଥିଲୁ ।
 ଶୂନ୍ୟ ରହିଲା ତାରାକ୍ଷୀ ନାମରେ ଯେ ପକ୍ଷୀ
 ଅଗ୍ନିରାଜ ବୃକ୍ଷଗୋଟି ମାତ ରହିଅଛି ।
 ଭୃଞ୍ଜିଣ କୁଣ୍ଡ ହୋଇଲେ ଦେବ ବୈଶ୍ଵାନର
 ପାର୍ଥକୁ ବୋଇଲେ ତୋଷେ ମାଗ ମୋତେ ବର
 ତୋ ଯୋଗୁ ଶାନ୍ତ ହେଲୁ ମୋ ତିନିପୁତ୍ର ବ୍ୟାଧି
 ତୋହର ମନର ବାଞ୍ଛା କରିବି ମୁଁ ସିଦ୍ଧି ।
 ପାର୍ଥ ବୋଇଲେ କି ବର ମାଗିବି ମୁଁ ତୋତେ
 ଜାଣି ସବୁ ଅନୁଗ୍ରହ କର ଦେବ ମୋତେ ।
 ତାହା ଶୁଣିଣ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ବୈଶ୍ଵାନର
 ଯେତେ ଅସ୍ତ୍ର ଆଣିଦେଲି ତତ୍ତ୍ଵ ତୋର କର ।
 ତଳହସ୍ତ କରିଣ ଯେ ମାଗିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵହସ୍ତ କରିଦେଲେ ଦେବ ହୃତାଶନ ।

ତୃପତ ଲଭଣ ଚହୁଁ ଅନଳ ବୋଇଲେ
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଆଦି ସମ ନୋହିବେ ତୋ କୁଳେ
 ଅନଳ କାଳର ବ୍ୟାଧି ଗଲୁ ତୋ ଯୋଗରେ
 ନକାଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଜିତା ହୁଅ କୁ ସମରେ ।
 ବାଞ୍ଛାପଳ ଦେଇ ଚହୁଁ ଅଗ୍ନି ଶୁଭିଗଲେ
 ସେ ଅସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପାର୍ଥ ରୁଣୀରେ ରଖିଲେ ।
 ସଞ୍ଜିୟୁ କହିଲେ ଶୁଣ ରାଜା କୁରୁସାର୍
 ତେଣୁ ପାର୍ଥ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମରେ କଣଇ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ବୋଇଲ ଏକା ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ବିଦ୍ୟା
 ଚହୁଁରେ କି ହୋଇଅଛି ପାର୍ଥ ଏତେ ଯୋଦ୍ଧା
 ଅଶ୍ଵମ ବିଦ୍ୟ ଆସି ସମାପ୍ତ ହୋଇଲୁ
 ଶୁଷ୍କଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଗଲା ।
 ଆଉ ରଣ କରିବାକୁ ଅଛି ବେନିଦନ
 ଏଥିରେ କି ରାଜା ତୁମ୍ଭେ ହେବ ଯଶସ୍ଵାନ ।
 ସଞ୍ଜିୟୁ କହିଲେ ଏହା ପ୍ରସରିଲା ଶୁଭ
 ଦଣ୍ଡ ସଜ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ କୁରୁପତି ।
 ରାଜା ଆଜ୍ଞାରେ ସାଜିଲେ ଚହୁଁ ସମଦଣ୍ଡ
 ଘୋର ବାଦ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ସାଜନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା ଏ ରଥ ଗଜ ଯେ କୁରୁଙ୍କ
 କଣ୍ଠେ ମଣ୍ଡିଣ ରଥ ଚଳାଇଲେ ବେଗ ।
 ଦିନକର ନାଥ ଉଦେ ହୋଇଲେ ପୁରୀରେ
 ଅରୁଣ ବିକାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ରକତ ବର୍ଣ୍ଣରେ ।
 ସଞ୍ଜର ବଲ୍ଲଭ ନାଥ ପୃଥ୍ଵୀଜନ ଚିନ୍ତା
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ନିସ୍ଵଦନ ବିଦ୍ରୁଷା ବିଧାତା ।
 ମେଘନାଦ କାଳମେଘ ମେଘ ପିଙ୍ଗରୁକ୍ତ
 ଦୁଷ୍ଟଶ୍ରବା ସିଦ୍ଧଶ୍ରବା ଅଶ୍ଵସେନ ଯୋଦ୍ଧା ।
 ଏହି ସପ୍ତଅଶ୍ଵେ ତୋର ରଥେ ଯୋଗୁଛନ୍ତି
 ନିମିଷକ ମଧ୍ୟେ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭ୍ରମନ୍ତି ।
 ଶୂନ୍ୟ ବିଚରଣ କର ଅକ୍ତି ନିସ୍ଵଦନ
 ବିଜୟର ପୁରୁଷ କୁ ଦେବ ନରଞ୍ଜନ ।
 କରଇ ପାର୍ଥନା ମୁହିଁ ବିନୟ ଯୁକ୍ତେ
 ଉକ୍ତବସ୍ତୁକ ସ୍ଵାମୀ କୃପା କର ମୋତେ ।
 ପ୍ରସ୍ତେ ଉଦୟନାଥ ଉଦୟ ପଦ୍ମ
 ମେରୁ ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରି ପଶ୍ଚିମରେ ଅସ୍ତ ।
 ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ଜଗଜ୍ଜନ ଶୁଭ
 କୁହିଁ ସିନା ଆଦିଅନ୍ତ ଜଗତରେ କରୁ ।

ଜୟ ଦେ ଅଭୟ ବରଦାତା ଦମକର
ସୁରସିକ ମୁନିମାନେ ଭକତ ଚୋଦର ।
ସତ୍ୟ ଶୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାକର ଗୌତମ
ଶୂନ୍ୟ ଜନମ କରୁ ସମସ୍ତ ନିର୍ମାଣ ।
ଭଜଇ ମୁଁ ଅବନିଶି ତୁମ୍ଭ ପଦପାଦେ
ମୁକତି ଲଭିବାପାଇଁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଦେବଙ୍କର ଚରଣେ ଦଲନ
ମୁକତି ଲକ୍ଷେ ଶାରଳା ଦାସ ଶୁଦ୍ରମୁନ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ନବମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିକଟରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦ୍ଵାରା
ଅନର୍ଥମଣି ମୁକୁଟ ଆନୟନ

ଲେଙ୍କ ଦେଶର ରଜା ମନୁ ନରପତି
ଅଗସ୍ତିକ ପାଦେ କଲେ ବିନୟେ ଭକତ ।
ଅନୁଗ୍ରହ କର ତୁମ୍ଭେ ରାଣି ବ୍ରହ୍ମବେଣୁ
ପ୍ରଳୟ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଶକତା ।
ବାଜୁତ କାଳରେ ତୁମ୍ଭେ ଖେଳ କୁକୁଡ଼ଲେ
ବାସନ୍ତକୁ ଗଣ୍ଡୁଷ କଲ ମନ୍ତ୍ରବଳେ ।
ଏ ମହାଭାରତ ଅଟେ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଶ୍ରୁତ
ସଂସାର ଜନକୁ ଦେଲ ତୁମ୍ଭେ ଗତି ମୁକ୍ତି ।
କପରି ସଂଗ୍ରାମ କଲେ ଶ୍ଵେତ ନବଦିନ
ଏହା ସଂକ୍ଷେପିଣ ମୋତେ କହନ୍ତୁ ଆପଣେ ।
କହନ୍ତୁ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ମହା ବ୍ରହ୍ମବେଣୁ
ଶୁଣ ଆହେ ଦେବସୁତ ମନୁ ମହାଶ୍ରୋତା ।
ଅଶ୍ଵମ ଦବସ ଅନ୍ତେ ପାଣ୍ଡବ ସଜନ
ଶ୍ଵେତକୁ ଜଣିବାପାଇଁ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି ।
ସାଜନ୍ତୁ ସେ ନନ୍ଦଦୋଷ ସିଂହର ପତି
ସୁରସିକ ମୁନିମାନେ ଯାକୁ ସଦା ଚନ୍ଦ୍ର ।
ସେ ସ୍ଵାମୀ ରଥେ ବିଜୟ ଖେଳ ଚନ୍ଦ୍ରପା
ଆକାଶେ ଗମନ୍ତୁ ଶଙ୍ଖଆଦି ତହୁଣ୍ଡର ।
ବନ୍ଧ୍ୟ ମୁରତି ବିଚିତ୍ରବର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ନାତି
ଚଳନ୍ତୁ ପାଣ୍ଡବବଳ ପଶ୍ଚିମ ମୁରତି ।
ବାଜଇ ଯେ ସାରତରୁ ଟମକ ଦାଉଣ୍ଡି
ଅନେକ ରହେ ଯେଉଁଙ୍କ ରଥମାନ ମଣ୍ଡ ।
ପୁରରେ ପାଣ୍ଡବବଳ ପଶ୍ଚିମେ କୌରବ
ଆଗୁଆଣି ଯାଟେ ବିଜେ କଲେ ଶ୍ଵେତଦେବ ।

ଚଉବର୍ଣ୍ଣାସ୍ତ୍ର ବଳ ଅଜଗତ ଧନୁ
ଧର୍ମାର୍ଜୁନ ହାସେ ଦଶେ ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ସୁନୁ ।
ପଣ୍ଡବଙ୍କ ଚଣ୍ଡି ଯେହ୍ନେ ଅଗ୍ନିଦେବ ଦଣ୍ଡି
ଶାଣ୍ଡବ ତହୁଣ୍ଡେ ଯେହ୍ନେ ଅଗ୍ନିଦେବଦଣ୍ଡି ।
ସେହିପରି ଶ୍ଵେତଙ୍କର ଚେଳ ଯେ ବିକାଶି
ହେନ୍ଦ୍ର ସଦୃଶେ ପାର୍ଥର ଚେଳ ପରକାଶି ।
ପ୍ରଜ୍ଞା କରଣ ସେତୁ ଛୁଡ଼ିଲେ ଉପ୍ରୋଧ
କ୍ଷତ୍ରୀବୃତ୍ତି ରଞ୍ଜିତାରେ ଆରମ୍ଭିଲେ ଯୁଦ୍ଧ ।
ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ନରର ସଂଗ୍ରାମକୁ ଦେଖି
ବନ୍ଧଲେ ନାବତ ଶ୍ଵେତ ଉପ୍ରୋଧ ଉପେକ୍ଷି ।
ଲୁହାଣର ଖେଳଲେ ଦକ୍ଷ ଶାସ୍ତ୍ର ମୁନୀ
ଟାଣି କେତେ ଭେଦଲ ଅର୍ଜୁନର ହେଲା ।
ବାସବର ମନ୍ଦନ ଯେ ଦକ୍ଷା ଜଗନ୍ନାଥ
ବିସ୍ତାର କରଣ ପଞ୍ଚଶର କଲ ବୃଷ୍ଣି ।
ଶରେ ଶର ବାଜଣ ଯେ ହେଲ ପତିତାଳ
ଝଲିଲ ଅଗ୍ନି ଜାଣି ବଡ଼ବା ଅନଳ ।
ପୁନରାପି ବନ୍ଧଲେ ଯେ ଶ୍ଵେତ ଦଶବୀଣ
ଯେସନେକ ବଳାହକେ ଯେପନ୍ଥ ରଚନ ।
ବାସବ ସୁତ ହେଲ ତହୁଁ ଦଶ ଶର
ଶ୍ଵେତଙ୍କର ନାବତକୁ କଲ ନାଶୋର ।
ଗଙ୍ଗାର ମନ୍ଦନ ତହୁଁ ସପ୍ତେବାଣ ଯେଉଁ
ଆକାଶ ପଥ ଦୋଷିଣ ନାଶିତ କରଣ ।
ଅନୁଷଣେ କେନ୍ଦ୍ର ସେ ଶର ପୁଣି ପୁଣି
ବ୍ୟଗ୍ରହେ ପାର୍ଥ ତାହା ଦୁରୁ ଦିଏ ହାଣି ।
ବେନ ଯୋଦ୍ଧା ସମ କେନ୍ଦ୍ର ନୁହନ୍ତୁ ଯେ ସାନ
ଅହେବଳ ମଧ୍ୟ ଦୁହେଁ କେନ୍ଦ୍ର ସଂଗ୍ରାମ ।
ଦ୍ରୋଣ ଦ୍ରୁପଦର ଚେଣେ ବଢ଼ିଲ ସମର
ଦୁଃଶାସନ ମାରୁତର ରଣ ଭୋରରେ ।
ସହଦେବ ଶକୁନର ରଣେ ହେଲ ଭେଟ
ଜାଣନ୍ତି ସେ ଗତାଗତ ସମରେ ଗଣ୍ଡୁଷ ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣ କୁମର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
କାଳିଲ ଯେ ରଣଗୋଳ ଏହି ବେନ ସୁନୁ ।
ନକୁଳର ସଙ୍ଗେ ରଣ କରଇ ଦୁର୍ଜୟ
ସମରରେ ଦୁଃଶଙ୍କର ଅଭେଦ ଯେ କାୟ ।
କଣ୍ଡୁରଥ ଆଗେହି ଯେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ
ଅଶ୍ଵଥାମା ତୁଲେ ସେତୁ କରଇ ସଂଗ୍ରାମ ।

ସୋମଦେବ ଦକ୍ଷିଣରେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ସମର
 ବାଳାବତ୍ୟ ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ଦୁର୍ଦ୍ଦିକ ସମର ।
 ଆକୃଷ୍ଟାଦି ମଧ୍ୟ ଧନୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦିକର ହସ୍ତେ
 ଅନ୍ତର ଦିଶଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦିକ ଶ୍ରେ ଯେ ବନ୍ଧନେ ।
 ପଞ୍ଚଦିନ ମାୟାକୁ ଦେଇ ସୋମଦେବ
 ଶେଷେ ରେଦିଲ ଯାଇ ଶିଖଣ୍ଡୀର ଗାଧ ।
 ଯେମ ନର ପର୍ଯ୍ୟାନ୍ତେ ପଞ୍ଚଦିନ ବନ୍ଧରେ
 ସେହିପରି ରେଦିଲ ଏ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଶ୍ରେରେ ।
 ଘାଏ ମୁକ୍ତାଗର ହେଲ ପଦ୍ମାବତୀ କଥା
 ତାଙ୍କେ ସୋମଦେବ ତୋତେ କେହୁ କହୁ ରକ୍ଷା
 ଯଦ୍ୟପି ପ୍ରାଚୀନେ କେବଳ ଗଜମନ୍ତ୍ର
 କେଶବ ଶ୍ରୀମୁରେ କବା ତାହାର ଆୟୁଷ ।
 ଏପରି କହୁ ପ୍ରଜ୍ଞା କରି ସୋମଦେବ
 ପାଞ୍ଚ ଲ କୁମର ଚଢ଼ି ଡୋଲଇ ଅଚେତ ।
 ଡେଇଁକରି ସୋମଦେବ ସୁ ଛ କଲ ହେଲା
 ତେଜା ପଇଶ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଗର୍ଜଣ ଉଠିଲ ।
 ଗରବ ଅସ୍ତ ଗୋଟିକ ଧରି ତୁଳାକର୍ଣ୍ଣ
 ଗୁଣ ସେଇ ଟଙ୍କାଟିଲ ତାହା ଦନ ଦନ ।
 ଏକପରେ କ ସହସ୍ରେ ଆଦିତ୍ୟ ବନାଶି
 ସେ ତେଜେ ପ୍ରସବ ହୁଏ ଅନ୍ତର ନାଶି ।
 ଆକାଶ କମଳ ସେହୁ ରେକୁ ପେଟରେ
 ଦୃଢ଼ାକେ ଦେଶିଣ ରସୁ କଲେ ଶୂନ୍ୟପଥେ ।
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲ ତେଜର ତାର
 ଧନୁରୁ ଚେତ ଫର ହୁଅନ୍ତେ ବାହାର ।
 ସେହି ଶରକୁ ଶିଖଣ୍ଡୀ ହେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ସୋମଦେବ ଶିର ବେଗେ କାଟି ତୁ ବୋଇଲେ
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ସେ ଅସ୍ତ ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ଘୋଟି
 ଲକ୍ଷେ ଶର ସୋମଦେବ କଲ ଚଢ଼ି ବୁଝି ।
 ମହାବଳ ବକାଶିଲ ଦେବ ଅସ୍ତ ତେଜ
 ସୋମଦେବ ରେ ସବୁ କରିଲ ଦହ୍ୟା ।
 ସୋମଦେବର ଆଗରେ ଘୋଟିଣ ଆସିଲ
 ତାର ଅହସ୍ତ ଧାୟୁ ଶ୍ରେ କରେଇଲ ।
 ମହାଭୟ ପାଇଲ ତା ସୋମଦେବ ଦେଖି
 ରକ୍ତାସି ପରି କମ୍ପେ କୁଳ ବେଳ ଆସି ।
 ଗରବ ଶର ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ହୃଦୟରେ
 ପିଠିକି ନିକଳି ଯାନ୍ତେ ପଡ଼ିଲ ଅଚେତେ ।

କରୁଦିତ୍ୟ ନାଶଲ ଯେ ଅସ ଆଦାରେ
 ତାହାର ଆଦାରେ ନର ବଞ୍ଚେ କେମନ୍ତେ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀର ବାଣଦାରେ ସୋମଦେବ ମରଇ
 ଶିଖଣ୍ଡୀକ ସୋମଦେବ ସୈନ୍ୟ ଯେ ବେଗେଲେ
 ଅନୁପଣେ ନାଶର ଯେ ସମସ୍ତେ ବରଷି
 ଧର୍ମ ଲଢ଼ିଣ ବନ୍ଧନ ସବେ ବାଣସୀ ।
 ଶବ ମଧ୍ୟରେ ଯେହ୍ନେ ଦିଶେ ନିଶପତ
 ଏମନ୍ତ ଶେଷ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଦିଶେ ସେହିମନ୍ତ ।
 ସମସ୍ତ ମନ୍ତ୍ରରେ ଯେହ୍ନେ ଦିଶେ ଅନନ୍ତ
 ସେହି ପ୍ରକରେ ଦିଶଇ ପଦ୍ମାବତୀ ସୁତ ।
 ଶିଳ କଠରେ ଯେହ୍ନେ ପ୍ରଜ୍ଞାକର ଅଗ୍ନି
 ଆଟେ ବକାଶେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ସେହି କେଜ ଜାଣି ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ଧନୁ ତାହାର ପିନାକ ସଦୃଶ
 ଯୋଦ୍ଧା ହୋଇ ନ ରହିଲେ କେହି ତାର ପାଶ
 ଆସିଣ ଦେଶିଲେ ଯାକୁ ପ୍ରସସ୍ତ ରସୁ
 ଶିଖଣ୍ଡୀକ ଦିଶେ ଯେ ଅନାୟୁ ପ୍ରାୟେ ।
 ବନ୍ଧନ ନାଶର ଯେ ପାଶାଳର ସୁତ
 କୌରବ ଆଟକୁ ସେହି ଏକା କରେ ହତ ।
 ଏକଶର ବନ୍ଧନେ ଯେ ପାଦଦଶ ପୁଟି
 ଅପୂର୍ବେ ବାଣ ଘାନ୍ତକେ ସେହୁ କରେ ବୁଝି
 ଅଦୋକଳ ପ୍ରଶଂସାଶ୍ରୀ ଶିଖଣ୍ଡୀ ମହାମ
 ସଧୁ ସାଧୁରେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଭୁବ ମହାତମ ।
 ତୁଳାକର୍ଣ୍ଣ ଦିଦ୍ୟା ଯୋଗେ ଅଟୁ ସାମରଥ
 ଯେବଣ ନାଶର ବନ୍ଧେ ସେ ହୁଏ ଅଦ୍ୟଥ ।
 ନାଶରମାନେ ବନ୍ଧନେ ନ ଦିଶଇ ମୁନ
 ସମରେ ବମ୍ବୁ ହେଲେ ଚଢ଼ି ସବ ସୈନ୍ୟ ।
 ଅନେକ ନାଶର ବନ୍ଧକାରୁ ଶେଷମାନେ
 ଅଭାଦ୍ୟ କବଚେ ନ ଭେଦନ୍ତି ଶିଖଣ୍ଡୀ ମୁନେ ।
 ଅସୁର ପ୍ରହର ଜାଣେ ତୁଳାକର୍ଣ୍ଣ ଦିଦ୍ୟା
 ଡେଇଁକରି ଶିଖଣ୍ଡୀ ଯେ ରଣେ ମହାଯୋଦ୍ଧା ।
 ଅର୍ଯ୍ୟାସ ଶର ଜାଣେ ଦ୍ରୁପଦର ବଳା
 ଅତୀବିଷ୍ଟ ହେଲେ କହୁ ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ କଲ ।
 ଯେପନେକ ଚୁଚିକ ପଡ଼େ ବାଦାଦେ
 ପଡ଼ିଲେ ଅନେକ ରାଣି ଶିଖଣ୍ଡୀ ବାଦେ ।
 ଶୋଣିତ ନୟା ବହଲ ଶିଖଣ୍ଡୀର ଯୁଦ୍ଧେ
 ଶାସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ରାଣୀ ମଲେ ସାତବହ ମଧ୍ୟେ ।

ଶିଖଣ୍ଡୀର ରଣ ଦେଖି କଉରବେ ଭୀଷ୍ମ
 ଏକାକୀ ଶିଖଣ୍ଡୀ କୋପେ ଧାଏଁ ଗଲଗାଳ ।
 ରଣରଙ୍ଗେ ବିଜୟ କି କୁତାନ୍ତ ଦେବତା
 କ୍ଷତ୍ରୀ ହୋଇ ତା ଗୁମ୍ଫାରେ ନାହିଁ କେ ରହନ୍ତା
 ଶୁଣିଲେ ଆଗେ କହିଲେ ଯାଇଁ ଶୁଭଗଣେ
 କୁରୁସେନା ଶେଷ ହେଲେ ଶିଖଣ୍ଡୀର ରଣେ
 ଶୁଣି କୋପାନଳ ହେଲେ ଶରତର ମଲ୍ଲ
 ସଖାୟ ଲଗିଲେ ମୋତେ କୃପକର ବୋଲ ।
 କୋପେଣ ବୋଇଲେ ଶୁଷ୍କ ଗୁଡ଼ି ଧର୍ମବାଟ
 ଆଜ ନିଶ୍ଚେ ଦୃଷ୍ଟିକ ମୁଁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆଟ ।
 ମାଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଗଙ୍ଗା ଦେଇଥିଲେ
 ହୋଧେ ଶୁଷ୍କ ସେହି ଦୁଇ ବାଣକୁ କାଢ଼ିଲେ
 ମହାବୃଷ୍ଟି କାଳେ ଯେହ୍ନେ ଗର୍ଜିଲ ଜଳଦ
 ସେହି ଘରୁଣେ ଶୁଭର ଶୁଷ୍କ ଗୁଣନାଦ ।
 କାଳାନୁକ କାଳେ ଫେଲେ ବିକାଶେ ଦହନ
 ବେନ ବାଣକର ତେଜେ ଦିଶିଲ ତେସନ ।
 ମାଳବାଣ ଅଟଇ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ହରି
 ଯେହ୍ନେ ଭୁଜବାଣ ସେହ୍ନେ ରୁଦ୍ର ଅବତର ।
 ଯୁକତେ ଅଟନ୍ତି ହରି ହର ଏକ ଆତ୍ମା
 କଉତୁକେ ଶରରୂପ ଧଇଲେ ମହାତ୍ମା ।
 ସଂସାରକୁ ସେ ଦହନ କରିବା ନିମନ୍ତେ
 ମାଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଧଇଲେକ ହସ୍ତେ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ତନ୍ମୟ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ବିଗ୍ରହାଳ
 ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କର ପୁରାଇବ କାଳ ।
 ସେହି ଅସ୍ତ୍ରକୁ ସମାନ ନୋହେ ପାଲଗୁନ
 ଧର୍ମକୁ ଲଢ଼ିଣ ଶୁଷ୍କ ବିନ୍ଧିଲେ ତା ଦେନ ।
 ସେ ଦୁଇ ଅସ୍ତ୍ରର ତେଜ ଉଲ୍‌କାପାତ ଜଣି
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦିନକର ମଣି ।
 ସାସେ ସୁଞ୍ଚିଗଲେ ଦୁଇବଳର ସଇନ
 ଶୁଷ୍କ ରଣ ବୋଲିକରି ଶୁଭଲକ ଧ୍ବଜ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥକୁ ଯେ ବିକାଶିଲ ତେଜ
 କ୍ଷଣମାତ୍ରେ ରଥ ନିଜ ହୋଇବ ଦହିୟା ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲନ୍ତି କୁହେ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
 ଶୁଷ୍କଙ୍କର ତେଜମୋତେ ବଡ଼ ଅସମ୍ଭବ ।
 ସଂଗ୍ରାମ ହୋଇଲ ନବଦିନ ପରିଯନ୍ତେ
 ଏମନ୍ତ ଶର ତ ଦେଖାନାହିଁ ଶୁଷ୍କ ହସ୍ତେ ।

ପ୍ରଳୟ ଅନଳ ପ୍ରାୟ ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ତ୍ର ତେଜ
 ଯାରିଲେ ପାଣ୍ଡବକଲ ରଣ ଦେବଗଳ ।
 ପାର୍ଥ ମୁଖ ଦୁଃସପଦ ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ପ୍ରଭୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ନାଗର ନିକଟେ ଦେଖି ସାସେ ପାଲଗୁନ
 ଶରୀର କମ୍ପିଲ ଧନୁ ନ ପାରଇ ଦେନ ।
 ବିରୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ହରି ପାର୍ଥ ଭୟକଲ
 ଆଜ ନିଶ୍ଚେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ନାଶଗଲ ।
 ଏହି ଅସ୍ତ୍ର ନାଶିବାକୁ ନାହିଁ ତାର ବୁଦ୍ଧି
 ନିଶ୍ଚେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଶୁଷ୍କ ଦେଲକ ସମୃଦ୍ଧି ।
 ଶସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବ ଯେବେ ମୁହିଁ ଏତେବେଳେ
 ପାଣ୍ଡବେ ମରିବେ ନିଶ୍ଚେ ଶୁଷ୍କ ସଘନଲେ ।
 ମାଳ ଭୁଜବାଣ ଦେଖି ପଣ୍ଡୁବଳ ଦୁଃସ୍ତ
 ତିନି ପୋଜନରେ ଏକା ନନ୍ଦିଘୋଷ ଅଛୁ ।
 କଉରବ ସୈନ୍ୟମାନେ ଗଲେ ଅପସର
 ତିନି ପୋଜନେ ରହିଲେ କୁରୁ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ଶୁଷ୍କ ପାର୍ଥ ବେନ ଇଥୀ ପୁଣି ରହିଛନ୍ତି
 ସୁଦର୍ଶନ ଚନ୍ଦ୍ର କରେ ଧରି ଯଦୁପତି ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥୋପରୁ ଅଇଲେ ଉତ୍ତର
 ମାଳ ଭୁଜବାଣ ଦେଖି ଗଲେ ଅପସର ।
 ଅଧରେ ଦନ୍ତ ଗୁପ୍ତିଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରି କରେ
 ଧାଡ଼ିକାରେ ଉଠିଲେ ସେ ଶୁଷ୍କ ରଥପରେ ।
 ଦେଖିଣ ସାସରେ ତାହା ଶାନ୍ତନୁନନ୍ଦନ
 କୃଷ୍ଣ ଦେଖି ଶୁଷ୍କ ତେଜ୍ୟା କଲେ ଧନୁବାଣ ।
 ରଥରେ ଥାଇ ଗାଙ୍ଗେୟ ହେଲେ ପରଶାମି
 ଶିରେ କରଯୋଡ଼ି ବୋଲେ କୋପ କପାଁ ସ୍ଵାମି
 ତୁ ଯେବେ ସମର ଇଚ୍ଛା କଲୁ ମହାବାହୁ
 ତୋବିବାଦେ କଉରବେ ବଞ୍ଚିବେ ବା କାହୁଁ ।
 କୋପେ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଷ୍କଙ୍କୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ନିଶ୍ଚୟ ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ତୋତେ ପକାଇବ ହାଣି ।
 ମାଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଦୁହେଁ ଏକଆତ୍ମା
 ସେ ଶସ୍ତ୍ର ପେଶନ୍ତେ ସ୍ଵର୍ଗେ ସାସିଲେକ ବ୍ରହ୍ମା ।
 କ୍ଷୀରସାଗରୀ ହୋଇଲେ ଭୟେଦେବଲେକେ
 ସ୍ଵର୍ଗ ତେଜ ପଳାଇଲେ ସବ ବୃନ୍ଦାରକେ ।
 ଯମ ସଂସମା ଗୁଡ଼ି ଶତ୍ରୁଯୁଗେ ରହେ
 ବହନ୍ତାପୁଂସେ ପାତାଳେ ଗୋପ୍ୟ ହେଲେଭୟେ

ନବଦଳ ଯାଏ କଲୁ ବହିତ ସଂଗ୍ରାମ
 ଏତେଦିନେ ଅଜି ଭୁବି ପ୍ରାଣଲୁଟି ଧର୍ମ ।
 କଳିକାଳ ଅନ୍ତେ ହେବ କଳ୍ପ ଅବତାର
 ମେଘ ନିଧନାର୍ଥେ ହେବ ଏ ଅସ୍ତ୍ର ବାହାର ।
 ଜନ୍ମକର ନାଶ ପାଇଁ କଳ୍ପ ନାଗପୁଣ
 ସେ କାଳେ ଏ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି କରିବେ ନିଧନ ।
 ଯେବେ ଧାତା କ୍ଷୀରସାଗରେ ଥିଲେକ ସେଣେଇ
 ଜାହାଣ ଏ ଅସ୍ତ୍ର ତୋତେ ଦେଲକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଏ ଦେବ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ଭୁବି କିପାଇଁ ଭରସୁ
 ମାନବ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୁବି ଦେବଶର ପେଷୁ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ହେ ହରି କୋପତେଜମୋତେ
 ତେବେ ସତ୍ୟବାକ୍ୟ କହିପାରିବି ମୁଁ ତୋତେ
 ହରି ବୋଇଲେ ବାହୁଡ଼ା ତୋର ଏହି ଶର
 ବିଳମ୍ବ କରିଲେ ନାଶ ହୋଇବ ସଂସାର ।
 ନାଗପୁଣ ବାକ୍ୟେ ଶୁଷ୍କ ମନେ ଚନ୍ଦ୍ର ତାଙ୍କୁ
 ବାହୁଡ଼ାଇ ସଂହାରିଲେ ତୁଣେ ସେ ଶରକୁ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଲେ ହରି ମୋତେ କର ପ୍ରତିକାର
 ଚନ୍ଦ୍ର କିପାଁ ନ କରୁଛ ମୋ ଗଳେ ପ୍ରହାର ।
 ଆଜି ବୈକୁଣ୍ଠ ସୁରକୁ କରି ମୁହିଁ ଇଚ୍ଛା
 ମଳ ଭୁଜବାଣ ପେଶି ଚନ୍ଦ୍ର କଲି ବାଞ୍ଛା ।
 ମୁକ୍ତି ଚିନ୍ତାମଣି ମୋର ମୁକ୍ତି ନ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ
 ଦେଲେ ନ ମାରିଣ କିପାଁ ଚନ୍ଦ୍ର ସଂହାରିଲୁ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେକ ଭୁବି ଅଛି ମହାଜ୍ଞାନ
 ବୈକୁଣ୍ଠ ସୁରକୁ ତୋତେ ସଙ୍ଗେ ଯିବି ଘେନି
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ମୋଠାରେ ଏଡ଼େକ ସଦୟ
 ତୋତେ ଭକ୍ତି କରି ନାହିଁ ଦିନେ ଦେବରାୟ
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେକ ତହୁଁ ପ୍ରଭୁ ଦେବଗନ
 ତୋହର ଯୋଗେ ହୋଇବ ମୋର ବହୁକାର୍ଯ୍ୟ
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେକ ହରି ଭୁବି ବିଶ୍ଵବାସ
 ମୁଁ ଶୂନ କରିବି ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଅବା କିସ ।
 ହରି ବୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବେ ମୋର ପଞ୍ଚଆତ୍ମା
 ତାହାଙ୍କ ବିବାଦ ଭୁବି ନ ହୁଅ ମହାତ୍ମା ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେକ ହରି କରୁଛି ଦୟା
 ଆଜିରାସେ ବିଜେ କର ପାଣ୍ଡବନ୍ତ ଘେନି ।
 ଯେବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦୟା କଲ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
 ଆଜି ନିଶ୍ଚୟ କହିବି ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ଭେଦ ।

ପୁଣି ଶୁଷ୍କ ବୋଲେ ଶୁଣ ସୁରୁଷ ଉତ୍ତମ
 ଅଜୟ ସରିଲ ନାଶ ମୋହର ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ମୁହିଁ ଆଜ ମାରିବି
 ଏଥିପାଇଁ କୋପ ମୋତେ ନ କର ଗୋସାଇଁ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କର ଯେ ତୋହର ଇଚ୍ଛା
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ରଖି ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ତୋର ବାଞ୍ଛା ।
 ଶୁଷ୍କଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରାଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ବାହୁଡ଼ା ବିଜୟ କଲେ ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥ
 ସ୍ଵର ନିଉନ ଦେଖି ଧାଇଁ ବେନବଳ
 ପୁଣିହିଁ ବଢ଼ିଲ ତହିଁ ମହାରଣ ଗୋଳ ।
 ଚଉବ ଦେ ଆସିଣ ହୋଇଲକ ଦିନ
 ବହୁ ଶ୍ରମ ପାଇଲେକ ଉଦୟଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ।
 ଶୁଷ୍କଙ୍କର କଥା ହରି କହନ୍ତି ପାର୍ଥକୁ
 ସମର କରଇ ପାର୍ଥ ଶୁଣିଣ ହରିଙ୍କୁ ।
 କୋଟିଏ କରଣ ବାଣ ବିଶ୍ଵ ଶୁଷ୍କରଥୀ
 ମାଇଲେକ ଦଶସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଷଣାତ ।
 ସମର କରନ୍ତେ ତହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେଲେ
 ଦୁଇବଳ ଯୁଦ୍ଧ ତେଜ ଯୋଦ୍ଧାପୁରେ ଗଲେ ।
 ସ୍ଥାନ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରି ତହିଁ ରଜା କୁରୁପତି
 ବହୁ ଅଳଙ୍କାର ଘେନି ରଣକୁ ପ୍ରବନ୍ଧ ।
 ଶୁଷ୍କଙ୍କ ପାଶରେ ଯାଇ ପରବେଶ ହେଲେ
 ଅଳଙ୍କାର ମାନ ନେଇ ଭିନୟୀ ହୋଇଲେ
 ଗୌରମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଷଷ୍ଠୀ ତଥୁ ଦିନ
 ବୃହସ୍ପତି ବାର ମଦା ତାର ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ବାଣିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ପ୍ରୀତିନାମେ ଯୋଗ
 ଷଷ୍ଠୀ ପରେ ସପତମୀ ସେହି ରାତି ଭୋଗ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ତହୁଁ ଘେନି ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ସହଦେବ ସଙ୍ଗେ ବସି କରନ୍ତି ଭାଳେଣି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଷ୍କ କହିଲେ ବିଶ୍ଵାସ
 କାଲି ସମରକୁ ମୁହିଁ ତେଜବି ଅବଶ୍ୟ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେକ ମୋତେ ଆଜିର ରଜନୀ
 ମୋହ ପାଶକୁ ଆସିବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଘେନି ।
 ଭୁଲ ସହଦେବ ଯିବା ଶୁଷ୍କଙ୍କ ପାଶକୁ
 ଏକାନ୍ତେ ସେ ମୃତ୍ୟୁଭେଦ କହିବେ ଆତ୍ମକୁ ।
 ସହଦେବ ବୋଲେ ଶୁଷ୍କ ଭକ୍ତିଲେ ଭୁମୁଙ୍କୁ
 ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ସେ କହିବେ ନ ଆସେ ମନକୁ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ପାତକ ଯାଆନ୍ତୁ କିଣିଟି
 ମାଗନ୍ତୁ ତାକୁ ଅନର୍ଥ ମଣି ମୁକୁଟଟି ।
 ସହଦେବ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି କହିଲେ କେଶବ
 ଅଭିଷେକ ମୁକୁଟ ସେ ପାଥେଁ କପି ଦେବ ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼ଣ ଯେ ବୋଲେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ମୁକୁଟ ନେବା ପ୍ରସାଦ ମୋର ପୁତ୍ର ଅଛି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ରାଜାକୁ ଘୋଷଯାହା ବେଳେ
 ଚକ୍ରସେନ ଚକ୍ରବ ଯେ ବାନ୍ଧିନେଲ ବଳେ ।
 ଚକାଘା ହୋଇଲ ମୁହିଁ ସେହି ଚକ୍ରସେନେ
 ବଳନରୁ ମୁକ୍ତ କଲି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ।
 ଶୁଣେ ଦଣ୍ଡଯୁଗ ପିଙ୍ଗି ଦେଲ ଚକ୍ରରଥ
 ଆକାଶରୁ ବନ୍ଧିଲି ମୁଁ ଶରେ ଶରେ ପଥ ।
 ସେହି ପଥେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଚକ୍ର ଚକ୍ର ଅସି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପାତକଲେ ପଡ଼ିଲ ଆଶ୍ୱାସି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପୁରେ ମୋର ପ୍ରତି ବନ୍ଧୁ ଅନୁରାଗ
 ବୋଇଲ ହେ ପାର୍ଥ କୁହ ବର ମୋତେ ମାଗ
 ମୁଁ ବୋଇଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୋଇ ପରଶାମି
 ଅନର୍ଥ ମଣି ମୁକୁଟ ଦିନେ ଦେବୁ ସ୍ୱାମି ।
 ଅନୁଗ୍ରହ କରିଣ ଯେ କହିଲକ ସେହି
 ମାଗିବୁ ମୁକୁଟ ଯେବେ ନିଶ୍ଚେ ମୁଁ ଦେବର
 ସେ କାଳେ ସତ୍ୟ କରିଛି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ମହତ ବାକ୍ୟ ଲଭନ ହୋଇବ କେସନ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖୁ ଏହା ଶୁଣି ନାରାୟଣ
 ହୃଦୟରେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ସେହିକ୍ଷଣ ।
 ପାର୍ଥକୁଷ୍ଠ ସହଦେବ ଏହି ଶେକରଣ
 ରଥରେ ବଜୟ କଲେ ହସିଲା ଭୁବନ ।
 ଚକ୍ରି ପ୍ରବେଶନ୍ତେ ଶୋଭା ଦଶେ ଅନୁପମ
 ଦଶେ ଯଥା ପ୍ରୋତସ୍ତୁଷା ଟି ବେଣୀ ସଜମ
 ଆସ୍ଥାନରେ ବସିଅଛି ରାଜା ଧାର୍ମବର୍ଣ୍ଣ
 ସର୍ବରେ ବଜୟ ଯାଇ କରିଲ କିଣିଟି ।
 ଦେଖିଣ ହରଷେ ବୋଲେ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ବାବୁରେ ଅର୍ଜୁନ କପାଁ କଲୁ ଆଗମନ ।
 ପାର୍ଥ ଛାମି ତାହାକୁ ବୋଲେ ଏଥନ
 ପଦାଞ୍ଚଳ ମାଗିବ ମୁଁ ଦେବ ଶୁଣଣ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ମାଗ ଯାହାତୋରଇଛ
 ସତ୍ୟ ମୁହିଁ କହୁଅଛି ପୁରବେ ବାଣୀ ।

କରପଥ ଯୋଡ଼ିବର ବୋଲେ ଫାଲଗୁନ
 ଅନର୍ଥମୁକୁଟ ଦେବ ଆଜର ଭଜନା ।
 ଶୁଣି ଉପହାସ କଲେ ଦୁଃଶା ଅଶ୍ୱଥାମା
 ଦୁର୍ମଖ ଦୁର୍ବାଳ ଆଉ କର୍ଣ୍ଣ କୃପବ୍ରହ୍ମା ।
 କେନ୍ଦୁ ବୋଲଇ କୁମ୍ଭେ ନ ଜାଣ ହୋ କିଛି
 ପୁରୁଷ ଯେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସତ୍ୟ କରୁଅଛି ।
 ଏ ସମୟେ ଶଙ୍ଖ ବୋଲେ ପୁତ୍ର ପୁତ୍ର ଥିଲେ
 ଜୀବନ ଅସ୍ତ୍ରାଞ୍ଚ ହେବ ବିଚଳିତ ହେଲେ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜା ମଧ୍ୟ ଶେଷ ଏ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ବାବୁ ବିଚଳିତ ହେଲେ ଏହି ମଧ୍ୟେ ମନ୍ଦ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲେ ଶୁଣରେ ଅର୍ଜୁନ
 ତୁ ଗୁଣସାଗର ଭଲ ମୋ ପ୍ରାଣ ଯମାନ ।
 ପୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଯେ ଯେ ସାବେଲେ
 ଚକ୍ରସେନ ମୋତେ ବନ୍ଧି ନେଉଥିଲ ବେଳେ
 ଶୁଷ୍କ ଘ୍ରୋଟ କର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ଶଙ୍ଖ ମହାରଥା
 ସବେ ପକାଇଲେ କେନ୍ଦୁ ନୋହିଲେ ରକ୍ତା
 ସୋଦର ଗୁଡ଼ିଲ ପାର୍ଥ ମୋହର ନିମିତ୍ତ
 ତାହାର ରଣ ଶୁଣି ନ ପାରିବ କିଞ୍ଚିତ ।
 ସେ ସମୟେ ଏହି ମୋର ଉପକାର କଲ
 ଚକ୍ରସେନଠାରୁ ମୋତେ ଛଡ଼ାଇ ଆଣିଲ ।
 ଭୟରେ ଚକ୍ରସେନ ଗୁଡ଼ିଲକ ମୋତେ
 କଲ ଉପକାର ଯେହୁ ନ ସୁମରେ ଚିତ୍ତେ ।
 ସମୟେକ ସେହି ପ୍ରାଣୀ ନରକେ ଡେଇ
 ଏହି କଥା ଗୋଟି ଜାଣ ନିଶ୍ଚୟ ଅଟଇ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଅର୍ଜୁନ ମୋତେ ମାଗିବ ମୋ ଗୋଟି
 ଏହିକ୍ଷଣି କହୁଛି ମୁଁ ତାହା ଦେବ କାଟି ।
 ପରାଗ ନାରାୟଣ ସେ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଅନର୍ଥ ମୁକୁଟ ଶୁଣି କାନ୍ଦିଲ ଝଟକ ।
 ଏକଗେଟି ମାଣିକ୍ୟ ଯେ ଚକ୍ରି ଅଛି ଲଗି
 ଲଗିଅଛି କୋଟିପାଦ ଲକ୍ଷୀ ସଉରାଗୀ ।
 ସେହି ମଣିତେଜେ ହୁଏ ଅନିକାର ଦୁର
 ତାହା ଦେଖିଣ ଅର୍ଜୁନ ଚଳିଲ ସଭର ।
 ସହଦେବ ବୋଲେ ଦେବ ଆଜର ପାହାନ୍ତି
 ଶୁଷ୍କ ଚକ୍ରିକ ଯିବା ନ ପାହୁଣୁ ରକ୍ତ ।
 ଉଭୟ ବଳକୁ ଚକ୍ରି ନ ମାଡ଼ଇ ନିବ
 ସମର କଥାକୁ ରକ୍ତ କରନ୍ତି ସେ ଶେବ ।

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ
 ଦେବତା ଘର ପଶିଣ ମୁଖ୍ୟ ଅଟଇ ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ମୁକୁଟ ପାର୍ଥ ଶିରେ ବାନ୍ଧି
 ପ୍ରବେଶିଲ ଦେବଘର ଦ୍ଵାରେ ମହାଯୋଧୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ସହଦେବ ପାର୍ଥ ପଛେ ରହିଥିଲେ
 ନାସିକାରେ ସୂତାଦେଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହୁଙ୍କିଲେ ।
 ଲେଉଟିଣ ଶ୍ରୀଦେବ ଶୂତାନ୍ତେ ଦ୍ଵାରକୁ
 ମୁକୁଟ ଦେଖି ବୋଇଲେ ଲଭି ପାର୍ଥାୟକୁ ।
 ପୁନରପି ଆଉ ଥରେ ହୁଙ୍କନ୍ତେ ଶ୍ରୀପତି
 ଶତ୍ରୁ ତୋର ଶତ୍ରୁ ଯାଉ ଭୁଞ୍ଜି ତୁ ବିଭୁତ ।
 ପୁଣି ଆଉ ଏକଥର ହୁଙ୍କନ୍ତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ଶ୍ରୀ ବୋଲେ ପଞ୍ଚରାଜ ଦେଉ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖୁ ଏହି ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଅର୍ଜୁନ ସହ ଭିତରେ ଗଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖ ଦେଖି ବୋଇଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ମାୟାବା ପୁରୁଷ ତୁହି ଅଛୁ ଦେବଦୟ ।
 ମୁହିଁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ମୁକୁଟ ଦେଖିଲି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପ୍ରାୟ ବୁଝି କଲାଣ ବାଞ୍ଛୁଲି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ମହତ ପାର୍ମିକ
 ନୋହିବ କି ସିଦ୍ଧ ତୁମ୍ଭେ କହିଲ ଯେ ବାକ୍ୟ
 ଅର୍ଜୁନ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଶେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ
 ଶ୍ରୀଦେବଙ୍କୁ ଗୁହ୍ୟିଣ ଏପରି ବୋଇଲେ ।
 ବୋଇଲେ ପଞ୍ଚକଟକେ ହୁଅ ଏକ ଶ୍ରୀ
 ତୁମ୍ଭ କରେ ସେ ଥିଲେ ପାଣ୍ଡବେ କି ବର୍ଣ୍ଣି ।
 ଶ୍ରୀ କହିଲେକି ତୋତେ କହୁଁ ପୁରାଣ
 ଶାନ୍ତନୁ ଯେ ସୋମବଂଶେ ଥିଲେ ମହାରଥ
 ଗଙ୍ଗାଠାରେ ବଢ଼ାଇଲେ ପ୍ରୀତି ସେହୁ କୃତେ
 ଶତ୍ରୁରକୁ ନ ଦେଖି ସେ ଥିଲେ ମେରୁ ଶୋଚେ
 ଗଙ୍ଗା ତହିଁ ଏହିପରି ସତ୍ୟ କରୁଥିଲେ
 ଗଙ୍ଗାବୋଇଲେ ରହିବ ନାହିଁ ତୋର ଆଲେ
 ଅନେକ ଅବସ୍ଥା ତାକୁ ଦେଲେ ସେ ଜାହାଣ
 ଭକ୍ତ ପ୍ରାୟକ ଶାନ୍ତନୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରିୟ ହେବ ।
 ସପ୍ତପୁର ମାରି ମାତା ଜଳେ ପକାଇଲେ
 ତେବେ ସୁଦ୍ଧା ଶାନ୍ତନୁ ଯେ କିଛି ନ ବୋଇଲେ
 ଅସ୍ତ୍ରମରେ ମୁହିଁ ଜାତ ହେଲି ଯେତେବେଳେ
 ଶାନ୍ତନୁ ଦେଖିଲେମୋତେଗଙ୍ଗାନେଲୁ କୋଲେ

ଦେଖି ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନ ପାରିଲେ ଶାନ୍ତନୁ
 ବୋଇଲେ ଗୋ ଗଙ୍ଗା ପୁର ବଧ ପାସ ଦେବୁ
 ଧାନ୍ତିକାରେ ଗଙ୍ଗା ମୋତେ ପକାଇ କୋଲୁ
 ଗଙ୍ଗା ବୋଲେ ଶ୍ରୀ କିବା ଲଜ୍ଜା ଦେଲେ ମରୁ
 ମହତ ଲୋକର ବାକ୍ୟ ନ ଦେବ ଅନ୍ୟଥା
 ତେଣୁ ମୋର ଲଜ୍ଜାମୃତ ଶୁଣ ସାରକଥା ।
 ଯାନ୍ତେ ଲେଉଟେ କୋଳକୁ ଧରନ୍ତେ ଗଙ୍ଗାକୁ
 ଗଙ୍ଗା ବୋଇଲେକି କଥା ହୁଅନ୍ତୁ ଆମ୍ଭକୁ ।
 ଯେତେକାଳ ଯାଏ କର ନ ଥିଲୁ ଭୟନା
 ମୁହିଁ ତୋର ଶ୍ରୀ ଥିଲି ତେତେକାଳ ସିନା
 ଯେତେବେଳେଗଙ୍ଗାବୋଲିବୋଲୁକୁମୋତେ
 ବୁଦ୍ଧ ପୁରବ ମୋହର କହିଅଛି ତୋତେ ।
 ଆଉ ମୋତେ କୋଳ କୁହ କଲୁକସ ଅର୍ଥେ
 ତୋର ଶିରଶ୍ଚେଦ ଦେବ ଏହା ପୁରହସ୍ତେ ।
 ଏପରି ଶାପ ଦେଇଣ ଗଲେକି ଜାହାଣ
 ମୁହିଁ ସେ ପିତାଙ୍କ ପଦେ ଥାଏ ସଦା ସେବ
 ବିଶ୍ଵାସୁ ଗନ୍ଧର୍ବ ସୋମବାସ ପୁର
 ଅବିବାହୀ ଗୁଣଗୋଟି କନ୍ୟା ତା ଥିଲେ ତ
 ଅମ୍ଭା ଆଉ ଅମ୍ଭାକିଆ ଅମ୍ଭାଳୀ ଅମ୍ଭେକା
 ଆମ୍ଭକୁ ବରଣ କଲେ ତାଙ୍କ ମଧୁ ଏକା ।
 ବରବେଶେ ଗମନ୍ତେ ମୁଁ ବିବାହ ଦେବାକୁ
 ମୋତେ ଦେଖି ଶାନ୍ତନୁ ଯେ କରଲେ ଶୋକକୁ
 ବୋଇଲେକି ଗଙ୍ଗା ଶାପ ଦେଇଅଛି ମୋତେ
 ମୋର ଶିରଶ୍ଚେଦ ଦେବ ତୋର ପୁରହସ୍ତେ
 ଆରେ ପାର୍ଥ ପିତାଙ୍କର ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ବରବେଶେ ପରିତ୍ୟାଗ କଲି ସେହିକ୍ଷଣି ।
 ମୁହିଁ ବିଦା ହେଲେ ଯେବେ ପିତା ଦେବେନାଶ
 ସେ ବିଶ୍ଵର ମୋର ଆଉ ପ୍ରୟୋଜନ କିବ
 ଏମନ୍ତ ବିଶ୍ଵର ମୁହିଁ ଦାସ ରମେଷିଲି
 ବିଦା ନୋହିଲି ଶୁଭାର ମୁହିଁ ନ ଲଜ୍ଜିଲି ।
 ଅମ୍ଭାନାମରେ ଯେ କନ୍ୟା ଥିଲ ମୋତେ ବର
 ବିବାହ ନୋହିଲେ ତାକୁ କେହି ମୋତେ ତର
 ପୁଣି ମୋ ପାଶକୁ ଆସି ସେ ପରମାପଣ
 ବହୁ ବିନୟ କହିଲ କରଣ ଭକ୍ତ ।
 ମୁହିଁ ତାହାକୁ କରନ୍ତେ ବହୁତର ତମ
 ପ୍ରସାଦେ ଶାସକୁ ଗଲ ଧରି ମୋର ନାମ ।

ଶୁଣିଲେ ସଦ୍‌ ଚର୍ଚ୍ଚି ପଶୁ ଶ୍ରମ ଥିଲେ
 ପ୍ରସାଦତ୍ୟା ହେବ ବୋଲି ନାହିଁ ସେ କରଲେ
 ସେ ନାଶକ ଆଣି ମୋତେ ସମର୍ପନ୍ତେ ଶ୍ରମ
 ନାହିଁ କରନ୍ତେ ମୋ କୁଲେ କଲେକ ସଂଗ୍ରାମ
 ଅନେକ ସମୟ କଲେ ସେହି ଭାଇ ଶୁଣି
 ଶତେବର୍ଷ ଯୁଦ୍ଧକରି ଗଲେ ଅପସରି ।
 ତହୁଁ ସେହି ଅମ୍ଭା କନ୍ୟା ହୋଇଣ ନିଶ୍ଚୟ
 ମୋତେ ଜଣିବାକୁ ଦେଲେ ପ୍ରୟାଗରେ ଝାସ
 ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧ ଗର୍ଭ କେବେ ସେ ଆନ ନୋହୁଲ
 ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନର ଭରେ ଯେବେ ପୁଣ୍ୟସ୍ଥଳେ ହେଲ ।
 କଉରବ ନାଶିବାକୁ ଦ୍ରୁପଦପୀ ଜନ୍ମ
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ନାମରେ ଅମ୍ଭାକନ୍ୟା ଉତ୍ତପନ୍ନ ।
 ଆଜ ଯୁଦ୍ଧେ ଶିଖଣ୍ଡୀକ କରନ୍ତୁ କୁ ଆଗ
 ତାହାକୁ ଦେଖିଲେ ଶସ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ମୁଁ ବେଗ ।
 ଦ୍ରୋଣ ନାଶିଯିବେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନର ହାତେ
 କର୍ଣ୍ଣ ନାଶିଯିବ ଜାଣ ତୋର ଶରୀରାତେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର କୋପେ ନାଶିଯିବେ ଗୁରୁଶାଳ
 ଶ୍ରମସେନ ମର୍ଦ୍ଦିବ ଯେ କଉରବ ପଲ ।
 ସହଦେବ ହସ୍ତେ ନାଶ ଯିବଟି ଶକୁନ
 ନିଶ୍ଚୟକ ବଜ୍ର ତୋତେ ଦେବ ପାଲଗୁନ ।
 ସାରଥ୍ୟପଣେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯାକୁ କଲେ ରକ୍ଷା
 ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହେବ କାହିଁ ରକ୍ଷା ।
 ମୁହିଁ ଜଣି ନ ପାରିଲେ ଦଶଦିନ ମଧ୍ୟେ
 ଅନ୍ୟ ସର୍ବା କେହୁ ଆଉ ଜଣିବ କି ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଏସନ ବେଳ ପ୍ରସର ହୋଇଲ ରଜନୀ
 ଜଗତବନ୍ଦନ ନାଥ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ୱଜ ।
 ଜୟ କୁ କେଶବ ଅବତାର ସର୍ବ ମୋକ୍ଷ
 କୁମ୍ଭର ନାମରେ ହୁଏ ମୁକତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ନବଦୁର୍ବାଦଳ ପ୍ରାୟେ କୁମ୍ଭର ଯେ ପିଣ୍ଡ
 ଏକପାଦେ ଗୋପ୍ୟକଲ କୋଟିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ଗୋମୁଖ କେଶବଙ୍କର ଚରଣ ଚୁଷେଟି
 ଭଞ୍ଜର ଦକ୍ଷିଣ ପୁଷ୍ପ ପଣ୍ଡିତ ଯେହୁଟି ।
 ସପତ ସମୁଦ୍ର ଅଟେ କୁମ୍ଭର ଉଦର
 ରସାତଳ ସୁତଳ ଯେ କୁମ୍ଭର ସପ୍ତର ।
 ଆକାଶ ଶିର କୁମ୍ଭର ରୁଷ୍ଟ ରୋମାବଳ
 ବାସନ୍ତ ଅଗ୍ନି କୋଣେ ଅଛ ଦୁଷ୍ଟେ ବଳ ।

ନମୋ ଗୋମୁଖୀ କେଶବ ନମୋ ମହାପ୍ରଭୁ
 ପରମଗତି ଲଭିବ ତୋର ନାମ ଶ୍ରବୁ ।
 ତାହାଙ୍କର ପ୍ରିୟବତୀ ଅଟନ୍ତି କମଳା
 କମଳପୁଷ୍ପ ଯାହାର ହୃଦେ ବନମାଳା ।
 ଶାରଳା ଦାସ କରଇ ଦିନସ୍ଥେ ଭକତ
 ଗୋମୁଖୀ କେଶବ ପାଦେ ରହୁ ମୋର ମତ ।
 ଶୁଣ ସାଧୁଜନେ ଏବେ ମୋହର କାହାଣୀ
 ଶୂନ୍ୟ ଶବଦ ଭେଦଲ ନ ଶୁଣି ନ ଜାଣି ।
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁର ବାସିନୀ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା
 ମୋହର କଣ୍ଠେ ଭୁଷଣ ସେହି ବନମାଳା ।
 ପରମଗତି ଦାୟିନୀ ଦେବୀ ପିଙ୍ଗଳାକ୍ଷୀ
 ମୁହିଁ ତୋହର ବଚନ ହୃଦେ ଅଛି ରଖି ।
 ନିଶମଳ ଅକଳଙ୍କ ଯା ମୁଖପଦୁଟି
 ମୁହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟେ ଅଛି ଭେଟି ।
 କୃପାଜଳ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କୁଲେ ଉତ୍ତପନ୍ନ
 ପିତାଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ନର୍ମଦା ସରସ୍ୱତୀ ନାମ ।
 ଗୋପ୍ୟାନ ଭର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ତହୁଁ ଭାଗା ନଦୀ
 ଶହୋପୁଳା ନାମେ ବହେ ଐଶାନ୍ୟରେ ଭେଦ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ସାଧବା ଛନ୍ଦ୍ର ଭୃଷ୍ମ ମୋହ ପ୍ରତି
 ଯୋଗେ ଯୋଗେଶ୍ୱରୀ ମୋର ସେହି ବରଦାସି
 ନର୍ମଳ ଭୁବନ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପର ଐଶାନ୍ୟେ
 କନକାବତୀ ପାଟଣା ପଶୁ ଶ୍ରମ ଗ୍ରାମେ ।
 କୁଶକେତୁର ଚରିତ ଯେଉଁ କୁଶପୁଲୀ
 ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ଘେନି ସଦା ଯେହୁ କୁତୁହଳୀ ।
 କଳିକଳ୍ପସ ଧୂମ୍ରମା ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ
 ବିପଦରେ ଡାକିଲେ ସେ ଶୀଘ୍ର ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡି
 ସେ ଦେବୀର ପଦପାଦ ସଦା କରି ଧ୍ୟାନ
 ଶାରଳାଦାସ ଭାରତ କରିଲ ରଚନ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଶରଣାଗତ୍ୟା

ଏଧୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନୁ ନରନାଥ
 ଅପ୍ରେକ୍ଷ ଶ୍ରୀ ଚରଣେ କରି ପ୍ରଣିପାତ ।
 ସୁଜାକଲେ କହ ମୋତେ ଆଦେ ତପସ୍ୱତୀ
 ସମୟ ବିଧାନ ପୁଣି ହେଲ କେଉଁପରି ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ଦେଲେ ଶ୍ୱଶୁ ରଥୀ ।

ସଞ୍ଜିୟୁ କହିଲେ ଶୁଣ ରାଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ମୃତ୍ୟୁଦିନ ହୋଇଲୁ ନିକଟ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦୋଷ ନାହିଁ ତୋର ପୁତ୍ର ଅଟେ ମନ୍ଦ
 ପାର୍ଥକୁ ମୁକୁଟ ଦେଲୁ ନ ଜାଣିଣ ଛନ୍ଦ ।
 ସେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧି ଗାର ତଳେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଛନ୍ଦିଆ ଶୁଣ କୁରୁଗୟ ।
 ମୁକୁଟ ମସ୍ତକେ ବାନ୍ଧି କୁଟେ ତାଙ୍କ ଦେହ
 ଦେବଦରେ ଭେଟିଲେ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ବହୁରହ ଅଳଙ୍କାର ପାର୍ଥଦେହେ ମଣ୍ଡି
 ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣାମ ହୋଇଲୁ ବାହାର ଏରୁଣ୍ଡି ।
 ମୁକୁଟ ଦେଖିଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପ୍ରାୟ ମଣି
 ଏକାଳେ ଛୁଇଁଲେ କୁଟେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭର ଆୟୁ ଘେନି ବର୍ତ୍ତ
 ଶତ୍ରୁ ମାର ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟେ ହୁଅ ଏକଛତ୍ର ।
 ପଛରେ ଜାଣିଲେ ଯହୁଁ ପାଣ୍ଡବ କିଶୋରି
 ଭେଦ କରିଣ ବୋଇଲେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ସୁଷ୍ମି ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କର କୁଟ ଯହୁଁ ପଛକୁ ଜାଣିଲେ
 ନିଜ ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ତହୁଁ ତାହାକୁ କହିଲେ ।
 ଆଜର ଯୁଦ୍ଧେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ରଥୀ ଯେ ହୋଇବ
 ତାହାକୁ ଦେଖି ଛୁଡ଼ିବେ ଶତ୍ରୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନାଶଗଲେ ଜାଣି ଯୁଦ୍ଧହିଁ ସରିଲୁ
 ସକଳ ଭବନା ଏବେ ନିଷ୍ଠୁର ହୋଇଲୁ ।
 ଗ୍ରୋଷ କୃଷ୍ଣ ସପ୍ତମୀ ଦଶମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ
 ଶୁଦ୍ଧବାର ପୂର୍ବାଫାଲଗୁଣା ରକ୍ଷ ଶୁଭ ।
 ଆଟ ରହେ ସରସ୍ୱତୀ ସରିତର କୁଳ
 ପ୍ରସାଦେ ସଜ ହୋଇଲେ ଉଭୟଙ୍କ ବଳ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ଆଉ ଦୁହିଙ୍କ ସଜନ
 ମୁଖରାବ ଶବଦରେ କମ୍ପାନ୍ତି ମେଢ଼ନା ।
 ଆକାଶରୁ ବିଜେ କଲେ ଦେବ ବ୍ରହ୍ମମୁନି
 ସାମବେଦ ପଡ଼ନ୍ତି ଯେ ସାଣା କରେ ଘେନ ।
 ନାରଦେ ଦେଖି ବିଜୟ କଲେ କୁରୁରାଜା
 ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ କୃପ କଲେ ପାଦପୂଜା ।
 ନବମ ଦିବସ ପରେ ସମରର ଶେଷ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସମ୍ଭାଷିଲେ ଯାଇ ନାରଦଙ୍କ ପାଶ ।
 ନାରଦ ହସିଲେ ରୂପ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି
 ଶେଷକାଳ ପ୍ରାଣୀକୁ ଯେ ଗୋଚର ନୁହଇ ।

ଭୁବି ଏହା ଜାଣୁଛି କି ହେ ମାନଗୋବନ୍ଦ
 ଆଜି ରଣେ ପଡ଼ିବ ହେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ପ୍ରମାଦ ।
 ଏହା ଆଶା ତ୍ୟାଗ କର ଭୁବି ମହାରାଜା
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ବୋଲି ତୁ ଆଜି ସମରକୁ ନ ଯା ।
 ଭାରତଯୁଦ୍ଧ ଦେଖୁ ଏ ବେଳେ ଆଉ ବର୍ତ୍ତ
 କୁଳର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ଭୀଷ୍ମ ମହାରଥୀ ।
 ଏତେକ କହି ନାରଦ ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ପାଶକୁ ବିଜେ କଲୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ଶ୍ରେ ତାତ ଭୁମ୍ଭର ଆଜି ଯୋଗ ଅଛି ମନ୍ଦ
 ଭୁମ୍ଭର ପଡ଼ିବ ବିପ୍ଳବ କହିଲେ ନାରଦ ।
 କହନ୍ତି ଗାଙ୍ଗେୟ ଭୁମ୍ଭେ ବାବୁ ଜ୍ଞାନବାନ
 କାହାର ବଳେ ମେଣ୍ଟିବ କର୍ମର ଘଟନ ।
 ମାତାରୁଣ ପିତାଗର୍ଯ୍ୟ ମିଶେ ଯେତେବେଳେ
 ଧାତା ଯାହା ଲେଖିଥାଇ ଶବ୍ଦର କପାଳେ ।
 କେ ଆନ କରିବ ସେହି କର୍ମର ଲିଖନ
 ଯାହା କହିଲେ ନାରଦ ମହାତପୋଧନ ।
 ଏଥକୁ ସନ୍ତାପ ତୁ ନ କର କୁରୁଗାର
 ହାରିବା ଜଣିବା ଅଟେ ସମର ବେଢ଼ର ।
 ଏତେ କହି ଜୟଶଙ୍କ ଗାଙ୍ଗେୟ ବାଇଲେ
 ବିଭୀଷଣ ସୁମରଣ ରଥେ ବିଜେ କଲେ ।
 ମନ୍ଥା ସାରଥୀ ତହୁଁ ବାହିଲୁ ଭୁରଙ୍ଗ
 ଚଳିଗଲେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ସଙ୍ଗ ।
 ପୁରୀଦିଗରେ ପାଣ୍ଡବେ ପଶ୍ଚିମେ କୌରବେ
 ସାଜନ୍ତି ଯେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ବାସୁଦେବେ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣି ଶାର ଫାଲଗୁଣା
 ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ସେନାପତି କରି ଆସ ଘେନି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ନିମନ୍ତେ
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ଶିରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିବ କେମନ୍ତେ ।
 ଯାହାକାଳେ ଅଯାଧି କି କେବେହେଁ ନ ବରି
 ଅଥବା ଜଣିବା ରଣେ ହାରିଲେହେଁ ହାରି ।
 ନିସତ ହୋଇଣ ଯେହୁ କରେ ମାତକାର୍ଯ୍ୟ
 ତାଙ୍କ ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ନୁହେଁ ଦେବରାଜ ।
 ସ୍ୱାମୀ କୁଟ କପଟରେ ଯେ କରେ ସଂଗ୍ରାମ
 ଶତ୍ରୁ ପୁ କୁଳେ ଦୁଷଣ କୁଡ଼େ ସବଧର୍ମ ।
 ଅନେକ ମଣ୍ଡାଳ କରି କହନ୍ତି ଶ୍ରୀପତି
 ତଥାପି ମନିଲୁ ନାହିଁ ପାର୍ଥ ମହାଯତି ।

ସହଦେବକୁ ହକାରି ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀଧର
 ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧି କୁ ନେଇ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଶିରର ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଅର୍ଜୁନ ସମର ଅଟେ ମହାବୋର
 ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ସେନାପତି କଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ବହୁରହ ଅଳଙ୍କାର ଦେଲେ ତାର କାୟେ
 ଖେଚର ପ୍ରାୟେକ ଦେଲେ ରଥ ଯେ ଗୋଟିଏ
 କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣର ସଦୃଶେ ହସ୍ତବର ଶୁଭ
 ଦେବଭୂବନେ ପାଉନ୍ତି ଯାଇ ବେଗକରି ।
 ସାତ୍ୟକି ସାରଥୀ ହେଲ ଶିଖଣ୍ଡୀ ରଥରେ
 ବାହର ଯେ ଭୁରଜମ ପଦନନ୍ଦ ଶରେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ସଦୃଶେ ଶିଖଣ୍ଡୀର ରଥ
 ଚଢ଼ିଣ ଯାଆନ୍ତେ ଶଲ୍ୟ ଓଗାଳଲ ପଥ ।
 ସମରେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଗର ଅଟେ ମହାଯୋଧୀ
 କ୍ଷତ୍ରୀବର ସୁନ୍ଦର ସେ ଯୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
 ପରବତ ଭେଦିଯାଏ ସେ ଶର ବିକଳେ
 କେ ତାର ଶର ସହସ୍ର ନରଜନ୍ମ ମାସେ ।
 ବହୁତ ସମର କଲ ଗୁଣେ ଶୁରୁଣଲ
 ମହାଶ୍ୱରତ ଯୁଦ୍ଧେ ସେ ଅଟେ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ନିଦାତ ଶବଦ ଜାଣି ତାର ଗୁଣ ନାଦ
 ଭୟସ୍ୱ-ବଳ ମଧ୍ୟରେ ହେଲ ମହାଯୁଦ୍ଧ ।
 ସମର କରନ୍ତି ଶୁଷ୍ଟ ଅର୍ଜୁନର ତୁଳେ
 ଶର ବିକଳେ ଆଦିତ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଲେ ।
 ନିମିଷକେ ଶତ ଶତ ଶରମାନ ବିକଳ
 ପ୍ରତିଶରେ ଅର୍ଜୁନ ତା ସମସ୍ତ ନିରୋଧ ।
 ଦିଗ କମିତ ହୋଇଲ ଶସ୍ତ୍ରର ଗହଳେ
 ଆକାଶେ କମିତ ହେଲେ ସର୍ବ ଦିଗପାଳେ ।
 ଶର ଆକ୍ରନ୍ତରେ ଦିଶେ ଗଗନ ଅନ୍ଧାର
 ଆକାଶରେ ଭେଜି ନ୍ୟୁନ ହେଲ ରବିକର ।
 ଯେସନେକ ବୈଶ୍ଣାବର ଦହେ ତୃଣରାଶି
 ତେସନେ ଅର୍ଜୁନ ଶର ଶୁଷ୍ଟ ପରେ ବର୍ଷି ।
 ଅତିବେଗେ ଶରମାନ ବିକଳେ ଅନର୍ଯ୍ୟାପ
 ଅନ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧା ପଳାଇଲେ ଦେଖି ତାଙ୍କ କୋପ
 କୋପରେ ଗାଙ୍ଗେୟ ହେଲେ ସମରେ ବିମୁଖ
 ପଡ଼ିଲ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ତହିଁ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାଦୁଃଖ ।
 ଦେହ ଅସାମ୍ଭବେ ଗଙ୍ଗାନନ୍ଦନ ଯେ ଗୁଣେ
 ରୁଦ୍ରଶରକୁ କାଢ଼ି ଶ ପେଶିଲେ ଯେ ବେଗେ ।

ବିକଟ ଦଶନ ଧୋର କରାଳ ସ୍ୱରୂପୀ
 ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣକଟାରକୁ ଦେନ ପାଦେ ସେପି ।
 ବିଗଜର ଶସ୍ତ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ଗୁଡ଼ିକକୁ ଜଣି
 ଜଳ ଗୁଡ଼ିକରେ ଯେହ୍ନେ ଦିଶେ ଅର୍କମଣି ।
 ମହା କମ୍ପମାନ ହେଲ ସେ ଅସ୍ତ୍ର ଆସନ୍ତେ
 ଯେ ଯାଏ ଲୁଚିଲେ ଯାଇ ନିଜ ନିଜ ରଥେ ।
 ଶୁକ୍ରସ୍ତ୍ର କହିଲେ ବୁଦ୍ଧି ଅର୍ଜୁନର ମୁଖ
 ଭେରବାସୁ କଲେ ଶୁଷ୍ଟ ପାରିଲେ କୁ ରଖ ।
 ଭୁବ ସେବେ ସମ୍ଭାଳ ନ ପାରିବୁରେ ପାର୍ଥ
 ହନୁକୁ କହିବା ସେହି ଗୋପ୍ୟ କରୁ ରଥ ।
 ନାଗସୂତଙ୍କ ବଚନେ ଗାର ପାଲଗୁନ
 ଅସ୍ତି ନାସ୍ତି ନ କହିଣ ହେଲ ସେହି ଭୁଜ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ କହିଲେ ଶୁଣ ଗାର ହନୁମାନ
 ଭେରବ ଅସ୍ତ୍ର ଆସଇ ଘୋଟିଣ ଗଗନ ।
 ପୃଥ୍ୱୀ ଘୋଟିଲଟି ହେ ମହା ବ୍ରହ୍ମତତ୍ତ୍ୱ
 ଏହିକ୍ଷଣି ହୋଇଯିବ ସକଳ ଦହ୍ୟା ।
 ଏହାର ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର ନ ଜାଣେ ସର୍ବସାଧ
 ତୋର ବୁଦ୍ଧିବଳେ ଏଥୁ ବେଳେ ଯିବା ବଞ୍ଚ ।
 ଅଞ୍ଜନାନନ୍ଦନ ଅଙ୍ଗେ ବିଷ୍ଣୁ ଗେନ କ୍ୟାପୀ
 ଭୁଜେ ଆଇ ନନ୍ଦିଘୋଷ ପାତାଳକୁ ଚାପି ।
 କଣ୍ଠସ୍ତ୍ର ଗିରି ସମାନ ଯେଉଁ ନନ୍ଦିଘୋଷ
 ମାନ୍ତ୍ର ଗୁପ୍ତେ ରଖ ହୋଇଲ ଅଦୃଶ୍ୟ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ନ ପାଇଲ ଯହୁଁ ରୁଦ୍ରଶର
 ଲେଉଟି ଶୂନ୍ୟରେ ଲାଜେ ହୋଇ ସରସର ।
 ଧାଡ଼ିକାରେ ହନୁମନ୍ତ ରଥକୁ ତୋଳିଲ
 ପାତାଳ ପୁରରୁ ରଥ ବେଗରେ ଉଠିଲ ।
 ରୁଦ୍ରଶର ପେଶି ଭୀଷ୍ମ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଛୁ
 ଶସ୍ତ୍ରକୁ ଲଘୁ କରିଣ ପାଣ୍ଡବ ବୁଝିଛୁ ।
 ଡାକନ୍ତି ଭୀଷ୍ମ ପାର୍ଥରେ ଜଗ ଆଜ ଗତ
 ଆଜ ବାଣମୁଖୁ ତୁମ୍ଭେ ଯିବ କରେ ବଞ୍ଚି ।
 ଏକଲସ୍ତ୍ର ଭୀଷ୍ମ ପୁରଜରି ବୁଝିଛନ୍ତି
 କୃଷ୍ଣ ଅଶ୍ୱତେ ପାଣ୍ଡବେ ସର୍ବେ ଗଲେ ବଞ୍ଚି ।
 ଏସନକ ସମୟରେ ପାର୍ଥ ଧାଡ଼ିକାରେ
 ଦାବୋଡ଼ା ଶରକୁ କାଢ଼ି ବିକଳେ କୋପରେ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ରଥ ସାରଥ୍ୟ ସର୍ବ ହେଲ ରୁନା
 ଏଥୁ ଛାଡ଼ି ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଭେଦଲକ ସେହା ।

ହାବୋଡ଼ା ଶରରେ ଶ୍ରୀମ୍ନ ହୋଇଲେ ଉତ୍ତର
ଦେହରେ ଭେଦନ୍ତେ ସଖେ ହେଲେ ଅଚେତନ
ଧାତକାରେ ଚେତ ଶ୍ରୀମ୍ନ ଦେଖିଲେ ଭୂଷଣୀ
ଦେଖିଲେ ରଥର ଚଢ଼ି ଆଗରେ ଶିଖଣୀ ।
ସାଧାକାଳେ ଅସାଧିକ ମୁଖ ନିଶ୍ଚୟିଲେ
କାର୍ଯ୍ୟ ନାଶଯାଏ ଅନୁକୁଳ କରିଗଲେ ।
ଶିଖଣୀକ ଦେଖି ଶ୍ରୀମ୍ନ ଏହା ବରୁଣ
ଧନୁ ଶସ୍ତ୍ର ତ୍ୟାଗ କଲେ ହସ୍ତ ସେହୁଶଣ ।
ଏକାଳେ କଣ୍ଠର ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଶିଖଣୀ
ମଦନର ଅବତାରରେ ଶ୍ରୀମ୍ନ ଅଙ୍ଗ ମଣ୍ଡି ।
ମଦନଶର ଭେଦିଲେ ଯହୁଁ ଶ୍ରୀମ୍ନ ବସୁ
ଅମ୍ଭା ଯେ ଶିଖଣୀରୂପେ ତାର ହେଲେ ଶସ୍ତ୍ର ।
ଶ୍ରୀମ୍ନଙ୍କ ଶରରେ ଯେତେ ଥିଲେ ଗୋମାଦଳୀ
ଶିଖଣୀର ଶରଦାତେ ତହୁଁ ରେତ ଗଲ ।
ଯଶ୍ବିର ଆଦାତ ପ୍ରାପ୍ତେ ଯେହେନ୍ତେ ହୁଏ ସର୍ପ
ଶିଖଣୀର ଶରେ ଶ୍ରୀମ୍ନ ହେଲେ ସେହୁରୂପ ।
ହୃଦୟ ପଞ୍ଜର କର ଚରଣ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି
ଅଙ୍ଗ ଶିଶୁମ୍ଭନା ଦେନ ସବଦାର ପଟି ।
ଘୋଟିବାରୁ ମନସିକ ମୋହେ ତନ୍ତ୍ରକଳା
ଭୂତିଲକ ବଳଦର୍ପ ଶ୍ରୀମ୍ନ ଯେ ଭେଦକା ।
ଏସନକ ଶରୀରକୁ ସେହି ଦେଲେ ଦୁଃଖ
ମନସିକ ଶରେ ଶ୍ରୀମ୍ନ ହୋଇଲେ କମ୍ପଣ ।
ଦେହ ପ୍ରାଉଷା ହୋଇଲେ ଖସିବାରୁ ରେତ
ଅସ୍ବାସାବକ ମତରୁ ହେଲେ ଏହମତ ।
ନବସପ୍ତ ବର୍ଷ ଯେଉଁ ଅସ୍ମଳତ ହୁକୁ
ଅମ୍ଭାର ଦଶନମାତେ ଖସିଲ ସେ ବନ୍ଧୁ ।
ଶ୍ରୀମ୍ନଙ୍କର ଅସାଷ୍ଟମେ ଶକିଲେ ସରନ
ସମର ରହୁ ବୋଲଣ ଶୁଭିଲକ ଧନ ।
ଶୁଣ ବେଦସ୍ବତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
ଯଶ୍ବି ହରାଣଶ ଅନ୍ତ ହୁଏ ଯେଉଁମତ ।
କଉରବ ବଳ ସବେ ସେହିପରି ହେଲେ
ବଧବା ପ୍ରାଣ ପରାୟ କାନ୍ଦଣ ବୁଲିଲେ ।
ଧାମନ୍ତେ ଯେ କଉରବେ ଶ୍ରୀମ୍ନ ସନ୍ନିଧାନେ
ଦେଖିଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ ଛନ୍ଦି ବରଷ ବଦନେ
ଶ୍ରୀମ୍ନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ହାବେ ଦେଖି ଧାର୍ଯ୍ୟଶ୍ରୀ
ଶୋକରେ ହସ୍ତ ତାଡ଼ିଲ ଆପଣା ଲଳିତ ।

ଆହେ ପିତାମହ ସାମନ୍ତନ୍ୟ ପଶୁ ଗମ
ଯାହାକୁ ହାରିଲେ କର ଦୁଃସହ ସଂଗ୍ରାମ ।
ଯାହାର ଧନୁ ଧରନ୍ତେ କମ୍ପମାନ ସୁଦ
ତୋତେ କସ ବୋଲିବ ଯେ ମୋର କର୍ମ ମହ
ଆଗହୁଁ ମୋତେ ଯଦ୍ୟପି କହୁଥାନ୍ତୁ ଏହା
ପାଣ୍ଡବେ ନୁହନ୍ତ ବାଦା ତୋହର ଅସାହା ।
ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ କୋଳ କରିଲ ମାନଚନ୍ଦବର୍ଣ୍ଣୀ
କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଖୀ ଶକୁନି ଯେ ସମସ୍ତେ ଶେବନ୍ତ ।
ସଞ୍ଜୟ ବହୁର ଭୁଲେ କହେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଏବେଲେ ପୁଅକୁ ମୋର ଦେଲୁ ଏତେ କଷ୍ଟ
ଏହା ସନ୍ଧେପି କର୍ମ ନ କହୁଲୁ ଆଗହୁଁ
ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା ବୋଲି ଜାଣିବ ମୁଁ କାହୁଁ
ବୋଇଲୁ ସମରେ କୃଷ୍ଣ ଅରଜନ ମାର
ପଞ୍ଚରଞ୍ଜ୍ୟ କରିବ ତୋ ପୁତ୍ର ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
ମୁହିଁ ତୋର ବଚନକୁ ଆଶାକଲ ପିତା
ମହତଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଏଣେ ହୋଇଲ ଅନ୍ୟଥା
କୌରବ ବଳଙ୍କର ତୁ ପରମ ଔଷଧ
ତୁ ଆଉଁ ନ ଗଲ ମୋର ଏହି କଷ୍ଟ ବ୍ୟାଧି
ଭୂରଶ୍ରବା କୋଳକର ଧଇଲେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ
ହୃଦେ ଭେଦ ସ୍ନେହରେ ଆବୋରଲେ ତାଙ୍କୁ
ବାବୁ ଏସକ ଚରିତ ଆଗହୁଁ ତୁ ଜାଣୁ
କୌରବ ଥାନ୍ତେ ତୁ କର୍ମା ପ୍ରତଜ୍ଞା ବଢ଼ାଶୁ ।
ଦ୍ରୁପଦ ସୁତ ଶିଖଣୀ ହେଲେ ଶସ୍ତ୍ର ତୋର
ତୃଣ ପ୍ରାପ୍ତେ କାଟିଥାନ୍ତ ଶରୀରକୁ ତାର ।
ଭୂରଶ୍ରବା ବୋଲେ ଏବେ ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଙ୍ଗ
ଶରୀର ପରାୟେ ନାଶଗଲ ସିଂହ ।
ଏଡ଼େ ଆଡ଼ମ୍ବରେ ଯୁଦ୍ଧ କର୍ମା ଆରମ୍ଭିଲୁ
ବୃଷର ତଡ଼ାଇ ଦେଇ ମୂଳ କାଟିଦେଲୁ ।
ଏବେ ଆଜ୍ଞାପଥ ମୁହିଁ ମାରିବ ଶିଖଣୀ
ଚରଣ ପ୍ରମାଣେ ମାଂସ କରି ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ।
କହୁଁ କହୁଁ ଭୂରଶ୍ରବା ହେଲେ ମହାସୋଧୀ
ତସ୍ମି ରକ୍ତକର୍ଣ୍ଣ ହେଲ ନ ବଣିଲ ବୁଦ୍ଧି ।
ଶ୍ରୀମ୍ନ ବୋଇଲେ ଶିଖଣୀ କାମୀନୀ ଅଟଇ
ସେ ହେବୁ ତାହାକୁ ଯୁଦ୍ଧେ ନ ମାରିଲ ମୁହିଁ
ମୁହିଁ ବନାଶ ଲଭିଲ ଶିଖଣୀ ସମରୁ
ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ହାବେ ନାଶପିବେ ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁ

ଧୂଳିବସ୍ତ୍ର ଶତ ସୁତ ଶ୍ରୀମ ସହାରିବ
 ଅର୍ଜୁନର ଶେଷାତେ କର୍ଣ୍ଣ ନାଶିବ ।
 ଶଲ୍ୟକୁ ନାଶିବେ ଯୁଦ୍ଧେ ରାଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଶକୁନି ନାଶିବ ସେ ସହଦେବ କର ।
 କୃପ ଅଶ୍ୱଥାମା ଦୁହେଁ ଯୁଦ୍ଧେ ଅବରଣି
 ଭୂରଶ୍ରବା ସୋମଦତ୍ତ ସ୍ୱାକୁ କେତୁ ଗଣି ।
 ତୁ ବାବୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଏବେ କର ବୁଦ୍ଧି
 ଏକା ଶକୁନି କଥାରେ ଦେଉ କପା ଧନ ।
 ଆରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୋର ପିତା ଶାପୁରୁ
 ମାତା ଅଟଇ ଜାତୁଣୀ କୁହ ଏହା ଜାଣୁ ।
 ମୋହର ଯେ ଇଚ୍ଛାମୃତୁ ଅଟଇ ସି ବିଧି
 ଜଣିବାକୁ ପାଣ୍ଡବେ ଯେ ମୋତେ କଲେ ବୁଦ୍ଧି
 ଆଉ କି ତୋତେ ପ୍ରାପତ ହୋଇବ ସମ୍ପଦ
 ଏହି କଥାଗୋଟି ବାବୁ ଶୁଣି ତୋର ହୃଦ ।
 ବଦନ୍ତ ଗାଙ୍ଗେୟ ଶୁଣ ହେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ତୁଲେ ଆଉ ନ କର କୁ ଦୁଷ୍ଟ ।
 ଶୁଣିବି ମନୁ ତୋର ଲେଉ ମୋହ ଗୁଣ
 ଯୁଦ୍ଧେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଅଛି ଏଥେ ଗୁଣ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ନ କହ ଏମନ୍ତେ
 ସୀମା ଏ ନ ଦେବ ଜୀବ ଥିବା ପରିଯନ୍ତେ ।
 ଶୁଣିଣ ମଉନବ୍ରତ ହୋଇଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଗାଧୟ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ କହିଲେ ଏ ବାଣୀ
 ଶରୀର ମୋର କମ୍ପି ହୁଏ ସେହି କଥା ଶୁଣି ।
 ବଞ୍ଚିଲୁ କୌରବ ଅଲେ ପାଣ୍ଡବେ ତୋ ପ୍ରୀତି
 ମୃତ୍ୟୁଭେଦ କହିଲୁ ତୁ ଆଜର ପାହାନ୍ତି ।
 ତୋତେ ଆଶା କରି ଆମ୍ଭେ ଅପସରି ଥିଲୁ
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ କୁହ ବୁଝା ମରଇଲୁ ।
 ଲବକ ଯୁଦ୍ଧ ସରିଲେ ଜାଣ ଆଜଠାରୁ
 ଏବେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦେବ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ମେରୁ
 କର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ରୋଣ ଅଶ୍ୱଥାମା କୃପ ଶଲ୍ୟ ଆନ୍ତେ
 କୁହ ଦେଖିବୁ ପାଣ୍ଡବେ କହିବେ କେମନ୍ତେ ।
 ଶୁଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣିଲୁ ଆମ୍ଭେ ସେ ସମୟ
 ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ଦେଖିବୁ ଯେ ରହି ଏହିଠାର ।
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ବାବୁ ରେ ଶୁଣ କୁହୁରାଜା
 ଏହିଠାରେ ମୋ ୨ ପାଇଁ କରିଦିଅ ଶଯ୍ୟା ।

ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣରେ ସେହି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ସୁସଞ୍ଚ ଶଯ୍ୟା ଏ ଦେଲେ ତୁଳାର ସୁପାତି ।
 ଶୁଣିବୁ ସେହି ଶଯ୍ୟାରେ ଶୁଆଇଲେ ତୋଳି
 ମହାବସ ତଳନ୍ତେ ସେ ଶରୀର ପ୍ରଜ୍ୱଳି ।
 ଶୁଆଇଲେ କଉରବେ ଗଲେ ନିଜ ସ୍ଥାନ
 ରାସଅର୍ଦ୍ଧପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେଇ ଭଗବାନ ।
 ଗୋଷ ମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ସପ୍ତମୀର ଗୁଣ
 ପାଣ୍ଡବେ ଭେଟିଲେ ଯାଇ ଶୁଷ୍କ ମହାରଥୀ ।
 ଦେଖିଲେ ଶୁଷ୍କର ଯେ ଏପରି ଅବସ୍ଥା
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶୋକେ ବୋଇଲେ ଏହା ଦେଲେ ପିତା
 କୁହୁଲୁ ଲେକମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ଏଡ଼େ ଶାନ୍ତି
 କେବଣ ଯଶ ନେବଟି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେକ ଆହେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଶକ୍ତିନାହିଁ କରିବାକୁ ତୋତେ ନମସ୍କାର ।
 କର ଚରଣ ମୋହର ଆଉ ନ ତଳଇ
 ମୋହର ଶରୀର ମୋତେ ଗୋଚର ନୁହଇ ।
 ଶୁଷ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ଅରୁଣ
 ବର ମାଗ ଶୁଷ୍କ ଭିକାରୀ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ।
 ତୁ ମହାରଥୀ ଏ ମହାମଣ୍ଡଳର ମଧ୍ୟେ
 ତୋତେ ଜଣିବା ସମର୍ଥ ନ ଥିଲ କେ ଯୁଦ୍ଧେ
 ମୋହର ବଚନ ମାନ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହୃଦେ
 ଏସନ ଅବସ୍ଥା ଦେଲୁ ଦେବ ଘଟସୂତ୍ର ।
 ମାଗ ହୋ ଶୁଷ୍କ ତୋହର ମନେ ଯେଉଁ କଥା
 ତୁ ଯାହା ମାଗିବୁ ମୁହିଁ ଦେବାକୁ ଶକ୍ତତା ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ହେ ହରି ଅନ୍ୟେ ନାହିଁ ମନ
 ଅସୁବିଧା ପାପ ମୋର କ୍ଷମ ଭଗବାନ ।
 ରଣଫଳ କରି ଯେହୁ ଦେଖନ୍ତୁ ତୋ ମୁଖ
 ସବୁ ପାପ ନାଶି ପାନ୍ତି ବେକୁଣ୍ଡରେ ସୁଖ ।
 ସେହି ମହାଯଜ୍ଞ ମୋତେ ନୋହିଲେ ପ୍ରାପତ
 ଅସୁବିଧା ଦୋଷୁ ପାରିକର ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ମାଦମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଯେଉଁ ଏକାଦଶୀ
 ଏଥି ପ୍ରାଣଗଲେ ସୁଖୀ ହୁନ୍ତୁ ଦୁର୍ଗାକେଶି ।
 ସ୍ୱାମୀ ଅନେକ ହିଙ୍ଗାସ କର୍ଣ୍ଣ କଲ ମୋତେ
 ଶରୀର ରଖିଲି ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ପରିଯନ୍ତେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୋର ଭକ୍ତ ଯେତେ ଜନ
 ସେ ତୋହର ଧର୍ମପୁତ୍ର ଏ ଦୃଢ଼ ବଚନ ।

ଏହି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲେ ଦେବ ଦୁର୍ଗାକେଶ
ମୋତେ ସେ ଭକତି ହେବ ସେ ତୋହରଣିଷ୍ୟ
କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକଳପକ୍ଷ ଦଶମୀର ତଥୁ
ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଦଶମୀ ନାମରେ ହୋଇବ ଯୁକ୍ତି ।
ମୋର ଭକତ ଯେବଣ ଜନ ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧେ
ଶ୍ରୀଷ୍ଠଙ୍କର ନାମ ଗୋଷ୍ଠ ଦେଉଥିବ ଶ୍ରୀକ୍ଷେ ।
ପ୍ରସାଦରେ ପିଣ୍ଡ ଦେଲେ ଯେତେ ଫଳଶ୍ରୁତି
ସେ ଫଳ ଲଭିବେ ଜନେ ତୋତେ କରି ଭକ୍ତି
ଆହେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ତୁଳ ଶୁକ୍ଳ ଦଶମୀର ଦିନ
ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଦଶମୀ ନାମରେ ହୋଇବ ଗଣନ ।
ଶ୍ରୀଷ୍ଠେ ବୋଇଲେ ଏ ବ୍ରତେ ନୋହିଲେକ ପୁଣ୍ୟ
କେହି ନ କରିବେ ଏହା ପୁଣ୍ୟ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଏ ବ୍ରତ ରାଜାର ସମାନ
ପ୍ରଥମରେ ବ୍ରତ କଲେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ପୁଣ୍ୟ ।
ଆଜହୁଁ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଦଶମୀ ଆଉ ଏକାଦଶୀ
ଦ୍ଵାଦଶୀ ସପ୍ତାଦଶୀ ଯେ ଆଉ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ।
ଏହି ପାଞ୍ଚଗୋଟି ବ୍ରତ ତୋତେ ମୁଁ ଦେଲଇଁ
ଏହିପରି ବୋଇଲେ ଯେ ଦେବ ଯଦୁସାଇଁ ।
ଚକ୍ରଣ ଏକାଦଶୀରେ ଏହି ଅଟେ ରଜା
ତୋହ ନାମରେ କରିବେ ସବଜନ ପୂଜା ।
ତୁ ସିଦ୍ଧିବୃତ୍ତି ତେଜଲୁ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥେ
ସବେ ଆମ୍ଭଙ୍କ ପରାୟେ ପିଣ୍ଡ ଦେବେ ତୋତେ
ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ବୋଇଲେକ ମୋତେ ଦେଲୁ ଯେ ପୁରତ
ସବଧର୍ମ ପାଇଲଇଁ ଆହେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେପତି ।
ପୁଣି ବୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବେ ଅଟନ୍ତି ମୋ ପୁତ୍ର
ଏବେ ଅର୍ଜୁନେ ସମ୍ପଦ ପାଇ ପରମାର୍ଥ ।
ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନେ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ମହାତେଜା
କରିଦିଅ ରଣ ଶେଷଥାଏ ଶରଣ୍ୟା ।
ଏଥିରେ ବହୁତ ମୃତପିଣ୍ଡ ଯେ ପଡ଼ିବ
ଆବର ରକତନୟା ଏଠାରେ ବହୁବ ।
ଯୋଗିନୀ ପ୍ରେତ ପିଶାଚୀ ଏଠାକୁ ଆସିଣ
ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗେ ମହା ଖାଇ କରିବେ ଭ୍ରମଣ ।
ସୁପାତ ଶେଷେ ଲଗିବ ମୋତେ ପୁଣେ ନିଦ୍ରା
ତାଙ୍କ ଭ୍ରମଣେ ଭଜିବ ମୋର ମହାମୁଦ୍ରା ।
ନିଶାତରାଗଣ ପୀଡ଼ା ଦିଅନ୍ତି ଯେମନ୍ତେ
କର କାର୍ଯ୍ୟ ନିଦ୍ରା ଯଥା ନ ମାଡ଼ିବ ମୋତେ

ଶ୍ରୀଷ୍ଠଙ୍କ କବନେ ପାର୍ଥ ପେଶି ମନଭେଦ
କଥା ଗୋଟିଏ କଲ ସେ ଶରେ ଶର ଛନ୍ଦ ।
ପୁଣ୍ୟର ଭିତରେ ଶର ସିଂହାଳ ଭେଦଲ
ଉପରକୁ ଉଠିବାର ଉତ୍ସର୍ଗ ହୋଇଲ ।
ଶର ସୀମସ୍ଥାନ ଆଉ କନ୍ଧକୁ ଉଠାଇ
ନାରାଜ ରହିଲ ଦେନ ସହସ୍ର ଯେ ଯାଇ ।
ବେନିଲକ୍ଷ ବାଣ ବହେ ବେନି ଯେ ଭୁଜକୁ
ପାଞ୍ଚଗୋଟି ବାଣ ଦିନ ବନ୍ଧୁଲ ଠାକୁ ।
ବେନି ପାଦରେ ରହିଲ ମହାତେଜ ବାଣ
ଏମନ୍ତ କଥାରେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ କଲେକ ଶୟନ ।
ସେ ଶେଷକଥାକୁ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ କଲେକ ମମତା
ଶୂନ୍ୟ ଶରୀର ରହିଲ ଶରଣ୍ଡି ଭରସା ।
ମହାରାସ ଗଳିତରେ ଅବଶ ଶରୀର
ଗଳି ନ ପାରିଣ ଦେହ ହୋଇଲ ସୁପ୍ତିର ।
ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଣ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ କେତେ ଦିନପାଇଁ
ଶରଣ୍ୟାରେ ରହିଲେ ଦୁଃଖପୁଣ ସହି ।
ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ବୋଇଲେକ ସାଧୁ ସାଧୁରେ ଅର୍ଜୁନ
ପର ମନ ଜାଣୁ ତୁହି ତୋ ମହିମା ଧନ୍ୟ ।
ପର ମନ ଯେ ଜାଣଇ ସେହି ପରମର୍ଥ
ପରକାଳରେ ତାହାର ନିଶ୍ଚୟ ହୁଏ ହିତ ।
ମୋର ଆତ୍ମ ଦେନ ବର୍ଣ୍ଣ ଆରେ ଫାଲଗୁନ
ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ରଜା ହୁଅ ଫଳୁ ଆମ୍ଭ ବାଣୀ ।
ବର ଦେଇଣ ଗାଙ୍ଗେୟ ହୋଇଲେ ତୁପତି
ପାଣ୍ଡବମାନେ ରହିଲେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠଙ୍କର କତି ।
ଶରଣ୍ୟାରେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠଙ୍କ ଦେହ କଲ ଜ୍ଵାଳା
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଜଳ ମାଗେ ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ବଳା
ବହୁଜନ ଇଡ଼ାଇଲେ ନେଇ କୁରୁବାର
ତଥାପି ଶାନ୍ତ ନୋହିଲ ଶ୍ରୀଷ୍ଠଙ୍କ ଶରୀର ।
ଅର୍ଜୁନକୁ ବୋଇଲେ ଯେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ମହାରାଜା
ବାବୁ ଦେହ ଜ୍ଵାଳାକରି ହବ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା ।
ଏହା ଶୁଣି ଜଳଶର କାଢ଼ିଲେ କଣ୍ଠଟି
ଧନୁରେ ଯେତେ ଦିନନ୍ତେ ଜଳ ଦେଲୁ ବୃଷ୍ଟି
ଆକାଶରୁ ବରଷଇ ଯେହ୍ନେ ଜଳଧର
ସେହି ସଦୃଶେ ପଡ଼ଇ ଗଙ୍ଗାଜଳ ଧାର ।
ଜଳ ପଡ଼ନ୍ତେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠଙ୍କ ପୁଣୀତଳ କାୟେ
ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରହିଲେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ସେ ଶରଣ୍ୟାୟେ ।

ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଅନନ୍ତ ମୁରତି
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ବଳକୁଣ୍ଡ ପତି ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ କମଳାରମଣ
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ କରତା
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ସବ ପିତାମାତା ।
 ସମସ୍ତେ ବୋଲନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଦୟାଳୁ ପୁରୁଷ
 ସାଧୁଙ୍କୁ ରଖିଣ ପୁଣି ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ବିନାଶ ।
 ଜୟ ତୁ ଦେବ ଶିଶୁର ଅଭୟ ବାଳୁଙ୍କା
 ସଂସାର ସାଗର ପ୍ରଭୁ ତୁହି ସିଦ୍ଧ ଏକା ।
 ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧହୃଦିକ ଜାଣିଣ ତାଟଙ୍କ
 ନିଶାକର ମୌଳି ନାଥ ଜୟ ବିଅମ୍ବକ
 ସଂସାର ଅଗାଧ ଜଳେ ଅଗୋଚର ମାୟା
 ସବୁ ଗୋପ୍ୟ କଲୁ ନାଥ ତୋର ଏକକାୟା
 ନିରାକାର ପୁରୁଷ ଯେ ନିର୍ମଳ କାୟାଟି
 ନିସବ କଷଣ ମୋତେ ଉଦ୍ଧର ଧୂର୍ଜଟି ।
 କାମୁକ ପୁରୁଷ ନାଥ ନାଶ ଅର୍ଜକାୟେ
 କାମୁକ ପୁରୁଷ ନାଥ ସ୍ବଦା ସଦୟେ ।
 ସୁଜନ ଜନମାନଙ୍କ ହୃଦ ଜପାମାଳା
 ଭଜରବରୂପେ ଦେବ ପାତୁ ମହାଶଳା ।
 ଭୁଜେ ପିନାକ ଖଟ୍ବାଙ୍କ ଆଉ ପାଶୁପତ
 ଶିରେ ଶୁକଳ ଶୀତାଂଶୁ ଚଣ୍ଡ ଲଙ୍ଗାବ ।
 ବିପୁର ଧ୍ୟାନିଲୁ ନାଥ କଉତୁକ ଖେଳେ
 ଅନଳ ନାଶିଲୁ ନାଥ ବଡ଼ାଇ ସଂପ୍ରୋଡ଼େ ।
 ଯୋଗେ ଯୋଗେଶ୍ବର ପରମ ଯେ ଯୋଗଜିତା
 ମଦନନାଶନ ଜିତେନ୍ଦ୍ରୟ ସବପିତା ।

ପ୍ରଳୟ କାରଣ ନାଥ ଅଭୟ ଭବ ମା
 ଶାରଳା ଦାସର ନାଥ ଦେନିବା ଦଇନା ।
 ଆଦେ ବୁଧଜନେ ନ ଦେନିବା ମୋର ଦୋଷ
 ଏ ଜନ୍ମେ ପଡ଼ିଲି ନାହିଁ ନାହିଁ ପୁରାଭାସ ।
 ଏ ଜନମେ ମୁରୁଖ ମୁଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 କିଞ୍ଚିତ ଭକ୍ତିରେ ଦୟା କଲେ ପିତାଲାଶୀ ।
 ଜାତ ଅନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅବସାନ ଯାର ନାହିଁ
 ପରମ ଗତି ଲଜ୍ଜିଲେ ତୋ ଚରଣ ଧାୟି ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗ୍ରନ୍ତି ଶ୍ଯାମପଦ ଅନ୍ତ କଥା
 ଶୁଣ ବାବୁ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପଦର ବାରତା ।
 କେତେ ଦେ ସିଦ୍ଧ ବା ଗଣି ଗଜାବାଲ ଦେଖି
 କଡ଼ିବା ଅନଳେ କେବା କାଷ୍ଠ ଦେବ ଯୋଗି
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଜନ ମୋର ଆଶ୍ରା କେହି ନାହିଁ
 ଶରଣ ପଶିଲି ପ୍ରଭୁ ବେଗେ କର ହାତ୍ତ ।
 କୃପାଜଳ ନନ୍ଦନା ଗୋ ପ୍ରସନ୍ନ ହୃଦୟ
 ହୃଦଗତେ ମୁଁ ଚିନ୍ତିଲି ପ୍ରସନ୍ନ ଶାରଳା ।
 କେଶେଆସନା ମାଗୋ ହେଙ୍କଡ଼ ନିବାସୀ
 ଏ ଦାନଜନକୁ ଭବତାପୁଁ ଉଦ୍ଧରସି ।
 ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାତକ ଦୁଃଖ ମୋର ଖଣ୍ଡି
 ରଖାଅ ସେବାରେ ମାଗୋ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ
 ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଶ୍ଯାମପଦ ଦଶବନ
 ସୁଦ୍ଧ କଥା ତୋ କୃପାରେ କଲି ହରତନ ।
 ନିର୍ମଳା ସରସ୍ବତୀଙ୍କ ପାଦେ ମୋର ସେବା
 ନାରାୟଣ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସେ ମୁକ୍ତି ଦେବା ।

ମହାଭାରତ ରୀଷୁପଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

